

ПИТЪР УОТ ГОРДА ПТИЦА

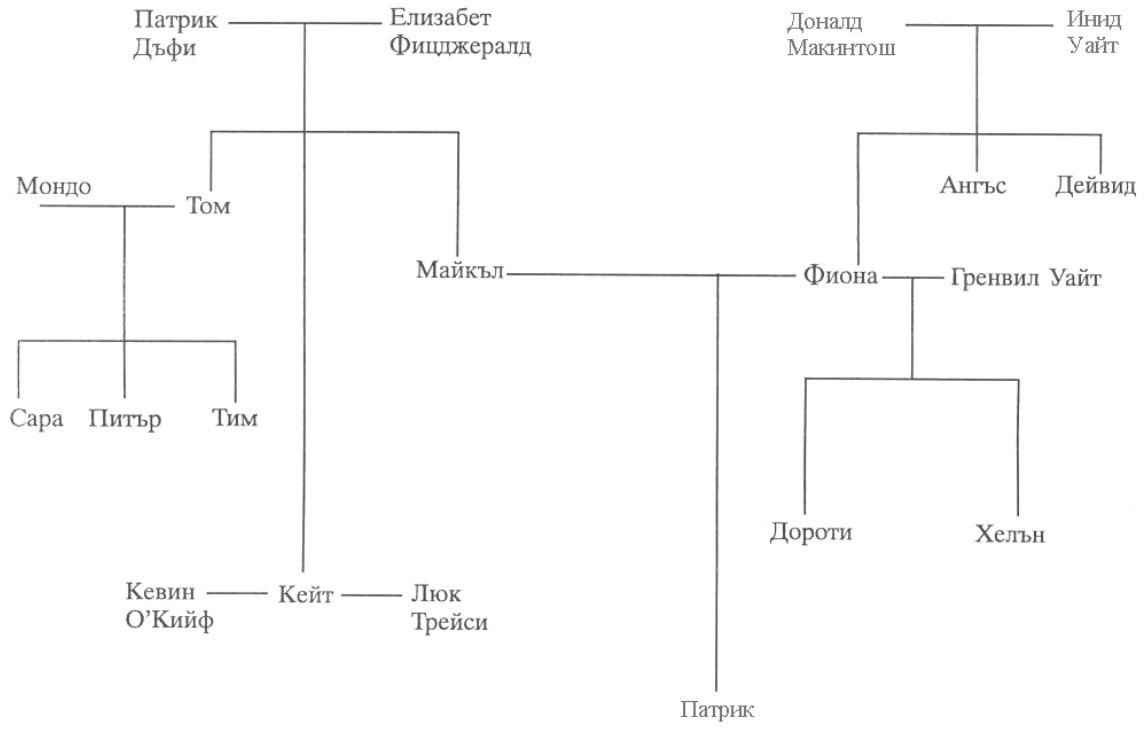
Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Не познаваме предците си, но понякога усещаме присъствието им в мрака на миналото. Тук-там сякаш зърваме сенките им... и разгадаването на нашата същност се крие в тях.

Животът на капитан Патрик Дъфи е белязан от противоречия. Баща му Майкъл Дъфи е наемник, издирван от австралийската полиция. Властната му баба лейди Инид Макинтош го обожаваша, а плановете, които крои за него, ще променят съдбата му. Тайните от миналото не дават покой на Патрик. Може би ключът към разгадаването им е скрит в селцето на неговите ирландски предтечи. Ала вместо да получи отговори, там той се натъква на още по-голяма мистерия — сърцето му е пленено от загадъчната Катрин Фицджералд. Но между него и голямата му любов се изпречват безброй препятствия — никой не може да избегне страшното проклятие, което тегне върху фамилията Дъфи и Макинтош, и пагубните му последствия.

Бойните полета в Судан, колониалният Сидни и дивата пустош на Куинсланд са само фон в незабравимата сага на Питър Уот, изпълнена с любов и страсти, приключения, жажда за богатство и за отмъщение... на всяка цена.

Пролив Торез

ПРОЛОГ

КОЛОНИЯ КУИНСЛАНД

За белите заселници това беше сурова, негостолюбива земя — необятно пространство със самотни храсти, пясъци и островърхи скали, из чиито цепнатини денем дебнеха най-смъртоносните змии в света, а нощем бродеха странни двуутробни същества. Земя, чиято суха, червеникава твърд аборигените наричаха своя родина и успяваха да съществуват в странна, необяснима за европейца хармония с природата ѝ.

Уолъри не се чувстваше сам на тази земя. До него бяха душите на хората от неговия клан и фактът, че още беше жив, доказваше тяхното съществуване. Вече много години последният нирамбура бродеше из хълмовете и падините на страната си и живееше в очакване на божествената буря. Знаеше, че тя скоро ще връхлети върху света и ще промени живота на хората завинаги.

Той беше вече в средата на жизнения си път, дългата му черна брада се беше прошарила, тялото му беше осеяно с белези от многобройни битки, а очите му бяха посърнали. Но въпреки годините той все още беше Храбрият воин и всички племена, които бе срещал, докато кръстосваше колонията надлъж и нашир, засвидетелстваха страха и уважението си към него. Помнеха го и европейските заселници и вечер, край огъня, разказваха страшни истории за неговата жестокост. Уолъри беше станал част от местната митология. Наричаха го зъл дух и плашеха децата с него. Бавачките шепнеха, че нощем се вмъквал през комина и отвличал непослушните в страшните пещери на север.

Тази нощ Уолъри щеше да запали огън пред лагера си, да седне с кръстосани крака и да изпее песента на своите Праотци. Духовете щяха да чуят пращането на сухите съчки и протяжната мелодия, да долетят с шепота на вятъра и да разкрият на изпадналия в безпамятен сън воин странните събития, които щяха да разтърсят света на белите. Духът на Праотците щеше да се надигне и да изсипе върху главите им гръмотевици и мълнии, и да отмъсти за пролятата кръв. Щяха да

поискат от него да тръгне още веднъж на север, към земята на свирепите воители калкадун, и да се срещне отново с този, който щеше да съхрани кръвта на нирамбура за бъдещето. Уолъри не разбираше какво точно означава това, но знаеше, че трябва да послуша гласовете.

Уолъри, последният от своето племе, остана още дълго в света на сънищата. Отнякъде се чуваше печалният вой на куче динго, смъртоносен тайпан изпълзя от огромен процеп в глинестата земя и тръгна да търси плячка.

Когато слънцето докосна върховете на храстите, Уолъри напусна прохладната сянка на древната пещера и се отправи на север към земята на племето калкадун.

БУРЯТА
1884

1.

Младият мъж от Националната конна полиция в Куинсланд се наведе към червената прашна земя. Огледа внимателно едва забележимите отпечатъци от стъпки и смръщи вежди. Животът на колегите му, спрели конете си недалеч от него, беше в опасност. Бяха навлезли прекалено дълбоко в земята на воините калкадун.

Осмината полицаи бяха извървели дълъг път от казармите близо до град Клонкъри до това диво и изоставено от бога място. Пред тях се извисяваха оголените скали на Годкин Рейндж, а зад тях беше червената полупустинна земя, осеяна с бодливи храсти и хилави дървета, между които се издигаха огромни термитници. Единствено жуженето на досадните мухи и шляпането на конските опашки нарушаваха тишината в горещата и безводна земя на Северна Австралия.

Полицай Питър Дъфи живееше между два свята. Син на ирландския разбойник Том Дъфи и Мондо от клана на нирамбура, той беше наполовина ирландец, наполовина абориген. Беше двайсетгодишен, як и строен като баща си. От майка си беше наследил тъмния цвят на кожата. Изглеждаше добре и привличаше свенливите погледи на европейките, но в същото време усещаше неприязънта на техните мъже. Независимо от отличното образование и европейското си възпитание в очите на белите заселници той си оставаше завинаги наполовина абориген.

Когато двамата с Гордън Джеймс постъпиха в Конната полиция в Таунсвил, той автоматично беше назначен за следотърсач към патрула, докато на приятеля му бе предоставена възможността да расте в йерархията. Гордън беше бял и най-важното, беше син на сержант Хенри Джеймс, известен герой от разселването на туземните племена по река Фитцрой в ранните години на колонията.

Питър не можеше да забрави факта, че преди шестнайсет години именно Конната полиция беше убила майка му и баща му, но предаността към приятеля му и жаждата за приключения бяха победили.

Той проследи неясната диря до скалистата верига. Нямаше съмнение, че водеше до някакво светилище в сърцето на каменистата планина. Инстинктът му подсказваше, че трептящата мараня над древните камъни крие в себе си смърт. Тишината беше ужасяваща — сякаш духовете на планината бяха притихнали и се вслушваха в шума от конете и дрънкането на седлата. Но младият полицай усещаше и един друг шум — шума от дебнещата зад скалите смърт.

— Е, полицай Дъфи, какво виждате? — нетърпеливо попита инспектор Потър от коня си. От дългата езда хемороидите му се бяха възпалили, а безплодното преследване на неуловимите туземци го изнервяше и той си го изкарваше на полицаите.

— Нищо добро, махми — замислено отговори Питър. — Мисля, че калкадун ни примамват да продължим след тях.

— Пълни глупости! — изсумтя Потър. — Чернилките не притежават уменията на белите да планират военните си ходове. Страх те е, затова говориш така.

Питър извърна лице, за да прикрие презрението си към самонадеяния инспектор. Ех, защо Гордън Джеймс, приятелят му от детинство, не бе поел патрула, ами пратиха този надут безмозъчен идиот?

— Мисля, че не трябва да навлизаме в скалите, махми — повтори тихо. — Сигурен съм, че са ни устроили капан.

Питър напълно съзнаваше, че инспекторът не го обича заради това, което беше — плод на отвратителна в лицето на бога греховна връзка между християнин и туземка.

Потър изгледа ядно следотърсача си, а след него и останалите полицаи. Защо не му бяха назначили чистокръвен следотърсач, ами пратиха тоя проклет мелез? Но мелезът имаше приятел в щаба и насила му го набутаха в патрула. Нямаше мърдане, поне засега трябваше да работи с него.

Белите полицаи започнаха да хвърлят притеснени погледи към шефа си. Те уважаваха младия следотърсач. Наричаха го на шега „полубелия“. Чуха ясно, че той препоръча да не навлизат в тясната, обрасла с шубраци клисура. И също като Питър Дъфи нямаха никаква вяра на арогантния инспектор, който беше дошъл съвсем наскоро от военните части в Индия.

Туземните полицаи от патрула знаеха, че Питър е прав. Стискаха нервно карабините си и със страх оглеждаха склоновете и върховете пред себе си. Това разселване май нямаше да мине гладко.

Инспектор Потър разгони мухите около потното си лице. Беше решил да не се съобрази с мнението на мелеза. Досадните калкадун се нуждаеха от добър урок и щяха да го получат. Патрулът щеше да продължи.

Дори и да ги чакаха, туземците бяха беззащитни пред техните снайдери. Дървените им копия не можеха да спрат мощните карабини на Нейно величество да въздадат ред и справедливост в Куинсланд.

— Напред!

Гласът на Потър прозвуча лениво, сякаш държеше да покаже презрението си към тази елементарна задача.

Питър скочи на седлото си, извади карабината от калъфа и я опря в бедрото. Тишината пищеше с ужасяваща сила в ушите му, сякаш беше предсмъртен вик.

Патрулът тръгна в пълно мълчание.

Нямаше ропот, нямаше нервни подмятания и закачки. Всички следваха отпечатъците от безброй боси крака, които набитото око на Питър успяваше да различи върху сухата земя. Скалите над тясната клисура са достатъчно високи, за да скрият цяла армия от воители, тренирани да убиват още от раждането си, помисли тревожно Питър. Полицайте го следваха неохотно и със свити сърца. Само инспектор Потър беше самодоволен и безгрижен в своето невежество. Плувнал в пот, той яздеше бойко и клатеше глава в отговор на собствените си мисли. Тъпият мелез се бе оказал страхливец, както и бе очаквал. Не му стискаше да излезе дори и пред такива примитивни врагове, въоръжени с камъни и сопи. Но нищо, той беше забелязал позорното му поведение и щеше да рапортува за него, щом се върнеха в Клонкъри. Това означаваше...

Той не успя да довърши монолога си. Из горещия, неподвижен въздух се разнесе слаб свистящ звук. Изгаряща болка проряза слабините му. Няколко остри копия се забиха в коня му и той изцвили в ужасна агония. В същото време тишината над привидно пустите склонове от двете страни се раздра от смразяващи кръвта бойни виковете на стотици туземни воители.

Потър дръпна с всички сили поводите в отчаян опит да задържи коня си на крака, но смъртно раненото животно рухна и затисна господаря си към земята.

Пред полицаите изскочиха страшни мъжете с камъни и копия в ръце. Бяха високи по метър и осемдесет, а закрепената перушина на ему и ястреб върху главите им ги правеше още по-високи. Лицата им също бяха покрити с перушина, залепена със собствената им кръв. По ръцете и краката им също имаше пера. Видът им ужаси полицаите, те имаха чувството, че от ада излизат жадни за кръвта и душите им демони и протягат ръце към тях.

Потър се гърчеше и яростно дърпаше забитото в слабините си копие, но острието беше направено така, че веднъж влязло, не можеше нито да се извади, нито да се набута по-навътре. Воините калкадун, на които той се присмиваше само преди минута, им бяха устроили капан и ги бяха нападнали от високото. Патрулът беше притиснат в тясното дефиле без изход и нямаше никаква възможност за маневри. Полицаите един след друг намираха смъртта си.

Един туземен воин с издигнато над главата си копие се надвеси над Потър, заби го в гърдите му и извика:

— Умри, бяло копеле!

Потър с изненада установи, че дивакът говори английски, но това сега нямаше значение. Той задърпа копието от гърдите си, но разбра, че усилията му са напразни, и погледна убиеца си по-скоро изненадано, отколкото гневно. Беше изгубил хората си, а сега губеше и живота си.

Воинът завъртя свирепо копието в гърдите му. През това време последните оцелели полицаи трескаво се опитваха да се освободят от побеснелите коне и да допълзят до храстите. Но накъдето и да се обърнеха, виждаха само налепените с перушина свирепи лица на туземците. Те се нахвърлиха върху полицаите с бойни викове и ги приковаха с острите си копия към червената земя. Полицаите пищяха, молеха за милост и се гърчеха под ударите на нулите и каменните брадви. С острите като бърснач каменни ножове диваците отваряха коремите на мъртвите си врагове и бъркаха нетърпеливо, за да открият по-бързо бъбреците им. По-късно щяха да изядат тлъстината над ципата им като жест на уважение към загиналите в битката туземци.

Уолъри насочи вниманието си от мъртвия инспектор към последния оцелял полицай. Той стоеше сам, готов за бой, и държеше карабината си като тояга. Нямаше никакъв шанс, туземците го бяха оградили от всички страни и му се подиграваха.

Питър знаеше, че ще умре. Беше безсмислено да моли за милост тези, които системно бяха изстребвани от колегите му вече толкова години. Но нямаше да се предаде. Щеше да се бие до последна капка кръв. Така беше загинал баща му при скалите на Бъркланд. Така беше загинала и майка му. Такава беше и неговата съдба и той щеше да я посрещне като истински мъж. Напълни гърдите си с въздух и се приготви за последната битка.

Един възрастен воин с кърваво копие се отдели от кръга около Питър и пристъпи към него. От покритото му с белези тяло, беше ясно, че е стар и опитен боец.

Младежът беше готов за смъртта, но се надяваше да избегне болката. Мълчаливо се замоли да посрещне храбро копието с гърдите си. Искаше да покаже на воините, че е добър колкото всеки един от тях и в боя, и в смъртта. Знаеше как да се бие с копие, но начинът, по който калкадун го използваша, беше различен от това, на което го беше научил преди години легендарният Уолъри. Те мушкаха с него като със сабя, а той беше учен да го мята.

Уолъри принуди младия полицай да го погледне. Искаше да види очите му, преди да забие копието си в него. Но щом погледна в тях, застина. „Том“, помисли той и направи крачка назад. Той гледаше в очите на Том.

Питър забеляза колебанието му. Не беше ли виждал някъде тези очи? Дали в сънищата си, или беше част от далечното минало? Едно почти забравено име излезе от устата му.

— Уолъри! — прошепна.

Двамата мъже наведоха оръжията си и впиха погледи един в друг. Беше изминало едно десетилетие по календара на белите хора, откакто Уолъри бе видял за последен път сина на своя бял брат. Ето какво означаваше магическото послание, получено в свещената пещера. Той беше тук, за да се срещне с единствения оцелял нирамбура, мъжът, който щеше да пренесе тяхната кръв в бъдещето.

Сред воините калкадун се разнесе тих ропот. Защо този дарамбал свали копието си пред врага?

Уолъри пристъпи напред и протегна ръка към единствения
потомък на своя род.

2.

Патрик Дъфи, капитан от имперската армия на кралица Виктория, стоеше пред малкия гроб, отбелязан с келтски кръст, без да обръща внимание на студения ситен дъждец. На кръста с нечетливи букви бе изписано: „Моли О’Рурк“.

Значи това беше жената, която преди двацет и две години го бе поверила на грижите на семейството на баща му!

Той си припомни с горчивина разказа на лейди Инид Макинтош, неговата баба по майчина линия, за тъжните обстоятелства при неговото раждане и за старата ирландска слугиня, която го беше спасила от собствената му майка. Фиона Макинтош искала да го остави в един от онези страшни приюти за деца, за да се отърве от него, но Моли го взела и го оставила в любящите ръце на леля Бриджит и чичо Франк в хотел „Ерин“ в Сидни. Инид му бе казала, че онази нощ била фатална за семейство Дъфи. Малко преди Моли да го занесе при тях, те научили за смъртта на баща му в Нова Зеландия. Бил загинал в битка с маорите.

Патрик беше висок и широкоплещест младеж и като се изключеха изумруденозелените му очи, беше живо копие на баща си Майкъл Дъфи. Очите бяха наследство от красивата му майка Фиона Макинтош.

Но тя беше още и Фиона Уайт, съпруга на Гренвил Уайт, един от най-силните мъже в „Макинтош къмпани“, финансова и търговска империя с огромни владения из цяла Англия и Австралия, и търговски и финансови дружества из Пасифика, Азия и Индия. Един огромен финансов конгломерат с корени в Англия и пипала, достигащи до всяко кътче на необятната британска империя.

Съзнанието на младежа се задържа само за миг на името Гренвил Уайт. Не, нямаше да мисли за този човек, който според думите на баба му беше убил непознатия му чичо.

Патрик си бе взел няколко дни отпуск, за да посети селото, откъдето някога семейство Дъфи е избягало — буквално шест часа преди полицията да нахлуе в дома им със заповед за арест на дядо му

Патрик, на когото младежът беше кръстен. Леля Бриджит му бе разказала всичко, когато беше малко момче и живееше в хотел „Ерин“.

Той въздъхна и вдигна високо яката на палтото си. Вятърът беше пронизващ и достигаше чак до костите му. Възрастна жена със скъсан шал, наведена над бастуна си, гледаше напрегнато към добре облечения младеж до гроба на Моли. „Боже — помисли си тя и се прекръсти, — дали духът на покойния Патрик не се е завърнал в родния край?“

Пред нея стоеше пълното копие на мъжа, когото някога като младо момиче беше познавала. Двете с Моли бяха израснали заедно, заедно се криеха от нахалните англичани, окупирали страната им, заедно се бореха за вниманието на красивия Патрик Дъфи. Но той си бе загубил ума по дъщерята на оня земевладелец и протестант Фицджералд и скоро успя да се намърда в леглото ѝ. Беше малко преди да арестуват четиринайсетгодишната Моли за подривна дейност срещу английската корона и да я изпатят като каторжничка в Нов Южен Уелс.

Мери Кейси живееше все още в презвитерианското село и поддържаше къщата на младия наскоро ръкоположен отец Еймън О’Брайън, дошъл да заеме мястото на стария отец Кланси. Но отец О’Брайън не беше роден в страната и като всеки чужденец не вдъхваше голямо доверие. Беше получил образованието си в Англия и имаше нездрав интерес към древните келтски обичаи, наследени от друидите. Дори се говореше, че обмислял как да сближи правата вяра с древните практики, за да обедини ирландците.

Мери потръпна. Старите вярвания си бяха чисто богохулство. От друга страна... тя отново потръпна, не от студ, а от суеверие. Спомни как младежът пред нея я беше пресрещнал, беше се представил любезно като Патрик Дъфи и я бе попитал за гроба на Моли О’Рурк.

— Исусе, Дева Марийо и Йосифе! — бе промълвила в страха си тя и се бе прекръстила, за да изгони духа на мъртвия Патрик.

Как ли беше успял да възкръсне от онази твърда и суха земя и да прекоси океана?

Патрик се стресна от реакцията на старицата. Нямаше как да знае, че е копие на своя дядо като млад. Нямаше как да знае също, че страхът ѝ се дължеше на келтското суеверие, с което тя беше закърмена, колкото и да не го признаваше. Без да каже дума повече, тя

закуцука напред и посочи с бастуна си каменния кръст на гроба на Моли.

Вятърът се втурна между гробовете и Патрик усети, че краката му се вдървиха. Той не беше свикнал на такъв студ. Войнишкият живот в армията на Нейно величество и военните походи в Северна Африка го бяха изнежили, а след скорошното боледуване още не се беше възстановил.

Лейди Инид Макинтош не одобряваше пристрастието на единствения си внук към военната униформа. След като младежът завърши Оксфорд, тя опита всичко, за да го разубеди да влезе в армията, но в крайна сметка отстъпи пред упорството му и уреди постъпването му в Шотландския пехотен полк. Това беше начин да го задържи далеч от Австралия и да наклони везните в полза на тази част от кръвта му, която принадлежеше на Макинтош.

Първата военна задача на младия лейтенант беше при Тел-ел-Кибир в Египет. Трябваше да защитят стратегически важния за империята Суецки канал от бунтовническите египетски части. Оттогава бяха изминали три години, но ехото от жестоката битка още тревожеше сънищата му.

Египтяните бяха натрупали огромни насипи и охраняваха строго пътя, по който се очакваше да минат британските сили под командването на генерал Гарнет Уолсли. Войниците трябваше да маршируват седемнайсет кошмарни дни из египетската пустиня, докато стигнат до защитните укрепления на враговете. Патрик поведе своите войници в шотландски полички под ясното, отрупано с ярки звезди небе и се замисли за миналото си и това, което му предстоеше.

Той беше напуснал Сидни на единайсет години и бе заминал за лондонското имение на баба си, строгата Инид Макинтош. По силата на едно споразумение, сключено преди много години между неговия опекун Даниъл Дъфи и лейди Инид, при навършването на единайсетата си година той трябваше да бъде поверен в ръцете на заклетата протестантка, за да бъде подобаващо възпитан и образован в най-добрите училища в Англия. Целта на госпожа Макинтош беше да подготви Патрик за тежката и отговорна задача — да поеме управлението на „Макинтош къмпани“. Но имаше и още нещо, важно за нея дори и от несметните богатства на семейството. Патрик беше единственият наследник от мъжки пол и само той можеше да се

изправи срещу Гренвил Уайт, и дори срещу собствената си майка, Фиона Уайт, и да отмъсти за убития от зет ѝ син, Дейвид Макинтош.

Но лейди Инид за нищо на света нямаше да допусне един папист да управлява нейния клан. Именно затова не бързаше да прибере Патрик в Австралия. Искаше да му даде време да оцени предимствата на нейната вяра.

Даниъл Дъфи се бе присмял на наивните ѝ надежди, че може да промени младежа. Патрик беше роден католик и щеше да остане такъв до смъртта си, но тя не бе убедена в това.

С времето Инид се бе предала на естествения чар на момчето и на собствената си нужда от любов. Обикна го като истинска майка. Патрик бе запълнил празнината в сърцето ѝ след смъртта на любимия ѝ син Дейвид. Страхът да не отблъсне внука си я караше да бъде по-толерантна и да не го насилва в избора между ирландския католически свят и шотландската протестантска вяра. Един ден той трябваше да се определи, ако искаше да стане глава на рода Макинтош, но времето все още не бе настъпило. Засега можеше да го остави да задоволи жаждата на буйната си ирландската кръв за битки и приключения в армията на Нейно величество.

Докато крачеше през необятната египетска пустиня, Патрик осъзна, че един ден наистина ще се наложи да избира между любовта на баба си Инид и своето ирландско семейство. Имаше възможност да наследи една от най-богатите фамилии в империята, но това означаваше да загуби Даниъл и семейство Дъфи. Дилемата беше неразрешима, поне засега. Възможността да получи куршум в главата или още по-лошо — да попадне в плен — беше много по-осезаема. Мислите за миналото и бъдещето бяха погълнати от настоящето и страха от безмилостния враг. Дали щеше да се уплаши и да побегне като страхливец от бойното гюле? Да се вцепени пред лицето на врага и да се провали в задълженията си на офицер? Дали...

Изведнъж хоризонтът се обагри в червено, сякаш слънцето бе решило да подрани с няколко часа. Войниците напредваха в пълно мълчание, но в главата на всеки от тях се въртеше един въпрос: дали офицерите не бяха сбъркали в изчисленията си и не ги бяха изложили на вражеския огън много преди да настъпи утрото?

При вида на заревото сър Гарнет Уолсли онемя от почуда, но веднага му беше обяснено, че са свидетели на астрономическа

аномалия. Сиянието идваше от опашката на комета, която прекосяваше хоризонта.

Точно преди разсъмване откъслечни изстрели откъм предните постове на часовите изтръгнаха Патрик от обърканите му мисли. Миг след това оглушителен трясък раздра въздуха. Стена от стотици огнени гърла се изправи в тъмнината пред тях. Уолсли даде заповед за атака. Ослепителната светлина от стрелбата на египетските бунтовници не позволи на войниците да преценят броя и силата им, но тръбата ги зовеше и те трябваше да изпълнят заповедта.

По-късно Патрик си спомни, че влизането в битката дойде като истинско облекчение. Страхът от предстоящото бе заменен с реални действия и това успокои войниците. Стъписването отмина и всички се съсредоточиха върху конкретните си задачи.

С неистов рев той заповяда на хората си да го последват и те се подчиниха безпрекословно. С насочени напред байонети и запретнати карирани поли лейтенант Дъфи и останалите шотландци се втурнаха напред с диви викове. В последвалия сблъсък Патрик изгуби пистолета си, но веднага си набави една „Хенри Мартини“ от повален негов другар. В следващите петдесет минути той не спря да изпраща смърт към враговете на Короната.

Атака... контраатака. Писъци и псувни от свои и врагове, вкопчени в битка на живот и смърт. Викове „мамо“ на най-различни езици от ранени и умиращи. Смъртоносна ярост и едно страховито черно лице на сантиметри от Патрик. Удар на щик в проблясващите бели зъби, хрущящ звук от чупене на кости. Нубиецът издра лицето на Патрик, но обзет от жаждата да убива, той не усети болка, подмина трупа му и продължи напред. Още лица и падащи тела, докато куртката му подгизна от кръв. Но и това не го спря. Продължаваше да крещи бойните лозунги на своите диви шотландски прадеди, да мушка и да поваля враг след враг.

След битката лейтенант Дъфи бе похвален в докладите на Уолсли и бе удостоен с чин капитан за военни заслуги към Нейно величество.

Но след месеците в пустинята и в блатата около Нил се разболя от малария. Младежът се лекува дълго, но все още страдаше от последствията ѝ. Докато стоеше пред гроба на Моли, усещаше приближаването на нова криза. Краката му се разтрепериха, сабята му затрака в ножницата.

Мери Кейси видя слабостта му и закуцука към него, за да му помогне. Погледна го в очите и се стресна от вътрешната сила, която прозираше в тях и го караше да се усмихва, въпреки треската, която владееше тялото му. Очи на същински дявол, помисли си тя. Очи, които можеха да откраднат сърцето и честта дори и на монахиня.

Патрик се опита да отклони настоятелните молби на Мери да я последва до светата обител за чиния топла супа, но усети, че кризата се засилва, и кротко тръгна след нея към една малка пристройка до църквата. Старицата го покани вътре и извика отец О'Брайън.

Свещеникът я чу, побърза да приключи с молитвата, затвори требника и забърза към малката кухня. Какво бе учудването му, когато видя крехката си домашна помощница едва ли не да носи млад мъж, истински гигант. Мери изпъшка и стовари младежа върху един разнебитен дървен стол до масата.

— Отец Еймън О'Брайън — подаде той ръка на непознатия. По скъпия костюм и вида му веднага прецени, че пред него не стои случаен човек.

Патрик се представи и акцентът му доказа на отца, че мъжът е добре образован.

Мери се разбърза. Стопли супата от зеленчуци, ечемик и съвсем малко агнешко месо, колкото за вкус, в старо глинено гърне с черно дъно, което имаше вид на използвано най-малко от един век.

Патрик се наслади на топлината на кухнята, тя му напомни за утринното слънце над пустинята. Но уютът на малкото помещение го накара да си спомни и още нещо — една друга кухня в Сидни, кухнята на леля Бриджит, чичо Франк и семейството на Даниъл, с които бе прекарал детството си.

— Струва ми се, че не сте от селото, господин Дъфи — забеляза отец О'Брайън. — Името ви е ирландско и се среща често по тези места, но говорите с английски акцент.

Патрик се усмихна на прозорливостта на младия свещеник. Впрочем, той също не говореше като ирландец. Дори не приличаше на свещеник, а по-скоро на човек, който би се чувствал като у дома си из мрачните зали на Оксфорд или Кеймбридж.

Отец Еймън О'Брайън беше висок и слаб мъж, с тъмна коса и очила. Чертите на лицето му издаваха интелигентност, а в очите му можеше да прочетеш хиляди въпроси.

— Не, падре, не съм оттук — усмихна се слабо той. — Акцентът ми може да е английски, но аз съм австралиеца.

— Австралиеца! Не знаех, че съществуват такива същества — иронично подметна събеседникът му. — Но това обяснява защо един ирландец с английски акцент би искал да скрие истинската си самоличност из тези свещени за ирландците места.

— Преди петдесет години семейството ми е излязло от това село, за да се установи на новия континент. Патрик и Елизабет Дъфи са родители на моя баща — съобщил Патрик. От разговорите в „Ерин“ знаеше, че по тези места за дядо му се носят легенди и младежът се гордееше с това.

В същото време, като войник на Нейно величество той чувстваше известна вина от тази гордост. Непокорните ирландци бяха истински бич за империята. Техните глупави искания за независимост непрекъснато ангажираха ценни военни ресурси.

— Значи не сте същият Патрик Дъфи? — намеси се Мери Кейси и видимо си отдъхна. Горката старица бе решила, че призракът на онзи Патрик се е върнал от мъртвите, за да навести родните места. — Благодаря ти, господи!

Двамата мъже я изгледаха озадачено.

Свещеникът добре познаваше суеверието на хората от паството си и побърза да смени темата, за да освободи госта си от объркването.

— Та значи, решихте да се върнете към корените си, господин Дъфи. Нещо като поклонничество?

— Може и така да се нарече.

— Чувал съм за дядо ви. Говори се, че се е бил с англичаните в лагера „Юрика“ и бил убит от австралийските диваци.

Патрик избърса потта от челото си. Треската още не бе отминала, но този път кризата беше по-слаба.

— Това е самата истина.

— Няма нужда да ви казвам, че като негов внук сте добре дошли във всички къщи в селото.

— Съмнявам се, отче — изрече тъжно Патрик. — Аз съм капитан от армията на кралицата и не вярвам хората да се отнесат със симпатия към мен.

Свещеникът се взря в госта си и едва сега разбра защо лицето му беше така силно загоряло. Явно бе изпълнявал заповеди някъде из

далечни и негостолюбиви колонии на империята.

— Традицията за Дивата патица е много силна из тези земи, господи Дъфи — отвърна със симпатия той. — Много от младежите в селото са служили в армията на Нейно величество. Не мисля, че за ирландеца е от голямо значение за кого се бие, важното е да има бой. Но не е нужно да споменавате, че сте на служба в британската армия. Акцентът ви е достатъчен, за да ви сметнат за англичанин.

Патрик кимна. Англичани, ирландци, шотландци... той носеше в себе си кръвта на келти, гали, англи и сакси, без да споменаваме за французите от страна на баба му Елизабет. Ето такъв е австралиеца, въздъхна той. Патрик държеше на идентичността си, дори веднъж, докато беше в Итън, се наложи да използва юмруци, за да защити своята родина. Може би именно ирландската му кръв го караше да брани толкова ожесточено колониалната си принадлежност. Но в същото време много се гордееше с шотландските си прадеди.

Мери сипа горещата супа в евтина порцеланова купа и я постави пред него. Патрик ѝ се усмихна обезоръжаващо и благодари на чист ирландски диалект:

— *Be gorrah*, госпожо Кейси. Моята леля правеше същата супа, лека ѝ пръст. — И ѝ намигна весело.

Лицето на Мери светна от удоволствие.

— Опасен мъж сте, господин Дъфи — изкиска се тя и го сръга в ребрата. — Лесно можете да завъртате главата на добро момиче като мен.

Закачката върна старата жена към старите времена, когато беше младо девойче. Веднъж дядото на това хубаво момче я бе притиснал до стената и си бе откраднал една целувка. Ах, спомени!

— С удоволствие бих опитал, но подозирам, че отец О'Брайън няма да одобри.

Еймън се стресна, като чу името си и се изчерви. Измърмори нещо и отправи благодарствена молитва за храната на масата им. Този младеж не беше ревностен католик, разсъди той, щом си позволява такова фриволното поведение към персоната на свещеника.

— Къде мислите да отседнете, докато сте при нас, господин Дъфи? — попита той.

— В гостилницата на Бърнард Райли, май че така се казваше.

— Ваш далечен роднина. Знаете ли, че имате много роднини тук? И католици, и протестанти, от страна на баба ви Елизабет Фицджералд. Всъщност често посещавам брата на баба ви, Джордж Фицджералд. И двамата се интересуваме от археология. За съжаление ирландците силно подценяват тази наука, нали госпожо Кейси?

— Не бива да безпокоим старите места с кирки и лопати, падре!
— смръщи вежди старата жена. — Старото трябва да си остане в земята.

— Но това е чисто суеверие, госпожо — каза О'Брайън и Патрик долови раздразнение в гласа му. — В края на краищата Сейнт Патрик отне силата на старите богове и приобщи Ирландия към правата вяра.

Мери Кейси не отговори. Надвеси се над супата и започна яростно да я разбърква. Като повечето жители на селото тя беше добра католичка, но някои неща не се забравяха. Не един и двама тук бяха зървали странните същества, дето още живееха в сивите мъгли отвъд селото.

— Вие не говорите като нашия отец в Сидни, падре — намеси се Патрик.

Еймън се усмихна широко, макар да не бе сигурен, дали това е похвала или укор.

— Израснах в Англия сред католици и англиканци. По-късно пътувах много из Европа — отвърна той. — Но уви, нито опитът, нито знанията ми ме подготвиха за работата ми в това ирландско село. И все пак съм тук и изпълнявам послушно волята на нашата църква.

— Някои твърдят, че англичаните католици нямат място в лоното на Римската католическа църква — предизвика го Патрик. — За тях те са не по-малко еретици от протестантите.

О'Брайън се усмихна и свали очилата си, за да ги почисти.

— Ах, господин Дъфи, мисля, че ни предстоят много разговори по много въпроси. Кеймбридж ли, приятелю?

— Оксфорд — отвърна Патрик и премина на латински. — С удоволствие ще поговорим, разбира се. Тацит събуди в мен интерес към историята.

Падрето повдигна вежди, учуден от лекотата, с която Патрик говореше мъртвия език.

— Интересувате ли се от историята на Ирландия? — запита той на английски.

— Страхувам се, че знам малко за нея — намръщи се младежът.

— Не съм изненадан — изсумтя О'Брайън. — Получили сте класическо английско образование. Може би ще съм ви полезен, като ви запозная с предисторията на тази земя. Щом познавате Тацит, ще ви е интересно да чуете за най-сериозните съперници на Рим, келтите.

Преди Патрик да отговори, Мери отново напълни почти празната му купа, после се извини с други задължения и излезе.

Двамата останаха сами. Когато младежът се справи и с втората порция, Еймън поднови разговора.

— Ако имате намерение да поостанете, бих могъл да ви представя на Джордж Фицджералд. Той притежава богата колекция от вещи, за които вярваме, че са принадлежали на старите ирландски воители от времето на бронзовата ера, както ние, аматьорите, я наричаме.

— Ще се радвам да я видя. Но ми се иска да не споменаваме военния ми чин. Нека бъда само Патрик.

— Добре, Патрик. Понеже не съм сигурен към коя църква принадлежите, предлагам да ме наричате просто Еймън — топло му се усмихна свещеникът. — Предполагам, че пренебрежението към титлите идва от колониалния ви произход.

Патрик се засмя.

— Сигурно сте прав. Австралийците вярват, че са равни, независимо какво положение заемат в обществото.

— Пътешественикът господин Тролъп отбелязва същото в своите пътеписи за колониите — съгласи се Еймън. — Той пише за смайването си, когато един кочияш му заговорил, все едно говорел на колега.

Войникът и свещеникът продължиха да разговарят за история и политика чак до залез. Двамата бяха много различни, но оцениха образованието на другия и намериха много общи теми. Развълнуван от приятната компания, свещеникът извади бутилка уиски и до вечерта двамата почти я пресушиха.

През това време Мери забърза към кръчмата на Райли, за да съобщи новината за пристигането на внука на великия Патрик Дъфи. Тази вест ѝ осигури огромно количество уиски. Тя пресушаваше чашите една след друга и разказваше за срещата им с най-големи подробности.

Възрастните клиенти подръпваха от лулите си и си припомниха старите времена и техния приятел Патрик. Сякаш беше вчера, когато английските полицаи дойдоха да арестуват големия як мъж. Някой си спомни, че един симпатизант на ирландците, служител в съда, бе предупредил семейството им. Дъфи имаха време, колкото да съберат най-необходимото и да се качат на първия кораб. Оказа се, че курсът е за Австралия, не за Америка, както се бе надявал Патрик.

Когато внукът на великия им приятел влезе в кръчмата, замаян от изпития с падрето алкохол, всички отправиха към него погледи, изпълнени едновременно с почит и съжаление. Почит за кръвта, която течеше във вените му, и съжаление, защото тази кръв беше заразена с английска.

Патрик любезно поздрави обвитите в цигарен дим притихнали клиенти, които не откъсваха погледи от него, и се запъти към стаята си с надеждата да избегне всякакви допълнителни разговори. Отчаяно се нуждаеше от сън. И наистина, заспа веднага, но тревожните сънища го върнаха отново на бойното поле. Стенанията му се понесоха в ирландската нощ, докато се мятеше в леглото и се къпеше в собствената си пот.

3.

На един ден път от мястото, където племето калкадун причака полицейския патрул, Бен Розенбаум положи последната дъска и завърши новия си обор.

Малко преди да навърши трийсет, той най-сетне бе осъществил мечтата си да има собствен обор за воловете. Не беше много голям, само малка дървена постройка, двор, сушина за такъмите и няколко бали сено. Но за него това бе началото на огромната империя, която искаше да остави на децата си. Бен притежаваше оптимизма на евреите и традиционния им борчески дух и знаеше, че ще успее.

Някога той работеше за легендарната Кейт О'Кийф и бе свидетел на всяка крачка на тази крехка, но изумително упорита жена по пътя ѝ към върха и натрупването на главозамайващо богатство. Неведнъж я бе придружавал по опасния път до златните мини при река Палмър и много пъти се бе изправял лице в лице с опасните диви племена в околността, с потопите през дъждовния период и бе търпял всякакви лишения. Част от нейния железен дух се бе предала и на него. Под вещото ѝ ръководство бе спестил малко пари и когато стана достатъчно зрял, си купи собствено имение, което сантиментално нарече Йерусалим.

Името беше свързано със закъснялото му осъзнаване като евреин, макар че не прие ортодоксалната религия. Не спазваше и различните ритуали, тъй като борбата за оцеляване по граничните райони ги обезсмисляше. Отдалечи се още повече от прадедите си, като се ожени за Дженифър Харис, която беше англиканка и затова неприемлива за консервативните му роднини Джудит и Соломон Коен. Не стига, че бе взел друговерка, ами тя имаше и дете, чийто баща беше неизвестен. А отказът ѝ да посвети децата в бащината им религия потвърди най-големите им страхове.

Бен срещна Дженифър в Палмър. Тогава тя беше едно мръсно и недохранено момиче и водеше със себе си намусено момченце — плод на ужасен грях, но въпреки това стана първата му и единствена любов.

Дженифър бе отвърнала на чувствата му повече с духовна, отколкото с физическа страст. Въпреки неохотата, с която приемаше мъжките му ласки, той знаеше, че любовта ѝ е дълбока и искрена, и беше търпелив с нея. Веднъж Кейт му бе намекнала за трагедията в живота ѝ, но Дженифър никога не говореше за това и той никога не я попита.

Бен чу тропот на конски копита и стисна чука, с който бе ковал оградата на обора. Видя, че е Уили, и се ядоса, че доведеният му син преуморява добичето с лудешката си езда. Реши, че трябва да си поговори сериозно с момчето.

— Бен! — Уили беше обзет от паника — нещо необичайно за него.

Шестнайсетгодишният хлапак бе изживял много тежки моменти и бе положил сериозни усилия, за да се освободи от спомена за тях. С помощта на майка си и Бен бе израснал спокоен и умен младеж.

Бен се изправи и разкърши схванатия си гръб. Уили премина през току-що сглобената ограда, сокът на дървото още сълзеше от разрезите на дъските. Скочи от коня и застана пред високия мъж с дълга брада.

— Голяма група от чернилки организират лагер на запад, до сухата река — задъхано изрече той, сякаш бе изминал на един крак шестте километра от западния край на имението дотук. — Петдесет, а може би и сто мъже.

— Има ли жени и деца с тях? — попита Бен. Тихият му глас успокои момчето и то се почувства леко засрамено от хлапашкото си поведение.

— Да. Семействата им са с тях.

— Тогава не мисля, че са непосредствена заплаха за нас — заключи Бен. — Но няма да рискуваме.

Уили кимна. Той имаше пълно доверие в преценката на мъжа, когото неохотно бе приел за свой баща. И досега не знаеше името на истинския си родител. Майка му отказваше да говори за това пред него и пред съпруга си.

— Ще ги държим под око — каза Бен, праметна големия чук през рамо и тръгна към дървената къщичка, която от няколко години беше техен дом. Уили завърза коня за парапета зад къщата и го последва.

Джени си беше вкъщи, месеше тесто за хляб. Потта се стичаше по лицето ѝ. Здравно привързаният кок на главата ѝ беше клюмнал на една страна. Времето и суровият живот в колонията бяха посипали разкошните ѝ златисти къдрици със сива пепел, но тя не съжаляваше за младостта си. Вече не се притесняваше и за огромния белег на бузата си, отдавна бе забравила за него. Бен непрекъснато ѝ повтаряше, че е най-красивата жена на света, и въпреки че след раждането на четири деца стройната ѝ фигура отдавна бе загубила своята привлекателност, тя му вярваше.

Малката им дъщеря Ребека седеше до грубо издяланата дъсчена маса и месеше тесто, като повтаряше движенията на майка си. Беше само на четири години, но вече можеше да готви. Тя първа усети влизането на мъжете, вдигна поглед към тях, усмихна им се и отново се задълбочи в работата си.

— Къде са Сол и Джонатан? — попита небрежно Бен. Нямаше нужда да тревожи предварително жена си.

Джени спря за миг работата си и отмести полепналите по лицето ѝ кичури. Ръката ѝ остави бяло петно на върха на носа. Погледна мъжа си и веднага разбра, че нещо го безпокои. Очите ѝ потъмняха от тревога.

— Защо? Какво се е случило?

— Нищо, просто се чудех къде са.

— Взеха кучетата и отидоха да потърсят див мед.

— Видях негри нагоре по сухата река. Те натам ли отидоха? — попита Уили.

Джени застина.

— Не знам. Излязоха и казаха, че ще се приберат за вечеря.

— Всичко ще бъде наред, мамо — опита се да я успокои синът ѝ. — Нищо няма да им се случи.

Бен се опита да запази спокойствие. Момчетата вече не бяха малки, знаеха как да се пазят. Въпреки че бяха на девет и десет години, бяха доста независими и познаваха идеално околността. Помагаха му в работата и той оценяваше тяхната издръжливост и здрав дух. Справяха се отлично с животните и бяха точни ловци. Често нарамваха тежките снайдери, взимаха петте кучета и рядко се връщаха без улов.

Ребека усети напрежението в стаята, притихна и се заслуша в разговора на големите с широко отворени очи. Уили забеляза страха ѝ. Той обичаше момиченцето почти колкото Джени и погали меката златиста косица, за да му вдъхне спокойствие. Тя приличаше изцяло на майка му, докато двамата му полубратя бяха одрали кожата на баща си. Сестра му усети ласката и вдигна към него въпросителен поглед. Той ѝ отговори с окуражителна усмивка.

— Ще отида да ги потърся — каза Бен, сякаш нямаше никаква причина за безпокойство.

Джени кимна. Изведнъж си спомни онзи ден преди десет години, когато той бе тръгнал без оръжие да предупреди евроазиатеца Джон Вонг за дебнешите край пътя за Палмър аборигени. Тогава бе казал същите думи със същия нехаен тон.

— Бен? — извика го тихо тя с едва прикрит страх.

— Знам — отвърна той с тъжна усмивка и я погледна влюбено. — Ще внимавам.

Взе пушката от сандъка до леглото и пъкна кутия с патрони в джоба си. После прибра и колта, подарен му някога от Кейт за първото пътуване с нейната стока из дивите погранични райони. Жена му се засуети около него, отвори шкафа и извади кутията с барут. Тя много обичаше този шкаф заради резбованите по вратите нежни цветя и листенца. Това беше почти единствената вещь в колибата, купена от магазин. Бен се кълнеше, че един ден тя ще има най-хубавите мебели в колонията, но засега това си оставаше мечта.

Не че тя се вълнуваше толкова от мебелировката. Боеше се единствено да не загуби съпруга си. Джени силно обичаше високия як мъж с меко и добро сърце. Беше го следвала десет години из пътищата с огромните, натоварени със стока скърцащи каруци и бе родила синовете му под тяхната сянка. Единствено Ребека беше родена в тази колиба, която стана тяхното семейно гнездо.

Бен се приготви, прегърна Ребека и нежно докосна бузата на жена си. Тя не каза нищо, само притисна лице до широката му мазолеста ръка. Не плачеше, не искаше да издаде тревогата за него и за синовете си. Затвори очи и пое аромата на прясно отсечено дърво и тютюн, който се излъчваше от него.

Бен се качи на коня и скоро се скри от погледите им. Джени хвана ръката на Ребека и влезе в къщата. Сега можеше да си поплаче.

Сълзите бяха приоритет на жените. Мъжете носеха мъката си мълчаливо.

Врявата и детският смях преминаха във викове на ужас, когато храстите пред тях се разтвориха.

Теритуба грабна копието от общата купчина на земята и светкавично се извъртя към високия мъж с дълга брада, който бе изскочил от храстите. Как един бял бе успял да ги открие толкова лесно, изруга той наум и се приготви да метне остро копие към забързания към тях мъж. Неочаквано за себе си воинът се поколеба. Щом белият дявол бе успял да навлезе в лагера им, какво му пречеше да извади дяволското си оръжие и да надупчи телата им? Но той не го бе направил.

Мъжете от племето калкадун — и стари, и млади — се наредиха бързо зад вожда си и образуваха стена от копия около жените и децата. Всички гледаха недоумяващо към белия човек, който дори не забави хода си и продължи да крачи уверено към тях. В двете си ръце носеше по една торба. Пушката му беше праметната през рамо, но той сякаш нямаше намерение да я използва. Оръжието беше от тези, които могат да стрелят много пъти, без да презареждат след всеки изстрел.

— Да го убием, преди да свали пушката — извика един нервен младок.

— Не! — отсече Теритуба. — Не, преди да ви дам знак!

Воините неохотно се подчиниха. Беше толкова лесно да убиеш сам мъж! Защо Теритуба се запъваше?

Бен едва прикриваше страха си. Знаеше, че си играе с живота, но по-страшното беше, че може би залага на карта и този на двете си момчета. Той проследи стъпките им и се досети, че ще се приберат у дома по сухото корито. Нямаше начин да не се натъкнат на въоръжените воители калкадун. Реши да поеме инициативата в свои ръце, но отиваше не с оръжие, а с приятелски жест.

Той прецени, че вождът на племето е най-високият мъж, който стоеше пред редицата, и продължи направо към него. Туземецът беше огромен, мускулите на гърдите му подскачаха от напрежение.

Бен видя, че воинът го изучава внимателно с черните си очи. Доближи се на десетина крачки от него, спря и хвърли в краката му

двете торби — едната с брашно, другата със захар. После отстъпи назад, посочи с усмивка подаръка си и зачака със свито сърце. Стомахът му се бунтуваше, сякаш вътре имаше кълбо червеи.

Черните очи продължиха да търсят по лицето му знаци на злонамереност, но не откриха нищо. След време, което се стори на Бен цяла вечност, вождът най-сетне наведе копието си.

— Оставете белия човек — каза високо на хората си той. — Той не иска да ни стори нищо лошо.

Бен веднага усети смяната на настроението и си отдъхна.

Жените, старците и децата внимателно излязоха от шубраците, където се бяха скрили при появяването му. Теритуба пристъпи към торбите, прободде зеблото с върха на копието си и огледа съдържанието им. Познаваше продуктите и знаеше, че са вкусни. Преди седмица воините му бяха причакали една търговска кола и донесоха в лагера такива неща. Тогава калкадун опитаха за пръв път от тези храни и ги харесаха.

Той вдигна поглед и се ухили на белия. Това беше ясен знак, че всичко е наред, и туземците се приближиха. Най-смели бяха децата. Те наобиколиха белия човек. Бяха научени да се боят от новите заселници, но щом вождът не им се скара, значи нямаше нищо страшно. Най-храбрите дори го докоснаха. Бен им намигна и те го възнаградиха със свенливи усмивки.

Освободени от страха, жените се струпяха при торбите, разкъсаха ги с острите си пръчки и започнаха да се карат за съдържанието им. Вдигна се страшна врява и за да въдвори ред, Теритуба запрати нулата си по тях. Кавгата веднага беше прекратена. Жените се скупчиха до торбите и мълчаливо зачакаха той да посочи коя първа да вземе от лакомствата. През това време мъжете продължаваха да гледат подозрително белия мъж, въпреки че копията им бяха прибрани. Животът му зависеше единствено от благородството на техния вожд.

— Бен — посочи към себе си евреинът. — Аз — Бен.

— Азбен — повтори Теритуба и Бен се усмихна на интерпретацията на името си.

— Теритуба — на свой ред съобщи туземецът, разбрал, че белият човек издава името на своя тотем. — Какво значи твоето?

Но никой не знаеше езика на другия и за момент се възцари тишина.

— Тук ли са децата ми? — запита най-после Бен. — Пиканини?

Воинът знаеше думата за деца. Беше я чувал при срещите си с други племена в колонията. Белите донесоха думата „пиканини“ и тя бързо се възприе и от местните.

Бен повтори въпроса, после заслони очи, сякаш търси някого, и посочи себе си. Теритуба го разбра и почувства симпатия към него. Човекът търсеше децата си.

— Не съм виждал твоите пиканини — отвърна на своя език.

Бен не разбра думите, но долови съчувствието в гласа на воина. Кимна и протегна ръка към вожда, който проследи жеста с любопитство. На свой ред той също протегна ръката си. Бен я стисна и я разтърси. Теритуба предположи, че това е странен ритуал на приятелство между белите. За пръв път докосваше бял, без да го убие или да бъде убит.

Белият човек, чийто тотем беше Азбен, се обърна и се отдалечи. Мъжете веднага вдигнаха копията си и затракаха с тях, но Теритуба ги усмири. После се загледа объркано в отдалечаващия се мъж. Дали щяха да се срещнат пак, разсеяно помисли той. И щяха ли да останат приятели?

Жените отново се нахвърлиха върху торбите.

Бен стигна до дървото, за което бе вързал коня си, и усети, че тялото му се тресе от потискания досега страх. Облегна се на дебелия ствол, за да се успокои. Беше заложил на това, че воинът, пък бил той и дивак, ще оцени смелостта и добрата воля на противника си, и бе спечелил. Сега можеше да потърси момчетата, без да се страхува от засада.

Привечер забеляза следите им. Разбра, че са заобиколили дерето и по една щастлива случайност са избегнали срещата с туземците. Отпечатъците им водеха към дома. Бен обърна коня си и се запъти към колибата.

Кучетата го усетиха първи и го приветстваха с весел лай. Радостта им показваше, че всички са вкъщи. Но облекчението се

замени със страх, когато Уили излезе и се олюля се като пиан. По лицето му се стичаха сълзи, очите му бяха като на безумец.

Бен пришпори коня. Младежът извика и в гласа му имаше толкова безнадеждност, колкото само смъртта можеше да предизвика.

4.

На следващата сутрин Патрик се събуди и красивият летен ден зарадва сърцето му. Облаците бяха изчезнали и през прозореца се виждаха истинските цветове на Ирландия: море от тъмнозелена трева, гъсти храсталаци и високи, подредени в дълги прави редици дървета. В далечината, отвъд синьото езеро зеленото море продължаваше до малък, обрасъл с дървета хълм.

На вратата се почука. Веднага след това пантите изскърцаха и вратата се отвори. В стаята влезе розовобуза девойка с голяма купа топла вода. Беше на не повече от шестнайсет години. Миглите ѝ игриво запърхаха, когато видя, че красивият англичанин е само по долни гащи. Смущението му я развесели още повече.

— Извинете, че ви безпокоя, капитан Дъфи — каза тя, макар да беше очевидно, че не съжалява ни най-малко, — но татко предположи, че ще ви трябва топла вода, за да се измиете.

Патрик забеляза, че момичето безсрамно се е втренчило в слабините му, и се изчерви.

— Благодаря ви, госпожице...

— Морийн Райли — отвърна тя и сложи купата на пода. — Бърнард Райли е мой баща.

Патрик се усмихна на безцеремонното поведение на момичето. Не беше красавица, но имаше здрав и апетитен вид. Имаше гладка кожа, червени бузи, а черната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Бедрата ѝ бяха едри, но талията бе добре подчертана.

— Тогава благодарете и на баща си за топлата вода.

— Всъщност за мен беше истинско удоволствие да ви я донеса, капитан Дъфи — провокира го тя. — И... ако има нещо друго, с което мога да ви услужа, ще го сторя с удоволствие.

Младежът разбра какво има предвид тя под „нещо друго“ и смутено се почеса по носа. Поведението на това момиче беше в ярко противоречие със задушавашите правила и забрани на католическата църква.

— Непременно ще помисля върху предложението ви, Морийн — надви смущението си той и ѝ намигна — жест, който би могъл да се възприеме като флирт от госпожица Райли.

Но всъщност тя не беше много наясно с тези работи и не знаеше какво трябва да прави, ако капитанът откликнеше на предложението ѝ. Просто копираше поведението на жените, които работеха в бара на баща ѝ.

— Разбрах, че се каните да посетите стария Джордж Фицджералд заедно с отец О'Брайън — каза тя. Очите ѝ шареха любопитно из спартанската, но иначе чиста стая.

— И по кое време ще стане това, ще ме информирате ли? — шеговито попита той.

— Не знам — отвърна невинно Морийн. Сарказмът му ѝ убягна. — Но сигурно ще е следобед, понеже сутрин отец О'Брайън е много зает.

— Е, значи трябва да се подготвя — каза той, с което ѝ намекна да си върви.

Морийн беше наивна, но не и глупава. Тя му се усмихна съблазнително, завъртя сладно бедра и излезе от стаята.

Когато същия следобед двамата с О'Брайън крачеха през полето, Патрик започна да изпитва леко неудобство от предстоящата среща с брата на баба си.

Той знаеше, че баба му е избягала от родителите си с дядо му. Знаеше също, че нейният баща е искал да убие „проклетия папист“ заради любимата си дъщеря. Такива заплахи бяха напълно реални за ирландците, те се предаваха от баща на син и клетвите никога не се забравяха.

Бързата крачка му помогна да се успокои и да се възхити на гледката. Двамата мъже бяха напълно различни. Патрик беше висок и широкоплещест. Свещеникът беше дребен, слаб и подтичваше, за да не изостава от спътника си. Скоро се намериха в съседство с куполообразния малък хълм, който младият мъж бе забелязал сутринта от прозореца си.

— Този хълм е странен — отбеляза. — Сякаш не принадлежи на това място.

О'Брайън се спря и също се загледа в хълма. Зад тъмния му връх се простираше необичайно спокойният, но студен Атлантик.

— Мисля, че е направен от хора. Сигурно е затрупана гробница на някой крал или келтски вожд. Според мен е от бронзовата епоха. С господин Фицджералд обсъждаме възможността да започнем разкопки.

Патрик продължи да се взира в хълма, сякаш там имаше нещо, което го привличаше. Забеляза дребната фигура едва когато тя се размърда. Засенчи с ръка очи и тренираното му войнишко око безпогрешно различи дълги червеникави къдрици, падащи свободно на раменете на стройна девойка. От двете ѝ страни вървяха огромни ловджийски хрътки.

— Изглежда, някой ни наблюдава от хълма, Еймън — каза той.

— Има ли косата ѝ цвят на пожар?

— Вие я виждате?

— Не — отвърна тихо Еймън, — но трябва да е Катрин Фицджералд. Тя често обикаля из това странно място.

— Косата ѝ е като пожар — повтори Патрик и отново се обърна към девойката, но в този момент тя се скри между дърветата. — О, тя изчезна! — В гласа му се прокрадна разочарование.

— Странно момиче е Катрин — обади се Еймън, когато двамата продължиха пътя си. — Дете на любовта. Горкото момиче, роди се без законен баща.

Изведнъж падрето си спомни приказките на енорияшите си тази сутрин и замълча. Дори огромният океан между Австралия и Ирландия не можеше да спре клюките. Хората шушукаха, че Патрик е незаконен син на католик и протестантка.

Настъпи неловка тишина. И двамата знаеха какво я бе предизвикало. Но Дъфи скоро наруши мълчанието с въпрос.

— Кои са родителите ѝ?

— Майка ѝ е Елсбет, дъщеря на Джордж Фицджералд. Баща ѝ... ами, никой не знае. Елсбет никога не спомена името му. Горкичката, умря при раждането и Джордж отгледа детето.

Ако имаше жена, която можеше да накара Еймън да наруши обета си за безбрачие, това беше Катрин Фицджералд. Тя беше само на шестнайсет, но излъчваше женственост и предизвикателство, каквито той никога не бе срещал.

— Но тя е истинско дете на природата — въздъхна. — Нито е протестантка, нито приема правата вяра. Мога да кажа направо, че не е християнка. Вярва в древните ирландски богове.

Изведнъж му хрумна странна мисъл. Той помнеше мита за Мориган, богинята на войната, смъртта и раждането. А Патрик? Не му ли приличаше той на легендарния ирландски герой Кукулан? Асоциацията бе странна, дори богохулна, и той бързо я прогони от ума си.

Патрик не забеляза смущението на спътника си. Загледа се в гарвана, който излетя от короната на един далечен бор. Еймън проследи погледа му и потръпна. Легендата започваше именно така — Мориган се превръща в черен гарван, за да избяга от мястото, където среща за пръв път Кукулан.

Двамата мъже прекосиха ябълкова градина и обширно място с малинови насаждения, и не след дълго се озоваха пред имението на Джордж Фицджералд. Голямата каменна къща с много стаи, стъклени прозорци и бели стени говореше ясно за богатството, силата и властта на собственика ѝ. Имението можеше да се сравни по великолепие с това на Макинтош в Англия, прецени Патрик. Личеше си, че богатството и на двата рода е трупано с векове.

— Капитан Дъфи, присъствието ви в селото даде повод за всякакви спекулации — каза Джордж Фицджералд, прикривайки враждебността си. — Някои смятат, че сте дошли да запалите отново огъня на проклетата революция по тези места и че униформата на Нейно величество е само дегизировка.

— Това са приказки на невежи хора, господин Фицджералд — отвърна хладно Патрик. Погледът му следеше внимателно всяко движение на стария човек. — Аз наистина съм офицер от Втори шотландски пехотен полк и не симпатизирам на бунтовниците.

Еймън О'Брайън се почувства неудобно. Беше ясно, че старата семейна вражда не е забравена. Високият мършав мъж все още таеше горчивина. Дали не допусна грешка, като доведе Патрик при далечния му роднина?

— Капитан Дъфи е в отпуск. Неговият полк скоро ще отплава за Хартум да се притече на помощ на генерал Гордън, Джордж — побърза

да каже той, за да разтопи леда между двамата мъже. — Знаеш ли, че е участвал в битката при Тел-ел-Кибир, под командването на сър Гарнет Уолсли?

Двамата равни по сила мъже все още стояха един срещу друг и се изучаваха. Единият беше стар едър земевладелец в ирландско село, другият — арогантен и наперен австралиеца. Но споменаването на военните заслуги на Патрик смекчи враждебността на стария човек.

Джордж посочи към старите кожени столове в библиотеката и каза:

— Моят син също беше капитан, господин Дъфи. Загина по време на войната в Кафир.

Той не даде повече обяснения и остана прав до камината.

Патрик също не попита за подробности. Знаеше, че някои спомени не са подходяща тема за разговор, и се огледа наоколо.

Огромното помещение беше мрачно, разделено на две. Едната част беше библиотека, а другата явно служеше за кабинет на домакина. И двете бяха пълни с купища подвързани с кожа книги. Оскъдната светлина осветяваше единствено един квадрат от избелелия килим в средата на стаята и Патрик не успя да прочете заглавията на книгите във високите до тавана шкафови със стъклени лавици. По стените и на специални лавици имаше препарирани птици: бухали, фазани и един орел с разперени криле и отворена човка, готов да се защити от нападател. Близо до него висеше снимка на млад офицер с униформа от пехотата на Нейно величество и се усмихваше на всеки, влязъл в стаята. Патрик веднага забеляза приликата с домакина и разбра, че това е загиналият му син.

— Съжалявам за загубата ви, господин Фицджералд — каза той искрено. — Щеше ми се да познавам сина ви.

Домакинът кимна и Еймън забеляза, че враждебността към внука на онзи проклетник, който някога Джордж се бе закълел да убие, започна бавно да се топи. В погледа му дори се мерна нещо, подобно на уважение.

— Ще пиете ли едно уиски със сода, господин Дъфи? — попита той и прекоси стаята към бюрото си, покрито с всякакви документи и хартии. — Знам, че отец О'Брайън го предпочита.

— Аз също го обичам, благодаря.

Джордж отвори шкафчето на бюрото и извади една бутилка. Наля в три кристални чаши, добави и сода и подаде двете от тях на не толкова неочакваните си гости. Новината за пристигането на Патрик се бе разнесла из селото и той знаеше, че срещата им е неминуема.

Беше ирония на съдбата внукът на красивата му сестра, горда наследница на някогашни нормандски завоеватели, чието потекло можеше да се проследи до дванайсетото столетие в двора на крал Хенри II, да носи името на онзи негодник, помисли си той. Върна се на мястото си пред камината и вдигна чаша.

— За кралицата! Господ да я благослови!

— За кралицата! — отвърна Патрик.

Той забеляза, че свещеникът също повдигна чашата си, но не изрече тоста.

— Еймън пие за скорошното прогонване на британската корона от Ирландия — каза Фицджералд и се усмихна. — Двамата с него често обсъждаме възможността за една ирландска република и в много отношения възгледите ни съвпадат. Въпреки че е прекарал голяма част от живота си в Англия, той е пътувал доста из Европа и понякога доброто му образование взема връх над духовника. Това позволява ние с него да водим подобни разговори.

Патрик се изненада от думите му. Строгото католическо възпитание от ранните му години не го бе подготвило за такъв открит разговор за бъдещето на Ирландия.

— Капитан Дъфи проявява интерес към нашата история, Джордж — обади се Еймън. — Без съмнение най-много ще наблегне на имената на двата рода Фицджералд и Дъфи през вековете.

Патрик забеляза, че въпреки религиозните и идейни различия свещеникът и господин Фицджералд са приятели.

— Тогава е дошъл тъкмо навреме. Утре вечер съм поканил няколко приятели на вечеря. Сред тях е и професор Кларк, с когото водим кореспонденция за нашата могила. Според него си заслужава да започнем разкопки.

— Видяхме Катрин, докато идвахме насам — неочаквано каза Еймън.

Сякаш някаква сянка премина през лицето на стария мъж, но той не каза нищо.

— Катрин знае за историята не по-малко от нас с дядо й — обърна се свещеникът към Патрик, като че искаше да оправдае присъствието на момичето на хълма. — Тя говори свободно галски, знае много за келтите, а е веща и в обичаите на друидите.

— Не разбирам как може да пренебрегне френския заради този мъртъв език — изсумтя дядо й и напълни наново чашите. — Страхувам се, че интересът й към скверните митове ще обърка малката й главичка.

Отец Еймън О'Брайън трябваше да се съгласи с него. Езическите практики в Ирландия бяха жестоки, изпълнени с разюздани сексуални изстъпления и безнравствен култ към древните келтски герои.

Докато обсъждаха пагубното влияние на старата келтска религия, Патрик изведнъж усети, че в стаята има още някого. Течението донесе мирис на куче и ухание на прясно откъснати полски цветя. Босите крака на Катрин стъпваха толкова леко, че мъжете не бяха забелязали кога е застанала до тежката дъбова врата.

Двете кучета бяха впечатляваща гледка. Всяко едно беше високо около осемдесет сантиметра. Дългата сива козина ги правеше да изглеждат още по-големи. Патрик беше чувал за легендарните ирландски хрътки, които били неизменна част от интериора на дворцовите зали на келтските крале. Те били използвани при лов на вълци и елени и двата екземпляра до момичето наистина изглеждаха достатъчно зли и едри, за да се преборят с елен, колкото и голям да е той.

Кучетата отидоха до огъня и се проснаха в краката на стария Фицджералд.

— Катрин, отец О'Брайън ни е довел гост — каза той. — Запознай се с капитан Патрик Дъфи.

Патрик стана и се обърна към нея. Изведнъж нещо го прониза, сякаш беше прострелян от тежкия куршум на „Хенри Мартини“. В рамката на тежката врата стоеше най-красивата девойка, която някога беше виждал. Огненочервената й коса падаше свободно по раменете. Млечнобялата й кожа беше гладка като кадифе, пламъкът от камината се отразяваше в дълбоките зелени очи. Носеше плътно прилепнала към тялото си блуза, отворена отпред, подобна на тези, които носеха циганите. Дългата пола се уви около глезените й, докато пресичаше

стаята. Патрик трябваше да положи доста усилия, за да възвърне самообладанието си.

— Госпожице Фицджералд, за мен е удоволствие да ви се представя — запъна се той.

Но за негова изненада и неудоволствие тя му отвърна с ледено безразличие. Дяволско момиче, знаеше, че е красиво! Колко ли мъжки сърца бе разбила досега?

Катрин срещна възхитения му поглед и отвърна с равнодушна усмивка:

— Знаех, че ще ви видя тук, капитан Дъфи. Забелязах ви, докато идвахте насам с отец О'Брайън.

— Аз също ви видях, но после сякаш изчезнахте някъде.

— Мога да го правя — предизвикателно изрече тя. — Мога да изчезна, когато си поискам.

Патрик не видя в ръцете на девойката диви цветя и разбра, че ароматът им е плод на въображението му, но по някакъв начин именно това ухание бе предвестник на появяването на Катрин в живота му. В живота му ли? Какъв живот, за бога? След четирийсет и осем часа щеше да напусне това село, да се върне в полка си в Англия и да отплава за Северна Африка. Щеше да се озове в пустинята на Судан и да се изправи срещу свирепите врагове на Короната. Никой не можеше да гарантира живота му в предстоящата битка. Но той усети, че е срещнал жената на своя живот.

— Надявам се, че няма да изчезнете утре вечер — каза той. — Вашият дядо ме покани на вечеря.

— Капитан Дъфи трябва да облече отвратителните си дрехи — обърна се към дядо си тя — или няма да присъства на вечерята.

Старецът се усмихна, заплепен от игривото поведение на внучката си.

— Желанията на внучката ми са закон в тази къща, капитане — засмя се той. — Така че, ако имате някакви отвратителни дрехи, облечете ги, моля ви.

— Има — каза уверено Катрин. Тя имаше приятелки в селото и една от камериерките в хотела вече ѝ бе разказала всичко за красивия капитан. — Има червена куртка и поличка.

Патрик повдигна учудено вежди и тя му отвърна с поглед: „Знам повече за теб, отколкото си мислиш.“

— Аз ще облека червената си рокля — продължи весело тя. — Ще бъде чудесно допълнение към вашата униформа. Ще ви очаквам с нетърпение, капитан Дъфи.

— Нетърпението е взаимно, госпожице Фицджералд — отвърна той. — Ирландската митология ме вълнува много повече от историята. Отец О'Брайън ме информира, че вие сте вещица в тази област.

— Митологията често се базира на исторически събития — стрелна с поглед свещеника тя. — Смея да твърдя, че историите за вашия баща, разказвани от нашите селяни през последните няколко години, един ден ще станат част от нашата митология.

— Вашите съселяни имат добро въображение, госпожице — тихо отвърна той, — но баща ми бе убит във войната с маорите в Нова Зеландия още преди да се родя.

— Може и да сте прав — сбърчи носле тя. — Нашите хора обичат да разказват небивалици по кръчмите. Това е част от традицията. Наистина, много от легендите са се зародили именно там.

Еймън бе чувал тези истории. Те разказваха за силния ирландец, който се представял под много имена. Бил се с маорите в Нова Зеландия и участвал в Гражданската война в Америка, после воювал с индианците в Дивия запад. Бил и войник на съдбата в Мексико.

Говореше се, че имал само едно око и бил висок над два метра.

Един ирландски златотърсач се бе завърнал в селото и се бе заклел в гроба на майка си, че веднъж срещнал Майкъл Дъфи в град, наречен Куктаун. Това било преди десет години и мъжът наричал себе си Майкъл О'Флин.

— Може селяните да грешат, капитан Дъфи — въздъхна Катрин, — но описваният от тях мъж заслужава да се нареди в пантеона на ирландските герои.

— Ако в слуховете имаше капчица истина, повярвайте ми, госпожице, аз щях да знам — каза Патрик с тъжна усмивка.

— Много бих искала да са истина. Щеше да ми е приятно да се запозная със сина на такъв човек и да си представям, че един ден и вие бихте могли да продължите подвизите на баща си.

С тези думи тя напусна стаята. Двете кучета станаха от удобните си места пред камината и предано я последваха.

Патрик не разбра много от последвалия мъжки разговор. Остави Еймън и Джордж да коментират предстоящата визита на професор

Кларк и възможността да открият нещо уникално при археологическите разкопки на могилата. Всичките му мисли бяха насочени към красивото създание, с което се бе запознал днес.

Създание? Каква по-подходяща дума от тази? Защото красотата ѝ бе достойна за богиня. Той отново се замисли за този Майкъл О'Флин. Странно, как хората бяха свързали името му с образа на неговия баща!

Скоро отец Еймън О'Брайън се сети, че има неотложна работа, и разговорът замря. Трябваше да изповяда няколко души, имаше посещение в селото, а после трябваше да се приготви за вечерната меса. Патрик благодари на Джордж Фицджералд за гостоприемството и младите мъже поеха по обратния път към селото. Когато минаха покрай могилата, той вдигна поглед с надежда да зърне отново Катрин, но тя не беше там. Възвишението вече тънеше в мрак, слънцето бавно потъваше в ледените води на Атлантика. Ирландските вечери бяха дълги и изпълнени с вълшебна тишина. Магия беше и аурата около красивата девойка, която бе срещнал за кратко този следобед.

Отец Еймън О'Брайън беше достатъчно прозорлив и забеляза искрите, прехвърчали между Патрик и Катрин. Със свито сърце си припомни думите на девойката. Молеше се те да се окажат чисто съвпадение, макар да подозираше, че тя знае много добре какво и защо казва: „Ще облека червената си рокля.“ Не беше ли наметнала Мориган червена мантия за първата си любовна среща с Кукулан?

Лятото беше и времето за отдаване на почит към друидите — езически същества, които живееха дълбоко в умовете на хората тук. А Патрик дойде в селото точно в деня на лятното слънцестоене.

5.

Лицето на Джени бе застинало в почуда, сякаш смъртта я бе покосила неочаквано.

Малката барака, доскоро гордост за домакинята си, сега се огласяше от риданията на Ребека. Уили ѝ каза, че майка ѝ е мъртва, но тя не знаеше какво е смъртта. Виждаше единствено мъката в очите на братята и баща си. Джонатан и Сол стояха зад нея и се опитваха да скрият сълзите. Бен бе коленичил пред двойното легло, където бе положена Дженифър, хвана ръката ѝ и изхлипа. Сълзите му намокриха одеялото, с което бе покрита.

В мига, когато видя залитащия Уили, той разбра, че се е случило нещо ужасно с Джени. Нищо друго не би могло да предизвика такава скръб в доведения му син. Затича се към къщи, влезе в спалнята и видя безжизненото ѝ тяло. Веднага забеляза следите от змийски зъби. Каква нелепа смърт!

Уили люлееше главата си с ръце, нямаше сили да заплаче. Ах, ако беше отишъл за дърва, може би още щеше да е жива! Беше го помолила, но той се заинати като дете и трябваше да отиде тя.

Тайпанът не бе убил Джени нарочно. Просто бе бранил малкото си. Бе нападнал с такава скорост, че Джени нямаше време да отскочи. Острите като игли зъби се бяха забили в ръката ѝ над лакътя и бяха пуснали отровата си в нищо неподозиращата жена.

Уили беше вкъщи, чистеше револвера си, когато чу писъка ѝ. Стисна инстинктивно оръжието и изхвърча навън. Първата му мисъл беше, че туземците, които се бяха разположили наблизко, ги нападат. Изведнъж осъзна, че е забравил да зареди револвера, и се поколеба дали да не се върне за патрони, но тревогата за майка му надделя и той хукна с празния пистолет към купчината дърва. Там я видя. Държеше се за ръката и го гледеше учудено. Лицето ѝ бе станало пепеляво. С крайчеца на окото си той зърна дебелия кафява опашка на змията да изчезва между цепениците. Хвърли пистолета, вдигна майка си на ръце я понесе към къщи. Ребека видя треперенето на майка си, която вече беше в шок, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Уили я положи нежно

върху леглото и хукна към кухнята да намери остър нож. Момиченцето ревна с глас, като видя, че разпаря ръкава ѝ и изрязва месото около двете малки кървави точки. Джени стисна зъби, когато острието навлезе дълбоко в плътта. Не искаше да плаши дъщеря си с виковете си. Но отровата вече бе влязла в кръвта и усилията на Уили се оказаха напразни.

Джени усети, че краят е близо, извика сина си и му разказа всичко: за любовта си към него и другите си деца, за Бен и за неговия биологичен баща. Очите ѝ запламтяха, когато повтори пред него клетвата, която някога тринайсетгодишното момиче си бе дало в онази мръсна, пълна с плъхове стая в предградията на Сидни.

Сега Уили стоеше в задния двор и обмисляше всяка дума на майка си. Змията беше разбила на парчета живота му, сърцето му натежа от мъка заради ужасната загуба и от силната омраза към онзи мерзавец, баща му. И той се закле на смъртното ѝ ложе, че ще изпълни волята ѝ и ще убие първерзното копеле.

Неговият баща беше Гренвил Уайт и един ден щеше да си плати за всеки ден страдание, което майка му бе изтърпяла като дете. Страдание, толкова ужасно, че тя си бе позволила да го сподели с някого само пред лицето на смъртта. Уили чу всичко за ужасяващото ѝ детство и тя не спря да говори, докато отровата не замъгли съзнанието ѝ. „Гренвил Уайт, богат джентълмен от Сидни...“

Той плю, за да прочисти съзнанието си от омразното име, и долови вкус на кръв в устата си. Това беше кръвта на майка му, той я бе поел, докато се заклеваше, че един ден ще отмъсти на мъжа, който го бе създал. Щеше да се изправи срещу Гренвил Уайт, който бе прекършил детството на майка му и я бе захвърлил да си изкарва хляба, като задоволява низките страсти на мъжете. Уили си спомняше ясно онова време. Спомняше си жестоките ухапвания по тялото ѝ, грухтенето на пияните миньори от златните мини в Палмър върху нея, нейните писъци и кикота на побеснелите от похот мъже. Помнеше и жалното ѝ скимтене, когато двамата се свиваха под дъжда, почти мъртви от глад. Тя обикаляше отчаяно лагера на миньорите, просеше трохи за него, за себе си дори и не помисляше, толкова беше силна майчината ѝ любов. И само Кейт О'Кийф ги спаси от смърт.

— Уили?

Светлината от лампата в ръката на малкия Джонатан хвърляше мрачни сенки върху набразденото му от сълзи и прах лице.

— Какво ще правим сега, Уили? — попита той. В очите му се четеше немият ужас на десетгодишно хлапе, изправено пред необяснимото.

— Питай Бен — процеди през зъби Уили. — Той ти е баща.

— Той е и твой баща — сви вежди Джонатан, объркан от резкия тон на брат си. — Мислех си, че ти знаеш какво да правим...

— Аз имам какво да правя — извика Уили и грабна лампата от ръката му. — За теб не знам, но аз отивам да видя сметката на онази гадна змия.

Джонатан никога не бе виждал Уили толкова гневен. Беше като начало на жестока буря в горещ, зноен ден преди края на сухия сезон. Тогава земята потъваше в гневна тишина и единствено трясъкът на раздиращите небето мълнии, последвани от грохота на падащи дървета, нарушаваха мъртвилото. Той тръгна след Уили и видя как брат му хвърли маслената лампа върху купчината с дърва. Стъклото се счупи и маслото се разля по цепениците. Те лумнаха, огнените пръсти се издигнаха и се ключиха над купа, сграбчиха в прегръдката си змийското гнездо, което беше между дървата. Гъстият задушлив дим се понесе към храсталаците.

— Умри, шибана змия! — извика Уили. В гласа му имаше отрова, равна по сила с тази на тайпана. — Върви в ада!

Но не беше виновна само змията за смъртта на единствения му близък човек на този свят. Виновен беше и мъжът, когото той не познаваше, но един ден непременно щеше да срещне. И тогава уважаваният господин Уайт щеше да сподели съдбата на гърчещото се в пламъците същество.

Джонатан гледаше как купчината дърва се превръща в гроб за змията. От нея изскачаха искри като от огнена дупка на ада. После погледна към Уили, който сипеше проклетия и виеше като ранено животно. Ужасен, стисна очи.

После изведнъж Уили побягна. Скоро шубраците го погълнаха и Джонатан остана сам със страховете и мъката си.

Уили се прибра сутринта тъкмо когато оранжевата топка на слънцето се подаваше над полусухите храсти. Ребека се затича към него. Той беше любимият ѝ брат. Винаги беше мил и не я дразнеше като Джонатан и Сол. Прегърна краката му, залепна за него като за спасителна дъска в средата на океана и изведнъж почувства, че държи в ръцете си човек, различен от този Уили, когото познаваше.

Бен излезе под скосения покрив, който хвърляше благодатна сянка на терасата пред къщата. Видя дъщеря си да се втурва към Уили. Младежът се спря и погали момичето по златистата коса.

— Беки, сложи тенджерата на огъня — извика и се обърна към синовете си. — Джонатан, Сол, донесете дърва за огъня и помогнете на сестра си.

Децата веднага се спуснаха да изпълнят нарежданията му. Това бяха първите думи, които баща им произнасяше след трагедията и те бяха благодарни, че могат да продължат живота, който внезапно бе спрял заедно със сърцето на майка им. Децата усещаха, че скръбта все още го владее, но това все пак си беше техният баща — загрижен и уверен в себе си мъж, който знае какво да направи.

Ребека се съсредоточи върху поставената ѝ задача. Мъката не я плашеше, тя беше част от живота. Момичето често бе виждало сълзи в очите на майка си, особено когато мъжете бяха извън дома и двете бяха сами. То не знаеше причината за тези сълзи, но усещаше страха ѝ. Джени я прегръщаше и я притискаше силно към себе си, сякаш се боеше, че някакво чудовище може да дойде и да я отнеме от прегръдките ѝ. Но имаше дни, когато тя плачеше от щастие. Така беше, когато баща ѝ се връщаше от път и смутено ѝ подаваше букет диви цветя.

— Уили — погледна към младежа Бен. — Ела. Трябва да направим хубав ковчег за майка ти.

Уили кимна. Трябваше да е хубав и здрав, за да може майка му да спи спокойно вечния си сън.

— Ще я погребем под дървото, дето го посади миналата година — продължи Бен и посочи самотна фиданка, която се бореше за живот сред храстите. — Ей там.

Беше пиперово дърво. Джени отдавна пазеше семената и когато се установиха тук, ги пося и положи много грижи за тях. От всичките оцеля само едно. За нея то беше много ценно. Един ден щеше да стане

голямо дърво с широка корона, под чиято сянка хора, животни и птици щяха да търсят прохлада от палещите лъчи на слънцето. Сега обаче неговите корени щяха да станат легло, за вечния сън на Джени, помисли си Уили с горчивина.

— Аз ще изкопая дупката. Ти направи ковчега — додаде Бен.

Трудно му беше да крие мъката си, но знаеше, че трябва да продължи да живее. Джени нямаше да е доволна, ако пренебрегне децата заради скръбта си.

— Сега ли? — попита Уили. Нямаше сили да остави тялото на майка си в земята.

— Сега — отсече Бен. Не му беше до въпроси и отговори, макар че му беше мъчно за момчето. Сложи ръка на рамото му и каза: — Съжалявам, Уили! Аз... — Той се запъна. Смъртта на Джени отвори празнина между тях и нямаше представа как да я запълни. — По-добре да приключим, преди да е станало много горещо.

Преди пладне Джени вече лежеше в гроба си. Ребека коленичи и положи върху малката могила букет свежи цветя. После отстъпи и се сгуши в баща си. Джонатан и Сол стояха до тях, но Уили се бе оттеглил встрани. Погледът му бе прикован към прясно изкопаната червена пръст.

Никой не произнесе и дума. Цареше пълна тишина, изпълнена със спомени за живата, смееща се, плачеща и обичаща майка и съпруга. Очите им бяха сухи и зачервени. Изпитваха непреодолима мъка. Дълбоката тишина беше нарушавана само от мързеливото жужене на мухите и далечния крясък на гарван.

Трябваше да се сложат камъни върху могилата, за да се предпази гробът от кучета динго, но тази работа щяха да свършат привечер, когато слънцето се измореше да хапе плътта на хора и животни.

Дженифър Розенбаум, трийсетгодишна майка на четири деца и съпруга на Бен Розенбаум от десет години, щеше завинаги да спи под сянката на пиперовото дърво, което бе посадила и отгледала сама в тази суха и неплодородна земя. И щеше да продължи да го храни с тялото си, докато корените пораснат достатъчно, за да се увият около останките ѝ, както майка прегръща детето си.

Тази нощ Бен остана край гроба на жена си и разговаря с нея, сякаш беше жива и седеше на масата срещу него в малката им къщичка, кърпеше нечий чорап или шиеше нова рокля за Беки. Говореше ѝ за всичко и нищо конкретно, за неща, които бяха солта за любовта между мъжа и жената.

От време на време млъкваше, сякаш очакваше да чуе познатия глас, който, уви, вече беше само в спомените му. Изведнъж се сети за мечтата ѝ да види децата образовани — един свят, останал недостъпен за нея. Бен знаеше, че тя държеше да даде шанс на Беки да напусне пограничния район, и ѝ обеща, че ще направи всичко възможно, за да изпълни желанието ѝ. Разговорът между съпрузите продължи цяла нощ. Сълзите се стичаха по брадата и мустаците на Бен, докато умората го надви. На разсъмване той легна до гроба ѝ и заспа.

6.

Вечерята в дома на Джордж Фицджералд беше много богата, но по време на войнишкия си живот Патрик бе загубил вкус към печено еленско. Не го впечатлиха и цветистите, дори шокиращи истории на професор Ърнест Кларк за келтските ритуали в древна Ирландия. Младежът отвърна с неохота на въпросите на сър Алфред Гарнет за боевете при Тел-ел-Кибир. От любезност размени няколко думи със съдия Джеймс Балмър, който седеше от лявата му страна, и със семейство Норис на столовете срещу него. Беше разсеян, необщителен и държанието му граничеше с липсата на възпитание. От това, което успя да чуе от разговора между отделните чаши вино, разбра, че Хенри Норис притежава обширни кариери за каменни въглища в Уелш, железопътни линии в Англия и фабрика за стомана в Бирмингам. Въпреки че беше много богат, старият Норис бе лишен от благородството на потомствените богаташи. Детските години, прекарани из задните улици на Нюкасъл, все още прозираха в говора и маниерите му.

Сър Алфред Гарнет и съпругата му лейди Джейн се опитваха да доминират в разговора, поне сър Алфред се опитваше със своите разкази за лов на лисици и чистокръвни коне. Когато не правеше това, той ругаеше съдията Джордж Балмър, заради безхаберието на правителството към новото раздвижване сред „проклетите революционери“, които заплашваха спокойствието и собствеността на мирните хора. Патрик изпита силна неприязън към шумния и нахален рицар, макар че беше католик като него и по всички закони на местното общество трябваше да вижда в негово лице съюзник.

В края на масата до сър Алфред и съпругата му седеше преподобният Джон Бейзъндейл, викарий на местната ирландска църква и чест гост на стария Фицджералд. Не че домакинът го намираше за интересен събеседник. За разлика от Еймън О'Брайън той беше незабележим и скучен човечец, но внасяше необходимия баланс между традиционната ирландска вяра и религиозните убеждения на

самия домакин. Съдията и съпругата му се усмихваха на сър Алфред, но не допринасяха с нищо за общия разговор.

От дясната страна на Патрик седяха доста интересният американец Рандолф Рейнър и хубавичката му съпруга Ан. Те бяха гости на сър Алфред, както и семейство Норис. Американецът бе инвестирал в железниците и в добитък в родината си и беше ясно, че общите икономически интереси на Рейнър и Норис сближават двата континента повече от всичките държавни декрети за сътрудничество. Рандолф Рейнър беше висок, добре сложен мъж, говореше тихо, но авторитетно, като висш военен офицер. В това нямаше нищо изненадващо, тъй като беше бивш полковник от милицията на господин Линкълн по време на Гражданската война.

До Ан Рейнър седеше дъщерята на Норис, Летиция. Осемнайсетгодишната девойка беше доста привлекателна и апетитна хапка за всеки богат и амбициозен младеж. Имаше копринено черна коса, тъмни очи и бяла кожа, освежена с лек, почти незабележим руж. В момента умът ѝ бе зает изцяло с високия широкоплещест капитан от шотландския полк на Нейно величество. Тя го поглъщаше с очи и Патрик си даде сметка, че при първия знак от негова страна е готова да захвърли всичко и да избяга с него.

Летиция беше снобка и не харесваше Катрин. Намираще я за твърде освободена, за да бъде истинска лейди. Или може би просто ревнуваше заради начина, по който мъжете гледаха момичето с буйната огненочервена коса и ослепителна усмивка. Слугинята поднесе пред нея апетитна порция. Тя обаче раздражено зачопли месото с вилицата, неспособна да прикрие разочарованието си, че е толкова далеч от красивия Патрик Дъфи.

В другия край на огромната дъбова маса на централно място седеше домакинът. До него беше красивата му внучка. Патрик виждаше лицето ѝ през наредените из цялата маса сребърни свещници. Меката светлина от свещите танкуваше по скъпите бижута на дамите и превръщаше копчетата на красивата униформа на Патрик в искрящи топки. Отличните френски и испански вина в кристалните чаши хвърляха червеникави отблясъци по лицата на гостите, докато те отпиваха. В един момент Джордж Фицджералд почука със сребърната вилица по чашата си и гласовете замлъкнаха.

Всички станаха и наведоха глави в очакване на тоста на домакина. Брет Норис прихвана Катрин за лакътя и ѝ помогна да стане. Патрик забеляза, че младежът е висок колкото него и притежава самочувствието на човек, роден и отгледан в богатство. Норис се наведе и прошепна нещо в ухото на дамата си точно преди Джордж да предложи тост за Нейно величество кралицата и за да достави удоволствие на американските си гости — за президента на Съединените щати господин Гроувър Кливланд. Катрин се изкикоти на прошепнатото от Норис, постави ръка върху неговата и допря устни до ухото му. Патрик не пропусна интимния жест. Измърмори нещо в отговор на тоста, както изискваше протоколът, седна на мястото си и мрачно се загледа в чашата си.

Кръвта му пламна от ревност. Не бе допускал, че друг мъж ще отнеме малкото време, което можеше да прекара със загадъчната красавица.

След вечерята гостите станаха и се разделиха на групички. Мъжете се събраха на чаша порто и пура, а жените си поръчаха чай, кафе и шери. Господата щяха да продължат да обсъждат възможностите за инвестиции, лова и риболова, а дамите щяха да споделят последните местни клюки, модата в Лондон и предстоящата почивка във Франция.

Патрик си взе хаванска пура от сребърната кутия и се наведе към свещта да я запали. Погледна към Катрин. Щом забеляза, че е съвсем близо до Брет Норис и се смее на разказа му, отвърна рязко поглед и забърза към салона за пушене. По стените на помещението бяха наредени най-различни картини и той се загледа в тях. Някои изобразяваха живота на село, други бяха портрети на мъже и жени от рода Фицджералд. Имаше и рисунки на чистокръвни коне, явно собственост на рода. На масичките бяха наредени сребърни подноси с кафе и чай, а до тях — кани с чудесно порто и кристални чаши. Той си наля една чаша и се насочи към мъжката компания, когато някой го извика. Обърна се и видя Летиция Норис да се приближава към него с обещаваща усмивка.

— Госпожице Норис? — кимна любезно.

— Капитан Дъфи, съжалявам, че нямах възможност да поговоря с вас по време на вечерята — каза девойката и се загуби в смарагдовозеленото на очите му. „Колко са красиви — помисли си тя,

— очи на поет.“ Като тези на великия лорд Байрон, чиято трагична съдба я караше да рони обилни сълзи над стиховете му. Мъжът пред нея пътуваше из екзотични страни, рискуваше живота си заради Нейно величество, а това бе не по-малко романтично. — Надявам се да сторим това сега.

Патрик плъзна поглед покрай голите ѝ рамене към групата на жените и забеляза неодобрителния поглед на майка ѝ. Явно войниците не бяха желана компания за дъщеря ѝ, нито дори офицерите. Сигурно смяташе, че заплатата им е твърде малка, за да осигури живота, с който бе свикнала дъщеря ѝ. Въпреки свитите устни на Сюзън Норис Патрик реши да пофлиртува с младата девойка, която явно бе очарована от него. В края на краищата Катрин не беше единствената красавица тук.

Летиция не откъсваше поглед от него. Той ѝ предложи ръката си. Малките ѝ, подобни на розова пъпка устни се разтвориха и откриха два реда прекрасни бели зъби. Но госпожа Норис беше решителна жена. Тя прекоси стаята и се втурна да спасява дъщеря си. Летиция се опита да протестира и отчаяно затърси начин да остане при своя лорд Байрон, но майка ѝ беше категорична и я поведе към дамския кръг около лейди Гарнет, за да ѝ покаже как се създават подходящи социални контакти.

Патрик съжали за пропуснатата възможност да накара Катрин да ревнува. Но опитът му не остана незабелязан от червенокосата красавица, която изгледа с присвити очи съперницата си. Изведнъж главата ѝ пламна от отровната мисъл, че капитанът може да намери превзетата Летиция Норис за по-интересна събеседница от нея. Тя демонстративно хвана под ръка Брет, който разпалено ѝ обясняваше нещо, и се запъти към Патрик.

Младежът видя приближаването ѝ и въпреки че се подразни от досадния ѝ ухажор, не можа да не се възхити на царствената ѝ красота. Катрин беше с тясна червена рокля, която подчертаваше излятата ѝ като пясъчен часовник фигура. Буйната ѝ коса бе оформена на венец. Носеше огърлица с изумруди, които се съчетаваха прекрасно с цвета на очите ѝ. Патрик усети желание да докосне бялата ѝ кожа, да погали червената коса.

— Капитан Дъфи, досега нямаште възможността да се запознаете с господин Брет Норис — каза тя, усмихна се мило и скри очите си зад дългите мигли, но не преди Патрик да прочете в тях: „Не съм лесна плячка.“ — Брет, това е господин Дъфи, гост на дядо.

Арогантната усмивка на сина на богатия предприемач носеше собствено послание, не така закачливо, като това на Катрин.

— Приятно ми е да се запознаем, приятелю — каза, без да си направи труда да подаде ръка. Не че Патрик можеше да му отвърне — в едната си ръка държеше пура, а в другата — чаша с порто. — Катрин ми разказа за вас по време на вечерята. Както разбирам, вие сте нещо като герой. Виждам, че дори имате медали. За какво ви ги дадоха, драги?

Ах, как му се искаше да срещне този надут пуяк в пустинята на Тел-ел-Кибир, облечен в бяла нубийска униформа и червен фес! Тогава щеше да му покаже, кой е „драги“ и кой заслужава да държи ръката на Катрин.

— За заслуги в битката при Тел-ел-Кибир през осемдесет и втора — изръмжа той. — Защищавах империята, драги.

— Както чух, било е голямо зрелище — отвърна Норис. — Вие лично успяхте ли да убиете поне един негър?

Не можеше да се отрече, че младежът бе надживял провинциализма на баща си и се държеше като лондонските контета от аристокрацията. Но въпреки това по произход си оставаше *petite bourgeoisie*^[1] — Патрик се бе натъкнал на този термин през първата си година Оксфорд, докато изучаваше трудовете на някакъв съмнителен немски евреин на име Карл Маркс.

Тогава си бе помислил, че след известно време надали някой ще си спомня за този Маркс. През последните години се бяха навъдили безброй философи, които разпалено излагаха своите теории за социалното и политическото развитие на човечеството. Но *petite bourgeoisie* характеризираше идеално мъжа пред него.

— Да, убих няколко, господин Норис. Всъщност убих доста — отвърна. За момент в главата му нахлуха спомени от кървавата битка, но той ги прогони.

— Навярно не е трудно човек да воюва с нещастните негри. Те нямат никакъв шанс срещу добре въоръжената британска армия — отбеляза с едва доловима ирония Брет.

Косите на Патрик се изправиха като козината на разярено куче. Беше ясно, че младежът се опитва да го унизи пред Катрин.

— Но въпреки това не успяхме да убием толкова нещастни негри, както ги наричате вие, колкото бели мъже успя да убие баща ви

в своите кариери в Уелш.

Думите му засегнаха Норис и подигравателното изражение изчезна от лицето му. Той се поколеба, не знаеше как да постъпи. От една страна, се гордееше със социалното положение, което му осигуряваха парите и беше готов да се разправи с всеки присмехулник. Но, от друга страна, добре разбираше, че човек, загубил страха си на бойното поле, е много по-опасен дори и от най-язвителните салонни сладкодумници. Катрин не бе пропуснала нито дума от разговора, забеляза буреносните облаци в зелените очи на капитана и усети опасността.

— Мисля, че трябва да се извините веднага, господин Дъфи — избухна Брет Норис.

Но в ушите на Патрик думите му прозвучаха повече като блеене на овца, отколкото като заплаха.

— Ако ме извините, госпожице Фицджералд — студено се усмихна на дамата той, — ще се присъединя към джентълмените за чашка порто и пура.

Не изчака да види раздражението на Катрин. Обърна се и се отправи към салона за пушене. Шотландската му поличка се уви около мускулестите му, тренирани в безброй преходи крака на пехотински офицер. Не искаше да участва в играта, която тя бе организирала за него.

— Какъв невъзпитан простак е този капитан Дъфи — провикна се Норис, за да може Патрик да го чуе. — Той е позор за униформата на Нейно величество.

Но Патрик подмина обидата и се присъедини към компанията на професор Кларк. Катрин хвърли презрителен поглед към кавалера си и рязко каза:

— Капитан Дъфи заминава след няколко дни за Египет и най-вероятно отново ще се изправи срещу голяма опасност. А вие с тези досадни разговори...

Брет се усмихна снизходително на сърдитата девойка. Беше успял да възвърне самочувствието си и знаеше как да се защити.

— На този човек му липсва класа — сви презрително устни, — а както подозирам, липсват му и собствени доходи.

— Не говорете така за капитан Дъфи! Та вие не знаете нищо за него! — пламна Катрин. Искаше да защити Патрик, въпреки че той й

бе обърнал гръб.

Брет проследи погледа ѝ и видя, че цялото ѝ внимание е насочено към проклетия офицер.

— Признавам, че дамите лесно могат да се увлекат по такива мъже, но, мила Катрин — погледна я самоуверено той, — смятате ли, че те са подходяща партия за една изискана дама? Такива типове не стават за брак. На вас ви трябва мъж с пари и власт. Мъж, който може да ви осигури лукса, за който мечтае всяка млада жена.

Катрин се заслуша в гласа на разума и за миг остана мълчалива. „Да! Една жена трябва да бъде практична, когато става въпрос за бъдещето ѝ.“ Но бъдещето беше далеч. Тя живееше в настоящето и обичаше романтиката не по-малко от лукса. До нея седеше дяволски привлекателен млад мъж, който би направил всичко, за да я спечели. Но малко по-нататък, в центъра на мъжката компания, стоеше капитан Дъфи, заради когото сърцето ѝ цяла вечер биеше като лудо. Кой от двамата трябваше да избере? Тя се обърна към Брет и изрече бавно:

— Може би аз не съм жената, за която ме мислите.

— Катрин, ела при нас. Остави за малко твоя кавалер — обади се госпожа Гарнет. — Сигурна съм, че господин Норис има какво да добави към мъжкия разговор в другата стая.

Обикновено Катрин избягваше безсмислените женски разговори, но поканата на лейди Гарнет ѝ даде възможност да избяга от компанията на Брет Норис и да остане насаме с мислите си.

— Благодаря, лейди Гарнет, с удоволствие ще се присъединя към вас — отвърна тя. — Ще бъда щастлива да чуя разказа ви за вашата почивка в Южна Франция. Надявам се един ден и аз да посетя Ривиерата и да се насладя на хубавите плажове там.

Засегнат от думите на Катрин, Брет Норис тръгна към мъжете, за да се присъедини към баща си. Компанията около него беше приятна. Бяха хора, които уважаваха богатството и властта. Щеше да му бъде много по-приятно да разговаря с тях, отколкото с арогантния капитан Дъфи с неговия ограничен военен мироглед.

Въздухът на прохладната лятна вечер носеше някаква странна магия. Поне така си мислеше Патрик, когато пожела лека нощ на домакина и излезе навън. А може би портото го караше да усети

романтиката на земята, родила неговите ирландски прадеди. Той слезе бавно по стълбите, твърдо решен да не мисли повече за Катрин, която все още беше в компанията на надутия Брет Норис, и да се наслади на последната си вечер в Ирландия.

— Шъ искъти ли да ва върнъ в селуту, кап'тан Дъфи? — попита кочияшът на двуколката пред входа.

Той бе нает от Джордж Фицджералд да превози преподобния Бейзъндейл и съпругата му, както и Патрик от кръчмата на Бърнард Райли и обратно. По време на вечерята бе прескочил до кухнята за огризки от трапезата и няколко чашки алкохол. Сега дъвчеше очукана дървена лула и търпеливо чакаше клиентите си.

— Не, благодаря. Ще се поразходя малко — отвърна любезно Патрик. — Ще ми се отрази добре.

Тепърва му предстоеше дълъг път до сухата камениста пустиня на Судан с нейните назъбени бели скали.

— Няма проблем, кап'тане. Сичку хубаву тогаз.

[1] Petite bourgeoisie (фр.) — дребен буржоа. — Бел.прев. ↑

7.

Врявата на птиците и пръхтенето на конете бяха станали част от живота на Кейт Трейси. Сестрата на Майкъл Дъфи, някога бе известна като Кейт О'Кийф. На шестнайсет години тя се омъжи за красивия, но безотговорен син на ирландски каторжник, който я заряза без никакви средства и бременна в далечния, чужд за нея град Рокхамптън. Кевин избяга със съпругата на един кръчмар в нощта, когато тя роди. Това стана през 1863 година и Кейт не го бе виждала цели дванайсет години, когато ѝ съобщиха за неговата смърт и тя посети гроба му в Куктаун. Този злополучен брак я отведе на север, в дивата колония Куинсланд, където не познаваше никого, но успя да се пребори с трудностите и натрупа огромно богатство от търговия с жизненоважни стоки за хората по граничните райони и златните мини.

Сега Кейт приближаваше четирийсетте, беше една от най-богатите жени в колонията и макар че можеше да си позволи всякакъв лукс, тя живееше скромно със съпруга си, златотърсача Люк Трейси, в тяхната малка къща в Таунсвил. Кейт отдавна бе приела тази сурова земя за своя и вече не мислеше да се върне в Сидни.

— Време е да тръгвам — каза съпругът ѝ. — Трябва да стигна до планината преди залез.

Кейт протегна импулсивно ръка и докосна стария белег от английски байонет на лицето му, спомен от онзи бунт на миньорите в лагера „Юрика“ преди много години, в който бе участвал и нейният баща. Кейт и Люк бяха женени вече десет години и високият мълчалив американец все още я обичаше, както я бе обичал, докато странстваше из колонията в търсене на злато и после в Америка. Беше я носил в сърцето си по време на всичките си безплодни пътувания из Централен и Северен Куинсланд.

— Знам — отвърна тя и се опита да скрие сълзите си. — Взе ли достатъчно амуниции?

Той ѝ се усмихна и погали любимото лице с мазолестата си длан.

— Не се тревожи за мен, аз съм голямо момче. А и пътят ми минава на север от лагера на калкадун — каза и плъзна ръка надолу

към корема ѝ. — Сега трябва да мислиш за себе си и за бебето. Ще видиш, че този път всичко ще е наред. Остави бизнеса, имаш достатъчно хора, които си знаят добре работата.

Кейт кимна и преглътна сълзите си. Сигурно беше от бременността, но напоследък плачеше от най-малкото нещо. Ужасната загуба на предишните две бебета все още я мъчеше. Първото ѝ момченце от Кевин О'Кийф почина в Рокхамптън няколко часа след раждането си. Това беше най-трудният момент в живота ѝ. Сама, изоставена от съпруга си, току-що прекарала ужасна маларична треска, тогава тя имаше чувството, че светът свършва за нея. Но Люк ѝ предложи силното си рамо и с негова помощ отново стъпи на крака. Още тогава разбра, че обича този мъж, но не посмя да му го признае. Не искаше още веднъж да бъде изоставена, защото Люк беше особен човек, истински самотник, който беше готов да зареже всичко скъпо и да хукне да търси злато, своето Елдорадо, из най-забутаните и опасни кътчета на тази сурова земя. Тогава Кейт искаше съпруг, който е непрекъснато с нея.

Минаха десет години, преди красивата и решителна жена да си признае, че е по-добре да рискува да го изгуби, отколкото никога да не усети ласката му. И една вечер в задния двор на централата си в Куктаун тя сама му предложи да се оженят.

Осем месеца по-късно се роди момиченце, но едва навърши шест месеца и маларията отне живота му. Погребяха я в Куктаун, където лежеше и първият ѝ съпруг Кевин. Но неговата смърт беше естествен завършек на един порочен живот, докато нейната...

Смъртта на второто ѝ дете бе жесток удар за нея. Тя се скри от света. Непрекъснато се питаше какво е направила, че бог я наказва така, и какво е трябвало да направи, за да спаси бебето си.

Но любовта на Люк отново я спаси от самообвиненията и жестоката болка. Той я увери, че смъртта в този район невинаги има логично обяснение. Самият той бе изпитал на собствения си гръб загубата на близките си хора. Първата му съпруга и дъщеричката му също бяха покосени от маларията. Тогава американецът напусна града и се запиля по дивите райони. И също като Кейт не преставаше да се обвинява и да си задава въпроси. Но отговори нямаше и мина много време, преди да разбере, че някои неща не зависят от волята на човек. Той успя да предаде този прагматизъм на жена си и тя се посъвзе.

Сега отново носеше дете в утробата си. И двамата се надяваха този път бог да е милостив към тях, да ги дари със здрав наследник, за да поеме в ръцете си богатството, което тя бе натрупала с толкова много труд.

— Знам, че господ ще те пази, съпруге — въздъхна тя, осъзнала, че не е по силите ѝ да се бори със сълзите. — Моля се да се върнеш, преди да се роди детето.

Люк видя насълзените ѝ очи и сърцето му се изпълни с нежност.

— Знаеш, че не съм много добър християнин — взе я в прегръдките си той. — И не мисля, че господ взима насериозно обещанията на такива грешници като златотърсачите, особено пък ако са и американци, но въпреки това ти обещавам, че ще бъда тук за раждането на детето. Бог може и да не го е грижа за мен, но съм сигурен, че обича теб, и затова ще направи така, че да изпълня обещанието си.

Кейт се усмихна на шегата му с нейната силна католическа вяра. Люк беше много по-близо до вярванията на аборигените, които живееха далеч от населените с европейци градове. Не знаеше защо това е така. Може би, защото цял живот бе копал земята в търсене на злато. За него тайната на щастието се криеше в земните недра.

Макар да бе прехвърлил първата половина от живота си, Люк все още беше здрав и енергичен мъж и чувстваше, че пътуването му до малкия град близо до Бърктаун е жизненоважно за него. Беше чул, че там са докарали нов вид крави от Азия. Може би най-накрая щеше да се намери порода, подходяща за трудните тропически условия. Досега добитъкът не издържаше и измираще. Интересът му към животновъдството беше отдавнашен, още от годините, когато беше каубой в Монтана и Люк се надяваше този бизнес да е неговият принос към наследството на сина, когото очакваше с нетърпение.

Кейт се бе опитала да го разубеди, но видя огъня в очите му и разбра, че той все още се опитва да ѝ покаже, че може да управлява бизнес. Това желание беше част от любовта му, част от стремежа му да ѝ докаже, че вече не е подвластен на жълтия метал, че иска единствено да бъде достоен съпруг на легендарната Кейт О'Кийф. Това я накара да отстъпи. Сега двамата стояха в задния двор на къщата и той приключваше с приготовленията за пътуването.

— По-добре да тръгвам — каза Люк и внимателно отстрани Кейт от себе си. — Слънцето скоро ще се покаже. Ще бъде още един горещ ден.

Той се приближи към коня си. Животното с нетърпение очакваше да излезе от заградения двор и да усети свободата. Люк се метна ловко на седлото. Жена му махна с ръка и той ѝ отвърна с широка усмивка. Пришпори коня и скоро се скри в сивия храсталак.

Кейт дълго гледа след него, после тръгна безцелно из двора. Не ѝ се прибираше къщи. Нощта вече отстъпваше на първите утринни лъчи. „Ще спази обещанието си — каза си уверено тя. — Ще бъде тук, когато бебето се роди.“

Този ден Кейт щеше да пожелае лек път на още един човек.

Тропотът на конски копита и тежките стъпки по терасата ѝ подсказаха, че Гордън Джеймс е тук. Гордън често идваше, но не заради нея, а заради Сара.

— Добро утро — посрещна го тя и забеляза мрачното му изражение. — Аз...

Тя не можа да завърши. Сара изскочи от къщата и застана до нея.

— Гордън! — престори се на изненадана племенницата ѝ. — Защо толкова рано?

В очите на Гордън проблесна удоволствие, че вижда младото момиче, но той не се усмихна.

— Дойдох да ви съобщя, че заминавам за известно време. Може би за няколко месеца. Трябва да отида до Клонкъри. Съобщиха ни, че диваците са устроили капан на инспектор Потър и полицаите от патрула. Почти всички са мъртви.

Кейт и Сара пребледняха.

— Питър бил ли е с тях? — попита Кейт шепнешком. Тя не одобряваше решението на племенника си, когото бе отгледала като свой собствен син, да се присъедини към Националната конна полиция, но знаеше много добре, че връзката между Гордън и Питър е много по-силна от всякакви разумни доводи.

— Питър е жив — успокои ги младежът. — Единствено той е успял да се върне в Клонкъри и да разкаже какво е станало.

— Благодаря ти, господи! — промълви Кейт.

— Дойдох да си взема довиждане.

Кейт хвърли поглед към племенницата си и видя нетърпението ѝ да остане насаме с Гордън.

— Ще влезеш ли?

— Не, благодаря, госпожо Трейси — измънка той. — По-добре да тръгвам. Трябва да стигна до Клонкъри колкото може по-бързо.

— Тогава ще оставя Сара да ти пожелае приятен път. Когато видиш Питър, моля те, предай му, че го обичаме и се молим за него.

— Разбира се — отвърна Гордън и добави: — Мога ли да поискам малка услуга, преди да замина, госпожо Трейси?

— Надявам се да ти бъда от полза — отвърна Кейт малко по-сдържано, отколкото искаше.

— Ще представлява ли трудност, ако ви помоля да наглеждате майка ми понякога? Тя... не е много добре.

Чертите на лицето ѝ омекнаха.

— Това не е услуга, а удоволствие за мен, Гордън. Майка ти ще си остане най-добрата ми приятелка, независимо от факта, че Питър постъпи на работа във вашата дяволска полиция по твое настояване.

Гордън погледна виновно към нея, но изражението му веднага се промени, щом Сара пристъпи към него. Кейт се вгледа мълчаливо в племенницата си. Сякаш беше вчера, когато бащата на Гордън бе застанал пред същата тази врата с малкото пухкаво момиченце и изплашените ѝ братя Питър и Тим. Сега тя беше красива девойка и пристъпваше кокетно към Гордън — мъжът, който осмисляше дните ѝ. Двамата бяха красива двойка. Той — неотразим в своята прилепнала до стройното му тяло униформа, с ботуши до коленете и пистолет в колана си. Тя — със златиста кожа и гарвановочерна коса. Кейт знаеше, че много младежи въздишат по екзотичната ѝ красота, но тя имаше очи само за сина на Хенри и Ема Джеймс. Така беше още от края на невинните им детски години, когато двамата разбраха, че взаимното им привличане е нещо повече от детско приятелство. Ето, че Гордън беше вече на двасет години, а Сара — с една година по-малка. Любовта им беше силна, както може да е само първата любов. Кейт въздъхна и влезе вкъщи, за да ги остави насаме.

Гордън веднага пристъпи към момичето и взе ръцете му в своите.

— Не искам да те оставям сама, но трябва да изпълня дълга си.

Сара усети топлината му и погали мазолите от юздите на коня.

— Знаеш, че не желая ти и Питър да работите за Националната полиция — каза кротко. — Трябва да си наясно, какво е отношението ми към тези хора.

Гордън наведе глава. Знаеше много добре, че собственият му баща беше участвал в акцията на полицията, при която и двамата родители на Сара бяха убити.

— Това е било преди много време — измърмори. — Сега нещата са различни.

Сара не отговори. Предпочиташе да забрави, че Гордън е офицер от полицията, и да мисли за него само като за мъжа, когото обичаше страстно.

— Ако искаш някога да бъдем заедно — промълви тя, — трябва да избереш между мен и твоята полиция.

Гордън погледна в очите ѝ и разбра, че не се шегува.

— Обичам те повече от всичко на света — смотолени неубедително, защото знаеше, че обича работата си не по-малко. Не беше от хората, които се чувстваха добре зад бюрото или зад тезгяха на някой магазин.

— Думите не означават нищо — сопна му се Сара. — Докажи, че ме обичаш, като напуснеш полицията.

— Дойдох да ти призная любовта си — отвърна Гордън, — а всичко, което получавам са укори и натяквания. Това, което искаш, не е толкова просто. Моят баща беше полицай и за мен е важно да продължа по неговите стъпки. Чувствам, че по този начин засвидетелствам почитта си към него.

Сара видя болката в очите му и ѝ домъчня за него. Не биваше да се разделят така, особено сега, когато заминаваше за толкова дълго. Но, от друга страна, знаеше, че духовете на родителите ѝ винаги ще стоят между тях, докато той работи за тези, които ги убиха.

— Пази се — промълви тя. — Не искам от мен да ти кажа друго.

Тя се обърна и се отдалечи. Сърцето му се сви при мисълта за предстоящата раздяла.

— Сара! — извика след нея, но тя не се обърна. Затича към стаята си.

Кейт видя племенницата си да се препъва по стълбата и веднага се досети какво е станало. След миг от втория етаж се разнесоха ридания. Тя въздъхна дълбоко и тръгна нагоре, за да успокои

момичето. Защо любовта никога не идваше лесно, запита се тя. Дали и Сара щеше да я открива така мъчително дълго, както самата тя?

Малко по-късно Кейт реши да изпълни обещанието си пред Гордън и отиде да навести майка му. Ема живееше сама в покрайнините на града и я посрещна с радост. Бизнесът на Кейт се разрастваше все повече и почти не ѝ оставаше свободно време, затова двете се виждаха много рядко. Тя целуна Ема, отдалечи се, за да я огледа, и това, което видя, я разтревожи. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, косата ѝ, някога яркочервена, сега бе сива. Приятелката ѝ старееше.

— Да пием чай — предложи Ема. — Настоявам.

— С удоволствие, стига да стане бързо. Трябва да се върна вкъщи, преди да се стъмни. Дойдох набързо, само за да се уверя, че си добре след заминаването на Гордън.

Ема се усмихна тъжно и поведе Кейт към малката кухничка.

— А аз искам да разбера как се чувстваш. Бебето май ще дойде съвсем скоро, а?

Кейт несъзнателно погали корема си.

— Толкова силно рита, че сигурно скоро ще му стане тясно вътре.

— Според теб какво ще е — момиче или момче? — попита Ема, докато наливаше врялата вода в порцелановата кана за чай.

— Или момче, или много силно момиче.

Домакинята се засмя и за миг под сивите ѝ коси Кейт разпозна онова усмихнато момиче, което преди двайсетина години стъпи на австралийския бряг, намери любовта си и без никакви колебания се омъжи за Хенри. После му роди дете и го погребя. Поне в душата си, защото тялото му никога не бе намерено.

Двете жени бяха неразделни, но напоследък, откакто Питър реши да последва приятеля си в редиците на Националната конна полиция, нещо в приятелството им се пропука. Кейт подозираше, че Ема е изиграла решаваща роля за избора на двете момчета, без да държи сметка за интересите на Питър. След постъпването му в полицията тя започна да си намира извинения и все по-рядко посещаваше Ема. Но с

времето приятелката ѝ започна да ѝ липсва, липсваха ѝ откровените разговори, съветите, съчувствието ѝ.

— Мисля си, че не беше добра идея, дето Питър започна работа в полицията — обади се Ема и наля чай в две чаши.

Кейт я погледна изплашено. Дали не се бе научила да чете мисли?

— Винаги съм била против — отвърна тя и усети, че бариерата между тях изчезна.

— Бях сляпа. Не прецених колко опасна може да бъде тази работа за него. Гордън ми разказа, че по чудо се е спасил от туземците.

— Има и още нещо — тихо промълви Кейт. — Освен живота си Питър може да изгуби и душата си, ако продължи да работи там. Именно Националната конна полиция е виновна за смъртта на родителите му през шейсет и осма.

Ема трепна и Кейт замълча. По-добре беше да не отваря стари рани, да не хвърля нова сянка върху отношенията им. Хенри Джеймс беше в същия патрул, който нападна и уби Том и Мондо, и носеше отговорност за смъртта им.

— Колко много ми се иска да се върнем назад и да променим всичко! — прошепна Ема през сълзи. — Онази година донесе много мъка и на двете ни... Помниш ли, като живеехме в Рокхамптън? Тогава бяхме още съвсем млади, ходехме на пикници, после се събирахме около пианото. Ти свиреше, а ние пеехме. Хенри пееше ужасно, но...

Тя спря на средата на изречението и сълзите ѝ рiekнаха. Кейт хвана ръката ѝ. Ема изтри сълзите със свободната си ръка и изхлипа:

— Ох, Кейт! Имам ужасно предчувствие, че ни предстоят още трагични моменти. Имам чувството, че скоро ще изгубим тези, които са ни най-свидни.

— Не говори така — стисна ръката ѝ Кейт. — Проклятието, което тегнеше над нас, вече взе своите жертви. Ние сме здрави и се радваме на децата си.

Ема пусна ръката ѝ, стана и избърса сълзите си с края на престилката.

— Ще се моля ти да се окажеш права — опита се да се усмихне тя. — Може би Питър ще осъзнае грешката си и ще се върне в Таунсвил. Ще ти помага във фирмата, ще заеме мястото, което му се полага.

— Дано — неуверено отвърна тя. Знаеше колко държи племенникът ѝ на приятелството. За австралиеца то бе свещено.

Двете жени поговориха още малко и когато Кейт пое обратно към дома си, предчувствието на Ема за предстоящи беди вече се бе предало и на нея. Тя сложи ръка на корема си, сякаш да предпази малкото същество вътре, и горещо се замоли: „Моля те, дева Марийо, пази всички родени и неродени в живота ми!“

8.

Патрик тръгна по пътеката, по която бе дошъл вчера с отец О'Брайън. Стъпките му отекнаха зловещо в тишината, нарушавана единствено от бухането на бухал, който търсеше мишки в нощта.

Луната скоро очерта обраслия с дървета хълм пред него. Беше глупаво, но той се загледа в острия връх с надежда да зърне Катрин. Нещо го накара да прекоси полето и да тръгне нагоре към гъстата гора през мократа от росата трева. Пълзящата по склона мъгла го погълна и той усети силния тръпчив мирис на бор. Коленете му се намокриха. Стана му студено. Той се намръщи и поклати глава. Не беше подходящо време да броди из това усойно място, но много му се искаше да разбере с какво тази могила привлича Катрин.

Изкачването не беше трудно, защото върхът не беше висок. По-страшна беше тишината, с която го посрещнаха вековните дървета. Те надвиснаха над него като огромни черни великани и се отдръпнаха едва когато стигна билото. Самият връх беше оголен. Патрик излезе на откритото и видя почти правилен кръг, ограден с бели камъни.

Варовик, помисли си и пристъпи в мистериозния кръг. Със сигурност бяха подредени от човешка ръка. Формата беше почти геометрична, тук-там тревата беше избуяла над белите очертания, сякаш се опитваше да разкъса кръга, оставен тук от някаква древна цивилизация.

Патрик прескочи камъните, застана в средата на кръга и зачака. Лунните лъчи проникваха между клоните на дърветата и очертаваха сребърни пътеки към тихите води на океана. Зловещият звук на падащи борови иглички нарушаваше тишината. Младежът плъзна ръка в дългия войнишки чорап и стисна дръжката на камата си. В същия миг огромна сянка се надвеси над него с ниско заплашително ръмжене. Патрик се приведе и стисна камата, готов да нападне.

„Вълк! Не, не беше вълк, беше куче!“

— Луф! Не!

Гласът на Катрин спря животното и то застана на задните си лапи в очакване на нова команда. Патрик си отдъхна и погледна по посока

на гласа. Тя се бе появила внезапно, стоеше в светлината на една от лунните пътеки. Зад нея стоеше второто куче. Младият мъж прибра камата си и се изправи.

Катрин се раздвижи. Ръбът на дългата до глезените ѝ червена рокля покри белите камъни до нея.

— Не се сбогувахме, капитан Дъфи — прошепна тя.

Като по някаква няма команда кучетата легнаха до ръба на белия кръг и се загледаха в черната гора.

— Видях, че сте заета с господин Брет Норис — малко сърдито отвърна той. — Реших, че дори няма да забележите отсъствието ми. Ние с вас едва се познаваме.

— О, грешеш. Познаваме се от хиляди години. — Очите ѝ проблеснаха подобно на тези на нейните пазачи. — Познаваме се още от времето, когато тази могила е построена. Из тези места ти беше познат като Кукулан, а аз... аз бях Мориган.

— Кой е Кукулан?

— Легендарен ирландски воин, убил много врагове, също като теб. Няколко сила, която да му се опре. Бил получовек, полубог. Син на бога на слънцето. Но християните дошли и унищожили паметта му.

— А Мориган? Коя е тя?

— Богинята, която закриляла Кукулан в неговата борба.

— Те... били ли са влюбени?

Катрин отклони погледа си и въздъхна.

— Мисля, че един ден трябва да се върнеш в Ирландия и сам да намериш отговора. Легендата е описана в старите текстове, пазени от монасите в техните прашни архиви.

Гласът ѝ прозвуча някак тъжно. Патрик не откъсваше поглед от очите ѝ, които сега изглеждаха тъмни като нощта над тях, и се опитваше да разбере каква магия притежава тази жена. В момента тя нямаше нищо общо с красивата девойка на масата на Джордж Фицджералд, която кокетираше с надутия господин Норис. Отново се бе превърнала в загадъчната босонога фея, омагьосала сърцето му в библиотеката на дядо си.

— Ще се върна, обещавам ти! Но ми се иска да не те открива отново в компанията на господин Норис.

— Той е просто приятел, който иска да се ожени за мен.

— А ти искаш ли?

— Не. Поне не завинаги.

Отговорът ѝ попари току-що зародилата се надежда в душата на младежа. Значи английското конте все още играеше някаква роля в живота ѝ. Или тя си играеше и с двамата?

— Не знам кога ще се върна — отвърна той, твърдо решен да не се поддава на играта ѝ. — Всичко може да се случи на бойното поле.

— Ти няма да бъдеш наранен, капитан Дъфи! Мориган ще бди над теб.

— Аз не съм твоят Кукулан, Катрин. Аз съм обикновен войник на Нейно величество и съм изложен на риск като всеки друг — рязко я прекъсна той. — Но ще се върна тук, дори и само да науча повече за тази страна и за себе си.

— И не заради мен?

— Този въпрос няма лесен отговор — отвърна той и се загледа към огромния, блестящ като стомана океан. — Само ти можеш да отговориш на него. Добре си помисли дали това наистина е важно за теб.

— А какво е важно за теб? Важно ли е да намериш себе си тук?

Патрик се изненада от нейната прозорливост. Дали наистина тази проклета Мориган не се бе вселила в нея? Способността ѝ да вниква в най-съкровенията му мисли беше смущаваща. Те трябваше да принадлежат единствено на него.

— Важно е да направя своя избор. Знаем, че каквото и да избира, ще загубя — или семейството на баща ми, или баба ми Инид — горчиво изрече. — Искам още да намеря отговор на въпроса как една майка може да бъде толкова жестока, че да изпрати детето си на явна смърт.

— Твоята майка ли имаш предвид? — попита тихо тя.

Той кимна.

— Между нас има повече общи неща, отколкото си мислиш, капитане. Само че аз никога не съм знаела кой е баща ми, докато твоят си има име и се е превърнал в легенда в тази част на света.

— Страхувам се, че хората от селото го бъркат с някой друг — тъжно се усмихна Патрик. — Макар че е примамливо да си мисля, че баща ми е легендарният Майкъл О'Флин, това не е така.

— Това място е вълшебено, Кукулан — сериозно каза тя. — Отвори сърцето си и може би един ден ще откриеш, че именно Майкъл

О'Флин е твой баща.

Патрик тихо се засмя. Протегна импулсивно ръка и докосна нежната меката кожа на лицето ѝ.

— Започвам да вярвам в това. Ти правиш това място вълшебно. Караш ме да приема дори невероятното.

Тя хвана ръката му и почти извика:

— *Вярвай*, Патрик! Повярвай и един ден ще откриеш себе си в своя баща и ще се върнеш тук. Това е много важно.

Стъписан от реакцията ѝ, той не намери какво да каже. Изведнъж я придърпа към себе си и с неочаквана ярост впи устни в нейните. Тя му отговори със същата страст. Взаимният глад за другия изгори кожата им. Телата им пламнаха от желание. Но Катрин намери сили да го отблъсне и почти изплака:

— Не! Не сега!

— Обикнах те още щом те видях на хълма, Катрин! Сякаш винаги съм те обичал, въпреки че не знам как е възможно това. Може би наистина си Мориган. Кажи ми как завършва тяхната история?

Девојката пое дълбоко дъх. Кучетата се надигнаха, но тя ги успокои с жест. Те отново положиха глави на лапите си и впериха изпълнени с подозрения погледи в Патрик.

— Върни се, когато намериш каквото търсиш, и аз ще ти разкажа всичко — успя да се овладее тя.

Отстъпи крачка назад и сведе поглед към шотландската му поличка.

— Сигурна съм, че притежаваш храбростта на Кукулан, както и неговата мъжка сила — изкикоти се тя. Младежът се изчерви от неудобство. — Мога да се закълна, че под полата си носиш *gae bulga*.

— Какво е *gae bulga*? — смутено попита той. Не познаваше друга жена, която да говори така открито за тези неща.

— Това е древно келтско копие с много остриета. Опасно оръжие. Ако се забие в тялото ти, няма излизане. Като те гледам, твоето копие може да се мери само с копията на моите кучета.

Смутеният вид на Патрик я разсмя. Окуражена от объркването му, тя продължи да го шокира:

— Не се прави на толкова срамежлив, капитан Дъфи! Като мъж с опит трябва да се радваш, че едно момиче от тази глуха провинция

забелязва твоята мъжественост. Тези неща са част от училището на живота.

— Ами... — запъна се той. — И аз съм наясно с тези неща, но това не е разговор за смесена компания.

— Ние сме сами, Патрик, и аз чувствам, че мога да бъда откровена с теб — каза тихо Катрин и погледна към океана. — Трябва да се върна, преди дядо да е забелязал отсъствието ми. Боя се, че няма да е много доволен, ако разбере с кого съм се срещала. На вечерята исках да седна до теб, но той настоя да бъда между Брет и ужасната му сестра.

— Защо не останеш още малко. Нямах време да те опозная.

— Когато се върнеш — погали лицето му с пръсти тя, — ще имаш тази възможност. Но преди да тръгна, искам да ти дам нещо. Носи го винаги в себе си. То ще ти напомня за обещанието ти да се върнеш при мен.

Тя отстъпи от центъра на каменния кръг към едно дърво, наведе се и взе нещо не по-голямо от дланта ѝ. Върна се и постави странния предмет в ръката му, но пръстите ѝ продължаваха да го стискат.

— Обещай ми, че винаги ще носиш Шийла-на-гиг със себе си, където и да отидеш. Но искам да ми обещаеш още, че няма да я поглеждаш, докато не влезеш в стаята си и останеш напълно сам.

— Обещавам — отвърна Патрик, леко объркан. — Но какво е Шийла-на-гиг?

— Богиня, чиято мощ е по-голяма дори и от тази на Мориган. Намерих я преди няколко години тук, на могилата. Но я криех, за да не попадне в колекцията на дядо.

Младият мъж усети студения камък в ръката си, прокара пръсти по него и разпозна извивките на женско тяло. Почувства, че в него се крие някакво вълшебство, както и в момичето, което се приближи и го целуна. Целувката ѝ беше дълга и нежна. Никой от двамата не посмя да развали магията на момента с думи. Луната вече падаше ниско в подножието на хълма и скоро щеше да стане тъмно като в рог.

— Пази се, Патрик — прошепна в ухото му тя и сладкият ѝ дъх докосна бузата му. — Ще се моля Шийла-на-гиг да бди над живота ти, където и да си.

Катрин се откъсна от прегръдките му и пое по обратния път към имението. Двете кучета застанаха като стражи от двете ѝ страни и

групата скоро потъна в гъстата гора. Патрик прехвърли няколко пъти камъка в ръцете си и макар да изгаряше от любопитство, спази обещанието си и не го погледна, докато не стигна кръчмата на Райли и не влезе в стаята си. Какво ли щеше да му разкрие тази статуетка с форма на жена? Щеше ли да му покаже истинската същност на момичето с огненочервената коса?

Изведнъж сърцето му се изпълни със суеверен страх. Трябваше да си тръгне, преди феите и вълшебните същества да дойдат и да поведат душата му към вечността. Или червенокосата фея вече бе откраднала сърцето му завинаги?

Когато достигна до кръчмата, луната вече бледнееше. Студът бе сковал селото, всички спяха и стъпките му отекваха самотно по тесните каменни улички. Далечен лай на куче отекна в нощта. Когато съненият и ядосан Бърнард Райли му отвори вратата, Патрик се опита да поблагодари, но мъжът само изръмжа и побърза да се върне в леглото си.

Младежът се прибра, запали нетърпеливо свещта на ниския шкаф до леглото си и сложи камъка под бледата мигаща светлина.

— Боже милостиви! — възкликна той.

Мъждивото пламъче играеше върху малката фигура и танцуващите сенки създаваха илюзията, че е жива. Ето защо Катрин криеше Шийла-на-гиг от всички.

Шийла-на-гиг беше богиня на плодородието. Издълбаните в камъка очи гледаха право в неговите и го приканваха с омайна усмивка. Лежеше по гръб, със сладно разтворени крака. Ръцете ѝ минаваха под коленете и придържаха огромната ѝ вагина, широко отворена и набъбнала от желание. Това открито, примитивно представяне на очакваното удоволствие от съвкупяването и зачеването го зашемети. Малката фигура му разкриваше истинската душа на неговите ирландски прадеди — мъже и жени, отдадени на своята чувственост и на първичната сила на секса. Сега тази първична сила бе впрегната в руслото на религията и бе държана под контрол с помощта на усърдни молитви и множество религиозни обреди, но тя съществуваше. И той знаеше със сигурност, че притежава част от нея.

Патрик дълго гледа фигурата на Шийла-на-гиг. Струваше му се, че сега разбира по-добре онази дива част от себе си, която копнееше за свобода.

— Благодаря ти, Катрин! — прошепна задавено той. — Ти си моята богиня и така ще бъде завинаги! Където и да се намирам, аз ще мисля за храма на твоята душа и тяло.

Той взе камъка и го скри на дъното на войнишката си торба, после въздъхна дълбоко, свали ботушите и гетите и се мушна в леглото. Сънят го завладя бързо и той потъна в неясни и тревожни сънища, където образът на зелената могила се смеси с друг, трептящ на горещия въздух хълм от другата страна на света. Той не бе виждал този хълм, но бе чувал за него от баба си Инид Макинтош. Това беше свещен хълм на древните хора, населявали някога Глен Вю, но били избити преди близо две десетилетия по настояване на дядо му. Кой знае как той успя да види сивите скали на върха, но в неговия сън склоновете му бяха покрити с гъсти борови гори. Два свещени хълма на два народа, чиито езически божества нямаха място в съвременния свят.

Когато се събуди, сънят все още беше в него — жив и ярък, както и споменът за срещата му с Катрин. Морийн вече чукаше на вратата му.

Розовобузестата девойка влезе, без да изчака разрешение, и Патрик трябваше да стане. Този път не беше по бельо, все още носеше снощните си дрехи. Тя постави купата с топла вода на шкафа и той скочи, за да замени униформата с цивилни дрехи, които бяха по-меки и удобни за предстоящото пътуване.

След богатата закуска с бекон, яйца и мляко Патрик отиде да си вземе довиждане с отец О'Брайън и Мери Кейси. Мъжете изразиха съжаление за краткото време, което не им бе позволило да обсъдят всички общи теми. Мери Кейси го целуна сърдечно и му пожела бог да е с него в кръстоносния поход срещу неверните мюсюлмани. Помоли се и за „горкия“ генерал Гордън. Явно пред лицето на общия християнски враг тя бе готова да му прости странните протестантски идеи.

Докато файтонът го отвеждаше в Белфаст, Патрик гледаше назад към малкото село на брега на студения Атлантически океан. Сякаш нищо не се бе променило от древността, въздъхна той. Тук времето губеше значението си.

Какво бе постигнал с това пътуване? Бе намерил вълшебно място и жива богиня в тялото на красива млада девойка с огненочервена коса. Какво го очакваше? Пустиня, дервиши и евентуална смърт. Обещанието, дадено на Катрин да се върне, изглеждаше невероятно далечно и почти неосъществимо.

— Пази се, капитан Дъфи! — отекваше гласът ѝ в него. — Ще преминеш през много опасности, но, моля те, върни се!

9.

Бен се събуди от бързивото чуруликане на свраките. Снощи беше толкова изтощен физически и душевно, че не усети студа, но сега тялото му се беше сковало от студ. Потръпна и разтри енергично мускулите си. Стана бавно с натезали крака и ръце и погледна към къщата. Малката Беки стоеше на вратата и го гледаше. Щом забеляза, че е станал, заслони с ръка очите си, за да се предпази от утринните лъчи, и му помахна.

— Татко, направих ти закуска — извика.

Колко много прилича на майка си, помисли си той и сърцето му се изпълни с бащина любов. Сякаш Джени живееше в нея.

— Тази нощ говорих с майка ти — каза той, когато седна и отчупи от топлия хляб, който Беки бе опекла сама. — Двамата с нея решихме, че е най-добре Уили да ви заведе до Таунсвил при леля Джудит и чичо Соломон.

Двете момчета, които вече бяха закусили и чакаха разпорежданията му, изумено се спогледаха. Беше немислимо да напуснат дома си точно сега. Баща им имаше нужда от тях, а и какво щяха да правят в града? Там имаше само тесни улици и сгради, които ограничаваха свободата. Но те бяха добре възпитани и умни, не показаха несъгласие, само смръщиха лица. Беки обаче не беше толкова силна. Тя погледна баща си с големите си детски очи и долната ѝ устна затрепери.

Бен видя търкалящите се по бузите ѝ сълзи, вдигна я на ръце и я сложи в скута си. Вдиша аромата на гъстите руси къдрици и усети пробуждаща сърцето болка от предстоящата раздяла. Но не можеше да ги остави сами в Йерусалим. Нямахше кой да се грижи за тях, докато пътува със стоката из района.

— Само временно — каза нежно той, — за няколко години, докато оправя нещата тук.

— Какви неща? — изписка с тънкото си гласче Сол. — Какво се е променило? Мама умря. Ние сме достатъчно големи, за да го

разберем. Ти имаш нужда от мен и Джонатан. Изпрати Беки, но нас остави.

— Казах няколко години! — сопна се Бен. Сол винаги е бил подързък от Джонатан, помисли си той. — Няколко години, за да получите подходящо образование и да решите какво искате да правите с живота си. Тогава, ако все още не сте си променили мнението, можете да се върнете. Ние с Уили ще се справим тук. По мъжки.

— Не ни трябва училище, за да управляваме бизнеса — продължи безстрашно Сол. — Ние сме почти толкова добри, колкото и Уили. Ти ще ни научиш как да се грижим за добитъка. Това ни стига.

— Ще тръгнете на училище — отсече Бен. — Това беше желанието на майка ви. Тя искаше да ви даде образование и аз ще изпълня волята ѝ, а ти ще се съобразяваш с баща си.

„Да изпълня волята ѝ — хвана се за думите Уили. — Да отмъстя на човека, който е донесъл толкова болка и покрусил в живота на мама.“ Той облегна лакти на масата и срязал Сол:

— Млъквай, момченце! Слушай какво ти казва баща ти.

Сол гневно се извъртя към него:

— Той не е твой баща! Чух какво ти каза мама, преди да умре. Така че си гледай работата!

Кръвта се отдръпна от лицето на Бен. Той вдигна юмрука си и го стовари върху сина си. Сол изхвърча от стола.

— Да не съм чул да го казваш втори път! — изсъска през зъби.

Уили наведе глава, усетил изведнъж прилив на нежност към човека срещу себе си. До този момент той отказваше да го приеме за свой баща, защото чувстваше, че Бен му е съперник за любовта на майка му. Но сега нея я нямаше и той можеше спокойно да признае пред себе си, че не бе срещал по-добър човек в краткия си, но нелек живот.

— Никога, Сол! — повтори тихо Бен, за да подчертае, колко важно е това за него. — Няма думи, които да наранят по-силно майка ти, от тези, които каза току-що. Добре, че не може да те чуе.

— Извинявай — измърмори Сол и седна отново на стола си.

Усети вкус на кръв и му стана жал за самия него, но погледна към баща си и прочете в очите му съжаление, че го е ударил. Това му донесе известно удовлетворение.

„Жилав хлапак — наведе глава Бен. — Напълно заслужава един ден да наследи Йерусалим.“ Тази мисъл го накара да изпита вина към Уили, който беше най-голям и ако беше негов истински син, един ден трябваше именно той да го замести. „Кръвта вода не става“ — виновно поклати глава Бен.

— Кога искаш да тръгна с децата? — попита Уили и той му беше благодарен за въпроса.

— Утре. Щом станете, стягаме багажа и тръгвате за Таунсвил. Ще ви дам писмо за Соломон. На връщане ще купиш малко стока от града. Не забравяй пушката си.

— Значи ще тръгнем с колата?

Бен кимна.

През цялото време Джонатан мълчеше. Дори хвърли укорителен поглед към Сол заради невъздържаното му поведение. Макар че не му се разделяше с баща му, той изпитваше облекчение, примесено с вина. Момчето все още ясно си спомняше първите си години в Таунсвил, където имаше толкова примамливи неща, от които бяха лишени в Йерусалим. Там имаше деца. Можеше да си играе с тях, вместо да работи до изтощение в имението. Имаше и книги, щеше да ги прочете, когато тръгне на училище и се научи да чете. Не, животът в града нямаше да бъде толкова лош. А и семейство Коен имаха много пари. Нямаше нужда да се бъхтят до изнемога за всяка коричка хляб.

На следващата сутрин Уили оседла най-добрите коне и взе малко храна за из път — брашно, консерви с говеждо, чай, захар и бидони с вода. Взе още пушката си, малко патрони, един чаршаф за сянка и малко зоб за конете.

Момчетата седяха в колата. Беки беше между тях и стискаше любимата си кукла. Джени й я направи от парцали и тя не се разделяше с нея. Къдриците на момиченцето бяха заплетени и провиснали — нямаше я майка й, за да ги среши.

Уили размаха камшика и конете потеглиха. Колата тръгна през двора на новия обор и скоро излезе на пътя. Тежките колела вдигнаха облак червена прах, която бавно се слегна зад тях.

Нахлупил широкополата шапка ниско над очите си, Бен стоеше напред двора и гледаше със свито сърце след отдалечаващата се кола.

Момчетата също гледаха към него с големи и тъжни очи. Беки се обърна и му помахаша с ръка. Бен почувства остра болка. Крадешком изтри сълзите си и нахлуши още по-ниско шапката.

Колата се скри от погледа му, но той не се прибра вкъщи. Запъти се към гроба на Дженифър, приседна до малката могила и заговори. Разказа ѝ всичко, убеди я, че така е по-добре за децата, и ѝ обеща, че един ден те ще се върнат такива, каквито тя мечтаеше да ги види — възпитани и образовани.

Изведнъж усети, че не е сам. Бавно се огледа и забеляза, че от близките храсти го следят десетки черни очи. Очи на страховити воители, прикрити зад сивите храсти с готови за атака копия и бумеранги. Сигурно бяха видели заминаващата кола и знаеха, че е сам.

Но този път копията останаха в ръцете на туземците. Теритуба разпозна мъжа, дошъл при тях преди два дни с храна вместо със смърт, и даде знак на хората си да го оставят на скръбта му. Вождът на племето калкадун бе харесал този човек, не виждаше никакъв смисъл да го убива. На тази земя имаше достатъчно бели хора, които заслужаваха да умрат, и той бе решен да ги преследва, докато ги избие до един или ги принуди да напуснат равнината, която принадлежеше на хората му от незапомнени времена.

Теритуба даде знак на воините си и те свалиха копията. Тихи като сенки, туземците се скриха в шубраците и поеха към своя лагер до сухото дърво. Чакаше ги важен съвет. Скоро щяха да се присъединят към други родове на племето, за да обмислят как с общи сили да изгонят белите дяволи от земите си.

Уили не се обърна назад нито веднъж. Къщата му напомняше за мъртвата Джени, а той искаше да я запомни жива. Вече беше решил — нямаше да се върне в Йерусалим. Не искаше да застава между Бен и синовете му. Прекрасно съзнаваше, че тази земя принадлежи на Джонатан и Сол. Щеше да ги остави в Таунсвил, да потърси начин да се върне в родния си град Сидни и да изпълни клетвата, която бе дал пред себе си. Щеше да убие своя баща.

10.

Първото нещо, което приковаваше вниманието на човек към Гордън Джеймс, бяха черните очи и гъстата черна коса. Гордън не беше много висок, но стойката и увереното му държание го правеха да изглежда точно такъв. Бронзовият загар на лицето му беше доказателство за дългите часове, прекарани на седлото, и участието му в много акции на Националната конна полиция срещу последните останали аборигени, които продължаваха да досаждат на белите с присъствието си.

Опрян на бара на единствения хотел в новопостроеното градче Клонкъри, той чакаше присъстващите да запазят мълчание, за да се представи. Не можеше да се отрече, че беше впечатляващ с красивата си униформа и ботуши до над коленете. Помещението беше пълно със собственици на ферми, търговци, златотърсачи и магазинери, които работеха с пътуващи търговци — сурови, безкомпромисни мъже с кожени панталони, разтворени на гърдите ризи и широкополи шапки, с неизбежните пушки на коленете и пистолети, затъкнати в широките колани. Те замислено подръпваха дългите си бради и оглеждаха младия офицер с интерес, но и с едва забележимо пренебрежение към наперения хлапак.

На площада пред хотела също гъмжеше от народ. Тук се бяха събрали тези, които не се интересуваха пряко от предстоящата акция и подмятаха подигравки и презрителни забележки по адрес на неспособността на полицията да се справи с проклетите калкадун. Разговорите се водеха достатъчно високо, за да бъдат чути от двамата, подпрени на верандата полицаи, които чакаха своя командир.

За разлика от оживения площад пращната главна улица беше абсолютно безлюдна. Само кучетата лаеха като побеснели от непознатата за тях миризма на коне. Жаркото обедно слънце бе прогонило хората по домовете им и никой не обърна внимание на самотната търговска кола, която изтрака надолу към големия магазин. Вътре имаше трима пътници — две момчета, малко русокосо момиче и водачът им — млад мъж с тъжно лице.

В бара всички столове бяха заети. Имаше и много правостоящи. Мъжете шушукаха помежду си, обсъждаха младия офицер и предвид младостта му изказваха съмнения в неговия професионализъм. Гордън изчака известно време, после намери празна бутилка, удари с нея по дървения бар и привлече вниманието им. Представи се и им благодари, че са дошли на срещата. После премина към същинската част:

— Знам, че убийството на инспектор Потър ви изпълни с гняв, но аз ви обещавам, че ще накажа виновниците за неговата смърт!

Мъжете бяха чували неведнъж такива обещания и не се впечатлиха. Поредният самонадеян задник от големия град, който знае всичко и може всичко, но я го изправи срещу свирепите калкадун! Веднага ще му затреперят гащите.

— Ти и кой още? В поделението ви вече не останаха хора — провикна се един фермер, скръстил ръце върху огромния си търбух. — Черните копелета ще ви причакат из пущинака и ще ви видят сметката, преди да успеете да заредите пушките. После ще извадят бърбеците ви и ще си направят угощение.

Мъжете около него зашумяха и закимаха в съгласие. Такъв опитен полицай като Потър беше убит, та това хлапе ли щеше да оправи работата?

— Хей, Хари, нека да чуем човека! — извика един мъж с американски акцент от задните редици. — Баща му беше Хенри Джеймс.

— Никога не съм го чувал — изсумтя мъжът на име Хари.

— Няма как да го знаеш, Хари — тросна се американецът. — Той беше местен човек, за разлика от теб.

— Ха така! Добре му го каза, Команчи Джак! — чуха се възгласи от всички страни.

Напомнянето, че е все още нов по тия места, укроти Хари и предизвика смях и подигравки от страна на другите мъже, на които им беше дошло до гуша да слушат от новите заселници колко по-хубаво било във Виктория и колко била примитивна новата колония Куинсланд.

Гордън мислено благодари на местните. Беше му приятно да разбере, че хората тук още помнят баща му.

— Господин Джак, ако правилно съм разбрал името ви — обърна се той към американеца. — Надявам се, че имате опит в борбата с

диваците в собствената си родина.

Команчи Джак разбута мъжете и излезе напред.

— Двайсетгодишен опит, инспекторе. Дори си нося спомен от тях — опипа лицето си той. — Така ме разкрасиха, че жените се лепят по мен като мухи на мед.

Мъжът беше нисък и набит, на средна възраст, както прецени полицаят, но се държеше хлапашки като два пъти по-млад. Гордън се впечатли от нашареното му с най-различни по форма и вид белези лице. Ето един мъж, който знае как да се справя с диваците, отбеляза си наум.

— Тогава мога ли да се надявам на вашата помощ в бъдеще? — усмихна се той. — Мисля да организирам хайка срещу непокорните туземци и ще имам нужда от такива опитни мъже, за да попълня оределия състав на моите полицаи.

— Няма проблем, инспекторе — викна американецът и на лицето му се появи дива усмивка. — С вас съм.

— За съжаление нямаме възможност за парична награда — закашля се смутено Гордън. — Трябва да го имате предвид, Джак.

— Не се притеснявай, офицерче — показа жълтите си от тютюна зъби Джак. — Сега е моментът да взема няколко скалпа за спомен, че скоро няма да остане и един дивак.

Мъжете се разсмяха. Любезната покана на полицая и готовността на Джак да се присъедини към отряда им вдъхнаха надежда, че този път ще бъде по-различно. Може би с помощта на снайдерите и револверите най-сетне щяха да успеят да прогонят досадниците.

Един мъж, който имаше личен опит в борбата с калкадун, слушаше внимателно всяка дума на младия инспектор. Това беше полицай Питър Дъфи. Той седеше тихо в ъгъла, подпрян на пушката си, с праметнат през гърдите патрондаш. Беше избран да придружава инспектора при посещението му в града и бе доволен от задачата си, тъй като двамата някога неразделни приятели не се бяха виждали отдавна. Гордън бе командирован тук, за да поеме деморализирания след смъртта на инспектор Потър местен полицейски отряд, но двамата все още не бяха намерили време да се видят насаме.

Като малки момчета в Северен Куинсланд те имаха възможност да поживеят известно време с бродещото из околността племе и дори бяха стигнали до река Норманди с тях. Тогава бащата на Гордън бе

тръгнал да ги търси и само намесата на Уолъри спаси бившия сержант от сигурна смърт.

Питър сравни своя живот в Националната полиция с този на приятеля си и неволно се усмихна. Всъщност Гордън трябваше да бъде следотърсач, а Питър — началник. Той беше много по-добре образован от него, а Гордън беше истински виртуоз в откриването на следи из шубраците. Винаги се бе представял по-добре при задачите, които им поставяха аборигените, когато ги учеха на своите бойни умения и хитрости, докато Питър наблюдаваше повече на книгите.

Когато двамата се записаха в полицията, Гордън автоматично получи чин, докато Питър бе изпратен в казармите като прост полицай. Нищо лично, беше обяснил смутено Гордън. Наистина нищо лично. Питър беше „чернилка“ и следователно бе невъзможно да е по-умен от който и да е бял. А и баща му беше Том Дъфи — разбойник и трън в очите на конната полиция отпреди десетина години.

— Някога срещал ли си се с воини калкадун, инспекторе? — попита директно един брадат пътуващ търговец. — Истински дяволи. Взимат добитъка пред очите ни, ядат ги пред очите ни и в същото време ни се присмиват. Те не са като другите туземци, а аз съм срещал много племена по време на пътуванията си. Тези са истински хиени.

— Признавам, че не съм се сблъсквал с тях. Но няма начин да са по-умни от ония в област Кеърнс, в чието разселване съм участвал. Навсякъде са еднакви.

— Така каза и инспектор Потър — обади се Команчи Джак и мъжете заклатиха глави. — Той ги сравняваше с индийците. Но аз знам от собствен опит, че апачите например воюват по различен начин от арапахите. Тези диваци тука ми приличат на апачите, а те не са никак миролюбиви. Не, сър, няма да се справим лесно с тях!

— Благодаря за съвета, Команчи Джак — погледна го приятелски Гордън, — но съм сигурен, че тренираните полицаи на Нейно величество струват повече от всички аборигени в колонията. И дай боже, след време да я наречем бивша колония, както направиха хората във вашата родина, господине.

Тази шега и напомнянето за бурната неотдавнашна история на САЩ отвори сърцата на присъстващите и докара широка усмивка на лицето на Команчи Джак.

— Дано, инспекторе, дано! — чу се одобрителен шепот.

Закачката между опитния американски воин и младия офицер получи мълчаливото одобрение на местните жители. В крайна сметка той бе успял да ги спечели. Щом беше готов да се облегне на такива опитни мъже като Команчи Джак, те щяха да го приемат за техен командир.

— Е, господа, мисля, че засега изчерпахме темата. Надявам се да ви видя отново тук след две седмици. Тогава ще ви изложа плана за действие и се надявам да разрешим проблема с калкадун веднъж и завинаги.

Помещението зажува като кошер. Мъжете разместиха столовете, наставаха и шумно изразиха готовността си да изслушат плана му. Гордън си взе довиждане с хората и се обърна към Питър, който все още седеше на стола си.

— Полицай Дъфи?

— Сър?

— Тръгваме за казармите.

— Разбрано, сър!

Той се надигна и последва шефа си навън в обедната жега. Инспекторът свали кепето и избърса потта от челото си. Двата полицаи станаха от стъпалата на верандата и козируваха. Всички се запътиха към конете. Гордън се качи на коня си, обърна се към Питър и каза тихо:

— Ела при мен след вечерното занятие.

— Слушам, сър!

— Имаме много да си говорим — добави Гордън и му намигна. Това разчупи леда между двамата приятели, разделени от разликата в йерархичната стълбица.

Групата се отдалечи от хотела и пое по главата улица. И четиримата полицаи язدهа стегнато, с изправени гърбове и горда осанка. Това не остана незабелязано от хората, скрили се от горещината под навесите на верандите си, и те приветстваха младите полицаи с усмивки и махане с ръка. Слухът, че синът на Хенри Джеймс е поел командването на местното полицейско управление, вече бе плъзнал из града. Много от старите жители помнеха подвизите на сержанта при разселването на племената в района на Кенеди. Ако синът беше наполовина добър колкото бащата, съществуваше някаква надежда, че този път ще прочистят земята си от проклетите калкадун.

11.

Подпрян на бастуна си, Хорас Браун наблюдаваше навлизащия в пристанището кораб. Заслони очи и се вгледа през калните вълнички на реката към хората на палубата. Денят беше приятен, кристалночистото небе обещаващо ясен слънчев ден. Това беше истинско щастие за пътниците. Обикновено тук времето беше дъждовно и пасажерите на малките открити кораби често слизаха на пристанището в Кливланд мокри до кости и без багаж.

На брега имаше много посрещачи, но малко от тях обърнаха внимание на самотния дребен англичанин, който се подпираше на бастуна си, от време на време сваляше очилата от носа си и ги бършеше с ръкава на сакото.

Хорас Браун имаше невзрачен вид, защото работата му налагаше да остава незабелязан от хората около него. Разузнавачите не биваше да се набиват в очите на другите. Дребният англичанин беше напълно подходящ за целта, а комбинативният му ум го правеше един от най-добрите в професията. Но напоследък господин Браун бе зарязал всички свои задължения освен едно и сега бързаше да посрещне своя наемник, за да се залови за работа. Той знаеше, че не му остава много време. Ракът разяждаше вътрешностите му и изсмукваше живота от тялото му. Колко още му оставаше? Не повече от шест месеца, като се има предвид колко бързо се влошаваше състоянието му.

Той се сви болезнено и изостана от забързаните към акостиращия кораб посрещачи. Сълзящите му очи заоглеждаха пасажерите. Търсеше забележителната фигура на висок мускулест мъж с черна превръзка на окото. Най-сетне усилията му бяха възнаградени. Неговият човек стоеше с гордо изправена глава като Одисей и сякаш търсеше своята Пенелопа из множеството от азиатски и европейски лица на пътниците, които идваха с кораба от Сингапур до новия континент.

— Най-сетне, скъпо момче! — въздъхна той и избърса една предателска сълза. — Най-сетне се завърна у дома!

Майкъл Дъфи трудно можеше да се нарече момче. През десетте години, в които бе пътувал из Ориента, бе използвал най-различни имена и националности, за да бъде полезен на човека, който сега го очакваше с такова нетърпение. Въпреки че приближаваше четирийсетте, тялото му все още беше стегнато като на младеж, от пронизващите сиво-сини очи бликаше енергия и сила. Независимо от сивите кичури в някога лъскавата му черна къдрава коса и черната превръзка на окоето, което бе загубил по време на Гражданската война в Америка, Майкъл все още беше красив мъж в разцвета на силите си. По гладко избръснатото му лице нямаше никакви бръчки и Хорас с бащинска гордост забеляза, че дамите от всички възрасти гледаха в него.

— Господин О'Флин, драги приятелю — засмя се той и протегна ръка за поздрав, щом Майкъл стъпи на брега. — Колко се радвам да те видя отново!

Майкъл се стъписа от вида на мъжа, който се опитваше храбро да му се усмихне. При последната им среща той бе оставил Хорас в добро здраве, въпреки страстта му към опиума и китайските момчета. Но онзи човек нямаше нищо общо с мършавия старец пред него. Промяната го свари неподготвен и той изпита жал към мъжа, който ръководеше живота му вече десет години.

— Хорас, ах, ти, стара лисицо! Как си, мръсноко? — попита и веднага съжали за нетактичния въпрос. Беше очевидно, че Хорас е сериозно болен.

— Не съвсем зле, Майкъл. Не съвсем зле.

Майкъл с удивление забеляза, че ветеранът от Кримската война през петдесет и четвърта, който плетеше сложни и опасни интриги с немските си колеги в Азия и Пасифика, беше готов да се разплаче. Той сложи ръка на рамото му и го поведе към града.

— От телеграмите ти успях да разбера, че в Азия не е било безопасно за теб. Но бях убеден, че ще се справиш и ще се върнеш жив и здрав — обади се Хорас, докато се опитваше да върви в крак с едрия ирландец. — Признавам обаче, че често се тревожех да не би ирландското в теб да вземе връх и да си навлечеш сериозна беда.

Майкъл изгледа учудено англичанина.

— Искаш да кажеш, че си се тревожил да не изгубиш единствения си войник, нали? Тогава щеше да се наложи да търсиш някой друг за мръсната си работа.

— Не е вярно, момче! — възмути се Хорас. — През тези години започнах да те чувствам близък и ми беше мъчно за теб.

Дъфи не знаеше дали да вярва на думите му. Шефът му беше едновременно безмилостен и сантиментален.

Щом се отдалечиха от пристанището, той се загледа в познатите улици и с изненада установи колко променен е градът след седемдесет и пета, когато беше тук за последен път. Все още преобладаваха дъсчените и ламаринените постройки, но вече имаше прекрасни къщи и държавни сгради, изградени от камък и тухли. От двете страни на улиците бяха поставени газени лампи. Но докато изминаваха краткото разстояние от пристанището до новопостроения хотел „Екселсиор“, където Хорас бе ангажирал стая, Майкъл усети, че някои неща си остават непроменени. Миризмата от помийните ями продължаваше да се носи из целия град.

Багажът му се състоеше от избеляла торба. Личеше си, че е служила дълго на стопанина си, но той не мислеше да я замени с друга. Тя побираше съдържанието на целия му живот. Всичко необходимо беше вътре — бръснач, два колта, две смени бельо и избеляла снимка на малко момче, което гледаше сериозно в обектива. Кейт Трейси я бе получила от леля Бриджит малко след като Патрик замина за Англия, и я бе изпратила на брат си. Снимката беше единственото съкровище за Майкъл. На нея беше неговият син — Патрик Дъфи, капитан в армията на Нейно величество, който в момента беше на мисия в Судан. Синът, който дори не подозираше, че баща му е жив.

Скоро пристигнаха в хотела и Майкъл се регистрира под името О'Флин. В Нов Южен Уелс все още бе издирван за убийство, което не бе извършил. През годините, в които бе работил като войник на съдбата, беше убил много мъже и някои от тях със сигурност не заслужаваха съдбата си. Но единственият акт, който полицията нарече убийство, беше този, извършен от него при самозащита.

Наетата стая имаше врата към голямата тераса пред хотела и оттам се откриваше красив изглед към мътните води на реката. На брега ѝ бяха закотвени две самотни дървени лодки, които се поклащаха лениво върху леките вълни. Ветрецът проникваше през дъските, с

които бе оградена терасата, и носеше свежест и спокойствие. Майкъл погледна към реката, после нагоре към улицата, която водеше към центъра на града, и на устните му заигра лека усмивка. Северен Куинсланд бе станал дом за неспокойния дух на ирландеца и за това си имаше много причини. Тук живееше сестра му Кейт и нейният съпруг Люк Трейси. Тук живееше и мъжът, който контролираше живота му и му плащаше за това. И не на последно място, тук никой не го преследваше за убийството на човека, нает от Гренвил Уайт да го очисти.

Хорас нареди да донесат бутилка изстудено шампанско и те се разположиха удобно на плетените столове на терасата. Англичанинът вдигна чашата си и произнесе тост:

— За кралицата, господ да я поживи!

— За Сейнт Патрик, а британците да горят в ада! — отвърна Майкъл.

Заядливият тост отдавна се бе превърнал в тяхна шега. Двамата отпиха от изстуденото вино и се загледаха в синьото австралийско небе. Ритуалът на посрещане, който си бяха изработили през годините, ги върна назад към спомена за първата им среща.

— Трябваше да те застрелям онази нощ в Куктаун, когато се вмъкна в стаята ми — изръмжа Майкъл и увисналата кожа по бузите на Хорас се затресе от смях.

— Ако го беше направил, никога нямаше да посетиш екзотичния Ориент. Нямаше да си разчистиш сметките с Морт, нито щеше да вземеш онази примамлива награда от родителите на кошинската принцеса, която спасихте с Джон Вонг и Люк.

— Може би — замислено отвърна Майкъл, — но може би тогава щях да имам възможността да стана художник и да рисувам красивата ни природа, вместо да се скитам по света и да очаквам куршум в гърба си.

— Ти направи много за короната през последните десет години, момче. Това не може да не значи нищо за теб.

— Направих го, защото няхах избор, Хорас — тръсна глава той. — Ти и твоите контакти ме принудиха. Но вече всичко свърши. Аз съм отново у дома и скъсвам с миналото.

Хорас започна да си играе с дръжката на бастуна. Покашля се неловко и се приведе към ирландеца.

— Не още, момчето ми. Фон Фелман се завърна и имам основание да вярвам, че организира втора експедиция до Нова Гвинея. Явно кайзерът не се е отказал от намеренията си да присъедини острова към Германия.

Майкъл заби поглед в пода на терасата и започна съсредоточено да изследва дъските за евентуални пукнатини.

— Дойдох тук, за да събера каквото е останало от разбития си живот, Хорас. Дойдох, решен да оставя призраците на миналото в чужбина. Стига ми толкова.

— И какво мислиш да правиш, Майкъл? Нямах законни спестявания, следователно не можеш да живееш като художник. Или мислиш да работиш за сестра си? Да ѝ пазиш счетоводните книги? Дали би могъл да живееш така след всичко, което преживя? И нима си въобразяваш, че моите „контакти“, както се изрази, биха могли да предотвратят неочаквано почукване на вратата ти и някой полицай, изпратен с молба да те екстрадира до Нов Южен Уелс, няма да щракне белезниците на ръцете ти?

— „Биха могли“, така ли се изрази? Не „ще предотвратят“, а „биха могли“?

Хорас не отговори, макар това да беше самата истина. Напуснеше ли Майкъл тихия фронт, отпаднаше и нуждата да бъде пазен от закона.

— Не зависи от мен, синко. Ако можех, щях да ти спестя тази последна мисия — тъжно каза той. — Но ти обещавам, че ще е последната. Ще намеря начин да принудя Короната да те освободи и да засвидетелства благодарността си към теб по някакъв начин. Бог знае, че ти заслужаваш голяма награда.

— Защо не наемеш някой друг?

— Защото театърът ще се разиграе в Сидни, а ти познаваш града като петте си пръста. Познаваш и актьорите.

— Сидни? Исусе, Марийо и Йосифе! — избухна Майкъл. — Последното място, където бих искал да съм, е Сидни и ти много добре го знаеш. Ако полицията все още ме търси, то това е най-опасното място за мен. Не е ли по-лесно Британското правителство просто да анексира този проклет остров към империята си? Апетитите на немците веднага ще изчезнат.

Хорас се облегна отново назад и ядосано сви устни.

— Може би, ако в Лондон не беше пълно с глупаци, които отказват да се вслушат в думите на по-умните от тях. Там са се настанили хора като лорд Дерби, който отговаря за колониите и който съветва Гладстон да не обръща внимание на сигналите, защото това били въображаеми страхове на наивния австралийски губернатор. Ето защо Гладстон не вярва, че Бисмарк има други интереси в тази част на света освен икономически. Нещо повече, увери германците, че няма намерение да се вслуша в решенията на конференцията в Сидни, която преди две години подписа декларация за присъединяване на Нова Гвинея към Британия. Затова си ми нужен ти, Майкъл.

Дъфи знаеше страховете на англичанина, че Германия търси възможност да стъпи в Пасифика. Но гласът му не се чуваше. В международния отдел на разузнаването все още смятаха, че Франция е единствена заплаха за Короната в региона. Хорас много добре разбираше, че немците ще изградят търговска мрежа в анексираните от тях области и много скоро ще ги превърнат във военни бази срещу британците. За съжаление единствено правителството на Австралия беше на негова страна.

Хорас бе посветил живота си на идеята да осуети стъпването на Германия на островите. Майкъл владееше много добре немски, а това беше от изключителна важност за изхода на скритата война, която водеше. А и нямаше друг освен него, който би могъл да се изправи срещу шефа на немското разузнаване барон Манфред фон Фелман.

Майкъл въздъхна и отново напълни чашата си с шампанско.

— Ако си сигурен, че немците се готвят да анексират Нова Гвинея, какво, по дяволите, ще правя в Сидни? И въобще какво мога да направя сам? Ясно е, че твоите тъпи шефове не се интересуват от нас.

— Ще се заинтересуват, ако мога да докажа намеренията на Фелман — отвърна тихо Хорас. — Но нямам доказателства. Всичко, което знам, е, че той се завърна ненадейно в Сидни, този път като представител на голяма икономическа компания, и разправя наляво и надясно, че отива на островите, за да търгува с местните аборигени.

— Защо да не е точно така? Минаха десет години от онзи несполучлив опит да сложи ръка на Нова Гвинея. Може би и той като мен иска малко спокойствие в края на живота си. Търговията с островите ще му донесе солидни доходи.

Хорас се засмя и поклати глава.

— Съмнявам се, че за тази невинна дейност са му нужни цял полк морски пехотинци. Нали не вярваш, че ги е наел, за да го защитават от местните диваци? Не и него, героят от Френско-пруската война.

— Откъде знаеш, че има войски с него? — подозрително го изгледа Майкъл. Дали това твърдение не беше само оправдание, за да го убеди да замине на юг?

— Ние с теб сме войници, Майкъл. Не е трудно да познаем колегите си дори и ако са преоблечени като търговци.

Ирландецът не оспори думите му. Ако прусакът беше дошъл в Сидни с военни части, беше очевидно, че изпълнява някаква тайна мисия.

— Сигурно си даваш сметка, че Фон Фелман още помни каква роля изиграх за провалянето на първата му мисия?

— Знам това. Но мисля, че ще успееш да възобновиш познанството си с него чрез близки и на двама ви личности.

Майкъл разбра какво има предвид англичанинът и се изчерви.

— За Пенелопе ли говориш?

Хорас кимна и добави:

— Не само за баронесата, но и за нейната дългогодишна любовница.

— И коя е тя? — попита ревниво Майкъл.

Въпреки че добре познаваше неутолимата жажда на Пенелопе за плътски удоволствия, той не бе готов да слуша за други нейни завоевания и усети ревност. По време на самотните му мисии често си бе мечтал да види още веднъж разпилените ѝ по копринените чаршафи златисти коси, да погали млечнобялата ѝ кожа, покрита с блестящи капчици пот, и да се наслади на тялото ѝ, което се гърчеше от желание. През всичките тези години не бе открил такава разюздана страст в нито една друга жена. А в неговия живот имаше много жени.

— Фиона Уайт — отговори Хорас, — майката на твоя син.

Майкъл разля шампанското по панталона си.

— Фиона?!

Името се отрони от устата му като шепот на листа. Фиона беше любовница на Пенелопе? Сигурно беше така. Хорас никога не грешеше.

— Интересна ситуация — погледна го лукаво англичанинът, — две влюбени една в друга жени и всяка една поотделно — влюбена в теб.

— Значи, Пенелопе е в Сидни със съпруга си?

— Да, тя е в имението им до пристанището. Прекарва по-голяма част от времето си с Фиона, докато Манфред организира пътуването. И от това, което знам, имаш много малко време да стигнеш до Сидни, ако искаш да го завариш там. Но все пак ще можеш да се видиш със сестра си, преди да тръгнеш. Знам, че нямаш търпение да чуеш новини за семейството. Сега ще те оставя с остатъка от бутилката и ще се върна утре сутринта в десет.

Той стана бавно и с мъка раздвижи схванатия си гръб. Болката беше непоносима и сковаваше тялото му. Трябваше да побърза. Отчаяно се нуждаеше от опиум, за да забрави болезненото настояще и трагичното бъдеще.

— Това е последната ти задача, синко — изрече тихо и премести тежестта на тялото върху бастуна си. — Давам ти честната си дума. Знаеш ли, ако някога имаш щастieto да се пенсионираш, би могъл да напишеш мемоарите си. Със сигурност ще излезе интересно четиво. — Въздъхна и продължи тъжно: — За съжаление това е привилегия единствено на генералите и полковниците. Когато навършат години, те могат спокойно да се оттеглят в библиотеките си и да разказват за битките, които са водили. За нас това е немислимо. Нашите битки ще останат само в спомените ни, за да могат другите хора да спят спокойно. Подозирам, че винаги ще бъде така — за нас, както и за тези, които ще тръгнат по нашия път. До утре, приятелю.

Майкъл наблюдаваше превития над бастуна дребен мъж. Наистина, какво можеше той да покаже от своя живот, освен безбройните белези по тялото и душата си, нанесени в различни битки по чужди земи? Семейството му го бе погребало преди много години и той никога нямаше да разкрие съществуването си, за да им спести тревогите и обществения скандал. Нямаше и любима, бе я изгубил още преди двайсет години.

Но имаше син. Преди десет години го бе зърнал само за няколко минути и дори не знаеше, че разговаря със собствената си плът и кръв. Всичко, което имаше от него, бе една избледняла и смачкана снимка на единайсетгодишно момче. Как ли изглеждаше сега?

Майкъл знаеше за споразумението между братовчед си Даниъл Дъфи, който отгледа сина му като свое дете, и Инид Макинтош, и беше съгласен, че то е от полза на сина му. Къде другаде можеше да получи добро образование освен в Англия? И кой друг освен Инид Макинтош би могъл да му осигури богатство и бляскаво бъдеще?

Но Патрик не биваше да забравя, че е роден Дъфи. Да бъдеш Дъфи означаваше да отстояваш католическата вяра. Отхвърлеше ли момчето вярата си, все едно отхвърляше баща си.

Сега му предстоеше отново да се сближи с майката на сина си. Но освен с нея трябваше да се срещне с Пенелопе и с нейния съпруг, барон Фон Фелман, един от най-опасните мъже, които бе срещал в своя нелек живот. Всичко това му предстоеше и той имаше за какво да се тревожи. В края на краищата, сви рамене той, все някога щеше да се мре и само господ знаеше кога.

12.

— Отряд, мир-р-рно!

Гордън Джеймс продължаваше безмилостно строевата подготовка по пращия плац. Ръцете на полицаите започнаха да ги болят. Вече часове маршируваха с карабините на рамо, сваляха ги и заставаха в позиция, готови за стрелба. Целта на Гордън беше да доведе мъжете до такава физическа и психическа готовност, че те да престанат да мислят за болката и стреса. Беше научил тази техника от баща си, когато беше малко момче и го наблюдаваше как води занятията на полицаите в Таунсвил.

— Онзи полицай там! — извика, когато забеляза, че един от редицата маха с ръка. — Третият отляво. Все още не съм отменил командата „мирно“, полицай! Дори мисля да отида до столовата да вечерям и тогава да ви освободя.

Всички полицаи изпъшкаха, но тихо, за да не бъдат чути. Не че им се вярваше, че новият началник ще ги остави един час в тази позиция, но всички изругаха наум своя колега, който си бе позволил тази волност.

— Очите широко отворени. Не мигай, не съм разрешил!

Полицаите се изпънаха като струни в очакване на спасителната команда „Свободно“. Но команда не последва и те стояха като замръзнали. Офицерът пред тях сякаш беше онемял. Изведнъж гласът му долетя до измъчените им от напрегане уши като съскане на змия.

— Знам, че се страхувате от воините калкадун. Някои от вас дори си мислят, че диваците са истинските господари на тази земя. Предпочитате да се криете в казармите като баби и да вдигате безпомощно ръце. Добре, това е първата ми среща с вас и както виждате, няма да чуete нито дълги речи, нито женски приказки от рода: „Приятно ми е, да се запознаем.“ Но ви обещавам, че след две седмици ще ви сърбят ръцете да хванете карабините и да хукнете след чернилките. Обещавам ви още, че ще станете най-добрият полицейски отряд в колонията, ако не и в цялата империя. А сега, внимавай! Отр-р-

ряд, свободно! Не! Много бавно, мамка му! Ще го направим отново и отново, докато не се научите да изпълнявате командите като един.

И те продължиха. Залязващото слънце обливаше в пот измъчените им лица. Гордън нарочно беше строил хората си с лице към слънцето. Виждаше как се опитват да гледат срещу оранжевата топка и колко трудно им беше, но не го правеше, за да се забавлява с дискомфорта им. Имаше си конкретна цел.

— Вторият полицай отляво. Да, ти. Каж ми, къде е сержант Роси? — извика той и полицаят се размърда, за да открие сержанта, който бе освободен от учение.

— Не смей да мърдаш! Гледай право напред! — изрева Гордън. — Каж ми, къде е сержант Роси?

— Не е тук, сър — отговори полицаят, докато се взираше в огнените ленти, които се стелеха по небето чак до хоризонта. Пред очите му заиграха черни звезди. Той примига и неочаквано видя една фигура на десет крачки вляво от шефа си. Това беше сержант Роси.

— Сержант Роси е пред мен, сър — стъписа се той.

— Ако сержантът беше шибан калкадун с шибано копие — каза кротко Гордън, — вече щеше да си мъртъв. А аз щях да напиша на майка ти писмо, пълно с лъжи, за това колко си бил смел, как въобще не си близвал алкохол и си уважавал слабия пол. Аз се боя от бога и за мен да напиша такова писмо би било истински ад. Но ще се наложи, за да съм спокоен, че поне майка ти ще си отиде щастлива от този свят.

Кратката реч на Гордън към алкохолизирания и развратен полицай, както и сравнението между дребния сержант, герой от войната срещу Гарибалди, и гигантите от племето калкадун, предизвикаха присмех и подигравки от страна на колегите му. Гордън ги остави да се смеят. Знаеше, че трябва да им даде малко свобода, за да изиска пълното им внимание през двете седмици, които имаше, за да ги подготви за опасната задача. По одобрителните погледи разбра, че е спечелил момчетата, както стана с местните хора в Клонкъри. Усещаше, че всички са изплашени, но вярваше, че тези племена не са по-различни от онези, в чието разселване беше участвал.

— Вярвам, че научихте урока от моето малко упражнение. Но ще повторя: когато преследвате майолите срещу слънцето, винаги пазете очите си от лъчите му, иначе онова, което си мислите, че е сухо дърво

или голям камък, може ненадейно да ви промуши с копието си. Сержант Роси?

— Сър? — изтрака с токове дребният италианец.

— Плацът е твой!

— Сър!

— Продължи учението, докато слънцето се скрие — каза той и се загледа в черните мустачки на сержанта, завити нагоре с брилянтин. — После нареди да почистят карабините и да ги подготвят за проверка. Ще ги инспектирам към девет часа.

— Сър!

Сержантът козирува и краищата на мустачките му потрепнаха от напрежение. Началникът му отвърна на поздрава мързеливо, като всеки офицер.

— Отряд, мир-р-рно!

Гордън тръгна към канцеларията с чувство на удовлетворение, както винаги след здрава тренировка. Беше усвоил добре уроците на баща си. Успяваше с лекота да влезе под кожата на хората си. Дали щеше да успее и със Сара Дъфи?

Питър Дъфи проследи началника си с противоречиви мисли и чувства. Щяха ли да се променят нещата между тях? Можеха ли да останат все още приятели?

След вечерната проверка той се запъти към канцеларията на инспектора. Почука на грубо скованата дървена врата и съобщи името си. Отвътре му отговори глух глас. Питър отвори вратата и влезе. Гордън седеше на бюрото си и попълваше някакъв документ. Над главата му висеше стар портрет на още младата кралица Виктория. До нея имаше оплюта от мухите карта на обслужвания от отряда район. На един пирон вляво висяха коланът и пистолетът му.

Гордън пишеше искане за попълване на амунициите и хранителните запаси. До лявата му ръка имаше купчина изписани листа, най-вероятно докладът за ситуацията, която бе заварил в казармите при пристигането си. Той остави Питър да чака, докато завърши страницата. Най-накрая сложи подпис под искането, вдигна глава и троснато попита:

— Не забрави ли нещо?

Питър сбърчи озадачено чело. Какво можеше да е забравил? Беше облечен в униформа, всичко си беше на място.

— Не мисля, сър.

— Забрави да козируваш, полицай Дъфи! — изгледа го строго той.

— Съжалявам, махми — стегна се Питър и козирува.

Гордън не беше с кепето си и затова отговори с кимване на глава, както изискваше протоколът.

— Така е по-добре — каза вече по-меко. — Като мой приятел разбираш, че е важно да спазваме дисциплината, независимо от отношенията си.

— Разбирам, махми — отвърна чинно Питър и се помъчи да скрие обидата от хладното отношение на приятеля си.

— Седни и престани да ме наричаш махми. Само черните ме наричат така.

— Аз съм наполовина черен, сър — горчиво отвърна Питър и приседна на кожения стол пред бюрото. — Може би трябва да ви наричам махми през половината от времето.

— Докато сме тук, ще ме наричаш сър. Знам, че за теб ще е трудно, но ние сме служители на Нейно величество и трябва да се съобразяваме с правилата.

Питър кимна. Ето в какво се бе превърнал неговият приятел за няколко месеца. Педантичният мъж пред него нямаше нищо общо с онова сърцато и буйно хлапе, с което бе отраснал. Може би го правеше, за да не изложи легендарния си баща? А може би не, поклати глава следотърсачът. Познаваше добре чичо Хенри и го бе обичал като собствен баща. Но Хенри не си бе позволявал да се държи така с никого, най-малкото пък с най-близките си приятели. Надменното държание на Гордън си беше лично негова заслуга. Той просто се бе превърнал в конски задник.

— Четох доклада, който изпрати до Таунсвил — каза Гордън. — Ужасно е да се случи такова нещо на опитен офицер и затова искам да те попитам дали наистина беше опитен.

Питър осъзна, че въпросът е продиктуван от желанието на приятеля му да смекчи грубото си отношение преди малко. Такива въпроси се задаваха само между равни по чин.

— Беше истински глупак — отвърна. — Нямаше никаква представа колко добри воители са калкадун, особено когато защитават земята си.

— Нашата земя — поправи го Гордън. — Земята, на която живеят, беше законно купена или отдадена под аренда на хората, които защитаваме ние.

Питър не отговори. Неговото собствено положение в този спор беше доста объркано. От една страна, беше полицаи и представител на имперската власт. От друга страна, беше наполовина абориген и тази част от него симпатизираше на преследваните туземци. И не можеше да бъде иначе. Въпреки че притежаваше най-високото възможно образование за австралиеца, за белите си оставаше черен или негър, или въглен, както искаш го наречи.

— Искам да ми кажеш защо смяташ решението на инспектор Потър да преследва местните из планините за грешка.

— Той не предполагаше, че воините на калкадун са способни да ни устроят капан. Подцени ги. Сметна, че са съвсем първобитни във военните действия, и това му коства живота.

— Но ти успя да се спасиш, Питър. Как?

Въпросът беше напълно логичен. Питър не бе включил намесата на Уолъри в доклада си и измъкването му от онази касапница беше недоумение.

— Уолъри ме спаси. Той беше с тях.

Гордън трепна, сякаш някой го удари през лицето. Уолъри! Мъжът, който ги бе научил на бойното изкуство на дарамбал, когато бяха деца. Магьосникът, който от години въртеше на малкия си пръст полицията и се бе превърнал в част от местния фолклор. Мъжът, който бе обрекъл баща му на страшно древно проклятие. Приятел и враг едновременно.

— Уолъри е жив?

Питър кимна и той наведе глава, за да събере мислите си. За миг се подвоуми, но после разсъдъкът му се проясни, разбра как трябва да постъпи. Дългът пред Короната надви личните му чувства.

— Тъкмо ще имаме възможност да го хванем и да го изправим пред съда за престъпленията му в Бъркланд.

— Не можеш да хванеш призрак, Гордън — тихо отвърна приятелят му. — Никой не може да хване Уолъри.

— Твоята черна половина ти пречи да мислиш обективно, Питър — повиши глас Гордън. — Уолъри е само един престъпник, търсен за убийство на много бели хора.

— Някога беше твой приятел и учител. Спаси баща ти от копията на киовара, въпреки че имаше основателна причина да не го прави. Или вече не си спомняш тези неща?

— Спомням си — процеди през зъби Гордън, — но служа на закона и на правителството. И ти също трябва да служиш вярно, ако искаш да запазиш мястото си до нас!

— До вас? — вдигна вежди Питър. — Не с вас, така ли? Разбира се, че е така. Въпреки образованието ми и кръвта на баща ми за теб аз винаги ще си остана негър. Както и сестра ми.

— Млъкни, преди да кажеш нещо, за което ще съжеляваш! — кипна Гордън. Питър бе докоснал най-уязвимото му място. — Не споменавай за Сара! Предупреждавам те като твой приятел, не като шеф.

Но Питър беше толкова възмутен, че дори предупреждението да беше направено официално, пак нямаше да спре. Мисълта за това как щеше да постъпи Гордън със сестра му напоследък не му даваше мира. Тримата бяха израснали заедно и Сара беше равноправен член на детската им банда. Но колкото повече растяха, толкова повече тя променяше отношението си към Гордън. Започна да избягва общите им игри и той забеляза, че се смущава от присъствието на приятеля му. С годините Питър доби собствен опит с противоположния пол и разбра какво става между двамата и докъде би могло да доведе.

— Не, няма да млъкна! Ще ти кажа точно как вие постъпвате с нас, черните. Сара е хубава и умна. Може да постигне нещо в живота. Около нея се навъртат подходящи младежи, които с радост биха простили тъмния тен на лицето ѝ и биха се оженили за нея. Но тя отклонява всички предложения и се моли един ден да ѝ предложиш брак. Не знае колко се страхуваш, че ако предприемеш такава стъпка, шансовете ти за кариера в полицията ще намалют. И понеже не ти стиска да ѝ кажеш, ще я мамиш, ще я използваш, докато не се появи някоя подходяща бяла девойка. Ти ще се ожениш за нея и ще зарежеш сестра ми, ще я оставиш да се продава. Тя...

Пребледнял от гняв, Гордън скочи от стола си. Питър бе отишъл твърде далеч!

— Ти не знаеш нищо за мен и Сара! — Гласът му беше тих, но изпълнен с хладна ярост. — Нито знаеш нещо за моите планове.

— Така ли?

Как се стигна до темата за Сара? Или всичко друго беше чиста формалност, а всъщност истинската цел на разговора им беше именно тя?

Гордън погледна към приятеля си и изпита вина. Казаното от Питър беше истина. Да, той наистина я желаше, но много добре знаеше какво щеше да стане, ако заяви открито любовта си към нея.

— Аз... — започна и сякаш вече не беше офицер, разговарящ със своя подчинен, а мъж, който се оправдава пред брата, загрижен за любимата сестра. Вдигна ръка към очите си, сякаш за да се предпази от обвиняващия поглед на приятеля си. Какво стана с тях? До вчера двамата се гонеха из храсталаците, смееха се и споделяха мъжките си тайни, а сега... Умът му трескаво търсеше някакво оправдание и нищо не можеше да измисли. Слава богу, на вратата се почука и това го спаси. Седна, възвърна самообладанието си и извика:

— Кой е?

— Сержант Роси, сър!

— Влезте, сержанте!

Вратата се отвори и италианецът направо влетя вътре. Черните му очи блестяха, а мустаците му трепереха. Беше толкова възбуден, че забрави да отдаде чест. Гордън го отдаде на горещата южняшка кръв на италианеца и не му направи забележка.

— Скузи, сър, черен донесъл съобщение.

— За какъв черен говорите, сержант Роси?

— Полицай не го познава, но казва, че може да е дарамбал.

Гордън погледна Питър, но приятелят му изглеждаше удивен, колкото и той самият.

— Уолъри? — изсъска към него и в отговор Питър повдигна вежди, макар също да си мислеше за него. Кой друг можеше да бъде? — Къде е черният сега?

— Той заминал — отвърна сержантът. — Говорил с черни полицаи. Говорил, че черен бос на калкадун е готов да бие с вас и че не страхува. Убие всички полицаи, които отидат да търсят него.

— Много добре, сержант Роси — каза тихо Гордън. — Сега се върни и нареди на хората да оседлаят конете си и да хванат

вестоносеца.

Сержант Роси сви рамене.

— Черни полицаи боят от дарамбал. Казват, че мъж бил дявол. Казват, че той стане на зъл дух.

— Кажи им, че кралицата им плаща за това. Кажи им също, че са длъжни да преследват чернилките, които имат наглостта да ме заплашват. Ясно ли е, сержанте?

— Сър!

— Тогава бягай и кажи на хората да тръгнат на север. Най-вероятно този дарамбал е слязъл по северния склон на планината. Веднага да тръгнат натам.

Сержантът козирува, завъртя се и тръгна към спалните помещения. Гордън го изчака да напусне и освободи Питър.

— Нали знаеш, че няма да го хванем — каза Питър, докато отваряше вратата, за да се присъедини към останалите полицаи.

— Защо пък не? — изфуча Гордън. Това, че славният дарамбал бе дошъл лично до казармите, го бе изкарало извън нерви. Дали пък между Уолъри и Питър не съществуваше някаква скрита връзка? Дори и Сара може да бе намесена в заговора. В края на краищата те бяха наполовина дарамбал.

— Защото той познава тактиката на белите. Баща ми го е учил — отвърна Питър и излезе, като остави офицера на страховете и мислите му за Сара, Уолъри и едно разбито приятелство.

13.

Уили и децата стояха смутено пред обширната, оградена с лакиран дървен парапет веранда на красивата къща на Джудит и Соломон Коен. И четиримата бяха покрити с дебел слой прах, резултат от триседмичното пътуване от Клонкърри до Таунсвил. Уили се чувстваше не на място, докато семейството се радваше на пристигането на трите деца на Бен.

Джудит веднага се зае с Ребека. Коленичи и оправи разбърканите ѝ къдрици. Соломон разтърси ръката на Уили, после го остави да мачка ръбовете на широкополата си шапка и насочи вниманието си към хлапетата. Евреинът се бе превърнал в едър търговец. Бизнесът му се бе разраснал неимоверно и сега той притежаваше огромна верига магазини из никнещите като гъби градове в колонията. Освен това превозваше стоки и търгуваше с акции. Той забеляза смущението на момчетата, когато съпругата му като истинска майка се захвана да им оправя дрехите, и реши да се намеси, за да защити мъжката им гордост.

— Джудит, момчетата вече са големи. Не ги третирай като бебета — каза той и ги побутна към удобните тръстикови столове. — Виж какви мъже са само.

Но високата тъмноока жена не му обърна внимание. Тя продължи да се суети около тях и да бърше радостните си сълзи. Обектът на особено внимание от нейна страна, Ребека, оглеждаше с отворена уста чистата и луксозна мебелировка на къщата и прекрасните цветни лехи от двете ѝ страни. Те я превръщаха в своеобразен оазис сред оголения от растителност град, тъй като всички дървета в околността отдавна бяха изсечени за дървен материал.

Изморените пътници бързо се справиха със сандвичите и студеното мляко, поднесено от прислужницата. Уили се облиза доволно и едва сега се сети за писмото на Бен до Соломон. Бръкна със свободната си ръка в джоба на панталона, напипа изцапаната и свита на топка хартия и му я подаде.

— Това е от Бен — каза, преглътна и веднага захапа отново от току-що изпечения хляб.

Соломон извади очилата от малкия джоб на самото си, зачете детските завъртулки на племенника си и остави гостите да се нахранят на спокойствие.

Ребека сдъвка отхапаното парче и избърса носа си с опакото на ръката. Джонатан я забеляза, намръщи се и бутна ръката ѝ. Не искаше да изглеждат като невъзпитани селяни пред тези изискани хора. В този момент Джудит спомена, че по-късно може да отидат до града и да купят сладолед, и очите на хлапетата светнаха от нетърпение. Дори и Сол, който се бе опитал да запази дистанция, веднага забрави за враждебността си. Сладоледът беше мечта за хлапетата през дългите горещи дни в Йерусалим. Той никога не бе опитвал от лакомството, но често си бе представял омайващия му вкус.

Соломон прочете писмото, сгъна го внимателно и го сложи в джоба на самото си.

— Джудит, Бен иска да остави децата при нас за известно време. Ще бъде чудесно къщата отново да заехти от детски смях — каза и потупа обичливо Сол по главата. — Дебора вече порасна и отлетя от дома. Знаеш, че скоро няма да се върне от Европа.

„Деца!“ — ядосано помисли Сол. Той не беше дете. Нека Ребека и Джонатан останат, но неговото място беше в Йерусалим, до баща му, до воловете и малкия им фургон. Щеше да избяга при пръв удобен случай.

— Ти ще останеш да спиш тук, Уили — каза Джудит, докато отвеждаше Ребека в къщата на прислугата — миниатюрно копие на тяхната собствена къща — за да я изкъпят и да се погрижат за нея.

После хукна към дома да огледа детските дрешки на Дебора, които по сантиментални причини беше скътала в една ракла на тавана. Дъщеря ѝ бе пораснала и се бе превърнала в стройна тъмноока красавица, с глас като на славей, който омайваше публиката на най-известните оперни театри в Европа. В момента беше на турне из Америка и славата ѝ растеше с всеки изминал ден.

Понякога Джудит се качваше на тавана, изваждаше детските роклички и им се любуваше. Колко бързо бе изминал животът ѝ! Буквално до вчера буйната ѝ дъщеря огласяше прашните улици на квартала заедно с хлапетата на съседите, а днес приковаваше

вниманието на коронованите глави в Европа с изкуството си. Но нима Джудит не бе сигурна още от първия миг, в който зърна розовото си бебе, че славата и богатството са неговата съдба?

Когато след час Ребека се появи изкъпана, сресана и натъкмена в една от роклите на Дебора, братята ѝ едва можаха да я познаят. Тя веднага се намръщи, като видя подигравателните им погледи. Но и техните усмивки се стопиха бързо, когато чуха строгия глас на Джудит:

— Сега е ваш ред, момчета.

И двамата почувстваха заплаха за своята мъжественост. Как ли пък не! Нямахше да позволят на тази строга върлинеста жена да ги третира като бебета! Поне така си мислеше Сол.

— Не си и помисляйте, че ще ви заведе на вечеря при госпожа Трейси в такъв вид — заяви тя, хвана сапуна в едната си ръка, а с другата помъкна Сол към банята.

Уили също се изкъпа и облече дрехите, които Соломон му даде като подарък от магазина. Младежът ги прие с благодарност и сега седеше на масата срещу Кейт Трейси, която въпреки че вече караше четирийсетата си година, продължаваше да бъде все така привлекателна, както я помнеше от златните мини на Палмър, когато с майка му я срещнаха за пръв път. Красотата ѝ сякаш бе неподвластна на времето. Парите и властта не бяха покварили сърцето ѝ и тя го гледеше със същите добри и състрадателни очи. След неговата майка Кейт беше най-важната жена в живота му. Той не можеше да не забележи напредналата ѝ бременност и се зарадва от сърце на предстоящата промяна в живота ѝ. Знаеше за трагичния край на другите бебета и разбираше колко важно за нея е да има дете. Младежът искрено се замоли този път всичко да е наред.

— Уили, сложи си още от агнешкото — мило го подкани тя. — Дано ти се услади след говеждото, което, предполагам, че си изял в Йерусалим.

— Така е, госпожо Трейси — усмихна се той.

Кейт го погледна със симпатия. Горкото момче, опитваше се да преодолее мъката по майка си мълчаливо, като истински мъж. Тя знаеше много добре какво е да изгубиш близък човек. Баща ѝ беше

убит от ужасния Морисън Морт, шеф на Националната конна полиция по онова време. Същата полиция бе убила и брат ѝ Том. После се наложи да преживее смъртта на собствените си деца. Беше се научила да живее въпреки болката, но спомените още тревожеха съня ѝ.

Богатата вечеря в дома на Кейт премина в спокойна приятелска атмосфера. Семейство Коен и домакинята обсъдиха общия си бизнес и бъдещите планове за разширяването му. Странният съюз между момичето с ирландска кръв и английските евреи бе доказал здравината си през годините и ги бе направил богати. Но той не се ограничаваше само върху общия финансов интерес. Навремето семейството беше помогнало на изоставената болна от малария жена, а по-късно тя им се отблагодари, като ги включи в своя финансов проект. После взе под крилото си Бен, племенника на Джудит, научи го на занаят и му помогна да организира свой собствен бизнес. Тя беше причината той да се срещне с Дженифър Харис и да се ожени за нея.

Разговорът премина в обсъждане на градските клюки и това даде възможност на Кейт тайно да огледа Уили. Сърцето я заболя, като видя, че момчето е отчаяно. Някога неговата майка беше бавачка на трите деца на Том и Мондо и Уили беше неизменна част от тяхното детство. Четиримата играеха заедно, бяха най-добри приятели, докато нейните племенници не отидоха в различни колежи, а Дженифър се омъжи за Бен и тримата заминаха за имението, което успяха да си купят до Клонкъри.

Кейт обичаше Питър и Сара като собствени деца. Тим обаче беше по-различен. Винаги бе странял от всички и една нощ преди три години просто изчезна, като остави бележка, че отива на запад да си търси работа. Оттогава не се бе обаждал нито на нея, нито на брат си и сестра си. Обичаше и Уили и си обеща да поговори с него веднага щом останат насаме. Искаше ѝ се и Люк да бъде с нея. Той би успял по-лесно да намери път към младежа и да го утеши.

— Бен моли да оставим децата при нас, докато си стъпи на крака — обади се Соломон и прекъсна мислите на Кейт.

— Това е най-доброто решение, поне докато майолите все още владеят онзи район — отвърна тя и се съсредоточи в разговора. — Как ще остави децата сами вкъщи, докато пътува със стоката?

— Аз щях да му помагам — обади се Уили, — но няма кой да се грижи за Беки.

— Точно така — смотолеви Соломон и се закашля от притеснение. Без да иска, той бе изключил младежа от останалата част на семейството.

— Значи, Люк замина за Бърктаун? — попита загрижено Джудит.

— Да, преди седмица.

— Това не е ли близо до земите на калкадун?

Кейт се намръщи. Не искаше да мисли за опасностите, които може би дебнат съпруга ѝ. Беше се опитала да го убеди да вземе лодка до залива, но той я бе обезоръжил с милата си усмивка и бе заявил, че ще се оправи сам.

— Люк е старо куче. Ще се справи — уверено отвърна тя.

Но изведнъж си припомни един разговор с Джудит. Преди много години двете седяха в малката кухничка на семейство Коен и Кейт ѝ се оплакваше от високия синеок американец, който непрекъснато преследваше своите химери из пуцинаците на колонията. Тогава Джудит, имайки предвид Люк и Хенри Джеймс, бе казала, че съдбата на такива мъже често ги отвежда до самотен, неизвестен на никого гроб. „Такива мъже не почиват в гробищата“ — бе казала тя и Кейт бе усетила необясним студ в сърцето си. Сега думите на приятелката ѝ отново изникнаха в съзнанието ѝ и тя потрепери от страх.

— Люк ще се върне жив и здрав — каза повече на себе си и Джудит поклати неопределено глава.

Малко след това семейство Коен и децата се наместиха в двуколката, готови за тръгване. Уили бе на коня си, но все още разговаряше със Сара, която бе излязла да ги изпрати. Кейт помаха с ръка на гостите си. Соломон ѝ отвърна и опъна юздите на конете. Тя погледна към племенницата си и видя, че разговаря оживено с младежа. Тя самата не намери подходящ момент да поговори с него. Надяваше, че гостите ще останат още малко, за да може да размени няколко думи с Уили, но Соломон и Джудит бяха обещали да купят сладолед на децата.

Уили най-сетне се откъсна от Сара и пое след двуколката. „Каква красавица е моята Сара!“ — помисли си Кейт. Колко щяха да се гордеят Том и Мондо, ако можеха да я видят отнякъде! Притежаваше фините черти на брат ѝ и екзотичния блясък на кожата на своята майка.

Момичето се обърна и тръгна към дома. Пълните му устни се раздалечиха и разкриха два реда блестящи бели зъби. Но това, което завладяваше хората, бяха големите ѝ светлосини очи. Омагьосани от тяхната мека светлина, мъжете обикновено забравяха за смесената ѝ кръв. В движенията ѝ имаше естествена грация, наследена от майка ѝ. Гарвановочерната коса беше прибрана на висок стегнат кок.

— Случило ли се е нещо? — попита я Кейт, когато Сара изкачи стъпалата до верандата.

— Защо питаш?

— Виждам, че си се намръщила.

Сара се обърна и се загледа след отдалечаващия се конник.

— Уили се държа много странно. Искях да му изкажа съболезнованията си за смъртта на майка му, но той отвърна, че нямало нужда.

— Хората използват различни начини, за да се защитят от скръбта, скъпа. Предполагам, че Уили се опитва да не мисли за смъртта на майка си, но знам, че много я обичаше.

— И аз знам — обърна се момичето към леля си. — Но той каза и нещо друго. Измърмори, че ще открие баща си и ще си разчисти сметките с него. Попитах го дали има предвид Бен, но той обясни, че става дума за истинския му баща и че няма намерение да се връща в Йерусалим.

За втори път тази вечер Кейт усети остри зъби на страха. Значи, Дженифър му бе признала за Гренвил Уайт. Това нямаше да доведе до нищо добро. Веднъж Майкъл бе споделил, че въпреки изтънчените си обноски този мъж е олицетворение на злото. Ах, защо не успя да поговори с младежа! Трябваше да се посъветва с брат си, когато ѝ дойде на гости. Той щеше да я научи как да му помогне.

Кейт се загледа за миг в уморените слънчеви лъчи, които се прибираха един по един зад хоризонта. Къде ли беше Люк сега? Мислеше ли за нея? Дали бе успял да намери подслон за нощта, или щеше да легне край някой поток, направо под звездите?

Тя прогони тревожните мисли за любимия си, погледна краката на племенницата си и сви вежди. Пак беше излязла без обувки. Навиците от детството се забравяха трудно.

— Бягай да се obuеш, млада госпожице — сгълча я тя без злоба. — Чичо ти всеки момент ще дойде. Така ли трябва да го посрещне

една истинска дама?

Майкъл бе успял с лекота да спечели сърцето на племенницата си. Сара се бе запознала с него едва вчера, когато той намина да ги види, и бе очарована от красивия и благороден чичо, за когото не бе и предполагала, че съществува. Леля ѝ беше сигурна, че ще стане така. Брат ѝ умееше да омайва жените, независимо на каква възраст бяха.

Девојката се нацупи от забележката, но побърза да изпълни нареждането. Легендарният ѝ чичо беше обещал да ѝ донесе подарък. Какъв ли щеше да бъде, замисли се развълнувано тя и зашляпа с босите си крака по дъсчения под. Кейт не можа да сдържи усмивката си. Нейната Сара все още не можеше да се нарече дама, но не беше и момиченцето, което доскоро тичаше след братята си и Гордън.

14.

Щом влезе в приличащия на лабиринт магазин на „Вонг и синове“, Майкъл се пренесе като с магическа пръчка в Ориента. Богатият екзотичен мирис на източните подправки му беше добре познат, тъй като бе прекарал доста време в Кошин, Шанхай, Хонконг и Сингапур и уханието им дойде като истинска благодат след задушавачката воня на отходни води в Таунсвил.

Той изчака очите му да привикнат със сумрака в помещението и насочи поглед към огромния евроазиатец, който водеше задълбочен спор с някакъв дребен китаец. Двата се караха на китайски и не го забелязаха.

— Поздравявам всички, на които едното око е дръпнато, а в другото кипи ирландско безумие — провикна се той.

Собственикът подскочи от обидата, но щом видя кой е нахалникът, на лицето му се появи щастлива усмивка.

— Майкъл Дъфи! Ах, ти, дърто куче! — изрева той и напълно забрави за китайския търговец, който му предлагаше джинджирил на безбожна цена. — Значи все още си жив!

С две крачки той се намери до Майкъл и сложи огромните си ръце на раменете му. Лицето му засия.

— Как я караш, старче?

— Все още дишам, въпреки усилията на такива като теб и Хорас Браун — отвърна той. — Божичко, Джон, ти наистина си се превърнал в проклет търговец! Я си погледни търбуха!

— И имам намерение да дебелея още — измърка от удоволствие той и потупа корема си. Въпреки че едва бе навършил трийсет, Джон носеше всички белези на доволен от живота мъж на средна възраст. — Така че забрави да се хвана отново на хорото, дето го играете с Хорас.

— Джон! Джон! — разпери ръце Майкъл и се престори на обиден. — Бих ли дошъл да те моля за нещо друго, освен да извадиш една бутилка от скритите запаси и да се чукнем за старите времена? Но не ми пробутвай от онова евтино оризово вино.

Джон пушна приятеля си, обърна се към дребния човечец, който гледаше с любопитство непознатия с черна превръзка, и излая нещо на техния език. Китаецът се намръщи и отговори сърдито, което накара огромният мъж да плюе и да изреве на английски:

— Предай същото и на твоите прадеди, мерзавце!

После хвана Майкъл под ръка и го заведе в малка стаичка зад магазина, в която бяха разхвърлени кашони с различни невиджани за района стоки, счетоводни книги и амбалаж. Обърна една щайга и покани госта си да седне. После бръкна в бюрото и извади бутилка чист английски джин, пазен именно за такива случаи. Намери две малки чашки, наля от огнената течност и вдигна едната от тях.

— Наздраве! Дано Сейнт Патрик да пази знаменитите ми ирландски роднини и още по-знаменитите ми китайски прадеди — ухили се той.

Майкъл пресуши чашата.

— Разказвай! Кога се върна? — попита Джон. — Успя ли да се видиш с Кейт?

— Вчера. Видях Кейт веднага, но довечера ще отида пак.

— А Хорас Браун?

— Да, видях го и видът му никак не ми хареса. Изглежда много болен.

Джон кимна тъжно. Дребният англичанин често го посещаваше, за да поговори на китайски и да си припомни славните години. Професионалните им връзки отдавна бяха прераснали в приятелство, въпреки че евроазиатецът предпочиташе да не си спомня за миналото. С парите от откупа на кошинската принцеса той бе отворил магазин и бизнесът му вървеше доста добре. Хорас го информираше за местонахождението на Майкъл и за всичко, свързано с него, което не беше държавна тайна. Но с времето визитите му ставаха все по-редки. Ракът не му позволяваше да се движи спокойно и напоследък дори опиумът, с който Джон го снабдяваше, не успяваше да притъпи болката.

— Страхувам се, че няма да изкара и година — наведе глава той. — И с него ще си отиде една голяма част от миналото ни, приятелю.

— Международният отдел скоро ще му намери заместник — горчиво въздъхна Майкъл. — Копелета, въобще не ги е грижа за него!

Джон повдигна учудено вежди. Можеше да се закълне, че долавя привързаност към мъжа, който толкова често си бе играл с живота на приятеля му.

— Какво ще правиш, когато Хорас си отиде? — попита. — Нали знаеш, че винаги има място за теб тук?

Майкъл се усмихна тъжно.

— Благодаря ти, приятелю! Но трябва да свърша още нещо, преди да помисля къде да се установя.

Джон веднага се досети, че Дъфи продължава да работи за Хорас и това е причината да дойде тук.

— Аз имам много работа с магазина — побърза да каже, преди Майкъл да продължи. — Не мога да ти помогна.

— Колко добре ме познаваш, Джон — въздъхна ирландецът. — Наистина дойдох да търся помощ от теб.

Лицето на Джон помръкна. Здравият разум му нашепна да избягва всякакви професионални разговори, но не беше ли приятелството по-силно от разума. Той обожаваше работата си и красивата си съпруга, кошинската принцеса, която му бе родила две прекрасни деца. Но Майкъл си беше Майкъл — приятел за цял живот.

— За какво става дума — попита той с изтънял глас и избегна пронизващия поглед на приятеля си.

— Нищо особено — небрежно отвърна Майкъл. — Просто си помислих, че ще искаш да дойдеш с мен до Сидни. Да опипаш почвата за евентуално разрастване на търговията ти. Това е всичко.

Звучеше просто, дори примамливо, но Джон знаеше, че всяка стъпка на Майкъл бе рискована.

— А другото? — попита той, ядосан на себе си, че толкова лесно бе приел предложението на наемника.

„Всъщност защо не си признаеш, че ти липсва безумието на онези дни, дърто магаре“ — нахока се той наум. Имаше всичко, за което можеше да мечтае човек — процъфтяващ бизнес, чудесен дом. Беше уважаван член на местния конен клуб и имаше собствена конюшня. Освен това беше посредник при всяка сделка между местните бизнесмени и търговците от Изтока. Уважаваха го и белите, и китайците заради уменията и честността му. Но красивата му съпруга нямаше никога да разбере копнежа му по волния живот, въпреки че би

се подчинила на всяко негово решение, защото така правеха китайските съпруги, дори и принцесите.

— Хорас мисли, че немците ще се опитат отново да анексират Нова Гвинея — каза тихо Майкъл. — Това е последната задача, която изпълняваме за него. Обещавам.

— Но защо в Сидни? Забрави ли, че там са приготвили бесилка за теб?

— Нямам избор. Фон Фелман е там.

Джон не познаваше лично барона, но беше чувал за него от Майкъл. И чутото бе накарало кръвта му да изстине. Прусакът беше жесток човек.

— Значи, ако полицията случайно пропусне да те обеси, Фелман ще го направи със сигурност — подметна той. — Или някой друг като него.

— Може и така да е — замислено отвърна Майкъл. — Но никой не е вечен. Само споменът за нас остава да живее в децата ни, а после в техните деца.

Той замълча и се размърда, сякаш мястото му беше неудобно. Как би могъл да го запомни неговият син, когато не го познаваше?

— Дяволите да те вземат, Дъфи! — изруга Джон. — Знаеш, че няма да те оставя сам. Кога тръгваме?

Майкъл се ухили до ушите.

— Веднага, щом успееш да измислиш някаква лъжа пред жена си. Вече съм резервирал билети.

Нетърпението, което караше Сара да не откъсва поглед от прашния път, най-сетне беше възнаградено. Майкъл дойде, отвори една красива кутия и разгъна най-прекрасната рокля от фин плат, каквато никога не бе виждала. Тя плесна с ръце от радост. Кейт получи красиво подвързаната стихосбирка на австралийския поет Хенри Кендъл „Планински песни“.

Сара прегърна бурно чичо си и хукна към стаята да пробва новата рокля. Ако й стоеше добре, щеше да се издокара с нея следващия път, когато Гордън дойдеше да я види.

Майкъл последва сестра си до широката веранда пред къщата. Вятърът тук се усещаше повече и щеше да е по-приятно да седнат

навън и да споделят бутилката с ром, която Кейт бе приготвила за госта си. Тя обичаше да си пийва по чашка вечер. Навикът ѝ бе останал от времето, когато пътуваше с фургоните и алкохолът ѝ помагаше да прочисти тялото и ума си от поетата през деня прах.

Тя напълни чашите, отпи малка глътка и се загледа с обич в брат си. Колко труден и опасен живот водеше той! Младостта му си бе отишла бързо, мечтата му да стане художник бе почти забравена. „Ох, братко, дали неспокойният ти дух ще намери някога покой“ — помисли тя, докато го наблюдаваше да се взира в меките сенки на нощта.

— Знаеш ли, че все още разбиваш женските сърца? Завъртя главата на Сара, както някога направи с мен и леля Бриджит — закачи го. — Навремето всички жени, които работеха за чичо Франк, бяха влюбени в теб, дори и омъжените.

Майкъл се засмя.

— Това беше преди цяла вечност. Сега не мога да намеря и една да се завърти около някакъв си едноок бандит в залязваща младост. Отгоре на всичко без прилична работа и отдавна забравил какво е това любов. Ако не броим платената любов, която от време на време си набавям от китайските бардаци.

Откровеното му признание не шокира Кейт. Тя беше единствената жена в живота му, пред която можеше да си каже всичко.

— Ако се установиш на едно място и оставиш миналото зад гърба си... Люк смята, че си един от най-способните мъже, които е срещал. Само бог знае защо те харесва, след като на два пъти едва не го уби — каза тя и в гласа ѝ се долови раздражение.

Люк и Майкъл бяха работили за Хорас Браун при осуетяване анексирането на Нова Гвинея от немците. После спасиха кошинската принцеса от лапите на Морисън Морт. Бяха се научили да се уважават.

— Щеше ми се да мога да спра вече, Кейт — въздъхна той, — но имам още една задача, преди да обмисля сериозно предложението ти.

— Пак ще работиш за онзи малък англичанин, нали? — процеди през зъби тя и осъзна, че брат ѝ има да извърви още дълъг път, преди да намери спокоен пристан. — Надявам се, че няма да наемеш отново съпруга ми за дяволската му задача.

— Приключих с Люк, сестричке. Нуждая се само от Джон Вонг. Той ще ме придружи до Сидни.

— Сидни? Полудя ли?

— Може би — отвърна Майкъл и вдигна чашата си към изгряващата луна. — Трябва да изпълня задачата и... да се изправя срещу миналото си. Не мога да продължа без това.

Кейт се взря в пробягващите сенки по красивото му лице, любопитна да види дали ще намери там признаци на страх. Тайната на самоличността му беше една от най-лошо пазените тайни в колонията. Имаше голяма вероятност слуховете, че е жив, да са стигнали до полицията в Сидни.

— Това означава ли, че ще се срещнеш с госпожа Фиона Уайт? — попита тя, като нарочно наблегна на положението ѝ на омъжена жена.

— Фиона Уайт — повтори замечтано той и продължи да се взира през чашата си в огромната жълта луна — и другите.

Кейт бе дала дума на брат си, че няма да казва на останалите членове на семейството, че е жив. Майкъл настояваше за тяхно добро споменът за него да бъде погребан. Тя не беше съгласна с него, но държеше на обещанието си.

— Мисля, че е по-добре да оставиш миналото на спокойствие, братко — каза тихо тя. — То има лошия навик да променя настоящето.

— Тъкмо ще видя дали е така — заяви решително той, за да избегне по-нататъшната дискусия по тази тема. — Бъди спокойна, няма да поемам неразумни рискове, не искам да застрашавам живота си или този на Джон. Ще се придържам към задачата си, но ако се наложи да се срещна с някого от миналото, ще го направя. Наистина, Фиона е един от тези хора, но изборът не е мой.

— Каквото и да правиш, помни, че имаш син, когото може би някой ден ще срещнеш — прошепна сестра му.

Майкъл отметна главата си и се изсмя.

— Синът ми е офицер от британската армия. От шибаната британска армия, можеш ли да си представиш? Ако татко можеше да го види в униформата на своите врагове, щеше да се обърне в гроба. А ти се тревожиш, че един ден може да разбере с какво се занимавам аз.

— По-добре войник на Короната, отколкото да тръгне по твоите стъпки — тръсна глава Кейт. — Поне няма да се страхува от собствената си сянка. Всъщност при такъв баща не е ли логично да избере съдбата на войника?

— Не забравяй, че аз винаги съм искал да стана художник — напомни ѝ Майкъл. Луната освети очите му и тя видя колко мъка таи в себе си той. — Не съм станал наемник по убеждение. Предполагам, че е наследил любовта към войната от рода на майка си.

В този момент Сара се показа в новата си рокля, завъртя се и направи пирует. Елегантната линия на дрехата подчертаваше всяка извивка на младото ѝ тяло и я правеше още по-красива. Майкъл се възхити, но не от роклята, а от естествената грация на племенницата си. Беше странно такъв дървеняк като брат му да създаде това прекрасно цвете. Сигурно бе наследила красотата от майка си, помисли си той и бурно аплодира представянето ѝ. Силният ром бе успял да прогони тревожните мисли от главата му. Той се отпусна и с радост се остави в ръцете на двете същества, които за момента бяха единственото му семейство.

След няколко часа си взе довиждане с тях и тръгна към кораба, който щеше да отплава за Сидни в полунощ. Кейт остана още малко на терасата, заслушана в гласовете на нощта. Жалните писъци на дъждосвирците изпълниха сърцето ѝ със страх. Туземците твърдяха, че това не са обикновени птици, а скитащи в нощта духове на умрелите. Какво търсеха те наоколо? Дали не предвещаваха нещастие?

Силното тропане по вратата на семейство Коен разбуди цялата къща. Соломон се изправи като пружина в леглото си и изстена. Кой можеше да ги безпокои в този нечовешки ранен час, запита се той и с мъка свали натежалите си от съня крака.

— Джудит! — извика отвън тревожен женски глас.

— Кейт, ти ли си? — стресна се Джудит.

Скочи бързо, наметна шал на раменете си и изпревари съпруга си по пътя. Сърцето ѝ подсказваше, че с приятелката ѝ става нещо лошо, щом е дошла дотук по това време.

— Какво става? — извика, докато палеше керосиновата лампа.

Бледата светлина освети сънените лица на босоногите хлапета в края на коридора. Те стояха, притиснати едно до друго и я гледаха с широко отворени от страх очи. Но тя не им обърна внимание. Забърза към външната врата. Отвори я и застана пред бледата и трепереща Кейт. Не я беше виждала в такова състояние от години.

— Джудит, нещо ужасно се е случило с Люк! — изплака тя, преди домакинята да успее да каже нещо.

Джудит прегърна Кейт и я поведе към хола. Появи се и Уили, застана до Соломон и двамата се взряха безпомощно в пламтящите очи на късната гостенка. Тя беше по нощница, с наметнато на гърба одеяло. Беше ясно, че е скочила от леглото и веднага е хукнала насам.

— Сънувах страшен сън — прошепна Кейт и се вторачи в жълтата светлина на лампата. — Чувствам, че моят Люк умира на някое самотно и диво място.

Джудит не се опита да я разубеди. Приятелката ѝ винаги бе имала пророчески сънища. Само я притисна до себе си, сякаш така щеше да поеме част от нейната болка и да облекчи душата ѝ.

— Мътна вода... видях мътна вода. И този гарван... не го бях чувала скоро... толкова отдавна... — опитваше се да опише виденията си Кейт. Как можеше да обясни чувствата си, толкова нереални и в същото време, физически осезаеми? — Чух Люк да ме вика отнякъде... от много далече. Каза ми, че ме обича и ще ме обича дори и след смъртта, която го гледала в очите. Аз...

Тя се разрида. Двамата мъже стояха смутено до вратата на стаята, безпомощни пред тази непозната за тях сила. Само Джудит разбираше странното прозрение на приятелката си. Притисна главата ѝ до гърдите си и я залюля като бебе. Соломон ѝ зададе ням въпрос и тя му показа с жест вратата. Той се изниза към коридора и остави двете жени сами.

Уили мълчаливо последва възрастния мъж към кухнята. Нито един от тях не продума. И двамата се заслушаха в риданията на жените в другата стая. „Колко много страдание има на този свят“ — въздъхна Соломон и търпеливо зачака Джудит да се разпореди с какво да помогнат.

Големият стенен часовник отброи четири удара. Петнайсет минути преди да оповести петия час най-сетне се чу скърцане на столове, входната врата се отвори и се затвори. След минутка Джудит беше при тях. И двамата впиха в нея тревожни погледи.

— Отиде си. Ще се опита да поспи — каза уморено тя. — Уили, почини си още няколко часа. После ще отидеш у тях и ще ѝ помогнеш да се приготви за път. Иска да тръгне за Бърктаун.

— Бърктаун ли? — подскочи Соломон. — Но тя може да роди всеки момент!

— Знам — вдигна ръце жена му, за да предотврати по-нататъшни препирни. — Опитах се да я разубедя, но тя е категорична. Не може да остави Люк сам. Знаеш добре, че не можеш да разубедиш лесно Кейт.

— Но как ще тръгне сама? Това е равносилно на самоубийство.

— Аз ще отида с нея — обади се Уили от ъгъла.

Джудит го дари с уморена усмивка.

— Знам, че ще я пазиш, Уилям — каза тихо тя. — Бог ще ви закриля и двамата.

Соломон погледна удивено и невярващо към жена си. Удивлението идваше от факта, че тя прие за чиста монета лунатичните брътвежи на Кейт, а неверието — от безумното твърдение, че бог ще се погрижи за една бременна жена, която всеки момент трябва да роди. После обърна глава към Уили и видя безумния блясък в очите му. Може би бог си знаеше работата, замисли се той, просто избираше странни хора за свои помощници.

15.

Слънцето вече подаваше чело над мълчаливата равнина. Тъкмо време за умиране, помисли си Люк с прикован на изток взор. Облегнат на едно сухо дърво, той довърши последната страница от дневника, който му бе подарила Кейт. Беше му го купила, за да го накара да запише в него всичко за австралийския буш и за своя изпълнен с приключения живот на бунтовник и златотърсач, но дълго време страниците му оставаха празни. Сега го бе отворил, за да запише последната глава от живота си.

Думите бяха простички, но изпълнени с любов. Не съжеляваше за нищо, освен че нямаше да има възможност да подържи детето им в ръце, нямаше да може да го поведе из кривите пътеки на тази дива земя и да го научи на всичко, което знаеше за нея. Но такъв беше животът. Кейт нямаше нужда от такъв като него — парализиран от кръста надолу, безполезен и никому ненужен — въздъхна дълбоко той.

Мъртвият му кон лежеше само на метри от сянката на дървото, до което бе успял да се добере. Преди два дни, подплашено от едно скално кенгуру, което изскочи току под копитата му, животното бе изпаднало в паника и се бе дръпнало силно назад. Конят и ездачът му паднаха тежко на земята. Конят счупи преден крак и жално зацвили. Люк изпадна в безсъзнание. Когато дойде на себе си, с ужас осъзна, че гръбнакът му е счупен. Можеше свободно да движи ръцете си, но от кръста надолу не чувстваше нищо. Успя да се примъкне на лакти до коня и стреля в него, за да прекрати агонията му. После с нечовешки усилия освободи торбата от седлото и допълзи с нея до близкото дърво. Подпря се на дънера и зачака.

Оттогава бяха минали повече от трийсет часа и той много добре осъзнаваше, че възможността някой да мине през това забутано място е минимална. Така че Люк чакаше по-скоро смъртта, отколкото помощ.

Какво го бе довело в този пущинак? Златото, разбира се. Старите навици умират последни, ядно помисли той. Именно те бяха причина да се отклони от пътя за Бърктаун. Беше чул, че тук започнали да намират отделни късове от скъпия метал, и реши да опита късмета си,

ей така, почти на шега. Може би този път късметът щеше да му се усмихне. Оказа се, че дори няма да има кой да го погребее.

Но дори и да бъде открит от някой заблуден пътник или от златотърсачи, за какво му беше този скапан живот? Не, по-добре да си отиде, отколкото да води жалко съществуване на инвалид. Да бъде бреме върху плещите на Кейт и да вижда всеки ден съжалението в очите ѝ.

Кога трябваше да натисне спусъка на колта? Утре сутрин? Или довечера, когато нощта затъмни хоризонта? Не, не искаше последното нещо, което ще види от света, да бъде непрогледната тъмнина. Искаше да отнесе със себе си великолепната картина на събуждащото се за нов живот австралийско слънце.

Мислите на Люк се насочиха към Кейт и нероденото бебе и очите му се напълниха със сълзи. Бог дава и бог взема, поклати глава той. Религията на Кейт забраняваше самоубийството. За нея това беше смъртен грях. Но неговият дух беше много по-близо до туземците, из чиято земя бродеше вече двайсет години. Може би след смъртта душата му щеше да се всели в скалите, чиито недра криеха скъпоценното злато, мисълта за което бе управлявала целия му живот.

Той затвори дневника и внимателно го уви в резервната риза, която Кейт бе сложила в багажа му. Прибра го в торбата и я завърза с кожения ремък. Не искаше животните да разкъсат последните думи към жена му. Един ден някой щеше да открие костите му и може би щеше да занесе торбата на Кейт. Много му се искаше тя да научи колко много я бе обичал и колко щастлив е бил с нея.

Слънцето вече простираше оранжевите си ръце над червената изгоряла земя, когато Люк вдигна револвера.

— Сбогом, любима. Винаги ще те обичам — прошепна той и натисна спусъка.

Ехото разнесе изстрела из равнината.

16.

Две седмици след като тръгнаха на път, родилните болки на Кейт започнаха. Викът ѝ достигна до ушите на Уили, който яздеше десетина метра пред нея. Той моментално спря и се обърна. Тя се бе превила и държеше корема си с две ръце. Останал без управление, конят ѝ забърза напред. Копитата му оставиха малки езерца от прах върху сухата земя.

— Исусе! — извика той и побърза да хване поводите на коня, преди да е обърнал фургона.

Как можа да се случи. Точно тук, в тази пустош, на километри от най-близкото населено място.

— Трябва да ми помогнеш, Уили — едва успя да изрече Кейт и се сви от болка при следващата контракция. Водите ѝ потекоха по бедрата. Бебето беше на път.

Уили скочи от коня, помогна ѝ да слезе и я сложи да легне под колата — единственото място, което предлагаше сянка.

— С какво да помогна, госпожо Трейси — отчаяно попита той и коленичи до нея. — В Йерусалим съм изразждал крави. Не знам дали това ще е от полза.

Кейт видя страха в очите му и му се усмихна със стиснати от болка зъби.

— Просто остави нещата на природата, Уили. Запали огън и организирай лагер. Това можеш да направиш, нали?

— Веднага — окопите се младежът и огледа околността с надежда да намери по-свежа растителност, знак за близък източник на вода.

Но нямаше и следа от влага, само няколко полусухи дървета, незнайно как успели да надвият над високата жълта трева. Те бяха в сърцето на най-сухия район на колонията, където всяко стръкче водеше люта битка за оцеляване.

Кейт повдигна бедрата си и свали памучните гащи. Не е хубаво мъж да присъства на такова събитие, помисли замаяно Уили. Може би

ще е по-добре да отиде до Джулия Крийк, най-близкото селище, и да доведе акушерка.

— Донеси ми водата от фургона — нареди му тя. — Чувствам страшна жажда.

Той скочи и зарови из багажа, доволен, че може да свърши нещо. Намери бутилката и я занесе на Кейт. Тя отпи от животворната течност и се почувства по-добре.

— Госпожо Трейси, дали да не отида до Джулия Крийк за доктор или за акушерка? — попита колебливо младежът. — Като че ли не мога много да помогна тук, само ви карам да се чувствате неудобно.

— Колко далече е Джулия Крийк — попита Кейт и му върна бутилката.

— Около два часа път оттук.

Кейт разбра, че момчето търси някакъв изход за себе си. Не искаше да я изостави, но не можеше и да стои безпомощно, и да гледа как се гърчи от болка. Може би беше прав. Може би щеше да успее да доведе навреме помощ.

— Заслужава си да опиташ — каза тя и видя облекчение в очите му. — Но първо донеси някои неща от фургона.

Той намери всичко, което ѝ беше нужно — чисти парцали, малка стъкленица с лауданум и шишето с вода — и ги постави така, че да може да ги достигне при нужда. Извади и остър нож, и макара с фина връв и оцени предвидливостта ѝ. Тя бе приготвила всичко необходимо за своето бебе.

Кейт гледа след отдалечаващия се Уили, докато фигурата му се превърна в трепкащо размазано петно, което постепенно се сля с обедната мараня. Затвори очи и се замоли бебето да дойде, докато е светло, за да може да вижда ясно какво прави. Знаеше, че трябва да почисти сина си, когато дойде на бял свят. Сина си ли каза? Дали милостивият бог не ѝ връщаше момченцето, което някога ѝ отне?

Контракцията премина и тя затвори очи, за да събере сили за следващата. Но мухите накацах по лицето ѝ и започнаха да я дразнят с малките си крачета и неспирното си бръмчене. Това беше единственият звук в иначе убийствената тишина наоколо и единственото движение.

Не, не беше точно така. Имаше и още някой. Тя впери поглед в лазурносиньото небе и видя огромен орел. Той се носеше на мощните си криле в търсене на плячка или леш и Кейт разбра, че вече не е сама.

Но реещият се в небето орел не беше единствената ѝ компания. Тя не можа да види аборигените от номадското племе, които следваха полета на орела. Усети ги конят ѝ. Той вдигна глава над тревата и се загледа във внимателно напредващите към тях черни фигури. Усети непознатата им миризма и изпръхтя силно. Кейт се заслуша и успя да отличи тихия говор от досадното бръмчене на мухите. Опита да се надигне и да погледне назад, но болката я връхлетя и тя успя единствено да изохка. Стоновете ѝ накараха туземците да замлъкнат. Тя затвори очи и се опита да се пребори с болката и страха. След малко ги отвори и занемя при вида на високия мършав воин, надвесен над нея с копие в ръка. Но когато се взря по-внимателно в брадатото му лице, забеляза добронамереност и съчувствие. Успя да се усмихне и номадът също ѝ отвърна с усмивка. Обърна се и извика нещо. Това беше сигнал за жените от племето. Те наобиколиха измъчената Кейт и закъткаха на странния си език с майчинска загриженост. Големият воин ѝ заговори на език, който тя незнайно как успя да разгадае.

— Дявол взел, госпожо. Моя дума, ние добри. Голяма птица довели нас дотук.

Кейт не можа да отговори. Болката отново замъгли съзнанието ѝ. Раждането започна, но тя беше в сигурни ръце. Тъмнокожите жени помогнаха на измъчената жена и с радост поеха в ръцете си нейния син.

И така, Матю Трейси бе роден в адската жега на ранния следобед. Туземните жени поставиха на гърдите ѝ малкото, покрито с червена прах и стръкчета трева. Бебето заплака, стисна юмручета и майка му щастливо се усмихна.

Уили се върна чак вечерта. Водеше със себе си жената на управителя на Джулия Крийк и сина ѝ — висок младеж, който караше двуколката им. Видя бебето на гърдите ѝ и едва не падна от коня. Въпреки тревогата му госпожа Трейси изглеждаше добре, само дългите ѝ къдрици, залепнали по потното ѝ лице, изглеждаха мръсни и влажни. Тя им се усмихна щастливо и изрече със слаб глас:

— Имах си помощници, но когато той се роди — погледна с любов към сина си, — те се върнаха в храсталака.

— Туземци ли бяха? — стъписа се Уили.

Кейт кимна. Матю извърна глава от гърдата ѝ, с което показа, че засега е приключил с храната.

Жената на управителя приклепна до родилката и се възхити на бебето, което за Уили беше просто едно грозно създание, увито във вързоп. „Само жена може да намери нещо красиво в тази малка сбръчкана топка“ — помисли си той и се засмя. Смехът му се разнесе из равнината, изпълнен с радост и облекчение. Кейт беше добре и най-сетне държеше в ръцете си своето бебе.

Жената и синът ѝ останаха да спят при тях и си тръгнаха едва сутринта. Кейт им благодари, но непознатата смутено наведе глава. За нея това не беше услуга. Човек трябваше да се отзове, щом имаха нужда от него.

Уили впрегна конете и провери запасите им за из път. Разрови багажа във фургона и веднага разбра, че по-голямата част от брашното и захарта липсва. Явно Кейт го бе дала на аборигените като благодарност за помощта им, сети се той и изръмжа недоволено. Жестът беше прекалено щедър. Когато каза на Кейт какво мисли, тя веднага възрази и отбеляза, че имат достатъчно, за да се приберат в Таунсвил.

— Добре ме чу, Уили. Отиваме си вкъщи — каза, без да откъсва поглед от малкото намръщено лице на сина си.

Уили се изненада от решението ѝ да спре дотук и да се прибере у дома, но в същото време почувства и облекчение. Пътуването можеше да отнеме силите дори и на кален мъж, камо ли на изтощена от раждането жена. Но причината за решението ѝ да се откаже да търси Люк беше друга. Тя вече знаеше, че издирването ще се окаже напразно. Съпругът ѝ вече беше мъртъв. Той бе дошъл при нея в ранните часове на утрото. Застана над нея и се усмихна нежно на новороденото им дете. В съня си тя чу мекия му американски акцент. Той я посъветва да се прибере у дома. Каза, че тялото му лежи на самотно и отдалечено място и никой няма да намери костите му в близките години. Каза ѝ още, че рано или късно някой ще открие

дневника му и ще ѝ го занесе. Тогава тя щеше да разбере колко много я обича и какво означава за него. После ѝ се усмихна и тръгна обратно през равнината към хоризонта. Беше си отишъл от света, за да остане завинаги в нейните спомени и сънища.

Когато нощта го погълна, Кейт се стресна и се събуди. Погледна на запад, накъдето бе тръгнал той, и видя падаща звезда, която очертаваше над нея красива светеща дъга.

— Люк! — понечи да го спре, но сълзите я задушиха.

После даде свобода на чувствата си и плака, докато небето започна да изсветлява.

През това време Уили, изтощен от ездата, спеше, свит на кълбо под одеялото си. Матю се размърда и заплака, но тя го взе на ръце и му подаде гърдата си. Той засука лакомо, а тя погледна към сивото небе и поведе разговор с Люк. Сълзите ѝ скоро пресъхнаха и тя не спря да гледа нагоре и да говори, докато и последната звезда не угасна. Умората я победи и тя потъна в здрав и спокоен сън.

Уили оседла коня си и се метна върху него. Какво чудо, философски заключи той, беше тръгнал да търси мъртвец, а намери нов живот. Щеше да заведе Кейт у дома и да потърси нов живот и за себе си. Но нямаше да тръгне за Сидни без пари. Може би щеше да потърси работа на някой впряг или при „Коб и Ко“ — голяма търговска фирма, чиито товари кръстосваха из цялата колония. После щеше да намери баща си и да го убие.

Срита коня и потегли към изгряващото слънце. Орелът се виеше над главите им и големите му криле пазеха сянка на бебето. Аборигените седяха под едно разклонено дърво и обсъждаха раждането на детето, чиято съдба беше да лети с орлите.

ПРЕДВЕСТНИЦИ НА БУРЯТА
1885

17.

На юг от Великата нубийска пустиня и на север от мистичните етиопски планини лежеше войник в ембрионална поза. Леглото му беше от пясък. Беше толкова изтощен, че не усещаше нощния пустинен студ, нито чуваше тихия шепот на споделените мисли и страхове между другите войници. Камилите, мулетата и конете шаваха неспокойно, сякаш новопристигналият доброволчески отряд от колония Нов Южен Уелс в Австралия бе нарушил установения ред и това ги бе уплашило. Тревожните звуци, които издаваха животните, заглушиха жалните стонове на капитан Патрик Дъфи. Той спеше, макар отстрани да изглеждаше, че е изпаднал в безсъзнание. Потисканите през деня страхове сега владееха душата му и той се въртеше и хлипаше като дете. Лежеше върху пясъка под студеното блестящо небе, но душата му бродеше из потъналите в мъгла руини на келтите. Там на една малка полянка, в легло от диви полски цветя, лежеше красива гола богиня с дълга огненочервена коса. Тя бе разтворила примамливо млечнобелите си крака и нежната розова плът на женската ѝ същност пулсираше от желание. Тя приканваше непознат мъж, коленичил в краката ѝ. Гърленият ѝ глас трепереше от възбуда:

— *Аз съм Шийла-на-гиг... влез в мен и утоли жаждата си!*

Непознатият се обърна към Патрик и го изгледа с надменна усмивка. *Брет Норис!* Брет легна върху Катрин и я прониза със своето *gae bulga*. Тя отметна глава и се усмихна замечтано. Изстена от удоволствие и обви краката си около гърба му. Норис извика и изсипа семето си в нея, а Патрик гледеше безпомощно отстрани. Страхът, че може да изгуби своята богиня, го изплаши много повече, отколкото страхът от смъртта на бойното поле.

— Капитан Дъфи, събудете се. Сър!

Богинята изчезна...

— Добре ли сте капитане? — чу той загрижен глас.

Патрик отвори бавно очи и с мъка успя да фокусира надвесеното над него загрижено лице на редник Макдоналд.

— Добре съм, редник — разтърка очи той. — Просто лош сън.

— Няма нищо, сър — въздъхна облекчено огромният шотландец. Силният акцент издаваше, че е роден в Глазгоу. — Кошмарите тук са нещо обичайно.

Патрик седна и пое подадената му от Макдоналд чаша горещ чай.

— Изпийте го, сър. Ще ви избистри главата.

Той кимна с благодарност и се прозя.

— Колко е часът? — попита и отпи от силно подсладената течност.

— Един часът, сър. Майорът каза, че трябва да се присъединим към капитан Торнкрофт. Полкът му е вляво на томитата^[1].

— По дяволите! — скочи Патрик. — В десет часа трябваше да се срещна с генерала. Защо не ме събуди, Макдоналд?

— Успокойте се, сър. Генерал Хъджис заповяда да не ви будя. Каза, че заслужавате малко сън.

Когато прехвърлиха Патрик от шотландския полк в състава на новопристигналия полк от Нов Южен Уелс, му назначиха редник Макдоналд за ординарец и той се превърна в негова сянка. Шотландецът беше истински гигант. Стърчеше поне една глава над останалите войници. Преди десетина дни двамата се биха рамо до рамо при Тофрик и имаха възможност да изпитат приятелството си. Тогава дервишите изненадаха генерал сър Джон Макнийл в собствения му лагер. Тофрик беше съвсем близо до оживеното пристанище Суакин на Червено море и при атаката пустинните воители нанесоха големи поражения на защитниците. Битката беше ожесточена, сблъсъкът между байонети, пушки и дори юмруци беше грандиозен. Патрик бе прострелян. Куршумът премина през мускула на горната част на лявата му ръка и рамото. Миг след раняването бе нападен от двама увити в бели чаршафи дервиши с дълги копия и щитове. Нямаше време да извади пистолета и остана безпомощен пред остриетата им, които се насочиха право към сърцето му. В този момент чу яростния рев на шотландеца. Стори му се, че слуша най-нежната мелодия на света. С удар на приклада си Макдоналд разби главата на единия дервиш, а другия набучи на байонета си. Оттогава капитанът и редникът станаха неразделни. Връзката им беше равностойна, никой от тях не мислеше за разликата във военните чинове. Патрик беше ирландец, но се

знаеше, че във вените му тече и шотландска кръв, и това бе достатъчно Макдоналд да го приеме като свой сънародник.

Сега военната част се връщаше към мястото на неотдавнашната битка и се готвеше за контраатака. Патрик бе изискал шотландеца да отиде с него при преместването му в австралийския полк. Тази мисия беше първата, в която неговите сънародници участваха като официална, отделна от британските войски част. Съставена изцяло от доброволци, тя се състоеше от пехотинци и артилеристи от Нов Южен Уелс, но момчетата имаха съзнанието, че представят Австралия и нямаха търпение да покажат на своите британски братя какво могат.

Патрик стана и се приведе набързо в ред. След битката при Тел-ел-Кибир шотландските полички вече бяха минало на бойното поле. Британската армия най-сетне бе оценила предимството на камуфлажните дрехи и новата им униформа с цвят какви успешно се сливаше със скалистия пейзаж на Судан. Австралийците бяха дошли с парадните си униформи, но скоро и те замениха червените куртки и сините панталони със сивкаво-жълтеникавите екипи. Белите колани, ремъците и шлемовете бяха накиснати в чай, кафе и тютюневи листа и вече не се различаваха от носените от британците аксесоари.

Патрик извади револвера от кобура, почисти ударния механизъм от пясъка и го презареди.

— Време е, Макдоналд — стана той.

— Сър! — изпъна се шотландецът и с това разсмя началника си.

Ангъс Макдоналд беше много повече от обикновен ординарец. За капитан Дъфи бойният дух и безпределната му вярност бяха много по-ценни, отколкото грижата за спокойния му сън и редовната закуска.

Хората на сър Джералд Греъм бяха разположени в огромен четириъгълник със страна около две хиляди метра. Той водеше същата армия, която бе ужасила войските на Наполеон при Ватерло, построена във формата на каре. Вътре в карето, зад стената от въоръжени до зъби войници, хората разпределяха дажбите, пълнеха съдове с вода и чистеха оръжията си. В единия край беше болничното отделение, а малко по-далеч — ветеринарната лечебница. Следваха палатките на офицерите, обозът и кухнята.

Двамата мъже ловко се придвижиха сред множеството от камили, мулета и коне, обслужващи армията. Въпреки че слънцето бе залязло, Патрик безпогрешно намери местонахождението на австралийците. Те се бяха събрали на вечерно кафе и приказки. Достатъчно бе да следва специфичния им акцент, за да стигне до тях. Беше странно да чуе познатия провлачен говор на своите сънародници тук, в сърцето на суданската пустиня. В главата му нахлуха спомени за нежния ветреца из предградията на Сидни, за меката зима и дори за острия мирис на горящ евкалипт по време на сухото горещо лято. Прекалено дълго бе живял сред англичаните с техните сурови зими. Твърде много бе мечтал за цветовете и аромата на родната земя. Дори вълшебните мъгли над келтските могили не можеха да заместят красотата на онази нова и едновременно с това древна земя на другия край на Индийския океан.

— Търся капитан Торнкрофт — спря той един от войниците.

— Сигурно е с лейтенант Паркинсън, приятелче — отвърна с готовност войникът и посочи към групата войници наблизо.

— Как отговаряш на офицер? — възмути се редник Макдоналд. Той нямаше намерение да търпи лошите колониални маниери на новациите.

— Съжалявам, прия... имам предвид, сър — поправи се австралиеца, но изобщо не изглеждаше разстроен от грешката си. Махна с ръка и им обърна гръб.

Вместо да се ядоса на очевидната безочливост на войника, Патрик се развесели. След строгата дисциплина в британската армия колониалната непринуденост му подейства като свеж душ.

Щом отминаха, войникът се върна към разговора, чиято тема беше много по-важна от самочувствието на някакво си капитанче. Компанията обсъждаше предстоящата битка с предводителя на дервишите Осман Дигна. Той беше съюзник на харизматичния Махди, вожд на пустинните племена, който бе обявил войната с британците за свещена. Преди месец дервишите обградиха Хартум и успяха да убият генерал Гордън Китаеца. Предстоящата битка имаше за цел да накаже убийците му и да покаже кой е господар в региона. Гордън беше недолюбван от правителството, но пресата го обяви за воин на Правата вяра и притисна Гладстон да изпрати войски в подкрепа на армията му. Гордън паша не биваше да остане сам срещу неверниците. За

поданиците на империята неговата мисия в пустинята на Судан беше нова модерна форма на кръстоносен поход, чиято цел беше да защити всички праведници в империята на кралица Виктория.

Но за войниците, събрани на чашка кафе, които утре щяха да се изправят лице в лице със смъртта, религиозните и моралните подбуди на цивилните не значеха нищо. Значение имаше единствено днешният ден — къде да разположат лагера си, как да се предпазят от жестокото пустинно слънце и как да избегнат копията на войните на Махди.

Един от войниците не взимаше участие в разговора. Беше едър мъж, висок почти колкото шотландеца, който им се бе скарал. Вече беше на възраст и единствено връзките му с премиера на австралийското правителство Уилям Дали му бяха осигурили място в новосформирания австралийски полк. Не, това не беше някакво лично приятелство. Просто полицай Фарел служеше вече две десетилетия в полицията на Сидни. За това време беше научил много тайни и повечето от тях засягаха „силните на деня“. Знаеше точно кой и кога посещава съмнителните бордеи в града, кой обича чашката и опиума повече от семейството си и кой предпочита момчета. И какъв по-добър шанс да избегнат неудобните му въпроси от възможността да го включат във военната експедиция далеч от пределите на колонията?

Лицето на британския капитан събуди далечни и неясни спомени у редник Фарел. Сякаш вече беше срещал някъде този човек или някого, който приличаше много на него.

Той слушаше събеседниците си, но не изпускаше от поглед офицера, който се присъедини към компанията на командира на полка. На кого ли му напомняше?

— Хей, Франк, накъде се отнесе? — попита го приятелят му.

— Какво? — сепна се Франк Фарел. — Не те чух.

— Разбрах. Вторачил си се в офицерите.

— Просто си мислех, че може би съм срещал онзи тип и преди — отвърна той и допи кафето си. — Но не ми се вярва. По-скоро ми напомня за някого.

Някой от далечното минало... някой, който беше свързан с... престъпление? Престъпление, което никога не бе доказано.

— Защо закъсняхте, капитан Дъфи? — скара му се Торнкрофт, сякаш беше учител, а Патрик — непослушен ученик. — Полковник Ричардсън тръгна към десния фланг преди половин час.

Патрик вече се бе извинил за закъснението. Наложил се да го направи още веднъж, макар че трябваше да се срещне с полковника на другия ден.

— Ще се срещна с полковник Ричардсън утре сутрин, капитан Торнкрофт — изрече любезно той, като се опита да не обръща внимание на обидната забележка.

— Но можехте да засвидетелствате уважението си към него сега, вместо да чакате до утре — отвърна свадливо австралийският капитан.

Тук се намеси редник Макдоналд, въпреки че с това наруши протокола. Забележката му изненада и двамата офицери.

— Моля за извинение, сър, но капитан Дъфи беше ранен в лагера на Макнийл преди два дни и оттогава не е имал възможност да си почине. Генералът реши, че има нужда от малко сън, и ми нареди да не го будя.

Въпреки че Торнкрофт беше висок мъж, стърчащият с една глава над него Макдоналд го накара да се почувства дребен и несигурен. Освен това фактът, че Патрик е бил ранен в жестоката битка до Тофрик, а той тепърва трябваше да доказва военните си умения, смени веднага отношението му към него.

— Благодаря за подкрепата редник Макдоналд — усмихна се Патрик. — Сигурен съм, че капитан Торнкрофт разбира. Защо не се раздвижиш и не изпиеш чаша кафе? Сигурен съм, че австралийските братя няма да ти откажат.

— Сър!

Макдоналд се отдалечи и потърси с поглед количката с кафето. Знаеше, че капитанът трябваше да размени няколко думи насаме с онова парвеню Торнкрофт. Хубаво беше да му влее малко ум с едно от неговите крошета, ухили се на себе си той.

Щом Макдоналд изчезна от погледите им, Патрик се обърна към австралиеца:

— Мисля, че започнахме лошо, капитане. Щом ще работим заедно, се налага да изгладим отношенията си. Извинявам се още веднъж, че пропуснах възможността да се запозная с полковник

Ричардсън. Сигурен съм, че той е достоен войник на Нейно величество.

Колкото и враждебно да беше настроен, капитан Торнкрофт нямаше как да не оцени чара на британския офицер, изпратен им за свръзка от главната квартира. Не че го хареса, но трябваше да признае, че Дъфи се държеше любезно и с нужното уважение.

— Извинението е прието, приятелю — кимна той. — Съжалявам за раняването ви. Къде ви уцелиха?

— В ръката. Но имах късмет, куршумът не засегна костта. Вече съм добре — отвърна Патрик, макар че раната още го мъчеше.

Куршумът наистина не бе засегнал костите или някоя важна артерия и раната зарастваше бързо, но лекарят бе казал, че ще остане грозен белег.

След като го превързаха, той изяви желание да се върне в частта си, но бригадният генерал настоя да го изтеглят и да го назначат за свръзка между главната квартира и новодошлия австралийски полк. Опитът на Патрик в Африка щеше да е от огромна полза за тях. Генерал-майор Джон Хъджис, командирът на пехотата, бе участвал в битката при Тел-ел-Кибир. Тогава той беше капитан, а Патрик — лейтенант, и двамата мъже се сближиха.

Патрик разбираше много добре, че с тази заповед Хъджис се опитваше да го задържи настрана от бойното поле. Като офицер за свръзка трябваше да стои в щаба на полковник Ричардсън, далеч от линията на бойните действия, и това не му беше особено приятно.

— Е, ако всичко върви по план, скоро ще имаме възможност да дадем добър урок на шибаните дервиши — весело каза Торнкрофт. — Нямам търпение да се изправя срещу тях.

Дъфи не отговори, обърна се и се загледа към хоризонта. Знаеше, че ентусиазмът на този глупак ще се изпари като дим, щом веднъж погледне в безумните черни очи на дервишите.

— Някакви съвети преди боя, приятелю — попита австралиеца.

— Просто намери най-големия шотландец и не се отделяй от него през цялото време. И пази револвера си от пясъка. Това ти е достатъчно засега.

Няколко часа по-късно Патрик почувства липсата на другарите си от шотландския полк. Не му се седеше при Торнкрофт и реши да се поразходи. Макдоналд видя, че шефът му става, тръгна след него и затананика някаква сантиментална балада за родните планини. Патрик се умълча. Мислите му се върнаха към съня. Защо Катрин не бе отговорила на нито едно от писмата му? Дали не бе предпочела богатия Брет Норис пред него? Вече девет месеца и нито ред от нея, въздъхна той. Инстинктивно потупа завързаната за колана му торба, в която бе скрит безценният подарък. Шийла-на-гиг наистина го пазеше жив, както му бе обещала Катрин. Каменната богиня лежеше на дъното на торбата, до револвера и мунициите.

Той си представи лицата на войниците, които щяха да се погрижат за вещите му, ако случайно го убиеха, и се засмя на глас. Какво ли щяха да си помислят за него, когато откриеха талисмана му?

Някъде в далечината зави диво животно. Чакал ли беше? Хиена? Не можа да познае, но ужасяващият вой накара Макдоналд да спре за малко тъжната си песен.

След три месеца щеше да стане година, в която той нямаше и най-малка представа какво прави червенокосата красавица. Мислите му се сляха с тези на хилядите войници по целия свят, които от векове копнееха за любимите си и щяха да копнеят, докато на света има мъже, които воюват, и други, които си остават вкъщи, до полите на жените. Защото жените не умееха да чакат дълго. Те искаха ласки, жадуваха за любов. Патрик не вярваше, че жените не изпитват плътски удоволствия, както твърдяха другите офицери. Знаеше от собствен опит, че това не е така. Като студент имаше връзка с една млада шивачка и тръпнещите ѝ от възбуда устни разбиха всички митове, че страстта е привилегия единствено на мъжа. Колко прекрасни бяха любовните нощи, прекарани в малката ѝ стаичка! Кристабел, така се казваше тя, беше луда по него и го научи на много неща, но умря от перитонит малко след като той напусна Англия с шотландския полк.

Една звезда падна от небето и войниците се оживиха.

— В нощта преди битката при Тел-ел-Кибир също падна звезда — каза Патрик и Макдоналд спря своята песен. — Мислехме, че е лоша поличба, но победихме. Но за убитите врагове беше наистина лоша.

— Сигурно е било така, сър — замислено отвърна ординарецът.

— Имаш ли семейство, редник? — попита Патрик.

Гигантът поклати глава.

— Не знам, сър. Преди две години оставих на пристанището една хубавица. Обеща ми, че ще ме чака, но досега не съм получил нито едно писмо от нея.

— Значи ставаме двама. Какво съвпадение, нали, Ангъс? — въздъхна той и двамата не намериха нещо необичайно във факта, че капитанът нарече шотландеца с малкото му име.

Беше един от редките моменти, когато бариерите пред военните условности падаха и офицерът и войникът се превръщаха в обикновени младежи, които тъгуват за дома.

— Вие имате ли си някоя хубавица, капитане? — попита Макдоналд, усетил, че офицерът има нужда да поговори с някого.

— Мислех, че имам — въздъхна той и обърна гръб на ординареца си. Не беше готов да говори за Катрин.

Скоро хората бяха готови да тръгнат към мястото на предстоящите военни действия и двамата мъже се присъединиха към новия си полк.

— Боже мили! — възкликна капитан Торнкрофт и запуши носа си, за да не повърне от отвратителната смрад, която се носеше наоколо.

Огнените лъчи на пустинното слънце почти бяха сварили плътта на мъжете и животните, останали на бойното поле повече от две седмици. Между телата им се разхождаха лешояди, подути от погълнатото месо на гниеците британци, дервиши и камили. От време на време някоя от противните птици размахваше криле и политаше към лазурното небе, за да огледа богатата трапеза отгоре. Те като че ли не обърнаха внимание на приближаващата се към мястото армия и продължиха да ровят из вътрешностите на убитите войници. Разложените тела бяха почернели, но не и подути, защото острите им клюнове бяха пробили множество дупки в тях и бяха освободили газовете.

Патрик погледна към австралийския офицер и остана удовлетворен от ужасената му физиономия. Нека да се научи, че войната не е само размахване на оръжия, помисли си той. Войниците, които бяха избрани да погребат телата на загиналите, се заклатушкаха

като пияни сред безформените тела на другарите си. Заеха се с всички сили да прогонят хищните птици, сякаш това щеше да облекчи душите на загиналите. Другите не посмяха да навлязат сред вонящата леш. Само прибраха хляба, с който преди минути имаха намерение да закусят.

Ангъс Макдоналд благодари на господ, че лицата на британските войници се бяха превърнали в безформена маса. Не би могъл да понесе гледката на лешояд, който ръфа лицето на някого, с когото е споделял храната и водата си.

Един мъж реагира със завидно спокойствие на отвратителната гледка. Като полицай в най-бедните райони на Сидни той се бе нагледал на смърт във всякаква форма и с годините бе изградил имунитет към подобни картини. Редник Франсис Фарел продължи необезпокоявано да гребе с лъжицата от консервата. Дори не поглеждаше към злоещото поле. Цялото му внимание бе насочено към британския офицер, който стоеше до капитан Торнкрофт и сочеше натам, където преди една година се бе намирало малкото селце Тамаи. В една битка британските войски го бяха заличили от лицето на земята. Преди двайсетина дни дервишите си възвърнаха областта. Сега отново предстоеше британците да си го вземат обратно.

Бившият полицай изтри покапалата по брадата му мазнина. Сега, на дневна светлина, той беше сигурен, че младежът му напомняше за някого и вече знаеше на кого.

Редник Ангъс Макдоналд крачеше до своя капитан и държеше парче хляб и чаша вода — обичайната войнишка закуска.

— Ей, скапано шотландче — извика към него Фарел.

Ангъс чу заядливото повикване, обърна се и видя мъж, грамаден почти колкото него. Веднага разпозна ирландския акцент.

— За какво ме викаш, ирландско пиянде?

— Твоят началник... Как се казва?

— Защо ти е да знаеш, умнико?

— Не те питам нищо нередно, дръвнико. Не се надувай толкова, някога моите деди са се били рамо до рамо с твоите под знамената на Чарлз Хубавия^[2], така че сме от една и съща страна на окопа.

Ангъс се наежи от обидното подмятане за шотландския му произход, но последната забележка го разсмя. Истина беше, че прадедите му и ирландците се бяха били заедно на страната на якобитите срещу британските войски и едрите шотландски земевладелци.

— Господ да благослови баба ти за готовността, с която е обслужвала нашите мъже при Кълоден, спиртосана тикво.

Но Фарел не му остана дължен:

— Знаеш ли какво казваше баба ми, докато ме друсаше на коленете си, празна главо? Казваше: „Франсис, момчето ми, причината, поради която тъпите шотландци загубиха битката срещу проклетите британци, е, че не им остана и капчица мъжка сила, след като приключих с тях.“

Ангъс се изкиска.

— Офицерът се казва капитан Дъфи, ирландска фъшкийо — каза весело той. — Знам, че е роден в Сидни.

Патрик Дъфи! Как можа да не си спомни веднага? Колко пъти бе държал момчето на коленете си, когато се отбиваше да пийне бира в хотел „Ерин“ с Франк Дъфи и Макс Браун? Франк Фарел поклати изумено глава. Младият Патрик Дъфи с униформа на британски офицер!

— Кой би повярвал? — измърмори той.

И какво би казал баща му за това?

Редник Ангъс Макдоналд не можа да чуе мърморенето му. Махна приятелски на ирландеца и избърза напред, за да настигне капитана си.

— Пак ще се видим, ирландце — кимна той. — Може някога да пийнем по чашка, да те видим колко носиш. Пази празната си глава в боя, че вятърът ще я отнесе.

— Ти пази началника си, тъпоумнико — съвзе се от смайването си Фарел. — Познавах баща му — най-добрия мъж, когото съм виждал.

Патрик Дъфи! Сигурно приличаше на Майкъл по характер. Дали познаваше баща си, замисли се той. Дали знаеше нещо за легендарния Майкъл Дъфи?

Бяха минали повече от десет години, откакто бившият полицай не бе виждал Патрик. Той си спомни, че имаше някаква уговорка

между Даниъл и бабата на момчето, Инид Макинтош. Тя трябваше да го отведе в Англия, за да получи подобаващо образование. Беше свързано с наследството на Макинтош. Стариият Франк мълчеше по въпроса, както и за условията по договора. Но Даниъл беше адвокат, сигурно бе опекал добре работата в полза на Патрик. При първа възможност трябваше да поговори с момчето. Хвърли празната консерва зад себе си и избърса ръце в панталоните. Ех, да имаше сега нещо студено! Какво не би дал за една студена бира в задния двор на хотел „Ерин“.

Чу се заповед колоната да продължи напред към разрушеното село. Войниците побързаха да се строят и да загърбят зловонното място.

Патрик избърза към челния отряд, за да се представи на полковник Ричардсън. Слънцето вече беше високо над главите им и нито хората, нито животните можеха да се скрият от остриите му зъби. Походът щеше да бъде истинско изпитание и той се чудеше как ли ще издържат австралийските му братя на непосилните условия.

Но когато армията спря за нощувка, капитан Дъфи можеше смело да докладва, че е горд от тяхната издръжливост. Имаше само трима припаднали, и то чак в късния следобед.

[1] Томи — прозвище на английските войници. — Бел.прев. ↑

[2] Чарлз Хубавия — прозвище на принц Чарлз Едуард Стюард (1720–1788), претендент за британския трон. — Бел.прев. ↑

18.

Гъсти облаци червена прах се вдигнаха зад трийсетината конници, препускащи в галоп през опърлената от слънцето равнина, осеяна с високи до коленете термитници. Инспектор Гордън Джеймс водеше отряда си след патрула на сержант Роси към подножието на Годкин Рейндж. Сержантът беше там вече четири месеца. Обикаляше планинските склонове и равнините на север от Клонкъри в търсене на следи от калкадун и за пръв път изпращаше сигнал за помощ.

Най-сетне отрядът достигна до редицата дървета по извития бряг на реката. Гордън дръпна поводите и скочи от седлото. Бързо стигна до италианеца, който стоеше пред малката си група и се взираше в три голи трупа, почернели и подути от газове. От белезите по плътта се виждаше, че смъртта им е била мъчителна.

— Мръсни калкадуни — процеди през зъби Команчи Джак. Приклекна до труповете и огледа с опитно око покритите с тлъсти мухи тела. — Разпорили са ги, за да изтръгнат бъбреците и да ги изядат. Изглежда, че са ги изненадали. Но не мога да си обясня защо са голи.

— Искам да ги погребете преди залез, сержанте — нареди Гордън. — И огледайте за следи. Те могат да ни подсказат накъде да търсим лагера на калкадуните.

Сержант Роси даде знак на четирима от хората си и те веднага се заеха да изкопаят един голям гроб за жертвите. Преди това вързаха кърпи през носовете си, за да се предпазят от вонята.

Докато полицаите се потяха с лопатите, Гордън свика водачите на патрулите и на доброволците на събрание. Те се събраха около него и наклеяха в полукръг. Някои метнаха снайдерите на рамо и запалиха лулите си, други пъхнаха палци в коланите, където бяха затъкнати пистолетите им.

— Това — посочи той към труповете — е първото доказателство, откакто предприехме експедицията из района, че черните са достатъчно на брой, за да дръзнат да излязат срещу трима въоръжени

бели мъже. Според нашите следотърсачи калкадун са нападнали и са избягали в планината.

— Не ми се вярва сами да се затворят на върха, инспекторе — възрази Команчи Джак и започна да чертае в прашната земя с дълга пръчка. — Те се бият като апачи. Нападат и хукват. Разпръскват се и ние трябва да ги гоним из цялата шибана равнина.

— Много добро предположение — кимна Гордън. — Но на мен ми се струва, че са се главозамаяли от успехите си и си въобразяват, че лесно ще се справят с нас. Смятат, че ще могат да ни подмамат до място, избрано от тях, и да ни устроят капан, подобен на онзи, който костваше живота на хората на инспектор Потър. Но мисля, че подценяват силата и съобразителността ни.

— Може и така да е — вдигна рамене Команчи Джак.

— Това ще се окаже фатално за тях, господа — тържествено оповести Гордън. — Трябва само да обградим хълма им и да оставим карабините да си свършат работата. Така и последното парче земя от района на Клонкъри ще бъде очистено от досадните чернилки. Господа, утре ще проведем заключителната операция по разселването на туземците калкадун. Сержант Роси?

— Сър?

— Утре отрядът ви ще се присъедини към нас. Ще тръгнем като единна сила и ще обходим равнината и хълмовете на запад отгук. Ще се опитаме да открием и обезопасим всеки възможен пункт в района, където майолите биха могли да се прикрият и да хвърлят копията си по нас.

— Някои от тези хълмове са много високи, инспекторе — поклати невярващо дългата си брада един стар фермер. — Конете няма да могат да ги изкачат.

— Бъдете сигурни, че калкадун мислят точно като вас. Но ние няма да хукнем из тези хълмове. Просто ще ги обградим и ако те са там, там и ще си умрат. Някакви други въпроси?

Хората поклатиха глави. Изглежда, младият началник си разбираше от работата.

— Мисля, че няма нужда да ви предупреждавам, но се налага да сте особено бдителни — каза Гордън, преди да разпусне събранието. — Възможно е майолите да се опитат да ни нападнат през нощта.

Засилете охраната около лагера. А сега да се изтеглим от това неприятно място.

Всички се съгласиха с младия офицер, особено онези, които бяха копали гроба за тримата нещастници.

Скоро намериха добре защитено място за нощуване, накладоха огньовете и извадиха очуканите тенджери, за да запарят чай. Конете бяха спънати и сложени да налягат сред жълтеникавата трева. Разпределиха дежурствата и наизвадиха от торбите си омазнени тестета карти с разръфани краища за една-две игри, колкото времето да мине по-бързо. Трупите в плиткия гроб бяха напълно забравени. Какво пък, смъртта е част от живота.

Нощта се спусна бавно над лагера. Първо, като красиво оранжево зарево, а после като черно наметало, обшито с блестящи диаманти.

Полицай Питър Дъфи седеше край огъня и гледаше към капитан Джеймс, който се бе отделил от хората и замислено отпиваше от чая си. По време на безплодните двуседмични обиколки на патрула нито един от двамата не се опита да прехвърли мост към сърцето на другия. Сякаш единствената останала връзка между тях беше Сара. За Питър тя беше любимата сестра, която трябваше да пази и за която да се грижи. За Гордън — обект на желание. Мечтаеше да притежава екзотичната ѝ красота, без да знае как да постъпи, за да я има.

Гордън погледна към обсипаното със звезди небе и си спомни туземното предание, че всяка звезда е душа на мъртъв човек. Бяха толкова много, че в главата му изникна странна, неприлична мисъл. Дали нямаше да станат още повече след приключване на задачата му в Клонкъри?

На върха на един от хълмовете, на запад от лагера на Националната конна полиция, седеше друг самотен воин и разсеяно разравяше с пръчка огъня пред себе си.

Уолъри гледаше тъжно танца на огнения дух, чиито стъпки пръскаха огнени искри около него. Искрите се завъртаха във въздуха и се втурваха с пращане нагоре, към небесните си сестри. Старият

дарамбал искаше да остане за малко сам, но усамотението му беше кратко. Не след дълго към него се присъедини младият вожд Теритуба.

Теритуба беше слушал много за магьосника от племето дарамбал, който бе дошъл при тях от юг, за да им помогне в предстоящата битка с белите. Знаеше, че той разбира тактиката на конната полиция и вече двайсет години успяваше да се измъкне от преследвачите си. Без съмнение беше умен мъж. Бързо научи езика на калкадун и бе приет от тях за съветник.

Вождът на калкадуните седна с кръстосани крака до Уолъри и се загледа в огъня.

— Ще разбием белите хора — самодоволно заяви той, макар да знаеше, че храбрият воин беше против племето да се оттегля към върха. — Гънките на планината ще хванат в капан конете им и те ще са безпомощни по стръмните пътеки към върха.

Уолъри мълчеше. Продължи да се взира в огъня, без да обръща внимание на хвалбите на младия мъж. Теритуба не познаваше белите. Не знаеше колко упорити могат да бъдат те.

— Имаме си река. Тя ще ни дава вода и храна — продължи Теритуба. — Имаме скали, които ще ни защитят от огнените им топки. Не забравяй, че преди известно време убихме техния вожд. Те не познават тази земя, както я познаваме ние.

Уолъри не издържа повече глупавото дърдорене на младия вожд и наруши мълчанието си.

— Мъжът, който води черните гарвани сега, познава и земята, и бойните ни техники — каза тихо. — Знам го със сигурност.

— Та той е само един бледолик младок — погледна го невярващо Теритуба. — Откъде ще знае всичко това?

— Живя известно време сред племето киовара и научи много наши хитрини. Баща му участваше в избиването на моето племе. Изстребиха ни до крак. Останах само аз и дойдох да ти разкажа за него. Той е истински убиец, Теритуба. Знам това, познавам добре Гордън Джеймс, както и баща му. Слушай!

Вождът се заслуша в думите на стария магьосник и колкото повече слушаше, толкова повече сърцето му се свиваше от ужас. Когато чу всичко, стана и остави пришелеца сам да се взира в огнените езици. Разбра, че не бива да стои много около него. Дори беше по-

добре да го убие, за да не може никой от воините му да чуе неговия разказ.

Уолъри отново потъна в мисли за предстоящата среща с Гордън Джеймс и хората му. И Питър Дъфи беше с него. Питър — синът на най-добрия му приятел и на Мондо от племето дарамбал. Щеше ли Питър да вдигне оръжие срещу своите братя?

Някъде из равнината виеше куче динго. Старият воин затвори очи и започна своята песен, отначало съвсем тихо, после все по-високо, докато дойдоха виденията. Духовете на неговите прадеди прелетяха огромното пространство от свещените планини на дарамбал, през огромната суха равнина, сивите храсталаци, белите скали и червената пръст, и влязоха в него. И му казаха какво трябва да направи, за да запази своята кръв. Той се опита да протестира, но те бяха силни, промениха формата си и го изплашиха. Уолъри трябваше да отстъпи пред волята им. Въздъхна тежко и потъна в дълбок сън. Дивото куче динго продължаваше да оглася равнината със страховития си вой.

19.

Майкъл отхапа края на пурата си и изплю парчето във водите, които се плискаха мързеливо в каменната дига на пристанището в Сидни. Пасажерите забързаха към изхода на ферибота и дори не погледнаха към едноокия мъж. Той запали пурата и спокойно се огледа наоколо. Не бързаше. Имаше достатъчно време да поеме цвета и мириса на родния град, докато чака свързката.

По брега се щураха вестникарчета и подвикваха заглавията от първите страници на вестниците с глас, подобен на този на аукционерите по търговете. Крайбрежната ивица беше задръстена с пристигащи и заминаващи кораби за и от всяко кътче на света. Малко по-далеч бяха рибарските лодки, собствениците им се суетяха около тях — боядисваха, стягаха или просто оглеждаха своите съдове.

Майкъл огледа разсеяно дамите, които се движеха внимателно с дългите си рокли и кокетни чадърчета, и мъжете с неизменните костюми и шапки. Изведнъж в съзнанието му изникна подобна картина отпреди дваисет години, когато той и братовчед му Даниъл пътуваха с ферибота от Манли, от другата страна на забележителното пристанище на Сидни. Тогава бе срещнал красивата дъщеря на богатия Доналд Макинтош. Сега тя бе станала госпожа Фиона Уайт, съпруга на мъжа, заради когото се бе наложило да бяга от родината си и да си изкарва хляба като войник на съдбата.

Гледката на забързания роден град го изпълни със странно спокойствие. Въпреки опасността да го разпознаят, въпреки риска от предстоящата задача познатите от детството звуци и миризми бяха истински балсам за изстрадалата му душа.

— Господин Дъфи — чу зад себе си дълбок глас, — отдавна не сме се виждали.

Майкъл се обърна.

— Майор Годфри! — възкликна той, зарадван, че вижда познато лице. — Радвам се да ви срещна отново.

Двамата мъже се познаваха от десет години. За пръв път се бяха срещнали на следобедното парти в дома на баронеса Фелман. Майор

Годфри му се бе представил и двамата се бяха заговорили за генерал Къстър. Майкъл бе изказал предположение, че самонадеяният генерал ще се окаже в затруднено положение, ако индианците, които преследваше, решат да се обединят. Майорът категорично бе възразил, но времето показва, че ирландецът е бил прав. Армията на генерал Къстър беше разгромена при Литъл Бигхорн.

— Господин Хорас Браун ме информира, че вие ще сте моята свръзка и това, да си кажа честно, никак не ме изненадва.

Годфри вяло се усмихна. Въпреки че носеше редингот — последна дума в мъжката мода — и лъскава шапка, войнишката стойка и гордо вдигнатата глава веднага издаваха професионалния войник.

— Не оставайте с погрешното впечатление, господин Дъфи. Аз нямам същата професия като моя приятел Хорас Браун. Ако му помагам от време на време, то е защото смятам, че това е дълг на всеки служител на Нейно величество. Винаги съм се водил от мисълта, че трябва да осуетяваме опитите на враговете на империята да накърнят интересите ѝ. Иначе се пенсионирах. Като полковник, забележете. Имам малко имение в Парамата, основен източник на радост и грижи в пенсионерския ми живот. Това може би е последната услуга, която правя за Хорас.

Майкъл се усмихна вътрешно на опитите на полковника да се разграничи от Хорас Браун. Разбираше го напълно — разузнаваческата работа не беше за джентълмени.

— Това е и моето желание, полковник — отвърна, като побърза любезно да коригира военния чин на Годфри. — И за мен тази мисия ще е последна. Стига вече работа за шибаната британска корона.

— Обяснимо чувство за син на ирландски бунтовник — усмихна му се Годфри. — Но очевидно вашият син е на друго мнение. Доколкото знам, той изпълнява военна мисия за кралицата в Судан.

— Знаете прекалено много за мен, полковник — изръмжа Майкъл. — Какво друго сте чували за сина ми?

Пенсионираният полковник знаеше много за Патрик, но беше от хората, които никога не казват повече от необходимото. Отдавна работеше за Инид Макинтош и бе свидетел на израстването на момчето и превръщането му в млад мъж, с когото всеки баща би се гордял.

— Чух, че синът ви е един от най-надеждните офицери на Нейно величество — каза. — А също, че жъне големи успехи в този модерен сред работническата класа спорт, бокса. Несъмнено е наследил дарбата си от вас.

— По скоро от Макс Браун — намръщи се бащата, сякаш не желаше да коментира точно тази страна от уменията на Патрик. Но всъщност беше горд, че синът му не е скъсал връзката с работническия си произход. — Макс го е научил да се бие, както навремето научи мен.

— Сигурно е бил много добър учител — усмихна се Годфри. — От това, която съм чул, господин Патрик Дъфи е непобедим шампион в тази дисциплина в целия шотландски полк. И доколкото познавам яките мъже в полички, това си е истинско постижение. Жалко, че синът не знае нищо за подвизите на бащата на тихия фронт в името на кралицата.

Майкъл втренчи здравото си око в полковника.

— Той дори не знае, че съм жив. Освен това не се гордея много с работата си.

— Мисля, че един ден той непременно ще разбере, че сте жив и че сте достоен мъж — каза със съчувствие Годфри. — Вашето съществуване е една от най-лошо пазените тайни на континента.

— Така излиза — измърмори Майкъл и се загледа към квартала, известен под името „Скалите“. Пътят им минаваше точно покрай него. Този район беше най-западналият в Сидни. Над порутените му къщички все още се стелеше старата смърдяща на развалено мъгла. — Надявам се тук слухът, че съм жив, все още да не е достигнал до всяко ухо, както в Куинсланд.

— Дано — въздъхна Годфри. — Но нека да спрем да бърбим като салонни танцьори и да преминем към съществените въпроси.

Забързаните минавачи ги блъскаха, изпреварваха и дори ругаеха, но двамата мъже не обръщаха внимание на уличната врява. Изглеждаха като хора, които обсъждат състезателните коне за предстоящото дерби в Рандуик. Или евентуалните последици от тревожното придвижване на руснаците по границата с Афганистан и стремежа на руската мечта да контролира световната сухоземна порта към Индия. Такова развитие на нещата би било истинска заплаха за уязвимите британски колонии в региона. Много хора вече открито

говореха, че руската флота готви удар срещу британските острови в Пасифика. Дори се носеха слухове, че войска от доброволци ще следи за възможно навлизане на руски кораби в пристанищата на колония Нов Южен Уелс.

Но ако някой се заслушаше в разговора им, щеше да остане удивен, че вместо за Русия те говорят за заплахата от нашествие на германците.

Майкъл мълчеше и внимателно слушаше какво е осигурено за него и Джон Вонг за изпълнение на задачата им. Запозна се и с доказателствата, които потвърждаваха подозренията на Хорас, че Фон Фелман има намерение да стъпи в северната част на Нова Гвинея и да я обяви за владение на кайзера. След около половин час двамата мъже се разделиха.

Майкъл продължи разходката си из брега, загледан в блестящите във всички цветове на дъгата мазни води на пристанището. Изпуши пурата си и пое към квартирата, наета от английския му шеф за него и Джон. Стаята беше избрана така, че наемателите да имат ясен поглед към пристанището и към идващите и заминаващите кораби. Офисът бе нает от името на измислена фирма за внос и износ на стоки от и за Ориента. Но всъщност беше наблюдателен пункт за евентуални необичайни действия из брега.

Но в момента Майкъл не мислеше за предстоящата мисия. Много повече се тревожеше за срещата си с Фиона. Как щеше да го посрещне тя?

20.

Съзнанието на Патрик Дъфи сега беше насочено към едно — да оживее и този ден. Британските експедиционни сили най-сетне завършиха мъчителния преход през пустинята и в момента се намираха на малка височина над село Тамаи. Мъжете се заеха да изградят от камъни и пръст лагер за нощуване. Пуснаха балони с наблюдатели, за да проследят маневрите на дервишите, които бяха разположили войските си на север от руините на селото. Щом огледаха района, разузнавачите написаха рапорт и го спуснаха с кошница на земята. Един войник го занесе в щаба на генерал Греъм. В рапорта се казваше, че дервишите отстъпват пред напредващите британци и се оттеглят към планините. Новината развесели мнозина, но не и генерала. Той си мечтаеше да се разправи веднъж завинаги с бунтовниците, а воините на Махди му отказваха тази възможност.

Застанал пред защитения периметър, Патрик се взираше замислено в хоризонта пред себе си. За разлика от новобранците той не почувства никакво облекчение от новината. От опит знаеше, че тази нощ войниците нямаше да могат да спят. Конните отряди на дервишите, които сега бягаха от тях, през нощта щяха да пропълзят обратно и разчитайки на изненадата, да атакуват отделни сектори по фланговете. Не изключваше възможността и за директна атака. Дервишите бяха храбри и фанатизирани воители, готови да умрат с радост в свещената война срещу британците и техния слуга — египетското правителство. Вярвах, че такава смърт ще ги отведе директно в рая.

Погледът му обходи войниците, които копаеха, пренасяха камъни и обезопасяваха лагера от всякакви възможни посегателства, после се спря на близките хълмове. Тънък слой жълтеникава прах смекчаваше острия блясък на залязващото слънце. Всичко изглеждаше измамно тихо и спокойно. Предните постове вече заемаха местата си. Войниците щяха цяла нощ да наблюдават подножието на хълмовете и той бе сигурен, че няма да изпуснат от поглед дори и пиле. Патрик остана доволен от мерките за защита. Височината, която бяха избрали

за базов лагер, се оказа удобен наблюдателен пост на околните склонове и ниските части.

— Мислите ли, че ще дойдат тази нощ, сър? — приближи се към началника си редник Макдоналд. — Или са решили да бягат?

— Ще се върнат — отвърна без колебание Патрик и се загледа надолу към руините на някогашното село.

— Надявам се да ни оставят малко време за сън. Вашите сънародници имат огромна нужда от почивка. Походът ги изтощи.

— Не мисля, че ще спят, дори и хората на Махди да ни оставят на мира тази нощ. От една страна, горят от желание да се докажат в битка, от друга, всеки от тях трябва да се пребори с личните си страхове и това ще го държи буден.

Редник Макдоналд знаеше много добре какво има предвид капитанът. Всеки войник бе изживял поне една такава нощ. Страхът от неизвестното го бе държал буден, колкото и изтощителен да беше денят. Дали нямаше да побегне? Дали щеше да се държи като истински мъж? Изглежда, офицерите никога не изпитваха страх, замисли се шотландецът. Те бяха винаги пред своите войници, поне по-младите офицери. Капитан Дъфи беше истински смелчага. Макдоналд никога не бе виждал страх в очите му.

Но всъщност не беше така. Офицерите се страхуваха не по-малко от войниците, само че не си позволяваха да го показват. Най-големият им кошмар беше мисълта, че могат да загубят кураж и да се скрият зад гърбовете на войниците. Патрик не правеше изключение. Той се ужасяваше от мисълта, че може да се окаже страхливец, но най-много се боеше да не загуби своя шанс да живее и обича.

На десния фланг редник Фарел се трудеше здраво. Избираше най-тежките камъни и ги редеше върху малката стена, която вече очертаваше границите на лагера. Заповедта да издигнат нисък редут срещу евентуална нощна атака беше неочаквана и посрещната с ропот от изтощените от дългия преход мъже. Но това беше животът на войника — марширувай, работи, атакувай, и ако останеш жив, продължи да маршируваш напред. И някъде между маршируването, работата и битките ти позволяват да хапнеш, за да можеш отново да маршируваш, да работиш, и да атакуваш. Почивката и сънят са лукс —

командирът може да ти отпусне малко аванта, но само ако е убеден, че си марширувал, работил и воювал, както трябва. Само тогава и при никакви други обстоятелства.

Редник Фарел вдигна глава и погледът му попадна случайно върху Патрик, който наблюдаваше бившето селце Тамаи. Може би моментът беше подходящ да поговори с него. Да му каже какъв прекрасен човек е баща му. Да му каже, че е жив и се надява един ден да прегърне сина си.

Той се наведе и повдигна нов камък. Изведнъж му се зави свят. Пред очите му заиграха черни петна. Изпъшка и пусна камъка. Чу като в просъница някой да казва: „Бързо, занесете го в лечебницата!“, и нечии силни ръце го вдигнаха от земята. „Стар си вече да се мъкнеш насам-натат с момчетата, Франсис — мина му през ума. — Да те пита човек какво правиш тук?“ Отнесоха го в медицинския център. Лекарят го прегледа и тревожно поклати глава. Най-вероятно човекът беше получил топлинен удар. Той наплиска лицето и врата на войника със студена вода и се заслуша в несвързаните му думи. Какво бълнуваше той? Нещо за капитан Дъфи от шотландския полк? Бил жив и невинен?

Докторът познаваше Патрик и изпадна в недоумение от чутото. За каква невинност бръщолевеше този австралиец? Може би трябваше да го сподели с капитана, когато го срещне. Но сега трябваше да се съсредоточи върху грижите за болния войник и да се опита да облекчи състоянието му. Много добре знаеше, че войниците гинат повече от болести и изтощение, отколкото от вражески куршум. Това го тревожеше, но какво можеше да направи? Войната си е война.

През нощта дервишите дойдоха, както бе предвидил Патрик. Нападнаха на няколко места, изстреляха няколко случайни куршума и докато войниците се отърсят от дрямката и хванат пушките, нощта зад защитения периметър отново потъна в тишина. Всичко стана толкова бързо и без конкретна цел, че Патрик заключи с облекчение — тази нощ нямаше да има сериозна атака.

— Както се вижда, ще можете да поспите, редник Макдоналд — обърна се той към ординареца си, който с една ръка стискаше пушката, а с другата ровеше из торбата за байонета си. — Хората на Махди

приключиха за тази нощ. Остава само да успокоим конете и магаретата.

Предният пост отвърна на откъслечните изстрели с мощна канонада и няколко гранати, но положението бързо се успокои. Хората в лагера можеха да се отпуснат. Патрик остана прав, сложи ръце на гърба си и се загледа в ясното, обсипано с ярки звезди небе — единственото красиво нещо в този край на света.

Беше лудост да стои тук и да бленува за Катрин, когато всеки момент някой случаен куршум на скрит зад дюнните дервиш можеше да го улучи.

Като офицер за свръзка той нямаше много работа. Генералът му бе наредил да си почива, за да се възстанови напълно. Трябваше само ежедневно да рапортува в главната квартира, която беше на няколко метра от австралийската част. Всеки път, когато отидеше, генерал Хъджис му казваше едно и също:

— Дръжте австралийците под око, капитане. Помогнете им да свикнат по-бързо с обстановката. И редовно се отбивайте при лекаря, за да наблюдава заздравяването на раната ви. Това е, приятелю.

— Ах, Катрин! Защо не отговаряш на писмата ми — промълви неволно той. Дали и тази нощ щеше да сънува кошмарния сън?

— Викате ли ме, сър?

— Не, редник Макдоналд. Просто си мислех нещо.

Продължи да се вира към плуващите звезди в ясното кадифено небе над Судан. Не му се спеше. Сънят беше като смъртта, изправваше съзнанието му от мисли, а сърцето му — от любов.

Късно през нощта дервишите направиха още няколко набега и някои от куршумите им прехвърлиха защитната каменна стена. Само един изстрел се оказа фатален. Един нещастник бе застрелян от началника си, който го бе сбъркал с дервиш. Но повечето от войниците бяха толкова изтощени, че дори не се и събудиха.

Ангъс Макдоналд завря чаша горещо кафе и твърда бисквита в лицето на Патрик и бодро извика:

— Добро утро, сър! Днес е Великден. Генерал Хъджис поръча да се отбие при него, преди да потеглим на път.

Патрик се надигна и разтри очите си.

— Мили боже! Дойде ли Великден?

— Абсолютно, сър — ухили се редникът. — Но за съжаление няма кифлички и зайчета.

— Човек не може да има всичко — отвърна капитанът и пое димящата чаша с кафе. Ухаеше прекрасно и беше сладко, както го обичаше. Макдоналд се бе погрижил за всичко. — Значи, днес Господ ще е с нас срещу дервишите.

— И аз така мисля, сър. Това си е нашият Великден. За неверниците ще бъде най-лошият ден в живота им.

След закуската Патрик се избърсна, като използва последната глътка кафе, за да намокри брадата си. Захарта стегна кожата му, но острият бърснач свали всичко. Водата беше много ценна и той отдавна се заканваше да си пусне брада, както повечето войници. Щеше да му спести и вода, и време.

Младежът се приведе в приличен вид, после сви бърснача, затегна ремъка на торбата и изведнъж се вцепени от ужас. През нощта един блуждаещ вражески куршум бе минал на сантиметри от главата му. Обгорелите краища на една нова дупка в платното показваха, че е уцелил торбата му. Патрик не се уплаши за живота се, а за малката статуя. Дали Шийла-на-гиг беше все още цяла? Зарови с треперещи пръсти из вещите си и скоро напипа камъка. Тя лежеше непокътната на дъното под резервните части за револвера му.

— Все още сме заедно, моя малка богиньо! — прошепна той и прокара пръсти по енигматичните ѝ устни. — И ти мълчиш като Мориган. Кажи ми, моля те, дали Катрин мисли все още за мен!

Редник Фарел беше в кома. Докторът го прегледа за кой ли път и за кой ли път смръщи чело. Състоянието му беше тежко. Трябваше незабавно да го откарат в болницата в Суакин. Но армията беше навлязла дълбоко във вражеска територия и болните и ранените трябваше да останат в лечебницата, докато генерал Греъм се убедеше, че комуникациите между щаба и отделните войскове части са в безопасност.

Майор доктор Грант видя, че капитан Дъфи от шотландския полк крачи към него, и си припомни брътвежите на болния, преди да

изпадне в кома. Изглежда, че австралиецаът познаваше отнякъде капитана.

— Патрик, друже! Ела насам — извика той. — Тук има един от колониалните, който повтаряше името ти, докато беше в несвяст.

Капитанът се усмихна топло на доктора. Двамата често играеха шах и бяха станали добри приятели. Той поздрави и се взря в бледото лице на Франсис Фарел, който лежеше на носилка извън палатката.

— Познаваш ли го? — попита лекарят.

— Н-не мисля — поклати глава той. Но странно, имаше нещо много познато в този мъж. — Как се казва?

— Редник Франсис Фарел от Нов Южен Уелс.

— Полицай Фарел! — възкликна Патрик и спомените от детството изплуваха в съзнанието му: лятна вечер в задния двор на хотел „Ерин“. Старият Макс и полицаят пият от грога на чичо Франк и си разказват истории. Смят се. Патрик се боксира с полицая, а Макс го насърчава с гърления си немски акцент. Беше истинско чудо да намери приятел от миналото тук, в сърцето на суданската пустиня. Минало, изпълнено с топлина и много приятели.

— Значи го познаваш? — вдигна вежди майор Грант. — Откъде?

— От Сидни — отвърна разсеяно Патрик, все още зашеметен от срещата и разтревожен за състоянието на някогашния си приятел. — Фарел е наш семеен приятел. Двамата с Макс ме научиха да се боксирам, докато бях още хлапе.

— О, за мен е чест да се запозная с един от учителите ти в този мъжествен спорт — усмихна се лекарят. — От това, което видях в турнирите между отделните войскове части, трябва да е бил добър учител.

Той неведнъж бе наблюдавал смелия боксьор на ринга. Патрик представяше техния полк срещу всички останали в армията и винаги излизаше победител. И трябваше да си признае, че рядко му се налагаше да потърси помощта му след боксов мач. Обикновено съперниците му идваха за превръзка.

Силата на младежа му бе донесла слава и уважение, макар че останалите офицери намираха любовта му към бокса за малко смущаваща. Те предпочитаха да се занимават с коне и да играят бридж. Юмручният бой беше занимание, присъщо на работническата класа, но все пак се гордееха с храбростта и силата му.

— Грижи се добре за този мъж, Хари! — каза Патрик. — Непременно трябва да остане жив. Ние с него имаме много да си приказваме. Да наваксаме десетгодишна раздяла.

Грант кимна.

— Бъди спокоен. А сега дай да погледна твоята рана. Трябва да се погрижим за нея, ако искаш отново да излезеш на ринга.

Патрик съблече униформата си и се остави в ръцете на Хари. Погледна отново към неподвижния мъж на носилката и поклати глава. Днес беше странен ден. Изпълнен с видения, неочаквани срещи и спомени.

21.

Фиона Уайт, с моминско име Макинтош, имаше среща с жената, чиято любов бе най-скъпият дар в живота ѝ. Времето сякаш нямаше власт над красотата на Пенелопе, понастоящем баронеса Фелман. Къдриците ѝ бяха все така блестящо руси, формите на тялото ѝ напомняха пясъчен часовник. Тя продължаваше да възбужда желанията на мъжете, макар сега ефектът да се постигаше с помощта на стегнат до пръсване корсет.

Красотата на Фиона цъфтеше като тази на розата, макар че туктам в черните като ебонит кичури блестяха сребърни нишки. Но изумруденозелените очи бяха пълни с живот. Когато братовчедка ѝ се приближи, в тях грейна пламъкът на любовта.

Застанали една до друга в хола на великолепната къща на Пенелопе, двете представляваха изумителна гледка. Изящната фигура на Фиона, черната ѝ коса и кожата с цвят на слонова кост контрастираха с прасковения тен на любимата ѝ и нейните пищни форми. Пенелопе се приближи и яносините ѝ очи погледнаха в зелените зеници срещу нея с такава любов, каквато не бе изпитвала към никого друго. Двете братовчедки не се бяха виждали от три години, когато Фиона бе посетила имението на Фон Фелман в Германия. Тогава тя бе довела дъщерите си Дороти и Хелън от Англия, за да продължат образованието си в Европа. Беше съвсем естествено да избере колеж в Германия, защото знаеше, че леля им и Манфред щяха да се грижат за тях, а за нея беше много важно децата ѝ да имат близък човек до себе си. Сега бе пристигнала от Лондон, за да уточни някои важни неща със съпруга си Гренвил Уайт и да се види с Пенелопе.

Бракът ѝ с извратения благородник бе приключил след посегателството му върху собствената им дъщеря. Когато Фиона разбра какво е направил на Дороти, се опита да убие съпруга си, но не успя и напусна Австралия с децата. Завръщането ѝ в Сидни беше инцидентно и щеше да е за кратко. Щеше да изчака Манфред да уреди

бизнеса си тук и да се върне с тях в Германия, в тяхното имение и поспециално, в леглото на Пенелопе.

Манфред знаеше за любовните отношения между съпругата му и нейната братовчедка и дори купи една ловна хижа в Бавария, за да могат двете да прекарат известно време насаме. Той не се страхуваше, че ще загуби Пенелопе. Знаеше, че тя го обича по свой начин.

Гренвил Уайт също беше наясно за връзката между Фиона и сестра му, но не проявяваше интерес. Или може би знаеше, че е безсилен пред волята на жена си? След раздялата той бе останал съвсем сам. Вече нямаше нито съпруга, нито деца. Фиона се бе заклела, че никога няма да му позволи да ги види отново.

Двете жени се втурнаха една към друга, целунаха се и забъбриха, нетърпеливи да споделят тревогите и радостите си. Разговорът се насочи около образованието на синовете на Пенелопе Ото и Карл, както и около дъщерите на Фиона, които учеха в един от най-скъпите немски колежи. Темата за децата неминуемо събуди спомена за порасналия син, откраднат от собствената ѝ майка. Нейната първа рожба, Патрик Дъфи.

— Виждала ли си го, откакто заминаха за Англия с майка ти? — попита Пенелопе и нежно погали ръцете на братовчедка си.

Фиона се усмихна тъжно. Въпросът разлюти незарастващата в сърцето ѝ рана, но въпреки болката имаше нужда да говори затова.

— След посещението ни у вас, в Прусия, отидохме да се видим със семейството на майка ми в Англия. Исках да посетя Патрик в Итън.

Тя замълча и се опита да преглътне сълзите, но не успя.

— Видя ли го? — попита Пенелопе.

— Не. Боях се, че ще ми отвърне с насадена от майка ми омраза — промълви тя и отвърна поглед от сините очи на любовницата си.

Пенелопе замълча. Знаеше, че никакви думи не могат да успокоят сърцето на майка, загубила два пъти сина си. Първият път, веднага след раждането, и втория път, когато майка ѝ я принуди да избира между него и любовта си към Пенелопе. Фиона избра да запази любимата си. Изборът беше жесток и тя все още страдаше от последствията му.

Фиона освободи ръката си и избърса сълзите си.

— Но намерих сили да вляза и да разговарям с учителите му. Бяха много мили. Казаха ми, че Патрик е един от отличниците в класа, но доста необуздан и своенравен. Наскоро едва не го изключили за лоша дисциплина. По-големите момчета се страхували от него. Веднага налитал на бой, ако някой от тях си позволи да го закачи.

Пенелопе се засмя с глас. Братовчедка ѝ явно се гордееше с поведението на сина си.

— Несъмнено прилича на баща си. Не мога да си представя Майкъл да пълзи пред някого и послушно да изпълнява заповедите му.

При споменаването на името на бившия ѝ любим усмивката на лицето на Фиона се стопи.

— Виждала ли си Майкъл наскоро? — попита тя.

Пенелопе стана сериозна.

— Не, но Манфред го споменава често и сипе ругатни по негов адрес. Каза ми, че Майкъл бил някъде из Ориента, работел срещу кайзера. Бил маша на онзи ужасен малък англичанин Хорас Браун.

— Знае ли къде се намира сега? — развълнувано попита Фиона.

Макар да обичаше своята братовчедка, тя все още не можеше да забрави страстните целувки на ирландеца, който бе събудил скритата дълбоко в сърцето ѝ страст и я бе превърнал в жена.

— Спомена, че миналата година бил в Шанхай, но после хората му го изгубили от поглед — отвърна Пенелопе и отново хвана ръцете ѝ в своите. — Но съм сигурна, че отново ще чуем за него. Майкъл е като голям красив котарак с девет живота.

— Девет живота — въздъхна Фиона. — Все пак не са безброй и от това, което знам за него, вече е похарчил поне осем от тях. Ах, дано синът ми да е наследил късмета на баща си.

Майкъл Дъфи беше доста неудобна тема за двете жени. Той преследваше мислите и сънищата им. Пенелопе винаги бе чувствала вина, когато беше в леглото с Фиона, заради кратката си връзка с него. Знаеше, че той е единственият мъж, когото братовчедка ѝ бе обичала истински. Успокояваше я само фактът, че в изпълнения с опасности и смърт живот на Майкъл нямаше място за любов. Той беше обречен да търси ласките на жените за една нощ, дори само за един-два часа. Нямаше какво да предложи на жената до себе си, нямаше право дори да ѝ разкаже за самотния си живот. Може би, ако не бяха интригите на

Гренвил, нейния ужасен брат, които го принудиха да се превърне в беглец от собствената си родина...

— Сигурна съм, че Патрик ще е по-голям късметлия от Майкъл — каза тя, за да успокои Фиона, която явно се тревожеше за него. И двете знаеха, че Патрик участва във войната в Судан и рискува живота си всеки ден. — Не забравяй, че веднъж вече оцеля.

„По-добре да е тук“ — безгласно си каза Фиона. Беше в състояние да преглътне студеното отношение на Инид, но страхът, че може да загуби сина си някъде из нубийската пустиня, я караше да настръхва от ужас всеки път, щом прочетеше във вестника за нова битка в Судан.

— Ще ми се да видя Майкъл поне още веднъж — глухо изрече. — Сигурна съм, че той би могъл да убеди Патрик, че не съм го оставила нарочно, че обстоятелствата ме принудиха да направя избор, който смятах за правилен навремето. Тогава вярвах, че Моли ще му намери добро семейство, което да го обича.

— И тя направи точно това, скъпа — отвърна нежно Пенелопе. — Занесе го на семейството на Майкъл и там го отгледаха с много любов.

— Знам. — Очите на Фиона се разшириха като на подгонено животно. — Но се страхувам, че майка ми е отровила душата и ума му с омраза към мен. Казала му е, че аз съм искала да го изпратят в приют за бедни деца. — Тя си пое дъх и страхът в погледа ѝ се замени с ярост. — Ти знаеш, че не аз, а тя искаше да го убие, Пени. Беше заповядала на Моли да го заведе там, където нежеланите бебета умират от глад и болести.

— Сигурна съм, че един ден Патрик ще се върне в Сидни и ти ще имаш възможност да му кажеш истината — стисна ръката ѝ Пенелопе.

Братовчедка ѝ се опита да се усмихне, но усмивката ѝ изразяваше повече отчаяние, отколкото надежда.

— Ако някога се върне тук, ще бъде принуден да води друга война. Гренвил подготвя план, за да докаже на борда на директорите в „Макинтош къмпани“, че Патрик няма право да управлява фирмата.

— Съмнявам се, че ще успее — поклати глава Пенелопе. — Майка ти вече подшушна на много хора, че Патрик е твой син и че има доказателства, които ще му осигурят права на наследник.

— Знам, но Гренвил е решен да се бори за правата си в съда.

— Мисля, че няма основание за това — намръщи се другата жена. — Инид има свидетели — семейство Дъфи и ти. Всъщност ти какво ще правиш, ако се наложи да свидетелстваш?

Фиона наведе очи и братовчедка ѝ усети, че тя не е подготвена за такава ситуация.

— Ще мълчиш? — взря се в нея и братовчедка ѝ и тя кимна смутено. — Защо? Не вярвам, че един възможен обществен скандал би те възпрял. Защо тогава?

— Сключих споразумение с Гренвил — промълви Фиона. — Обещах му, че ще мълча, ако не предявява иск пред съда. Но ако не спази обещанието си, ще се явя като свидетел и ще призная Питър за мой син.

— Но Патрик е конкурент на брат ми за контролния пакет акции на „Макинтош къмпани“ — обърка се Пенелопе. — Познавам много добре Гренвил и не разбирам защо ще се съгласява на това?

— Защото му продадох моя дял от акциите, които наследих от татко — прошепна Фиона и братовчедка ѝ я изгледа ужасено.

— Но така той става собственик на една трета от активите на компанията — бавно изрече тя. — И ако дъщерите му се обединят с него, когато навършат двайсет и една и получат своите дялове от баба си, той ще заграби контролния пакет. И ще държи „Макинтош къмпани“ в ръцете си.

— Знам — отвърна Фиона и се замисли върху импулсивното си решение, което всъщност бе променило напълно съдбата на семейството ѝ.

Беше осигурила на Гренвил пълен контрол над бащината ѝ компания, нещо, за което той се бе борил цял живот. Сега апетитната хапка беше в алчните му ръце. Но това му бе коствало много във финансов план. Той бе изчерпал възможностите си за кредит от банката.

Пенелопе бързо прецени последиците от решението на братовчедка си. Сър Доналд Макинтош бе завещал една трета от компанията си на своето единствено останало живо дете. Друга една трета трябваше да бъде разделена между децата на Фиона — неговите внуци. Последната третина беше за лейди Инид.

Делът на Дороти и Хелън се управляваше от специален фонд, докато двете станат пълнолетни. Сър Доналд не бе предвидил нищо за

незаконния си внук, понеже не знаеше нищо за него. Лейди Инид вече бе задвижила съдебна процедура, за да може Патрик да получи малък, но решителен дял, който би ѝ позволил да вземе надмощие над своя омразен зет поне докато двете ѝ внучки не навършат пълнолетие. Тя съзнаваше опасността те да се съюзят с баща си и контролът да премине в ръцете на Гренвил, но дотогава имаше много време. Сигурно щеше да измисли нещо.

Пенелопе разбра, че наивната постъпка на Фиона бе продиктувана от любовта ѝ към Патрик и желанието ѝ да го предпази от последиците на един мъчителен съдебен процес, който щеше да залее с мръсотия и него, и майка му. Тя бе прехвърлила огромно количество пари и власт в ръцете на мъж, за когото и двете знаеха, че не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Дали осъзнаваше, че това е удар под кръста, насочен към майка ѝ? Мечтата на Инид да даде всичко в ръцете на Патрик и да унищожи собствената си дъщеря и съпруга ѝ ставаше неосъществима. Фиона ѝ отреждаше същата жестока съдба, каквато тя предвиждаше за нея.

Госпожа Уайт разбираше, че с постъпката си лишава Патрик от възможността да застане начело на компанията, но делът, който Инид бе издействала за него, щеше да му осигури добър живот. Съпругът ѝ може и да беше хищник, но беше и добър бизнесмен, и щеше да осигури стабилно бъдеще на „Макинтош къмпани“.

Пенелопе обаче не бе доволна от новината. Възможността брат ѝ да получи такава неограничена власт запали огън в стомаха ѝ, сякаш беше погълнала отрова. Мразеше този човек от цялото си сърце. Той я бе използвал като играчка за задоволяване на сексуалните му перверзни в детските ѝ години и това я бе наранило повече, отколкото някога би признала дори и пред себе си. Тя успя да си го върне, като направи собствената му съпруга своя любовница, но това не беше истинско отмъщение. В основата на постъпката ѝ стоеше любовта към братовчедка ѝ, която беше силна и постоянна, въпреки че хората не можеха да я разберат. Искаше още. Искаше да удари така, че Гренвил никога да не успее да се съвземе от удара.

22.

Преди слънцето да запали земята, британската армия, строена в каре, с насочени навън пушки и байонети, пое към вражеските позиции. Конете зацвилиха заплашително, колелетата на оръдията затракаха по неравния път. Мулелетата, оставени с водачите във военния лагер, зареваха жаловито към братовчедите си, които носеха на гръб бенгалските кавалеристи — безстрашни мъже със зорки погледи, буйни бради и огромни тюрбани. Прахта под ботушите на десетхилядната армия се издигна и задави гърлата на войниците, но те продължиха да крачат смело към воините на Осман Дигна, разположени на хълмовете зад село Тамаи. Само една малка част беше оставена да пази базовия лагер, където бяха ценните запаси от храна, муниции и вода.

Патрик Дъфи и редник Макдоналд бяха в задната част на карето, където бе разположен доброволческият отряд от Нов Южен Уелс. Те вървяха сред облаци от прах и потта се лееше от тях като река въпреки ранния утринен час. Останките от строените от кал и слама къщи на селото показваха, че скоро са били използвани за временно прикритие от дервишите.

Врагът се виждаше, но все още беше извън обсега на пушките им. Войниците напредваха бързо, но дервишите също не стояха на едно място, отстъпваха по склоновете и продължаваха да поддържат безопасна дистанция. Това изнерви генерал Гордън, който искаше да се впусне в битката и да приключи веднъж завинаги и с Осман Дигна, и със съюзника му Махди. Но играта на гоненица продължи и надеждите му да хвърли напред модерната си армия скоро започнаха да се изпаряват. Дервишите разбираха много добре, че въпреки религиозния плам и фанатичната си всеотдайност техните копия, щитове, саби и древни мускети са слаба защита срещу британската бойна машина.

Воините на Дигна предпочитаха партизанската война. Нападаха под прикритието на нощта, после се изтегляха в планините, като охраняваха строго достъпа на британците до най-ценното в областта — водата.

Бенгалските ескадрони предприеха не един и два набега в опит да минат зад дервишите и да ги обградят. Британците им помагаха, като стреляха хаотично нагоре по склоновете. При всеки изригнал фонтан от пръст и дим войниците надаваха възторжени викове. Наоколо замириса на барут.

Тренираният слух на Патрик долови слабия звук от ответния огън на дервишите. Колкото и несъвършени да бяха оръжията им, някои от техните куршуми попаднаха в квадрата от войници. Помислил, че някой го удря по рамото, австралиеца зад него изпсува цветисто, но изведнъж осъзна, че е улучен и гневът отстъпи място на изумление. Малко по-назад друг доброволец извика и подскочи. Куршумът го улучи в крака.

Другарите им веднага се притекоха на помощ и ги изтеглиха назад към каруцата на лечебницата. Склонът ставаше все по-стръмен, но нареждането беше да продължат напред в каре, въпреки непосилната задача да запазят формата си по неравния, осеян с дървета терен.

Патрик чу заповедта и изруга под носа си. По-разумно беше да се върнат в лагера. Беше очевидно, че черноглавите, както взеха да наричат дервишите заради увитите около главите им черни парцали, ги разиграват и нямат никакво намерение да приемат открита битка. Походът можеше да продължи вечно или поне докато провизиите и бойният ентузиазъм свършат. Не, тук трябваше да се подходи по друг начин, поклати глава той.

Сякаш прочел мислите му, редник Макдоналд изсумтя:

— Не съм сигурен, че това препускане из планините ще ни докара до нещо добро, сър. По-добре да се върнем в Суакин и да убедим жените им в добрите си намерения.

— Може и да си прав, редник — ухили се арогантно Патрик, — но като се замисля, венерическите болести са донесли на армията повече смърт, отколкото копията на черноглавите.

Ангъс не отговори. Той имаше своя гледна точка по въпроса. След няколко години активна служба в армията войникът на Нейно величество ставаше нехаен към утрешния ден. Всяка следваща битка можеше да го остави завинаги на бойното поле. Защо тогава да не вземе това, което му се предлага сега? Шотландецът благославяше карираната си поличка, която според него беше измислена, за да може

възможно най-бързо да задоволи мъжките си нужди, без да го е грижа за последствията. Виж, онези с панталоните имаха достатъчно време да обмислят риска, докато развързват неудобните си дрехи. Само мъж, оставил в родината любимо момиче, можеше да се притеснява за такива работи.

Към края на деня се разбра, че придвижването из планините и спорадичните атаки между британците и дервишите са безсмислени, и беше дадена заповед да се върнат в базовия лагер. Макар че австралийските новаци бяха разочаровани от това развитие на нещата, виждаше се, че и те мечтаят за почивка и здрав сън.

Но не всичко още беше загубено. Все пак беше пролята колониална кръв в чест на Нейно величество, а и утре предстоеше нов ден.

На връщане войниците забелязаха, че над малкото останали цели постройки в село Тамаи се стеле гъст задушлив дим. Генерал Греъм бе заповядал мястото да се изравни със земята, за да се даде урок на дервишите, и заповедта бе изпълнена. Воините на Махди останаха зад прикритията си и стоическа издържаха на гледката. Домовете им пламнаха, после се срутиха с грохот под тежестта на пламъците, но те не помръднаха. Рано или късно британците щяха да си отидат. Тогава те щяха да се върнат и да ги построят наново. Явно такава беше волята на Аллах.

Малко след като се прибраха в лагера, извикаха Патрик в главната квартира и той реши, че ще искат устен доклад за поведението на австралийския отряд по време на похода. Но когато влезе в палатката на генерал Хъджис, видя, че приятелят му не е сам. Той разпалено коментираше нещо с полковника от артилерията, който бе ръководил челния отряд по време на похода.

— Капитан Дъфи — обърна се Хъджис към него, след като Патрик влезе и поздрави по устава двамата офицери, — с полковник Ръдърфорд тъкмо говорехме за вас.

Патрик погледна озадачено полковника, но лицето на артилериста остана непроницаемо.

— Полковникът се възхищаваше от отличното ви представяне на ринга в Суакин миналия декември, когато се състезавахте за титлата с боксьор от неговата част. Предлага да дадем още един шанс на артилеристите да защитят честта на юмруците си.

— Според мен днес неговите хора защитиха достойно името си.

Полковникът прие ласкателните думи с усмивка.

— Те наистина направиха всичко по силите си, капитане — отвърна той. — Но се страхувам, че изстреляхме патроните си напразно.

— Полковникът има идея как да подобри ефективността на оръдията си, капитане — обади се Хъджис и гласът му стана някак тайнствен. — Намирам плана му за доста интересен. Но за съжаление крие риск за този, който изяви желание да се заеме с изпълнението му. Между впрочем, как е раната ви?

— Не заслужава толкова внимание, сър — отвърна весело Патрик и раздвижи ръката, за да докаже думите си. — Сър, мисля, че не бива да оставам повече в сянка. А и австралийците се държаха наистина мъжки, като се има предвид, че това е първата им бойна задача.

— Така е — отвърна разсеяно генералът и зарея поглед към залязващото слънце. Виждаше се, че умът му е зает с друго.

Той отново погледна Патрик и каза притеснено:

— Разбира се, първо ще трябва да докладвам на бригадния генерал, но съм сигурен, че ще получи съгласието му, като имам предвид положението в момента.

— Предполагам, че генералът е не по-малко бесен заради безсмисления поход от моите австралийци — забеляза Патрик. — Те също мечтаят за решителна битка с хората на Махди.

Хъджис кимна и Патрик съобрази, че каквото и да беше конкретното предложение на полковника, то имаше за цел да удовлетвори желанието и на генерала, и на доброволците от колония Нов Южен Уелс.

— Дервишите със сигурност ще допълзят и тази нощ — започна Хъджис — и ние ще хукнем след тях. Ще си играят с нас на сляпа баба, защото познават планината като петте си пръста. И ще стават все по-арогантни. Но всеки войник знае, че дори и дервишите се нуждаят от защитено място, където да се приберат на сутринта. Сигурен съм, че

опитен разузнавач би могъл да открие това място. Ако нашите артилеристи знаеха накъде да стрелят, биха били много по-ефективни. Ще можем да ги пипнем, докато седят спокойно в скривалището си, чешат си задниците и се поздравяват за нощните си попадения. Имаш ли някакво предложение кой би могъл да ни помогне за успешното изпълнение на тази задача, Патрик?

Младежът въздъхна и огледа кафеникавите хълмове зад руините на селото.

— Аз бих могъл да огледам участъка. Сигурен съм, че ще намеря лагера им.

— Отчитате ли риска да попаднете на някой партизанин, докато се промъква към лагера ни под прикритието на нощта? — загрижено попита генералът.

— Ще се справя, сър — отвърна тихо младежът.

Хъджис прекрасно знаеше, че единствен капитан Дъфи е способен да се справи с тази задача. Младежът бе доказал смелостта и хладнокръвието си в няколко поредни кървави битки. А и физическата му сила в този момент беше от огромно значение.

— Не се съмнявам, че ще се справите, капитане — каза той и полковникът кимна в знак на съгласие. Той знаеше каква сила притежават юмруците му и бе сигурен, че ако се наложи да влезе в двубой, няма да се даде на никого. — Тогава ще информирам бригадния генерал за плана ни. През това време вие можете да се подготвите за излизането си от лагера. Привечер ще дойда да ви попитам за окончателното ви решение, но засега вървете при капитан Торнкрофт и му съобщете, че през нощта ще се наложи да излезете извън охранителната линия. Предните постове трябва да са предупредени, за да не ви застрелят. А това не бива да се случва, преди да предадете важната информация на полковник Ръдърфорд.

— Сър! — козирува чинно Патрик. — Ако това е всичко, позволете ми да се оттегля и да се заема с подготовката си.

— Разбира се, капитан Дъфи, свободен сте.

— Бог да ви пази, капитане — топло му се усмихна полковникът. — Надявам се с ваша помощ да набием в главите на черноглавите кой командва тук. Но също така се надявам, че когато всичко приключи, ще се видим в Суакин, където моите войници ще се опитат да ви отнемат шампионската титла.

Преди да се върне при Макдоналд, който го чакаше за вечеря, Патрик намина през лечебницата, за да види как е редник Франсис Фарел. Искаше му се да си поговори с мъжа, който беше нещо като далечен роднина на семейството му в Сидни и бе свързан с най-свидните му детски спомени.

Колко скъпи му бяха онези невинни години, когато вярваше, че Даниъл Дъфи е негов баща, а Майкъл — отдавна починалият му чичо. Но после Даниъл и Инид му разкриха истината за смъртта на баща му и предателството на майка му. Сега семейство Дъфи му липсваха, имаше единствено любовта на баба си.

Лекарят го поздрави приятелски и изтри ръцете си в опръсканата си с кръв престилка. Не, редник Фарел все още не бил добре, отвърна на въпроса му той, и в близките дни нямало да се върне в частта. Патрик кимна, пожела лека вечер и тръгна към фланга, където бе разположен австралийският доброволчески отряд.

Ангъс не откъсваше поглед от странното изражение на лицето на капитан Дъфи. Мисията бе одобрена от генерала и той трябваше да напусне лагера с последните слънчеви лъчи. Бе разказал накратко всичко на ординареца и Ангъс усети тревогата на началника си. Погледът му блуждаеше като на войник преди битка. Сякаш се питаше дали този път късметът няма да му изневери.

— Вземете това, капитане — каза тихо той и извади нещо метално от ботуша си. — Ще имате нужда от него.

Патрик пое дългия двуостър нож от ръцете на ординареца си. Подаръкът го зарадва и едновременно с това го изненада. Направен от американския полковник Бауи, преди битката при Аламо, ножът бе станал много популярен сред мъжете, които се нуждаеха едновременно от остър връх и резец.

— Благодаря, редник — каза пресипнало Патрик. — Тази стомана е по-добра от английската.

Той огледа още веднъж ножа. Тайно се надяваше да не му се налага да го използва. Кой знае защо имаше повече вяра в силата на Шийла-на-гиг.

23.

Хълмовете изглеждаха гладки и обли, като стар, прояден зъб на старица. Сякаш небето бе гризало върховете на Годкин Рейндж толкова дълго, че с годините бе изгладило всичките им ръбове. Но два от тях бяха силно начупени от малки скални вериги. Колоната от полицаи и доброволци се бе запътила точно натам. Конниците напредваха бавно, пушките лежаха на коленете им, готови за стрелба. Всички се оглеждаха за следи от калкадун. Хората се предвождаха от Гордън Джеймс. Неговият приятел Питър тревожно се вглеждаше във всеки храст из пепелявите нагорещени склонове. Той бе идвал и преди тук, и все още ясно си спомняше как воините калкадун излязоха сякаш изпод земята, обградиха ги и избиха колегите му. Споменът го плашеше и го държеше в напрежение.

Но имаше и друго, което го тревожеше. Питър си мислеше с горчивина за появилата се пропаст между него и приятеля му от детинство. Всъщност в отношенията им винаги бе съществувало известно напрежение. Още в училище белите деца му се подиграваха и на Гордън, въпреки че бе готов да се бие заради него, винаги му се налагаше да избира между неговата компания и тази на съучениците си. После, когато постъпиха в Конната полиция, бе ясно, че нещо в приятелството им се бе пропукало. Пукнатината започна да се увеличава, докато ги отдалечи дотолкова един от друг, че вече едва си говореха. Леля му Кейт се бе опитала да го убеди да не започва работа в полицията. Не беше редно да работи за хората, които бяха избили народа на майка му и носеха вината за смъртта на родителите му. Споменът за горящото в огъня тяло на майка му все още тревожеше съня му. Виждаше я как лежи безпомощно пред него, а огнените езици ближат плътта ѝ. Тя се опитва се да му каже нещо, но той не може да я чуе. Ах, да можеше да разбере какво иска да му каже! Може би щеше да ѝ помогне...

Питър се запита защо продължава да работи в полицията, след като от приятелството му с Гордън не бе останало и следа. Може би беше време да вземе окончателно решение — това щеше да бъде

последната му акция. Щеше да подаде молба за напускане веднага, щом се завърнат в Клонкъри, после да отиде в Таунсвил и да започне работи при леля Кейт, а Гордън Джеймс да върви по дяволите.

Един самотен изстрел неочаквано наруши тишината. Ехото се понесе из хълмовете и се скри някъде между гънките на планината. Полицайте вдигнаха карабините. Чукчетата на снайдерите на доброволците изтракаха. Гордън даде знак да спрат и изпрати няколко души да огледат наоколо. Стомасите на конниците се свиха от страх. Започнаха да се взират в скалите и храсталаците, готови да уловят и най-малкото движение.

— Огледайте склоновете — извика Гордън съвсем неуместно, понеже и без това всички погледи бяха насочени към върховете.

Конете зацвилиха и се изправиха нервно на задните си крака. Мъжете започнаха да ругаят шумно, за да освободят напрежението.

Най-сетне един туземец полицаи от челния отряд се върна и докладва на Гордън:

— Махми, намерили черни жени. Там, в дере — черните му очи се извиха към коритото на близката река. — Убили едната.

Гордън пришпори коня и даде знак на хората да го последват. Скоро стигнаха до песъчливия бряг на реката, която водеше до малко езерце между скалите. Една възрастна жена се бе свила на топка под насоченото към нея дуло на пушката на полицаия. Торбата ѝ беше захвърлена наблизо и речните миди в нея се бяха разпилели. Малко по-надолу бе проснато тялото на друга старица. На гърба ѝ зееше кървава рана.

— Какво стана? — попита надвесилият се над изплашената жена полицаи Гордън.

Беше един от белите новаци. Гордън не го харесваше, но все не достигаха полицаи и той нямаше избор. Мъжът стоеше разкрячен над туземката с насочено в главата ѝ дуло.

— Намерихме ги в реката — отвърна и удари жената с пушката си. Тя зави жаловито и се сви в очакване на изстрела. — Извиках им да спрат в името на кралицата, но те побягнаха. Едната я заковах, ей там.

— Виждам, полицаи Колдър. Добър изстрел, като се има предвид разстоянието.

Полицаят се ухили от удоволствие. Команчи Джак доближи коня си до Гордън и се втренчи в треперещата женица, свита на кълбо

между краката на Колдър. Той продължаваше да дъвчи тютюневите листа и челюстта му не спираше да се движи.

— Какво ще правиш с нея, инспекторе? — попита той и изплю голяма кафява плюнка.

— Ако я пусна, ще се върне при своите и ще им каже къде се намираме — отвърна тихо Гордън. — Нямам голям избор.

— Те и без това знаят къде сме — каза американецът и вдигна поглед към сивия връх. — Знаят го от мига, в който доближихме до хълма.

— Откъде знаят?

— Команчи, апахи, калкадун — те всички са воители по рождение — отвърна Команчи Джак и прехвърли тютюневата топка от едната към другата си буза. — Предполагам, че не ни изпускат от очи дори и в момента. Чакаат да видят какво ще направим с тази нещастница.

Гордън инстинктивно вдигна глава и огледа върховете на склоновете, които ограждаха долината. Американецът го забеляза и се изкиска.

— Не се надявай да ги видиш, инспекторе. Това си е техният трик. Те са по-добри разузнавачи от нас.

— Още по-добре — зловещо изрече Гордън и отново насочи погледа си върху гърчещата се на горещия пясък старица. — Тъкмо ще видят каква е съдбата на всеки, който дръзне да се съпротивлява на законите на Нейно величество.

— Какво? — зяпна го американецът. — Да не си решил да я застреляш? Защо не я пуснеш? Тя е безобидна.

— Има си правила — отсече началникът му. — Но аз не съм ексекютор. Ти или някой от твоите мъже ще свърши тази работа.

Команчи Джак се изправи на седлото си.

— Не и аз, инспекторе — каза твърдо. — Съгласих се да се бия срещу туземците, а не да стрелям по беззащитни жени. Щом я искаш мъртва, свърши си сам работата.

Той изстреля презрително кафява плюнка и едва не улучи инспектора. Обърна коня и без да се извини, се присъедини към своите. Гордън се намръщи и тихо изруга. Щом местните не бяха готови да застрелят старицата, кой би го направил?

— Полицай Колдър — извика той.

Знаеше, че мъжът е жесток и не зачита човешкия живот. А и това му беше първото разселване, душата му още не бе натежала от кръв.

— Сър?

— Вземи някой от патрула и помогни на тази жена да стигне до хълма — нареди той и добави по-тихо: — Надявам се, разбираш какво имам предвид.

— Тъй вярно, сър! — нагло се ухили полицаят и отново мушна жената с приклада си. Тя се сви на кълбо. — Дъфи, мръсен мелез, стига си зяпал, ела и ми помогни да се справя с братовчедка ти! Трябва да я изправим на крака.

Питър слезе от седлото си, взе карабината и без да каже дума, отиде до полицая, който все още побутваше с оръжието си вцепенената от ужас старица. Образът ѝ му напомни за неговата собствена майка. *Какво ли се бе опитала да му каже, докато се пържеше в огъня?*

Импулсивно се пресегна и хвана ръката на Колдър, който тъкмо замахваше, за да удари още веднъж жертвата си.

— Няма да успеем да я изправим на крака, ако продължаваш да я удряш — каза спокойно.

Полицаят го изгледа с кървясал поглед, но в крайна сметка прие съвета.

— Ще я изправим, бъди спокоен. Ако не, ще я влачим като торба с ориз — изсъска.

Питър подхвана жената през кръста и внимателно я изправи. Очите им се срещнаха за миг. За нейна изненада тя прочете в погледа му съчувствие и въпреки че продължи да трепери, вече не беше толкова изплашена.

С кротки думи младежът я придума да отстъпят от пътя на конниците. Колдър метна безгрижно карабината на рамо и ги последва. Обърна се и намигна съучастнически на колегите си и на Гордън, който се бе изправил като статуя върху коня си и не сваляше поглед от двамата полицаи.

— По-далече, полицай Колдър — провикна се, сякаш разстоянието можеше да го разграничи от това, което щеше да се случи след малко.

— Добре се справяш, Дъфи — обади се Колдър и погледна одобрително Питър, който почти влачеше изплашената жена през шубраците покрай брега на реката.

Той не отговори. Най-сетне стигнаха едно открито място, където реката се разливаше и течеше около високи, стърчащи остри скали.

— Тук е добре — спря го белият полицай и свали карабината от рамото си. — Пусни я. Нека да се затича през водата.

Питър я пусна и жената се свлече на каменистия бряг. Той ѝ помогна да застане на крака и нежно я насърчи да продължи към реката. Тя тръгна несигурно, достигна до скалите, където водата се завихряше във въртоп, и се огледа за по-сигурен път. Колдър свали пушката и се прицели в нея.

— Гледай как ще я сваля с първия куршум — измърмори. Гласът му се сля с нежния ромон на реката.

Колдър затвори едното си око и бе готов да стреля, когато усети дулото на карабината на Питър до ухото си.

— Само да натиснеш спусъка и ще ти отнеса главата, гадино — изсъска и другият полицай замръзна на мястото си. — Свали оръжието! И внимавай много!

Питър погледна към старата жена и с облекчение видя, че тя бе успяла да се добере до отсрещния бряг. Не след дълго дребната ѝ фигура се скри между храстите. „Можеше да е моята майка“ — тъжно си помисли той. Единствената ѝ вина беше, че се е родила с тъмен цвят на кожата.

— Ти, мръсен мелез! — разфуча се Колдър и извади неизстреляния куршум от затвора на оръжието. — Ще докладвам на инспектора, че остави кучката да избяга.

— Нали той ти каза да направиш точно това? — невинно го погледна Питър.

— Знаеш много добре какво искаше от нас господин Джеймс — разбесня се полицаят. — Чернилката трябваше да остане тук.

— Да стреляш по невинна жена се нарича убийство — тихо му отвърна младежът. — Трябва да си ми благодарен, че те спрях да извършиш престъпление. Ако я бе застрелял и в столицата бяха научили, щеше да си изпатиш.

Колдър се затресе от злоба. За миг се запита дали да не използва оръжието си, но размисли и неохотно наведе дулото. Докато заредеше

наново, карабината на Питър щеше да го направи на решето.

— Знаеш ли, Дъфи, ти ги защитаваш, но дори не говориш като черен. Нито пък се държиш като тях — озъби се той.

— Може би е така, защото ние, черните, сме по-умни от вас. Можем и така, и иначе — усмихна се Питър.

Той много добре разбираше, че постъпката му го прехвърля директно от другата страна на барикадата, но беше спокоен. Владееше напълно емоциите и действията си.

— Връщаме се — изсумтя Колдър. — Бъди сигурен, че веднага ще докладвам на капитана. Смятай, че с теб е свършено.

— Ще видим — тихо отвърна той и пое назад.

Колдър изостана, все още треперещ от гняв.

— Не чух да се стреля — посрещна ги Гордън и изгледа изпитателно всеки от тях. — Какво се случи?

— Пушката на полицай Колдър засече — отвърна Питър, преди другият да успее да каже нещо. — Жената избяга много бързо, не успях да реагирам.

— Истина ли е това, полицай Колдър? — присви очи инспекторът.

Той се размърда, сякаш му бе неудобно в собствената му кожа. Никога не издавай колега на шефа си. Ще ти се върне тъпкано. Това беше първото, което бе научил от „старите кучета“ в казармите.

— Както каза полицай Дъфи, шибаната пушка засече.

— Довечера ще я занесеш на сержант Роси да я погледне — изръмжа Гордън, освободи двамата полицаи и ги изпрати с мрачен поглед.

Той разбираше много добре, когато подчинените му го лъжат. И не си правеше никакви илюзии, че може да вярва на Питър. Беше убеден, че рано или късно туземната кръв, която течеше във вените на бившия му приятел, ще заговори. Но засега беше по-добре да остави тази мисъл и да се съсредоточи върху предстоящата задача. Ако Команчи Джак беше прав и туземците ги наблюдаваха зад скалите, трябваше да се изкачат по-нависоко за през нощта. Високата позиция щеше да е предимство при евентуално нощно нападение от страна на майолите.

— Сержант Роси — извика той към италианеца, — вземи няколко души и обходете онзи хълм. Искам да съм сигурен, че е чист от чернилки, преди да устроим нощния лагер.

Сержантът козирува и предаде заповедта на хората си.

Питър погледна Колдър. Мъжът заканително изсумтя. Ясно, трябваше да стои по-надалеч от белия полицаи, каза си той. Дръпна поводите и се присъедини към другарите си. В сърцето си горещо се замоли старата жена да успее да стигне безпрепятствено до лагера на своите хора. Помоли се още Гордън да не открие войните калкадун, защото откриеше ли ги, за тях нямаше да има милост.

24.

Патрик свали колана си, пое дълбоко въздух и освободи съзнанието си от всички тревожни мисли. Седна с кръстосани крака и се загледа в залязващото слънце. Опита се да не мисли за задачата, която му предстоеше да изпълни.

Щом последните слънчеви лъчи се скриха зад хоризонта, той потупа приятелски Ангъс по гърба и му пожела лека нощ. Големият шотландец кимна мълчаливо и проследи с поглед капитана си, докато той изчезна в тъмнината. „Има вид на мъртвец“ — помисли тъжно ординареца.

Патрик премина през постовете без проблеми. Капитан Торнкрофт бе предупредил лично момчетата за неговото излизане от лагера. Това беше от изключителна важност, трябваше да се предотврати всяка вероятност изнервените от безсъние войници да го застрелят рано сутринта. Австралийският капитан му пожела успех. „По-добре той, отколкото аз“ — мина му през ума, докато гледаше Патрик да изчезва сред пясъчните дюни.

Ясното, обсипано със звезди небе, пясъкът и острите скали изглеждаха на Патрик като пейзаж от някакъв нереален свят. Той пълзеше по корем към малка каменна могила. Лицето и ръцете му бяха натрити с въглен и се сливаха с нощта, но той не бе спокоен. Тревожеше се, че униформата в цвят каки е като сигнална ракета за врага. Единственото му оръжие бяха малкият револвер и ножът, който Ангъс му подари.

Избираше внимателно пътя до могилата, която според него беше удобно прикритие за кратка почивка. Оттам можеше да се огледа за следващ заслон. Тя беше съвсем близо до каменната грамада, но Патрик се страхуваше, че вече може да е заета от дервишите. Много внимателно извади ножа от ботуша си и го хвана така, че острият ръб

да сочи навън. С другата ръка измъкна пистолета от джоба на униформата си и се взря в могилата. Беше сам, далече от лагера, и това го изпълни със страх и съмнения. Гласовете на другарите му вече не достигаха до него. Чуваха се само шумовете на пустинята — зловец вой на чакал, шум от крилете на някаква нощна птица, която гонеше своята плячка или бягаше от друг по-голям хищник.

Той продължи да пълзи бавно, като заобикаляше единичните камъни, които можеха да се изтърколят и да издадат присъствието му. Същевременно се опитваше да запомни пътя, по който минаваше. „Спокойно, момче — окуражи се сам, — Шийла-на-гиг е с теб и те пази.“

Изведнъж една ужасяваща мисъл премина като светкавица през съзнанието му. Малката богиня беше в торбата, прикачена на колана, който бе оставил в лагера. За пръв път не беше с него при акция. Някакъв примитивен, нечовешки страх разтърси тялото му. Беше без талисмана си! А беше свикнал с мисълта, че Шийла-на-гиг бди над него.

Паниката скова ума и мускулите му. За миг помисли да се върне и да вземе богинята със себе си, но вече беше стигнал твърде далеч. А и беше нелепо интелигентен и добре образован мъж като него да вярва в такива глупости.

На неколкостотин метра от него един камък помръдна. Не, това не беше камък! Патрик различи глава и рамене на човек. Сниши се и изчака врагът да се раздвижи отново, и търпението му скоро бе възнаградено.

Той се зарови в пясъка и внимателно огледа дервиша, който се движеше в тъмното, без да се тревожи за сигурността си. Нямахше да е трудно да го неутрализира и да заеме мястото му на каменната могила. Оттам лесно можеше да открие другите стрелци и да ги проследи до базата им. Намереше ли я, задачата му щеше да е изпълнена. Щеше да докладва координатите в щаба. Останалото беше работа на артилерията.

Главата и раменете на дервиша се снишиха. Показа се пушка. Готвеше се да изпрати първия си куршум в британския лагер. Патрик прецени, че в момента вниманието на врага е насочено изцяло към целта пред него, надигна се и се понесе към могилата с бързината на

нападаща змия. Ножът проблесна в тъмнината и потъна в гърдите на стрелеца. Той изстена и се просна на земята.

Патрик измъкна ножа от мъртвото тяло, но нямаше време да се поздрави с успеха. Усети, че не е сам.

Сякаш от земята около него изскочиха тъмни сенки и го обградиха. Десет, а може би двацет обвити в мрак фигури, потресени от неочакваната поява на непознатия зъл пустинен дух, който взе живота на техния приятел, го наобиколиха, но не знаеха какво да предприемат. Патрик се появи пред тях тъкмо когато бяха готови да напуснат каменната могила и да поемат, всеки в избраната посока, за да изпразнят пушките си срещу вражеския лагер.

— Мили боже! — извика отчаяно пред неочакваната заплаха младежът и инстинктивно извади пистолета, готов да стреля срещу сенките пред себе си.

Стъписани от появяването му, дервишите реагираха мудро. Два от куршумите на Патрик намериха целта си и пустинята се огласи от писъците на ранените войници. Той стреля, докато изпразни пълнителя, после изкачи могилата и се спусна към пясъчните дюни надалеч от британския лагер.

Войниците от предния пост чуха изстрелите, но не им обърнаха внимание. Заприличаха им повече на хаотична стрелба на някой безумец, отколкото на насочена към тях атака. Дори не си направиха труда да съобщят за инцидента.

Сутринта редник Ангъс Макдоналд потърси с очи началника си и веднага разбра, че не се е върнал от нощната си мисия. Генерал-майор Хъджис изпрати разузнавателен отряд от индийци кавалеристи да минат по пътя, по който беше вървял капитан Дъфи. Щом стигнаха до каменната грамада, войниците забелязаха кървавите петна по земята, но не откриха труп. Патрик Дъфи беше изчезнал.

Докладваха на генерала, той кимна и бързо се отдалечи от запотените конници. Бригадата беше загубила един от най-надеждните си офицери, а той бе изгубил приятел.

Щом получи информацията, генерал Греъм нареди на бригадата да се върне в Суакин, където Хъджис трябваше да пусне телеграма до госпожа Инид Макинтош и да ѝ съобщи, че капитан Патрик Дъфи се

води безследно изчезнал. Към него щяха да приложат и писмо с изказани съболезнования, защото всеки знаеше, че на война „безследно изчезнал“ означава мъртъв. Той не си правеше никакви илюзии относно съдбата на младежа. Ако дервишите не бяха успели да го убият, то пустинята щеше да свърши това.

Скоро колоната пое по обратния път към Суакин. Ангъс нарами своята торба и тази на капитан Дъфи. Той помнеше ясно заръката му — ако не се върне до сутринта, трябва да се грижи за нея и да не я отваря по никакъв повод. А когато достигнат Червено море, да я хвърли сред вълните.

Ординарецът го бе изслушал, без да задава никакви въпроси. Знаеше, че човек често се държи странно пред лицето на смъртта. Но капитанът беше казал нещо, което изглеждаше повече от необичайно. Той бе промълвил, че торбата му може да достигне до бреговете на Ирландия и Мориган би могла да я намери. Ординарецът не попита коя е Мориган, но реши, че торбата съдържа нещо скъпо за приятеля му, което не бива да бъде виждано от другите. И той щеше да бди над нея, както беше бдял над притежателя ѝ. И, разбира се, нямаше да я хвърли в морето. Капитан Дъфи щеше да се върне в частта си и да си потърси вещите. Ангъс беше напълно уверен в това.

25.

Слънцето се скри зад планинските върхове и полицаите потърсиха място за нощуване. Поставиха постове, спънаха конете за нощувка и накладоха огньовете.

Наоколо изглеждаше спокойно и тихо, но въпреки това всеки един от участниците в операцията таеше страх в сърцето си. Мъжете знаеха, че са навлезли дълбоко в земите на калкадун и нощта всеки миг можеше да се огласи от вледеняващите кръвта бойни викове на диваците. Може би затова разговорът около огъня не вървеше. Повечето от полицаите постлаха завивките си и се притаиха под тях. Само няколко души останаха да се взират мълчаливо в огнените езици.

Питър седеше настрани от компанията на полицаите. Предателското му държание при реката ги бе накарало да се отдръпнат от него. Но той не остана за дълго сам. Колдър изникна от мрака и се приближи към него.

— Шефът иска да говори с теб — изсумтя той. — Вдигни си черния задник и ела веднага.

Питър стана, взе карабината и я насочи към него. Белият полицай отстъпи уплашено назад, но бързо се окопоти и плю в краката на следотърсача.

— Един ден ще си разчистя сметките с теб — изсъска. — Можеш да бъдеш сигурен.

Питър не отвърна и продължи към Гордън, който седеше сам на един пън и гледаше в своя огън. Нощният студ бе изпълзвал от планинските склонове и вече се спускаше към равнината. Той бе наметнал куртката на раменете си.

— Искали сте да ме видите, сър? — козирува чинно Питър.

Гордън му направи жест да седне.

— Искях да си поговорим, Питър. Мисля, че трябва да изясним някои неща.

Отблясъците от огъня ту осветяваха, ту засенчваха лицето му и смяната на светлината не позволи на Питър да види изражението му.

— Мисля, че ти си причината полицай Колдър да не изпълни заповедта ми тази сутрин. Може би решението ти е правилно.

Питър примигна учудено, но не отговори. Загледан в горящите цепеници, капитанът продължи:

— Никога досега не съм убивал беззащитни хора. Нито пък жени и деца. Баща ми не би се съгласил да се избиват туземци без причина. Така че... сутрешната ми заповед беше грешка.

— Нищо не е станало — обади се Питър. Гласът му беше равен, без емоции. — Пушката на Колдър засече и жената успя да избяга.

Гордън го стрелна с поглед, изпълнен с неочакван гняв.

— И двамата знаем отлично, че това не е вярно, така че стига с тия лъжи! Дори съм ти благодарен, че ме спасяваш от неудобни въпроси, ако някой от хората ми се напие и раздрънка за случая.

Гласовете на полицаите от съседния огън се чува по-ясно в последвалата тишина. Далечен писък на умиращо животно разцепи нощта. Какъв ли хищник щеше да засити глада си с него? Динго, кукумявка, дива котка? Двамата мъже се обърнаха към черните очертания на хълма и напрегнаха слух. На вражеска територия всички звуци будеха тревога, защото можеха да се окажат някакъв сигнал между туземците.

Втори писък не последва и Гордън се върна към разговора им:

— Да, Питър, може би наистина ме спаси, като не изпълни заповедта ми. В същото време ми помогна да реша окончателно — връщам те обратно в Клонкърс с патрула, който отива да попълни запасите ни. Тръгваш утре сутринта. Съжалявам, но след днешната случка не мога да ти имам доверие. Присъствието ти би могло да окаже пагубно въздействие върху останалите полицаи.

— Тъй вярно, сър — стегнато отвърна Питър. — Но вие грешите относно моята лоялност към полицията. Бях готов да се бия с туземците. Просто не исках да ставам убиец. Дори и заради вас.

Гордън не отговори. Вдигна канчето с чай от земята и отпи от горещата течност.

— Това е всичко, полицай Дъфи — каза тихо той. — Свободен сте.

Питър се върна при своя огън и се отпусна на земята. Значи, всичко беше свършило. Вече нямаше да бъде полицай. Усети, че на

душата му става спокойно и леко. Нямахте за какво да съжالياва, това не беше неговият път.

С изгрева на новия ден часовите разбудиха полицаите и доброволците. Хапнаха набързо твърд хляб, полят с горещ чай, и оседлаха конете. Гордън събра водачите и им разясни предстоящия маршрут. Беше решил да продължат по реката и да търсят по-високите и скалисти върхове, които биха могли да предоставят на диваците възможност за прикритие от куршумите. В същото време беше ясно, че калкадун се нуждаеха от вода, така че реката беше добър ориентир. Капитанът се надяваше, че някъде там, на високото, ще се срещне с основните им сили.

Питър Дъфи пое с четиримата местни, определени да се върнат до града за провизии. Гордън не им обясни защо изпраща и него, и те решиха, че полицаят е прикрепен към тях, за да ги охранява.

Докато слънцето се издигаше над хоризонта и лъчите му целуваха речната долина, колоната от полицаи и местни яздеше бавно през храстите покрай речния бряг.

Доста по на юг воините калкадун вече очакваха приближаването на черните гарвани. Скалистият връх, който бяха избрали за своя основна база, беше зареден с купчини резервни копия, бумеранги и нули. Решението им да останат в земята си и да се изправят смело срещу белите би удовлетворило всеки европейски генерал, но не и хитрия стар воин на дарамбал. Той безуспешно се бе опитвал да убеди гордия вожд на племето да се върне към старата изпитана тактика на партизанска война — удари и бягай — но нямаше кой да го чуе. Сега Уолъри гледаше гордо изправените, решени на всичко воини, с лица обърнати на север и сърцето му плачеше за тях. Колко жалко, такива достойни мъже да загинат заради глупавата самонадеяност на вождата си!

От другия хълм, малко по на север, дотича вестоносец и предаде, че белите ще бъдат при тях до един ден. Уолъри седна, кръстоса крака в прахта и зареди песен за смелите мъже, които щяха да намерят

смъртта си в предстоящата битка. Никой не обърна внимание на странния дарамбал и протяжния му вой.

Уолъри не спираше да припява. Дали някога щеше да види отново последния, който носеше кръвта на славните Прадеди? Или щеше да го срещне чак в Съновидението?

26.

Нечовешки, сковаващ сърцето вик разцепи следобедната тишина. Копията се изсипаха като смъртоносен дъжд над колоната от полицаи и доброволци. Към тях се прибави и свистящият звук на бумеранги.

— Напред, момчета — успя да надвика песента на куршумите и копията Гордън.

Благодарение на хладнокръвието му полицаите бързо преодоляха първоначалното си объркване, възседнаха конете си и полетяха към гъстите храсталаци, които отделяха реката от долината.

„Моля те, Господи, помогни на сержант Роси и Команчи Джак да реагират бързо на ситуацията, както се бяхме разбрали“ — каза си Гордън.

И Господ сякаш го чу. Воините калкадун побягнаха панически назад при вида на въоръжените конници. Хората на Гордън се въодушевиха от собствената си мощ и нададоха победоносни викове. Но за тяхна изненада и объркване аборигените неочаквано се обърнаха с лице към тях и ги засипаха с копия и бумеранги. Този втори удар свари полицаите неподготвени. Конят на един от тях изцвили неистово — островърхото копие се заби в гърдите му. Той падна тежко и конникът се намери под копитата му.

„Ако сержант Роси и Команчи Джак не са на позициите, които уточниха, всички до един ни очаква подобна участ“ — отчаяно помисли Гордън и започна да стреля хаотично към черните фигури, които ставаха все повече, сякаш никнеха от земята. Един от куршумите намери целта си. Туземецът се преви на две, изпусна копието си и то изтрака върху твърдата земя.

От левия фланг на патрула изникнаха като бурени нови воители. Те преградиха изхода на полицаите и затегнаха примката около тях. Въздухът натежа от копия и бумеранги, хвърчащи от двете страни на колоната. Белите не бяха научили нищо за тактиката на аборигените. Туземците натикаха конете на полицаите в бодливите тръни и това им позволи да преминат в близък бой, където техните оръжия бяха много

по-ефективни. Белите трябваше да използват пушките си като тояги. Преимущество то беше на страната на копията и нулите.

Хванати в капан, конниците търсеха отчаяно изход. Воините калкадун се увеличаваха все повече, докато се превърнаха в дива ревяща маса, която заплашваше да разбие колоната отляво. Полицайте се оказаха притиснати от една страна от реката, а от друга — от черните воители. Нова вълна от туземци прегради пътя им отпред и обръчът около тях взе да се затяга. Единствената им защита бяха конете. Един полицай беше ранен в крака. Падна от седлото и започна да стреля във всички посоки. Паниката заплашваше да подлуди хората на Гордън, те бяха на път да се самоизбият.

„Мили боже — продължи да се моли Гордън, — спаси ни!“ Но всъщност вече не вярваше, че внимателно подготвеният му план ще заработи. Револверът в ръката му отдавна бе празен. Той го хвана за цевта и нападна изсочилия пред него туземец, прикрит зад грубо издялан дървен щит. Воинът падна, но щитът му успя да поеме удара. Той оголи зъби, изхили се злобно и младият капитан разбра за пръв път какво е страх. Черният калкадун замагна с каменната си брадва и я стовари върху прасеца на Гордън. Той не усети болка. Цялото му внимание беше фокусирано върху една-единствена мисъл — да оцелее — и дори не разбра какво точно се случи. Вече нямаше накъде да отстъпва. Пътят беше само един — напред, в кървава битка за спасяване на собствения живот. Всеки за себе си.

Някъде отзад се чу мощен залп от куршуми. Почти обезумял, Гордън хвана поводите на коня, и се опита да го изведе от смъртоносния полукръг, но туземците го притиснаха с брадви, щитове и копия и приближаваха все по-близо до него. Малко преди кръгът да го погълне, той смътно усети, че хватката около него отслабва. Тракацията звук от карабините и пушките се усили и виковете на Команчи Джак заехтяха из въздуха. Неговите хора се нахвърлиха с рев върху туземците. Всичко се смеси в едно — виковете на току-що пристигналите доброволци, пукотът на карабините, лютивият дим и предсмъртните викове на калкадуните.

Съотношението на силите се промени драматично. От нападатели туземците се превърнаха в подгонени животни, които

трескаво търсеха начин да се измъкнат от обкръжението. Но продължаваха да се бият и умираха като истински герои.

Въпреки предимството от изненадата конниците на Команчи Джак се изплашиха от самоотвержеността на чернокожите воители. Те спряха набега си, спогледаха се и по общо съгласие прекратиха преследването. Адреналинът отстъпи място на разума. Предпочетоха да не навлизат в обсега на метателните оръжия на останалите туземци, които със сигурност се криеха из близките храсти.

Ръката на Гордън трепереше толкова силно, че той изпусна два патрона, докато се опитваше да презареди пистолета си. Стреля напосоки, но не видя дали успя да улучи някого. Стори му се, че воинът, който го бе ударил с брадвата си, лежеше на няколко метра от него с лице в прахта. Той приближи коня си, за да се увери, че туземецът е мъртъв. Животното изпръхтя и се сви. Изведнъж падналият туземец скочи на крака. Беше ранен, но не смъртоносно. Хвърли се с див рев към коня на Гордън и успя да сграбчи юздата му. В този миг се разнесе изстрел. Воинът успя да издаде само кратък вик и падна по очи. Куршумът отнесе половината от темето му.

— Хитър като индианец, мама му стара! — обади се Команчи Джак зад редицата от храсти. Дулото на пушката му димеше. — Имаш късмет, че минавах оттук, инспекторе.

Той излезе от прикритието си, скочи от коня и насочи пушката към главата на проснатия наблизко калкадун, но той вече беше мъртъв.

— Какви гадове само! Също като апачите — процеди през зъби. — Бият се до последна капка кръв.

— Много се забави — сопна се Гордън, вместо да благодари, че му спаси живота. — Бяхме на ръба.

Американецът бутна широкополата си шапка назад и избърса потта от челото си.

— Имахме проблеми с конете. Благодарим се, че въобще успяхме да издрапаме до вас по стръмното.

Капитанът се стресна. Не бе и помислял за този проблем. Бе предвидил, че туземците ще им устроят капан, ще пуснат срещу тях малка група воители и ще ги причакат, за да ги приклепят между копията си и реката. И бе наредил на Команчи Джак да изкачи с хората си склона и да им излезе в гръб. Но конниците бяха затруднени от острите скали и търкалящите се надолу камъни. Беше истински

късмет, че калкадун бяха хвърлили всичките си сили в нападението над отряда на Гордън и пропуснаха да се възползват от лесната плячка зад гърба си.

Но третата колона не бе имала късмета на американеца. Когато сержант Роси се появи с хората си, студена пот изби по челото на Гордън. Гледката беше страшна. Повече от половината мъже бяха ранени — те или конете им. Самият сержант изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се изправи пред своя създател. Гордън бе оставил третия отряд за резерв, но видът на момчетата му показва ясно, че ако трябваше да се включат в битката, нямаше да допринесат много за нейния изход. Какво се бе случило?

— Те обградил хора — с отпаднал глас докладва Роси. — Обградил. Едва не избил.

Той замлъкна, ръката, с която жестикулираше, докато обясняваше ситуацията, падна неестествено надолу и Гордън видя, че по нея има засъхнала кръв. Част от воините калкадун се бяха появили сякаш от нищото и бяха притиснали отряда му, който следваше този на Команчи Джак.

— Откъде дойдоха диваците, които ви нападнаха, сержанте? — попита Гордън, макар вече да подозираше какъв ще бъде отговорът.

— Дошли отзад. Зад гръб. Но някои отстрани.

Гордън кимна замислено. Значи, една част от диваците бяха вървели по петите им от самото начало. Безшумното придвижване беше тяхното голямо предимство. От друга страна, появата на жените показваше, че вече са много близо до базовия им лагер.

Дългото, продължило две седмици пътуване из напечената от слънцето планинска местност най-сетне приближаваше целта си. Тактиката на черните вече му беше ясна — силни, добре координирани удари и оттегляне в базовия лагер, скрит някъде из скалите на върха на един от хълмовете.

Този път бе успял да реагира адекватно. Вместо да прелита от едно място, където бе доложено за схватка между калкадун и някой патрул, до друго, той бе разгънал силите си и бе поел на запад, като обхождаше хълмовете от север на юг и по този начин принуждаваше воините да стеснят периметъра на действие. Наивните туземци се бяха хванали на уловката. Като истински пастири полицаите ги заграждаха и ги водеха към основния им укрепен лагер някъде из Годкин Рейндж.

В страха си да не бъдат откъснати от жените и децата воините отстъпваха бавно на юг.

Вече две седмици Уолъри слушаше разказите на завърналите се бойни групи за сновящите из хълмовете полицаи и с нарастваща тревога осъзна тактиката на Гордън. Полицайте ги заграждаха като овце. Накрая щяха да ги затворят в собствената им кошара и да ги избият като добитък.

Той се бе опитал да обясни маневрите на белите на съвета на старейшините, но никой не пожела да го слуша. Старият дарамбал беше уважаван заради храбростта и познанията си за живота на нашествениците, но всички смятаха, че надценява уменията на конниците. Та това си беше тяхната земя и те познаваха всеки храст от нея. И тези полицаи бяха водени от същата самонадеяна увереност, която костваше главата на инспектор Потър. И тези бяха по-малко на брой от мъжете в племето, и бяха на коне, което ги правеше трудно подвижни из планините. Нямаше враг, който би дръзнал да се изправи срещу камарите от копия и бумеранги, скрити на върха.

Но тази битка беше по-различна. Ехото от куршумите на белите огласяше върха и все повече ранени и кървящи воини се препъваха нагоре към укрепения лагер. Жените виеха за тези, които не успяха да се завърнат, децата плачеха от страх, а старците клатеха недоумяващо глави. Старейшините си шепнеха разтревожено. Дали старият дарамбал нямаше да се окаже прав?

Теритуба беше един от щастливците, завърнал се невредим от злощастната засада и последвалата битка. Скърбящ за загубата на приятели и роднини, той отчаяно се изкачваше по склона. Достигна върха и се просна изтощен върху камъните. Малко по-встрани, до огъня седеше Уолъри с кръстосани крака и остреше току-що издяланото си копие.

— Черните гарвани ви надхитриха — каза спокойно той и погледна безизразно към едва поемащия си дъх воин. — Конете и пушките им ви надвиха.

Теритуба напрегна сили и успя да седне. Плачът на жените разбиваше сърцето му.

— Този път е различно, човече от племето дарамбал — отвърна тихо той и хвана лицето си с две ръце. — Нападнаха ни от всички страни. Огънят от пушките им свали много наши мъже.

Уолъри продължи да дълбае дървото с острия камък.

— Водачът им е много хитър, предупредих те — каза тихо той. — И няма да спре, преди да ви унищожи до крак. Не е като баща си, когото познавах добре. Баща му убиваше, защото такава беше службата му, и страдаше заради това. Този тук е друг. Той се гордее с работата си. Исква да докаже, че е като Хенри Джеймс, но няма неговото жалостиво сърце.

Младият вожд слушаше внимателно и вече не смяташе, че Уолъри говори така, защото се страхува. Беше му се присмял, когато ги предупреждаваше за опасностите преди битката. Не трябваше да го прави. И все пак той беше владетел на тази земя, нямаше да приеме ролята на победен.

— Ние ще покажем на този Гордън Джеймс, че народът ни е непобедим. — Гласът му се извиси заедно с възвръщането на силите в тялото му. — Ще направим с него същото, каквото сторихме с предшественика му, инспектор Потър.

Въпреки смелите думи червеят на съмнението го загриза. Спомни си каква ужасяваща бойна сила притежаваха враговете му. Пушките им отваряха огромни кървящи рани в телата на воините му, а конете им бяха неудържими, копитата им танцуваха върху ранените, докато им отнемеха и последната капчица живот. Но той нямаше да покаже слабост пред един мъж от друго племе. Скри всички съмнения и страхове дълбоко в сърцето си. Захвърли предателската мисъл, че в момента хората му приличаха по-скоро на рибата, която ловяха в капаните си, за да се изхранят, отколкото на горди воители, и наложи на лицето си маска на спокойствие и превъзходство. Не, един мъж трябваше да се бие докрай за земята си!

Теритуба не беше глупав. Той подозираше, че калкадун сигурно ще последват съдбата на хората от племето дарамбал. Ако не се съпротивляваха, щяха да загубят свещената си земя. Ако излезеха срещу нашествениците, щяха да загубят живота си. И той избра да умре достойно, като истински воин.

Той стана от земята и се обърна на север, откъдето идваха враговете на неговия народ. По лицето му нямаше страх, само увереност и сила.

— Петима ранени. Трина с опасност за живота. Седмина от доброволците — ранени. Един от тях — със сериозна рана от бумеранг — четеше доклада си Гордън. Всички слушаха мълчаливо и стискаха пушките близо до гърдите си. Той вдигна поглед от бележките си и огледа хората. — Е, господо, положението засега е такова. Имахме късмет, че не изгубихме нито един човек. Днес нанесохме сериозен удар срещу враговете на Нейно величество. Сега чернилките ближат раните си и подсмърчат като бити хлапета. Но подозирам, че въпреки това са далеч от пълната капитулация.

Мъжете закимаха в знак на съгласие и започнаха да коментират помежду си. Сблъсъкът с туземците бе породил у тях уважение към воините калкадун, които бяха показали интелект и комбинативност, присъщи на европейците. Някои от полицаите бяха служили в британската армия в Африка и сравнението между африканските воители и аборигените беше определено в полза на последните.

— Имаш ли план, инспекторе? — попита Команчи Джак и запремята из устата си вечната топка тютюн.

Гордън разчисти с ботуша земята пред себе си и с помощта на една тънка клонка скицира карта на местността. Отбеляза речната долина на юг, както си я представяше. После взе шепа камъни и ги включи в скицата.

— Ние сме тук — посочи с вейката. — Камъните отбелязват южните хълмове на планината. Според моите изчисления враговете са се установили на един от трите най-високи хълма, които виждате пред себе си.

Всички насочиха погледи към трите сиви върха пред себе си. Вдигнаха ръце, за да предпазят очите си от следобедното слънце, и се втренчиха в скалистите склонове. Те излъчваха мир и спокойствие. Нямаше и знак от дебнеци в храсталаците калкадун с остри копия, но всички съзнаваха с болезнена яснота, че в момента врагът ги наблюдава.

— Ще пренощуваме тук и още с първите лъчи ще изпратим патрули, за да разузнаят на кой от трите хълма се намират основните сили на племето. Ще обградим хълма и ще ги разбием.

— Искаш да ги атакуваме фронтално? — подсвирна един от местните доброволци. — Ами ако не успеем да се изкачим с конете? Означава ли, че ще хукнем пеша нагоре? Това не ми се нрави, инспекторе.

— Скалите ни предоставят чудесно прикритие — побърза да ги успокои Гордън. Знаеше, че идеята няма да се хареса на много от хората, и беше подготвен. — Копията не могат да пробият камъка.

Мъжете започнаха да мърморят и да се почесват зад врата. Конят беше неразделна част от екипировката им. От конете те можеха да стрелят, да презаредят и да стрелят пак. Конете им даваха възможност да избягат бързо от копията на туземците. Без тях нямаше как да надбягат дългокраките калкадун.

— Какво ни гарантира, че наистина ще намерим прикритие? — загрижено попита друг конник. — Може да се окаже, че хълмът е оголен, като тези, покрай които минахме вчера. Само няколко дървета и нищо друго.

Останалите се съгласиха с него и глухият ропот се усили. Доброволците не бяха на служба и можеха всеки момент да си тръгнат. Но Гордън имаше готов отговор:

— Ако не приключим с тях сега и се върнем в Клонкъри, майолите ще решат, че са ни изплашили. Всичките ни усилия през тези седмици ще се окажат напразни. Те атакуват хората по пътищата и фермите ви. Техният вожд ни предизвика открито. Ако отстъпите сега, никога няма да можете да спите спокойно в собствените си домове. Техните нули ще продължат да разбиват черепите на жените и децата ви, копията им ще повалят добитъка, докато не ви остане нищо, за което си заслужава да се живее.

Силната реч произведе нужното впечатление. Фермерите наведоха глави, разнесе се одобрителен шепот. Сега Гордън бе сигурен, че ще продължат с него и ако се наложи, ще се бият без конете си. Но аборигените, които защитаваха земята си, също бяха готови на всичко.

— Убеден съм, че ще намерим прикритие. Логично е туземците да са избрали хълма, който им предлага най-голяма възможност да

скрият жените и децата си от нас — добави, за да ги успокои. — Нашите пушки достигат по-далеч от копията им. Ще поддържаме удобно за нас разстояние, докато атакуваме. Освен това ще се разделим на групи и ще се покриваме един друг, както направихме днес.

Въпреки усилията му много от хората останаха със съмненията си. Днес те видяха как самият инспектор бе попаднал в клопката на враговете и колко близо до смъртта бяха хората му.

Капитанът определи разузнавателните патрули за следващия ден. Сержант Роси нареди да се погрижат за ранените и организира група, която да ескортира по-тежките случаи до Клонкъри.

Гордън също се остави да се погрижат за крака му. Раната се оказа повърхностна. Щом го превързаха, той стана и се отдалечи от хората си. Решението му да притисне туземците в собственото им леговище беше важна стъпка и щеше да остане в историята на младата колония, той беше сигурен в това. Ако победеше, ролята на правителството и неговото бойно подразделение, полицията, нарастваше неимоверно. Старите земевладелци най-сетне щяха да започнат да се съобразяват с тях.

Не, нямаше да допусне да бъде сразен от аборигените. Трябваше да победи и това щеше да бъде последната битка за тази млада земя.

Той вдигна глава и се загледа в най-високия хълм пред себе си. Те бяха там и го чакаха. Нямаше съмнение, че и те съзнаваха важността на този последен, решителен сблъсък. Не заради политическото му значение, а заради собственото си оцеляване.

Дали Уолъри щеше да се гордее със своя ученик? Или щеше да проклина съществуването му?

28.

Момчето, което носеше телеграмата, гледаше с широко отворени, пълни с възхищение очи огромната къща с красиво подредената цветна градина отпред. От стълбата пред входната врата се виждаше като на длан огромното пристанище на Сидни. Така се бе захласнало по невероятната гледка, че когато прислужницата отвори вратата и го сгълча, че е застанало на парадния вход, вместо да почука на този за прислугата, то подскочи от изненада. Тя грабна телеграмата от ръцете му и прочете получателя. Беше за лейди Инид Макинтош. Постави я в сребърен поднос и я връчи на госпожата в библиотеката, където господарката ѝ се занимаваше с ежедневната кореспонденция.

Откакто управляваше компанията заедно с омразния си зет Гренвил Уайт, който се бе установил в офисите на фирмата на Бридж Стрийт, лейди Инид предпочиташе да работи в библиотеката си. Чувстваше се добре в собствения си дом и успешно се справяше със задълженията си към „Макинтош къмпани“.

Инид приближаваше седемдесетте и някога гарвановочерната ѝ коса сега бе снежнобяла, но лицето ѝ все още изглеждаше свежо и гладко, а фигурата ѝ беше като на жена по-млада с двайсетина години.

Тя благодари на прислужницата, изчака я да напусне стаята и се втренчи в плика. Изведнъж я обзе страх. Усети инстинктивно, че телеграмата съдържа лоша новина, и ръцете ѝ се разтрепериха, докато разгъваше хартията.

... капитан Питър Дъфи е обявен официално за изчезнал при изпълнение на мисия...

Телеграмата беше кратка, но не оставяше никакво място за съмнение. „Войниците не изчезват просто така“ — отчаяно помисли тя. Това беше официалният начин да ѝ съобщят, че нейният Патрик е мъртъв и тялото му не може да бъде открито. Листът падна от ръцете ѝ.

Прислужницата чу вик, като че ли господарката ѝ се задушаваше, и забърза обратно към библиотеката. Влетя вътре, без да чука, и я завари да седи неподвижно в огромния кожен стол зад бюрото си, бледа като платно. Въпреки че дишаше, на нея ѝ се стори, че вече не е между живите. Тя хукна да извика доктор Вейн.

Майкъл Дъфи съзерцаваше копието на изработената от злато и сребро плочка на отдавна мъртъв римски генерал и се опитваше да отгатне стойността на оригинала, който сигурно беше изложен в някой от европейските музеи. Надписът гласеше, че е открита при разкопки близо до Хановер, в Германия, и бе останала скрита за света близо петнайсет столетия. Сигурно бе останала там при отстъплението на римските легиони по времето, когато свирепите северни племена излизат от тъмните гори и тръгват на юг, към сърцето на римската империя, което води до така наречената от историците „тъмна епоха“.

Изборът за среща с полковник Джордж Годфри беше много подходящ, мина му през ума, когато направи връзка между сегашната международна ситуация и далечното минало. Варварите, които някога бяха принудили римския генерал да свали медальона от врата си и да го зарови в земята, отново застрашаваха равновесието в Европа. Но сега заплахата не беше за Рим, а за британската империя и германците вече не бяха диви племена с брадви и копия, а въоръжени с най-модерните оръжия за масово унищожение, производство на военните заводи „Круп“.

Новооткритият музей за земята и хората на Колидж Стрийт, точно срещу Хайд Парк, в самия център на Сидни, съдържаше интересна и богата колекция, която можеше да съперничи на който и да е исторически музей в света. Вътре можеха да се видят препарирани екзотични животни, птици и риби от всички кътчета на света. Водният и железопътният транспорт бяха направили възможен достъпа и до най-забутаните кътчета на петте континента.

— Добро утро, господин Дъфи — чу зад гърба си той и се обърна, за да поздрави полковник Годфри, който също гледаше медальона на римския генерал. — Забележително копие, не сте ли съгласен?

— Предпочитам да имам оригинала у дома, над камината — усмихна се Майкъл. — Сигурно струва цяло съкровище.

— Мисля, че сте прав — отвърна Годфри и закачи дръжката на чадъра си на лакътя. Навън валеше един от онези кратки, но проливни дъждове, толкова характерни за Сидни. — Докъде стигнахте с проучването през последните дни?

Те се отдалечиха от златната плочка и се насочиха към една от дървените пейки до стената, предназначени за уморени туристи.

— Потвърждавам, че мъжете, които работят на кораба на барон Фон Фелман, са войници, както подозираше Хорас — започна Майкъл. — Немският ми беше достатъчно добър, за да ги убедя, че съм щастлив от намерението на кайзера да разшири влиянието на немската култура и икономика из тази част на света.

Той се бе включил лесно в компанията на немците. Обясни, че е ирландец и мрази всичко свързано с британците, и че майка му е родом от Хамбург, затова владее немския. С помощта на алкохола езиците на войниците се развързаха и той успя да сглоби парченцата от пъзела.

— А докъде стигна господин Вонг?

— Установи контакт с китайците в Сидни. Запознал се с негов сънародник, който доставя плодове и зеленчуци за дома на барона. Поддържал приятелски отношения с прислугата и те му споделяли всякакви клюки за семейството.

Годфри погледна събеседника си в единственото му око и видя в него стаена болка. Веднага се досети за причината. В тези клюки неминуемо е споменавано и името на Фиона Уайт, тясно свързано с името на нейната любовница, Пенелопе фон Фелман.

— Кога мислите да се свържете с госпожа Уайт? — внимателно попита той.

— Вдругиден. От контактите на Джон научих, че сигурно ще отиде за няколко дни във вилата на Макинтош в Манли. Предполагам, че баронесата ще я последва.

— Какво мислите да правите?

— Да я изнудя да ми помогне — неохотно отвърна Майкъл. — Ако няма друг начин.

Полковникът кимна с разбиране и двамата мъже замълчаха за миг. Загледаха се в хората, които вървяха бавно по пътеката и спираха с интерес пред отделните експонати.

Годфри въздъхна и наруши тишината:

— Трябва да ви уведомя, че вашите задължения към Хорас Браун приключиха, господин Дъфи.

Майкъл погледна стреснато събеседника си. Трябваше ли да вярва на думите му?

— Хорас ми телеграфира. Съобщи ми, че прекратява мисията ви.

— Прекратява? Какво се е случило?

— Не знам, приятелю. Предполагам, че той лично ще ви обясни, когато се видите. Пристига в Сидни идната седмица. Напуснал е Таунсвил веднага щом е пуснал телеграмата. Междувременно ще ви се плати за всеки ден, до момента, в който Хорас официално не прекрати договора си с вас.

— Тогава защо ми зададохте всички тези въпроси за германците?
— раздразнено попита Майкъл. — Можехте веднага да ми кажете, че съм свободен.

— Повярвайте, имам основателна причина за това — увери го Годфри. — Работата ви за господин Браун приключи, но се надявам да ви заинтригувам с предложението на друг мой приятел, който има задача за вас. Ако я поемете, ще бъдете възнаграден богато, както никога досега.

— За какво става дума? — подозрително го погледна той. — И кой е този работодател?

— За съжаление не мога да ви открия името му в настоящия момент — въздъхна Годфри. — Но преди да продължим разговора, бих искал да ви задам един въпрос. После вие ще прецените дали ще приемете работата или не.

— Задайте си въпроса — изръмжа Майкъл.

— На какво сте способен, за да спасите сина си?

Дъфи усети ледени тръпки по кожата си.

— Какво знаете за него, полковник? — едва успя да раздвижи внезапно пресъхналите си устни.

— О, изглежда, не сте запознат с последните новини — извинително каза Годфри. — Вашият син е обявен за безследно изчезнал в Судан. Съжалявам.

— В Судан?

— Да. Доколкото знам, бил е натоварен с разузнавателна мисия на място, наречено Макнийл Зареба — там е бил базовият лагер на

нашата армия. Изглежда е попаднал на банда дервиши извън охраняваната линия. Тялото му не е намерено, така че се води за изчезнал, докато не се открият доказателства за смъртта му.

Широките коридори на музея сякаш се затвориха пред Майкъл. Патрик изчезнал при мисия! Патрик може да е мъртъв! Единственият плод на живота му, създаден от любовта!

— Какво общо има съдбата на сина ми с конкретната задача, която ми предлагате?

— Личността, която иска да ви наеме, се интересува живо от сина ви. Тя смята, че единствено вие сте способен да стигнете безпрепятствено до Суакин и да откриете капитан Дъфи или най-малкото, да потвърдите смъртта му. Аз ще подготвя нужните писма, за да ви представя на генерала на армейската част в Суакин.

— Коя е тази личност, полковник?

— Всичко с времето си, приятелю — уклончиво отвърна Годфри. — Първо искам да чуя отговора на това, което ви предложих от името на моя приятел. Приемате ли задачата или не?

— Много добре знаете, че ще тръгна веднага — грубо отвърна Майкъл. — Със или без пари.

— В такъв случай ви предлагам да се срещнем утре вечер в седем часа на Централната гара. Пред главния вход. Ще ви взема с файтона и ще ви запозная с приятеля си. Тогава ще обсъдим подробностите.

— И няма да ми кажете името на този толкова скъп за вас приятел? — ядоса се Дъфи.

— Всичко с времето си — тайнствено отвърна англичанинът. — Съжалявам, че трябваше да научите неприятната новина за сина си от мен, господин Дъфи. Знам, че не сте имали възможност да поддържате връзка с него, но съм убеден, че го обичате като истински баща и ще направите и невъзможното да го върнете в родината, ако все още е жив.

Той стана и погледна към мъжа с черната превръзка на окото, който бе втренчил отсъстващ поглед в мраморния под.

— Имате време да обмислите всичко, господин Дъфи. Мисля, че трябва да съобщите на господин Вонг за прекратяването на общата ви мисия. Знам, че той има чудесно семейство и бизнес в Куинсланд. Сигурен съм, че ще е доволен да се завърне у дома.

Той откачи чадъра от ръката си и се подпря на дръжката му.

— Вие сте истински щастливец с такъв приятел като Джон Вонг, господин Дъфи. Знам, че би ви последвал навсякъде, дори и в ада.

— Ние с него вече бяхме в ада, полковник — тихо отвърна Майкъл. — И аз никога няма да му позволя да ме последва втори път дотам. Ще отида сам.

— Знам това — отвърна със симпатия Годфри. — Желая ви успешен ден.

И се отдалечи. Майкъл го изпрати с поглед, но мислите му бяха другаде. Кой беше този неизвестен благодетел, който така силно се интересуваше от съдбата на Патрик? Кой имаше информация за собствената му идентичност. И откъде? „Гренвил Уайт“ — процеди през зъби той. Дали господин Уайт беше „скъпият приятел“ на полковника? Ако е така, това означаваше, че е в голяма опасност. Може би му устройваха клопка? Може би. Гренвил Уайт бе решил да приключи успешно мисията, в която се бе провалил преди двайсет години, и да го убие.

Параноята беше неизбежна в този свят на предателство и измама. Можеше да вярва единствено на Джон Вонг. Дали беше случайна забележката на Годфри, че услугите на приятеля му вече няма да му трябват?

Майкъл доби чувството, че се движи през тъмен тунел, а враговете му го наблюдават от страни и се забавляват със страха му. Но в края на тунела незначително просветна тъжната усмивка на Фиона. Сигурно тя се тревожеше за Патрик колкото него. Трябваше да отиде при нея. Трябваше да поговорят за сина им.

— Утре си заминаваш — каза строго Майкъл на едрия евроазиатец, който седеше срещу него в занемарената канцелария, наета във връзка с операцията срещу барон Фон Фелман.

Не че стаята можеше да заблуди някого за какво служи. При един по-щателен оглед всеки, запознат с търговия на стоки зад граница, веднага щеше да разбере, че е по-скоро наблюдателен пункт. В него нямаше документи, каквито човек очакваше да види в търговска фирма, нито счетоводни книги или информация за маршрутите на различните търговски кораби. Само една надраскана на ръка табела на вратата: „Джон Вонг — внос на стоки от Ориента“.

Джон се размърда на стола и той изскърца жаловито.

— Не бива да отиваш сам на тази среща, Майкъл? Ако подозренията ти се оправдаят, ще трябва да се охарчвам за погребение. Нужен съм ти, приятелю!

— Не, Джон! Стига вече! — прекъсна го той. — Ти имаш жена и деца. Дори съжалявам, че въобще те взех със себе си тук. Възползвах се от приятелството ти, без да държа сметка за опасностите, на които те излагам.

Джон избухна в смях, който гръмна из малкото помещение.

— Не разбираш ли, че бях започнал да скучая, тъпако? Липсват ми дните, когато двамата с теб живеехме на ръба и изпробвахме късмета си докрай. Жена ми е толкова добра готвачка, че надебелях, отпуснах се и често се питах защо бях такъв глупак да те оставя сам да се забавляваш из Ориента. Всеки път, когато Хорас идваше на приказки, ми се искаше да го помоля да ме изпрати при теб.

— Този път е различно — тъжно се усмихна Майкъл. — Сега животът ми затваря кръга, в който ме вкараха моите врагове и ме принудиха да се скитам из света без близки, без приятели и без любов. Трябва да се изправя отново срещу тях, а всички предимства са на тяхна страна.

— Нищо по-различно от миналото — тросна се Джон. — Ние с теб винаги сме били изправени срещу хората, които притежават средства и власт. Но въпреки това оцеляхме.

Дъфи се загледа с благодарност в приятеля си. Да, наистина, обстоятелствата винаги са били срещу тях и те винаги успяваха да ги преодолеят. Но този път виждаше как бесилката се люлее над главата му. Джон можеше да бъде компрометиран заради връзката си с един убиец. А това щеше да попречи на бизнеса и на семейството му.

— Заминаваш утре! — повтори решително той, извади една хаванска пура от кутията на бюрото и отхапа края ѝ. — Това, което ще стане на срещата, засяга единствено мен.

— Добре, щом искаш така — ядосано отвърна Джон, — майната ти! Аз си заминавам.

Майкъл се вгледа изпитателно в черните очи на приятеля си. По дяволите, това неразгадаемо китайско изражение!

— Ще ми се закълнеш ли, че ще си заминеш? — попита тихо, без да сваля очи от него.

На лицето на евроазиатеца се появи почти незабележимо колебание. Но то почти веднага потъна в широката му усмивка, която дойде някак изведнъж.

— Заклевам се в семейството си и в скъпите прадеди, че ще си тръгна — тържествено изрече.

— За семейството ти вярвам — ухили се Майкъл, — но се съмнявам някога да си запалил поне една пръчка тамян за знаменитите си прадеди.

— Говорех за ирландските си прадеди — извъртя очи Джон. — Доколкото знам, тяхната памет се почита с няколко чашки ирландско уиски, не с тамян. Това го правя най-редовно и ти предлагам да ги уважим и сега.

— Добра идея. Нека пийнем по едно за доброто старо време, после за ирландските прадеди, а после може да пийнем и за китайските.

Джон кимна с готовност. За него клетвата в името на семейството наистина беше свята. Само че, докато се кълнеше, бе забравил да спомене кога точно ще напусне Сидни. Със сигурност нямаше да тръгне, докато не се убеди, че приятелят му е в безопасност.

29.

Срещата с bankerите се проточи чак до вечерта. Инид Макинтош почти не вземаше участие в разговора за оборудването на още два от корабите на фирмата с охладителна техника. Омразният ѝ зет бе поел инициативата да убеди беловласите мъже да финансират начинанието.

Тя седеше в аскетичната, облицована с тъмно дърво зала, потънала в скръб за внука си и омраза към човека, който седеше начело на полираната до блясък дълга маса. Той бе избързал да заеме председателското място с явното намерение да покаже кой командва тук и Инид не успя да се пребори за позицията, която бавно, но сигурно се изплъзваше от някога железните ѝ ръце.

Останалите трима мъже представляваха британските финансови институции, които поддържаха „Макинтош къмпани“. Гренвил успя да ги убеди, че обновяването на двата допълнителни кораба и монтирането на хладилници в тях ще бъде от изключителна полза за търговията с месо между империята-майка и колония Куинсланд. Говеждото и агнешкото щяха да се обработват в кланиците на Макинтош и да се изпращат за Англия с корабите на фирмата. Така австралийското месо щеше да попадне на английските трапези директно, а това беше изгодно за всички. Досега короната можеше да се възползва единствено от произвежданата в Австралия вълна.

Bankerите слушаха внимателно доводите на Гренвил. Синкавият дим от пурите се виеше на гъсти задушливи облаци над тях. Кристалните чаши бяха пълни с отлично порто, което размекваше душите им. В крайна сметка те кимнаха одобрително и планът беше приет. Колкото и да презираше човека срещу себе си, Инид не можеше да не признае, че затварянето на веригата — от пасищата на Куинсланд до английските кухни — без ползването на посредник между компанията и английските търговци, беше истински пробив. На практика това означаваше монопол на пазара с месо.

— Благодаря ви, господа! — усмихна се широко Гренвил и стана да ги изпрати.

Уважаваните персони напуснаха задимената стая, за да се отправят към скъпите си клубове или към богатите си домове.

Изкуствената усмивка на Гренвил се стопи веднага, щом двамата с Инид останаха насаме. Тя не си направи труда да благодари на bankerите и остана на стола си. Гренвил затвори вратата и се обърна към нея. Вече не притежаваше предишното излъчване и сега приличаше по-скоро на застаряващ банков чиновник или счетоводител, отколкото на благородник. Но костюмът му както винаги беше от най-скъпия и фин плат в колонията и беше шит в „Севил Роу“ в Лондон.

— Пропуснах да изкажа съболезнованията си за твоята трагична загуба, Инид — каза меко той. — Ужасна трагедия за момчето.

Тя изслуша с равнодушие тирадата му.

— Ти успя да убедиш bankerите, че финансирането на проекта е едва ли не в тяхна полза — едва изрече възрастната жена, — но мен не можеш да излъжеш, че в сърцето ти има място за нещо друго освен за пари и власт.

— Не е така. Има място и за дъщерите ми, които случайно са и твои внучки — наблегна на последната дума Гренвил. — Двамата с теб скоро ще отпразнуваме тяхното пълнолетие.

Инид ясно усети сарказма и скритата заплаха в думите му. Той ѝ намекваше, че скоро ще ѝ отнеме контрола над компанията.

— Мисля си да им отпусна солидна сума. Нека да оценят щедростта на дядо си и факта, че не ги е забравил в завещанието си — ехидно подметна той.

— В замяна на техните акции — опита се да прикрие разочарованието си Инид. Не ѝ се искаше Гренвил да види плодовете от глупавото решение на Фиона, което на практика му предоставяше контролния пакет акции. — Нищо не даваш даром, а, Гренвил? Дори и на твоята плът и кръв.

В очите му блесна злоба към крехката жена, която седеше на масата срещу него. Колко години бе работил за нея, горчиво си помисли той, и никаква благодарност. Но много скоро щеше да настъпи краят на царуването ѝ. Той подозираше, че старата вещица се бе завърнала от Англия, за да подготви почвата за появяването на обичния си внук в света на бизнеса. На това гадно копеле! Очакваше се той скоро да напусне армията и да се завърне в Сидни. Но виж сега

какво стана! Момчето се бе загубило из суданската пустиня и най-вероятно не беше между живите.

— Не забравяй, че твоята плът и кръв ми предостави възможността да седна на този стол, лельо. Столът, който, сигурен съм, все още отчаяно се надяваш да задържиш.

— Знаеш много добре, че нямаш право на този стол, Гренвил — отвърна спокойно Инид и стана от масата. — Засега ние с теб управляваме фирмата на равни начала. Има много време, докато дъщерите ти навършат двацет и една. Всичко може да се случи.

— Не ме заплашвай, Инид — почти мило каза той. — Не забравяй, че не ти останаха много живи приятели.

— Никога няма да повярвам, че внукът ми е мъртъв, докато не видя тялото му със собствените си очи — с желязна решителност произнесе тя. — Той прилича прекалено много на баща си, за да се даде да го убият така лесно.

При споменаването на Майкъл Дъфи Гренвил пребледня. Един от двата му кошмара беше именно той — мъжът, който — беше убеден в това — един ден щеше да се изправи пред него и да му потърси сметка.

Другият кошмар, който тревожеше нощите му от известно време, беше сън, в който губеше всичко и компанията оставаше в ръцете на тъща му. Но имаше и още един кошмар. Той го посещаваше често, въпреки че нямаше логично обяснение за него. Гренвил никога не бе стъпвал в Глен Вю и не бе посещавал онова древно светилище на аборигените, които сър Доналд Макинтош бе заповядал да разселят преди близо половин век. И въпреки това зловещият хълм се явяваше в сънищата му, скалистата му твърд се отваряше и в него зейваше като рана вход на невидима пещера. Сякаш огромна зловонна паст отваряше каменните си челюсти, за да го погълне.

Инид забеляза ефекта, който произведе върху зет ѝ името на Майкъл Дъфи, и се зарадва. О, ако можеше да върне времето назад! Никога не би допуснала грешките, чиито последици я преследваха и досега. Едната от тях ѝ бе коствала любовта на единствената ѝ дъщеря и я бе превърнала в тъжна и отмъстителна старица. Самата Фиона също не намери щастие. Бе скъсала с Гренвил и се свърза с него само за да му продаде своя дял от акциите на компанията и с това да нарани майка си.

Инид отвори вратата с намерение да напусне неприятната компания на зет си. В същия момент пред нея се показва елегантният полковник Джордж Годфри с праметнат през ръката чадър. Той бе останал в коридора, за да се възхити на картините, окачени по стените. Гренвил, който бе последвал Инид към изхода, се спря и го изгледа учудено.

— Добър вечер, госпожо Макинтош. Господин Уайт! — поздрави галантно той и направи лек реверанс.

Годфри не беше дошъл случайно тук. Той бе идвал много пъти с информация за един от управителите на „Макинтош къмпани“. Сега отново носеше важна вест.

— Надявам се, че не ви безпокоя с късната си визита.

30.

Парата и димът задавяха хората, които чакаха на перона на железопътната гара. Тежките железни чудовища, които разносяха сива мъгла из равнините и планините на запад, спираха и потегляха с грохот по релсовия път.

Релсовият транспорт беше нов за Австралия. Влаковете пренасяха така очакваната от заселниците поща от цял свят, бали с вълна и млади мъже, които идваха да си търсят късмета в това все още не докрай изследвано кътче от света. Те свързваха столиците на различните колонии в континента — нещо, което доскоро беше само далечна мечта.

Зад железните коловози, които прорязваха гарата като змии, бяха паркирани файтони, каруци и двуколки, които чакаха да отведат пътниците в града срещу скромна такса. Тук богати дами, облечени с неудобни, но модерни и скъпи рокли, се смесваха с по-бедните си сестри, които не можеха да си позволят техния разкош и затова носеха по-обикновени, но удобни дрехи.

Един изискан господин слезе от елегантен файтон, праметна чадъра си през лакът и тръгна към централния вход на гарата. Очите му търсеха човека, с когото трябваше да се срещне.

Майкъл Дъфи правилно бе преценил, че скритият във вътрешния джоб на самото пистолет надали ще му потрябва в близките минути. Не вярваше, че Гренвил Уайт ще свърши сам мръсната си работа на такова оживено място. Не, най-вероятно Годфри щеше да го поведе нанякъде, а убийците щяха да ги пресрещнат по пътя. Но въпреки това се съгласи да тръгне с полковника. Надяваше се, че ще му се удаде случай да си разчисти сметките с Гренвил Уайт. Как? И сам не знаеше.

Поне този път беше подготвен, нямаше да се окаже в клопка, както преди двайсет години, когато наетите от Гренвил Джак Хортън и неговият полубрат го бяха нападнали в една тъмна уличка в „Скалите“.

Годфри го забеляза сред тълпата и му махна с чадъра. Майкъл се придвижи към него с грацията на котка, готова да скочи върху

нападателя си. Дясната му ръка беше притисната до сакото и полковникът с удивление осъзна, че ирландецът му няма доверие.

— Файтонът ми е отзад — посрещна го той. — С него ще се придвижим до мястото на срещата.

Майкъл кимна и тръгна след него.

Файтонът беше нов и много скъп. Теглеха го четири красиви чистокръвни коня. Кочияшът носеше добре поддържана ливрея, в ръката си стискаше дълъг кожен камшик. Дъфи се качи и седна срещу Годфри, по посока на движението.

Скоро щеше да се стъмни. Файтонът потегли по главната улица, после заизвива из пресечките и мина около час, преди да напусне осветените улици на града и да поеме по сравнително правия пращен път, който водеше към южните предградия зад пристанището. Магазините и оживените улици отстъпиха място на прекрасно поддържаните градини и богатите домове на колониалните аристократи и изтъкнати търговци.

Двамата мъже мълчаха. Дори и в тъмното Годфри виждаше ясно, че Майкъл не отдръпва ръка от джоба на палтото си.

— Предполагам, че държите пистолета си в един от онези мазни кожени кобури, господин Дъфи — каза той и видя изненада в очите на спътника си.

— Така е, полковник — отвърна Майкъл. Нямаше смисъл да лъже.

Полковникът смръщи вежди и се загледа зад рамото му.

— И кой според вас е тайнственият човек във файтона зад нас, който ни следва от самото начало?

— Вие знаете отговора по-добре от мен — отвърна леко озадачен Майкъл. — Без съмнение Гренвил Уайт или някоя от неговите хиени.

— Искрено се надявам да не е така — отвърна той и отговорът му обърка неговия събеседник. Ако полковникът знаеше, че някой от неговите хора ги следва, беше малко вероятно да спомене този факт пред него.

— Къде отиваме? — попита той Годфри се огледа, преди да отговори:

— Ние вече стигнахме, господин Дъфи.

Майкъл погледна през прозореца и видя огромна къща с широк път, очертан от големи дървета. Веднага позна къде се намира.

— Не мисля, че ще ви се наложи да използвате оръжие в тази къща, господине — отбеляза Годфри с тънка усмивка. — Не вярвам лейди Инид Макинтош да е опасна за вас.

На свой ред другият мъж се усмихна сконфузено.

— Ще видим. От това, което съм чувал за нея...

Полковникът се засмя леко.

— Може да се окажете прав — намигна му приятелски той.

Докато минаваха през високата порта, украсена с плетеница от ковано желязо, другият файтонът спря под сенките на дърветата зад тях, но никой не слезе от него.

Майкъл проследи маневрите на кочияша и се усмихна на себе си. Сега вече знаеше кой е по следите им.

Всъщност досега Майкъл никога не бе имал възможността да се запознае с матриарха на рода Макинтош, но знаеше много за нея и най-важното — знаеше, че тя има пръст за нещастно стеклите се обстоятелства, които коренно промениха съдбата му. Но въпреки предубеждението си изпита симпатия към крехката като статуетка жена срещу него. Тя нямаше нищо общо с образа, който си бе изградил от разказите на Фиона.

Лейди Инид седеше изправена на стола пред него. Ръцете ѝ почиваха в скута. Годфри избърза и застана зад нея, сякаш искаше да я защити от невидим враг. Беше ясно, че между тях съществува многогодишно и близко приятелство.

Часовникът тиктакаше ненатрапчиво и успокояващо, от чашата с горещо кафе пред Майкъл се виеше тънка и ароматна струйка. Той усещаше внимателния изумруденозелен поглед на лейди Инид върху себе си и не можеше да не си помисли каква красавица е била на младини. Ето откъде бе наследила красотата си Фиона. Странно, но внимателното вглеждане в лицето му не го притесни. Имаше чувството, че домакинята търси в него чертите на някой друг.

Най-сетне Годфри се прокашля и наруши тишината:

— Съжалявам, че сте се заблудили и сте помислили, че работя за зетя на госпожа Макинтош, господине.

— Недоверието е част от моя живот, полковник Годфри — отвърна Майкъл. — Не разбирам, защо не ми казахте веднага, че става

дума за лейди Макинтош.

Годфри се размърда, сякаш му беше неудобно.

— Съгласих се с моята приятелка, че ако чуете името ѝ, може да откажете да се срещнете с нея.

— Между нас се случиха неприятни неща, признавам — отвърна с равен тон ирландецът, — но вашата грижа и любов към сина ми изличиха всяка враждебност от сърцето ми. Знам, че искате да ме видите по основателна причина, свързана с Патрик, нали така, госпожо Макинтош?

Аристократичните черти на лицето ѝ омекнаха и тя го погледна с благодарност. Колко странно — времето ги бе обединило в неразрушим съюз. В края на краищата Патрик носеше кръвта и на двамата.

— Знам, че животът ви е низ от трагедии, господин Дъфи — каза тя със симпатия. — Знам също така, че моето несъгласие за връзката ви с дъщеря ми е причина за болката, която и сега долавям в погледа ви. Но признавам, че ако трябва да взимам решението си сега, бих постъпила по същия начин.

— Не очаквам друго от вас, лейди Макинтош — усмихна се той на нейната непреклонност. — Репутацията ви доказва това.

— Благодаря ви, господин Дъфи. Радвам се, че сме на чисто — позволи си малко по-широка усмивка тя. Отпи глътка кафе и продължи: — Виждам колко много прилича Патрик на вас и това ми дава надежда, че не е мъртъв, както предполагат военните. Наблюдавах ви внимателно, докато влизате в стаята, и бях впечатлена от силата и енергията ви. Вие сте достоен мъж. Знам, че сте участвали в много войни и носите белези от всяка една. Рискували сте многократно живота си, но въпреки това сте оцелели. Сърцето ми подсказва, че Патрик е наследил вашата сила и все още е жив. Докато ви чаках, си мислех да ви помоля да намерите тялото на внука ми. Но сега ще ви помоля да върнете живия Патрик в родината му.

Майкъл слушаше и уважението му към тази горда, но честна жена нарастваше с всяка минута. Остави чинийката и чашата на полираната орехова масичка за кафе и каза:

— И аз не вярвам, че синът ми е мъртъв. Той носи в себе си късмета на ирландците.

— Но по рождение е още англичанин и шотландец — напомни му Инид. — Надявам се нашият късмет също да го пази.

— Съгласен съм — усмихна се накриво Майкъл. — Един войник се нуждае от целия късмет на света, за да се върне жив и здрав у дома.

— Убедена съм, че ако някой може да го открие, това сте вие — неговият баща.

— Предполагам, че вече имате конкретен план — отбеляза Майкъл. — Уверявам ви, че с готовност ще се включа в него.

— Полковник Годфри има ценни контакти с армията. Той ще изпрати писма, за да ви представи в генералния щаб на армията ни в Судан. Това ще ви осигури помощта им. За да съм сигурна, че ще имате всичко необходимо за издирването, купих един вестник. Неговите кореспонденти отразяват кампанията на британската армия в региона. Те ще предвиждат всяка спънка по пътя ви и ще ви помагат да я преодолеете.

Това, че дамата беше купила вестник само за да му помогне в издирването, го впечатли силно.

— Моят зет беше против покупката на вестника, но аз отстъпих в друга област и нещата се наредиха.

— Любопитен съм защо се спряхте именно на мен. Виждам, че няма да ви затрудни, ако трябва да наемете дори цяла армия. Защо избирате един-единствен човек за тази задача, госпожо?

За момент Инид наведе глава.

— Армията е причина сега да се тревожим за Патрик, господин Дъфи. Вярвам, че любовта на двама души ще свърши повече работа от нейната сила.

Майкъл сведе глава. Тази дребна жена бе достатъчно мъдра, за да разбере, че той изпитва бащина любов, въпреки че бе виждал сина си един-единствен път.

— Имате ли някаква снимка на сина ми, госпожо Макинтош?

Тя погледна към Годфри. Той се извини и бързо напусна стаята.

— Господин Годфри ще ви помогне да изтеглите известна сума, която ще покрие разходите ви — каза лейди Инид. — Сумата е повече от щедра и не ме интересува за какво ще я използвате. Сигурна съм, че няма да я прахосате напразно, щом става дума за Патрик.

Годфри се върна и ѝ подаде една фотография в рамка. Тя я погледна и в очите ѝ се появиха сълзи. Побърза да я подаде на Майкъл

и скришом ги избърса. Ирландецът видя младеж, облечен в униформа на офицер от шотландски полк на британската армия. Сякаш гледаше в своето собствено лице, каквото беше преди двайсет години. Снимката беше черно-бяла и разликата между двамата не се виждаше ясно. Патрик имаше яркозелените очи на майка си и баба си. Тези на баща му бяха сиви.

— Мога ли да я задържа, госпожо Макинтош? — попита глухо той.

— Разбира се, имам много, макар че не вярвам да ви трябва снимка, за да разпознаете сина си.

Той кимна и ѝ благодари.

Тя подаде ръка на Годфри и той ѝ помогна да се изправи. Майкъл разбра, че срещата им е към своя край.

— Има нещо, което бих искала да знаете, преди да се разделим, господин Дъфи — обърна се към него тя, преди да излезе от стаята. — Може би сбърках в избора на съпруг за Фиона. Но сега, когато познавам добре внука си и съм сигурна, че не се различава от вас на вашите години, се съмнявам, че бих позволила на такъв младеж да се ожени за дъщеря ми.

Тя се обърна и величествено напусна стаята. Майкъл я изпрати с широка усмивка. Бе забелязал веселите искри в очите ѝ и си призна, че старата дама има основание да заяви това.

— Ще ви отведа обратно до Сидни, господин Дъфи — каза Годфри и откачи чадъра си от закачалката в коридора. Младото симпатично слугинче отвори външната врата.

— Няма да е необходимо, полковник — отвърна Майкъл. — Мисля, че имам транспорт за обратния път.

Полковникът го погледна озадачено.

— Да не би да искате да кажете...

— Познавам само един човек, който би подложил душите на своите прадеди на такъв риск. И се обзалагам, че все още седи в прикрития на задната уличка файтон.

— Дано господин Вонг да е задържал превоза — усмихна се разбиращо Годфри. — Пътят до Сидни е доста дълъг.

Джон Вонг бе задържал файтона, но това му бе струвало цяло състояние. Майкъл го откри в малката уличка и го дари с широка усмивка.

— Доколкото си спомням, ти се закле тържествено в семейството и прадедите си, че ще си заминеш.

Джон се ухили и го потупа по гърба.

— Да, но не съм уточнявал кога.

— Наистина не си.

— Е, кога се връщаме в Таунсвил?

— Аз оставам, за да се срещна с Хорас. Той вече пътува към Сидни — отвърна ирландецът. — После ще открия сина си в Африка. Едва след това ще дойда да опитам отново от онази огнена вода в бюрото ти.

Инид пожела лека нощ на Годфри и изкачи стълбите към библиотеката. Седна на бюрото си и извади от чекмеджето подвързания с кожа дневник. Тук тя записваше всички събития, които според нея бяха важни. Не, не ставаше дума за раждания, женитби и погребения. Такива неща тя отбелязваше в голямата семейна Библия. Тук бяха всички делови срещи, събитията, които имаха значение за просперитета на „Макинтош къмпани“, парите, дадени за подпомагане на правителството, а също и тези за закупуване на важна информация.

Тя бързо намери записаните сто гвинеи, дадени на инспектор Кингсли, някогашен служител на полицията през седемдесет и четвърта. Той ѝ бе донесъл информация от един умиращ престъпник на име Джак Хортън, която свързваше зет ѝ Гренвил Уайт с капитан Морисън Морт.

Показанията на Хортън бяха продиктувани от желанието му да отмъсти на Морисън Морт, който го бе използвал и след това го бе убил. Но в тях се съдържаха и друга ценна информация, която доказваше, че Хортън е бил нает да убие Майкъл Дъфи и убийството на неговия незаконен брат е било самозащита.

Когато получи тази информация, Инид не ѝ обърна внимание, тъй като смяташе, че Майкъл е загинал във войната с маорите на остров Нова Зеландия. А и тогава нямаше желание да доказва неговата невинност. Но сега...

Трябваше ли да оповести признанието на Джак Хортън? Беше ли в неин интерес да очисти името на Майкъл Дъфи от погрешното обвинение?

Съществуването на Майкъл заплашваше да провали усилията, които бе положила, за да привлече Патрик към света на Макинтош и протестантската вяра. Бащата можеше да върне сина в лоното на католическата църква, а беше немислимо един католик да управлява семейното богатство. Дори и ако това беше нейният любим внук. Не, по-добре беше Майкъл да остане преследван от полицията. Това щеше да затрудни контактите му с Патрик.

Изведнъж сърцето ѝ подскочи от неочакван страх. Какво щеше да стане, ако Патрик научи, че тя крие информация за невинността на баща му? Седна отново на стола и покри дневника с ръце. Не, това не биваше да става. Последиците щяха да бъдат прекалено болезнени за всички. Когато Майкъл откриеше Патрик, тя трябваше сериозно да обмисли следващите си ходове.

31.

Колоната напредваше бавно из покритата с бодливи храсти долина. Конете се чувстваха несигурни под изнервените ездачи. Всеки от конниците имаше резерви към решението на капитана да атакуват фронтално хълма на калкадун.

Теритуба се криеше зад скалите и наблюдаваше приближаването на все още дребните фигури на конниците към възвишението. Наведе се и вдигна едно копие от купчината, прикрита зад скалата.

Уолъри стоеше в подножието на върха и се вираше в една конкретна фигура от настъпващия към тях отряд, този, който бе облечен в синя офицерска куртка и не носеше карабина. Той спря и размаха ръце, хората му се събраха около него и внимателно се вслушаха в думите му. Уолъри не можеше да чуе какво казва, но се досещаше.

Гордън разпредели силите според плана и се приготви за атака. Ако калкадун не нападнеха сами, те щяха да поведат конете си нагоре по склона, докдето бе възможно да стигнат, после щяха да продължат пеша и да атакуват, като засипят врага си с дъжд от куршуми. Докато гледаше нагоре и продължаваше да обяснява нещо на хората си, Теритуба вдигна поглед към Уолъри и попита:

— Какво казва белият мъж?

— Казва, че трябва да се предадете — отвърна храбрият воин. Надяваше се, че английските думи „Хвърлете оръжието, в името на кралицата“, означават именно това.

— Ха! — плю Теритуба и стисна здраво каменната си брадва. — Много ми е интересно как ще ни накара да се предадем.

Гордън погледна нагоре, забеляза самотната фигура на високия воин и се намръщи. Къде бяха останалите воители? Криеха ли се или бяха измислили някаква хитрост? Извади пистолета от кобура, вдигна го над главата си и издаде командата.

— Атака! — извика с всички сила и двете редици конници поеха напред в галоп.

Полицаи и бушмени се юрнаха нагоре по хълма. Команчи Джак нададе индиански боен вик, спомен от битките му с апачите. Червената земя експлодира под конските копита и ги засипа с пелена от прах.

Уолъри не пропусна нищо от впечатляващата проява на европейския тактически гений. Не можеше да не усети страх и почит към военните им умения. Нямаше как такава мощ да не помете шепата воители, скрити ниско между гънките на скалистите планини.

Теритуба чу мощния вик на приближаващите конници. Досега не бе чувал толкова силен шум, произведен от човек. Беше страшно, по-страшно и от бурята, чиито светкавици понякога преобръщаха големите камъни и ги засилваха надолу по склона с гръм и тропот.

Този тропот стресна и Уолъри, върна го назад във времето, когато той, още съвсем млад, се бе скрил зад храстите, а страховитите конници профучаха като вятър покрай него и се нахвърлиха върху беззащитните мъже, жени и деца от неговия клан. Но този път нямаше страх в сърцето му. Този път той беше готов. Погледна към нервно пристъпващия от крак на крак Теритуба, който тъкмо вдигаше копието над главата си.

— Клекни! Не се показвай на черните гарвани, преди да са дошли достатъчно близо, за да използваш брадвата си!

Теритуба се сниши зад скалата.

Майолите нямаше да посмеят да излязат срещу такава сила, мислеше си доволно Гордън, докато пришпорваше коня по нанагорницето. Полицаите зад него напредваха с насочени напред пушки — страховита вълна, която изпълни въздуха с прах и викове.

— Исусе! — извика той, когато пред него неочаквано изскочиха трийсетина майоли с копия и бумеранги. — Значи не са избягали!

Конниците откриха огън, без да спират настъплението си. Куршумите се удариха в скалите, рикошираха и със свистящ звук се загубиха из сенките на планината. Отгоре им отвърнаха с копия и бумеранги. Въздухът се изпълни с цвилене на ранени коне.

Докато полицаите се изкачваха, Гордън спря и огледа отново хълма. Къде беше лагерът на туземците? Досега бе видял само шепа от тях, като се изключеше онзи самотен воин, който наблюдаваше атаката им от скалите близо до върха. Дали не бяха сменили тактиката си? Мисълта, че главната ударна сила на туземците е успяла някак си да

избегне повсеместната атака и сега се готви да ги нападне отстрани, накара кръвта му да застине.

Конете започнаха да цвилят и да мятат глави. Нападателите бяха достигнали до стръмния участък и не бяха в състояние да задържат конете. Трябваше да продължат пеша. Използвайки прикритието на скалите, внимателно се заизкачваха нагоре. От върха им отвърнаха с дъжд от камъни.

Гордън се катереше задъхано по склона. Изглеждаше, че атаката, подготвяна така внимателно, щеше да се провали. Воините на калкауна не бяха много, но се съпротивляваха яростно и бяха в по-благоприятна позиция. Не, той не можеше да си позволи да загуби битката. Къде бяха проклетите туземци?

Теритуба приклепна, готов да атакува. Враговете му бяха толкова близо, че чуваше задъханото им дишане. Надигна се и се оказа лице в лице с един бял полицай. Замахна с брадвата си и острието ѝ докосна челото му. Кръвта рукна и Гордън падна назад. Раната се отвори, показва се розова плът и той загуби съзнание. Един куршум достигна до чернокожия вожд и се заби в реброто му. Ударът го повали на земята, той падна на колене и се преви на две.

Изстрелът на туземния полицай бе спасил Гордън от сигурна смърт. Сега трябваше да помисли за собствената си безопасност. Той се прицели във високия воин на скалата над него, който тъкмо вдигаше копие си за стрелба. Нещо изсвири покрай ухото на Уолъри, но той остана цял и невредим.

— Изтеглете инспектор Джеймс! — изрева Команчи Джак от прикритието си между камъните. — Той е ранен.

Полицаят, който бе стрелял по Уолъри, изтича напред. Притичаха още трима мъже, хванаха Гордън за ръцете и краката и го изтеглиха надолу под прикритието на осигурения от хората на Команчи Джак преграден огън.

Върхът гръмна от победни възгласи при вида на оттеглящите се полицаи. Бяха спечелили битката, но цената беше огромна. Скалистият склон бе покрит с мъртви и ранени воители.

Небето представляваше червена пихтия с танцуващи черни точки по него. Слепоочията му туптяха, сякаш побеснял малоумник биеше

по тях като по барабан. Гордън Джеймс изстена, обърна се на една страна и повърна. Усилието засили болката. Двама полицаи му помогнаха да седне и някой му поднесе манерка с вода. Той отпи, но стомахът му се надигна отново и водата излезе като фонтан от него.

— Какво става? — промълви той, когато най-сетне успя да фокусира лицата пред себе си. — Какъв е този шум?

— Калкадун празнуват победата си — опита се да прикрие разочарованието си Команчи Джак.

Гордън докосна челото си и напипа стегнатата превръзка. Смътно си спомни, че нещо го бе ударило по главата. Малко преди да припадне, видя Уолъри да стои сам върху скалите под върха. Той погледна към Команчи Джак и забеляза, че ръката му виси под странен ъгъл спрямо тялото му. Очите му бяха потъмнели от болка.

— Уцелиха ме нагоре по склона — обясни той. — Много от нас пострадаха, но няма нито един убит.

— А конете? — изпъшка капитанът. — Успяхме ли да ги върнем?

— Момчетата си ги прибраха. Готови са да тръгнат за казармите още сега. Казват, че майолите са ни направили за смях.

Младият мъж се изправи с мъка на крака. Трябваше да огледа загубите. Навсякъде се въргаляха полицаи и доброволци с изпочупени крайници, с кървящи рани и мрачни лица. Нямаше шум и закачки, във въздуха витаеше духът на поражението. Победоносните викове от скалите засилваха унинието. Мъжете се чувстваха унизени, че се дадоха на трийсетина диваци, въпреки че храбростта на враговете им беше очевидна.

— Време е да се прибираме, инспекторе — приближи се към него един бушмен. Пръстите на едната му ръка бяха счупени. — Трябва да се подготвим по-добре, ако искаме да бием чернилките.

Гордън не отговори. Запъти се към сержант Роси, който почистваше раната на един полицай, прободен от копие. Мъжът изпъшка, когато сержантът се опита да извади острието от рамото му.

— Сержант Роси. Искам след пет минути всички здрави мъже да бъдат при мен.

Сержантът прие заповедта, остави ранения и тръгна да намери момчетата. След пет минути здравите полицаи се събраха. Гордън вдигна поглед към върха и видя между скалите самотната фигура на

възрастен воин. Не, не можеше да се прибере в Клонкъри без победа. Не и Гордън Джеймс.

Скупчените около него полицаи и бушмени представляваха жалка картинка. Гордън започна колебливо, но скоро гласът му укрепна и мъжете се заслушаха в думите му. Въодушевлението им нарасна, очите им заблестяха. Отрядът щеше да се раздели и да атакува хълма от две страни. Основната сила щеше да остане на същото място и след това да тръгне нагоре по склона. Останалата част щеше да заобиколи и да нападне майолите в гръб. Планът беше прост, но ефикасен. Същия беше приложил Морисън Морт при разселването на нирамбура в Глен Вю.

Хората се разпределиха в две колони. Гордън щеше да атакува отпред, а сержант Роси щеше да води обходната група. Въпреки счупената ръка Команчи Джак настоя да участва в битката. Ръката му бе привързана към пръчка, вместо шина и пушката бе заменена с пистолет.

Сержант Роси тръгна към срещуположния край на хълма, а Гордън се прикри в сенките на храстите, за да изчака придвижването им. След час чува изстрел от пушка. Сержантът бе достигнал целта си.

— Е, момчета — каза тихо Гордън, — време е.

Мъжете стиснаха оръжията и поеха в колона по един нагоре по стръмните пътеки към върха. Придвижваха се бавно, притичваха от камък на камък, стреляха, презареждаха и стреляха пак. Но сега върхът изглеждаше различен. Защитниците му вече не бяха така уверени. Объркани от промяната на тактиката, те тичаха ту от едната, ту от другата страна на склона. Мъчеха се да опазят твърдината си и неминуемо се излагаха на куршумите или на едните, или на другите нападатели. Започнаха да падат един по един. Скалите се обагриха в червено от кръвта им.

Победният ход на полицаите и доброволците продължаваше. Земята трепереше под ботушите им. Гордън стреля, докато изпразни револвера си. Хората до него вървяха напред и не спираха да обсипват върха с куршуми. Зареди отново и потърси подходяща мишена, но изведнъж осъзна, че от хълма не отговарят.

— Презареди и залегни! — заповяда Гордън, за да разкъса зловещата тишина. — Погрижете се за ранените!

Мъжете начупиха редиците и мълчаливо забързаха към храстите, където по-тежко ранените бяха успели да се скрият.

— Проклети калкадун! — поклати глава Команчи Джак. — Никога не знаят кога да се предадат.

Гордън потърси тъмно и прохладно място и се просна под сянката на една скала. Искаше да остане сам и да обмисли това, което бе станало току-що. Това не беше краят. И нямаше да дойде, докато не унищожат и последния воин от племето, докато не отнеме желанието на калкадун да се съпротивляват и да безпокоят заселниците на областта. Но къде бяха те? Къде беше изчезнало основното им ядро? Нямаше и помен от него. Само малък брой воители, които храбро жертваха живота си. Защо?

Умореното му съзнание достигна бавно до отговора и той смаяно вдигна глава към върха. Шепа храбреци се бяха жертвали, за да могат жените, децата и останалите мъже да напуснат хълма и да се скрият другаде. И се бяха превърнали в герои. Спасители на племето. Калкадун му отнеха победата. Историята за техния героизъм щеше да се разнесе из колонията и да му отнеме триумфа.

Той нямаше никаква вина. Беше си свършил работата. Бе унищожил всеки непокорен воин, който се изпречи на пътя му, и показва на шибаните майоли какво ги очаква, ако решат да се изправят срещу Нейно величество.

Защо тогава се чувстваше толкова зле? Защо му се струваше, че се бе случило нещо страшно и непоправимо в живота му? Дали този хълм не беше място, изпълнено с призраци, като онзи свещен за дарамбал хълм? И дали току-що не си бе навлякъл проклятието на тази земя, както някога баща му бе намерил своето в Глен Вю? Той стана и тръгна към сержант Роси, който се завръщаше с втората колона от полицаи и бушмени.

След обяда полицаите тръгнаха между скалите, за да преброят мъртвите и да доубият ранените. Теритуба бе дошъл в съзнание, но остана проснат до другарите си и когато чу стъпките на белите, се престори на умрял. Опита се да открие Уолъри, но не можа. Старият дарамбал се бе изпарил. Внимателно повдигна глава. Черните гарвани сновяха из неговия хълм, стреляха със страшните си оръжия и

отнемаха живота на все още дишащите воители. Да помръдне сега, означаваше сигурна смърт. Той положи отново глава на червената земя и търпеливо зачака.

Когато слънцето се скри зад хълма и звездите започнаха да изгряват, вождът изпълзя далеч от бойното поле. Добра се до реката, коленичи и намокри лицето си. Главата му пулсираше, от раната му продължаваше да тече кръв. Той легна на каменистия бряг и изпадна в дълбок сън. Изведнъж в главата му зазвуча песента на Уолъри, която бе припявал преди битката, и се събуди. Не, не беше Уолъри. Бяха дивите кучета, които ръмжаха и лаеха около богатата трапеза, останала след битката. Гордите мъже калкадун вече бяха станали храна за зверовете. Теритуба легна и заспа отново.

На сутринта го събуди пляскането на крилата на диви патици. Отвори очи и усети, че силите му се бяха възвърнали. Трябваше да намери оцелелите от племето си и да ги предупреди да се скрият, защото белите нямаше да си тръгнат, докато не претърсят всяко възвишение. Уолъри го бе предупредил за това. Но първо трябваше да намери жена си и синовете си. Той стана и отново нагази в плитчините, за да измие залепените с кръв бойни пера от голото си тяло. С отмиването на тотемните знаци той се раздели завинаги с гордостта на воините калкадун. Племето му бе престанало да съществува като бойна единица.

Гордън Джеймс лично обиколи района, преди да се присъедини към хората си, които бяха вече по конете, готови за връщане в казармите. Той вървеше бавно между убитите, спираше се пред всеки един и внимателно оглеждаше лицето му. Търсеше един определен мъж. Но Уолъри го нямаше сред мъртвите.

— Кого търсиш, инспекторе? — попита го Команчи Джак от седлото си.

Гордън се взря в гънките на планинската верига, която се простираше на изток. Един величествен орел бе разперил криле и грациозно се виеше над тях.

— Мисля, че го намерих — отвърна, загледан в орела.

Команчи Джак изплю обилна кафява слюнка и продължи да дъвчи тютюневите листа. Разбра, че инспекторът няма намерение да

му каже кого е открил, сви рамене и поведе коня към другите доброволци.

Американецът беше прав. Гордън нямаше желание да сподели, че в полета на гордия орел бе зърнал духа на храбрия воин на дарамбал. Той не свали поглед от небето, докато орелът не полетя с вятъра и не се скри зад хоризонта. Изглежда, Питър беше прав. Уолъри беше призрак, а никой не можеше да хване призрак.

32.

Пътуването с ферибота събуди болезнени спомени у Майкъл. Безгрижното време, когато двамата с Даниъл бродеха из безлюдните плажове на Манли и споделяха невинните си мечти, бе отлетяло безвъзвратно. Тогава той искаше да стане художник, а братовчед му си мечтаеше да следва право.

Поне Даниъл бе успял да осъществи мечтата си. Кейт му бе разказала, че е станал добър адвокат, член на законодателната комисия към централния съвет на колонията. Неговите мечти обаче бяха разбити в нощта, когато уби брата на Джак Хортън. Оттогава бяха изминали две десетилетия. Две десетилетия семейството му го смяташе за мъртъв, а той се скиташе по света без дом и без близък човек.

През онзи далечен ден, когато двамата с Даниъл стояха на кея на Манли и чакаха ферибота... Това си беше чиста съдба. Тогава за пръв път срещна красивата тъмнокоса девойка със зелени очи. Тогава си бе помислил, че е случайност, но сега, когато знаеше за странната връзка между двете фамилии, вече бе убеден, че някаква висша сила ги бе събрала с Фиона, за да накаже единия или другия. Или и двамата.

Кейт беше убедена, че трагедиите, които почерниха двете фамилии, са неразривно свързани с унищожаването на клана нирамбура от племето дарамбал. Отначало Майкъл се присмиваше на суеверието ѝ, но постепенно се увери, че сестра му притежава интуиция, която надхвърля границата на човешката логика. И започна да се пита дали срещата му с Фиона не бе част от грандиозен свръхестествен план на непозната нему сила. И ако беше така, дали сегашната среща между тях също беше планирана предварително?

Фериботът намали скоростта. Подвижните мостове бяха спуснати и пасажерите се струпаха около тях. Той стъпи на кея, пое свежия провинциален въздух и се загледа в живописното селце, удобно разположено между тихите води на пристанището и бушуващите вълни на Тихия океан. Тук винаги изглеждаше някак празнично. Във въздуха се усещаше ваканционен дух и Майкъл усети желание за

живот. Една отдавна изгубена надежда за щастие започна лекичко да се възражда в душата му.

Тръгна по главната улица, премина покрай оживените магазинчета и елегантните хотели и се озова до плажната океанска ивица. Чрез контактите си с китайската прислуга на Фон Фелман Джон бе получил информация, че Фиона ще остане във вилата на семейство Макинтош няколко дни.

Скоро стигна до брега на океана. Пясъкът заскърца под ботушите му, утринният ветреца разроши все още гъстите му къдрици. В далечината съзря самотна фигура с чадърче за слънце. Дамата се разхождаше боса по плажа и държеше сандалите си в ръка. Сърцето му безпогрешно разпозна коя е тя. Тихо се приближи зад нея и прошепна в ухото ѝ:

— Дано ангелите те закрилят.

Фиона се вкамени, за миг му се стори, че ще припадне. Но тя се съвзе и извърна бавно глава към него, сякаш се боеше, че ще види призрак.

— Майкъл! — промълви задавено и големите ѝ зелени очи се разшириха от изумление.

— Надявам се, че помниш тези думи — мило ѝ се усмихна той. — Знаех, че ще те намеря тук. Не ме питай откъде.

Тя не можа да отговори веднага. Шокът от появата на мъжа, когото някога бе обичала безумно, я остави без думи. Колко време бе минало от онази прекрасна нощ, когато двамата опознаха телата си в същата вила, където сега бе отседнала? Цяла вечност може би. Оттогава го бе видяла един-единствен път, но тогава вярваше, че той е мъртъв, и братовчедка ѝ го бе представила като Майкъл О'Флин — американски търговец на оръжие. Сега той стоеше пред нея, с десетилетия по-стар от образа, който носеше в сърцето си, и все пак същият. Погледът ѝ се спря на леко кривия нос, доказателство за времето, когато беше ненадминат шампион по юмручен бой в града. После се взря в очите му. Въпреки че носеше превръзка на едното си око, другото излъчваше същата нежност и радост, които някога бяха пленили сърцето ѝ.

— Ти все още си много красива, Фиона — каза възхитено той. — Дори по-красива отпреди. Сякаш всяка година е придавала още дълбочина на красотата ти.

Тя несъзнателно оправи косата си и се засмя, макар че в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ах, ти, Майкъл! Не си загубил ирландския си чар. Въпреки ласкателствата ти знам, че косата ми се е прошарила.

— Само няколко сребърни нишки, които те правят истинска лейди — каза той с любов и ѝ се усмихна. — Красотата ти е неостаряваща като синьото на океана, като цветовете на розата, като...

— Знам, че ме лъжеш, Майкъл — промълви тя и остави сълзите да се стичат свободно по лицето ѝ, — но ще повярвам на всяка твоя дума, защото не познавам по-мил и нежен мъж от теб.

Суровият войник на съдбата отвърна поглед от лицето ѝ. Не искаше тя да види сълзите му. Много малко хора познаваха истинската му природа. Много малко знаеха колко доброта и любов криеше в сърцето си безскрупулният наемник. И Фиона беше една от тях.

— Знам за Патрик — задавено изрече той и се загледа в неспокойните води на океана. — Обещавам ти, че ще го намеря.

Монотонният ритъм на разбиващите се в брега вълни бе нарушен от тъп звук. Чадърчето бе паднало от ръцете ѝ. Той се стресна, обърна се и се намери в прегръдките ѝ.

Фиона зарови лице в гърдите му и тялото ѝ се разтреса от ридания. Тя заплака с глас. Плачеше за годините, които бяха пропуснали, за сина, на когото не можаха да се порадват и за неговата незнйна съдба. Спомни си ясно силата, която излъчваха ръцете на единствения мъж, когото бе обичала, усети я и сега. Притисна се в него и остави дълго потисканата мъка да се излее от сърцето ѝ заедно със сълзите. Пръстите му започнаха да гаят косите ѝ и тя се сгуши в него, сякаш отново беше малко дете в прегръдките на своята любима нани.

Фиона и Майкъл седяха в гостната на вилата, потънали в спомени. Сцената отпреди двацет години се повтаряше, но този път в милувките им нямаше страст. Изгарящата любов бе отстъпила място на нежно приятелство.

— Знам за теб и Пенелопе — въздъхна Фиона и наведе глава. — Знам, че е имала тялото ти, но съм сигурна, че не е достигнала до душата ти, която някога принадлежеше на мен.

Той не отговори, но беше съгласен с нея.

— Пенелопе и аз... — тя се запъна, сякаш не можеше да намери точните думи. Но намери сили да вдигне глава и да изрече: — Обичам я по начин, който ти може би няма да разбереш.

Майкъл не разкри, че знае за тяхната връзка. Предпочиташе да я остави да си мисли, че някои неща остават тайна за другите.

— Мисля, че разбирам — каза и нежно погали ръцете ѝ. — Не е необходимо да ми казваш повече, освен ако не искаш.

— Ти винаги ще останеш в сърцето ми, Майкъл — промълви тя. — Когато научих за теб и Пени, ме заболя. Но тя ми каза, че мъжът, когото е любила, не е онзи Майкъл Дъфи, който някога ме обичаше, и аз разбрах. Всяка от нас е имала щастието да открие любовта на своя Майкъл.

Той се засмя на опита ѝ да обясни сложните отношения между тримата, но тя се смръщи и го погледна с укор.

— Защо се смееш? — попита го сърдито. — Аз бях сериозна, Майкъл.

Той престана да се смее и я погледна с любов.

— Знаеш ли, аз наистина съм щастливец, че съм имал две толкова красиви жени. Но се моля горещо синът ни никога да не разбере, че майка му и леля му са споделяли леглото на Майкъл, нищо, че според вас под това име се крият двама различни мъже. Подозирам, че строгото английско възпитание няма да му позволи да види нещата по този начин.

Фиона се засмя, когато си представи объркването на Патрик. Но смехът ѝ угасна бързо. Тревогата отново я завладя.

— Нали ще го намериш, Майкъл?

Изумрудените ѝ очи се впиха в неговите. Той беше единственият мъж, на когото имаше доверие.

— Ще го намеря! — твърдо отговори той и притисна ръцете ѝ към гърдите си. — Ще го намеря и ще ти го доведе!

Фиона се опита да се усмихне, но явно имаше и друго, което я измъчваше.

— Дори и да го върнеш, майка ми вече го е настроила срещу мен — прошепна. — Излъгала го е, че съм искала да го занесат в приют и единствено доброто сърце на Моли го е спасило от сигурна смърт.

За секунда Майкъл остана като зашеметен от разкритието. Способна ли беше лейди Инид на такава долна постъпка?

— Тогава аз ще му кажа истината! — реши. — Ще му кажа, че има най-прекрасната майка на света.

Фиона го прегърна силно. Не ѝ достигаха думи, за да изрази благодарността си.

— Ох, Майкъл, ето защо те обичам толкова много. Ти можеш да прозреш истината. И винаги успяваш да ме утешиш.

Не забеляза Пенелопе, преди да застане пред тях. Майкъл я зърна пръв и смутено се освободи от прегръдката на Фиона.

— Здравей Фиона — каза любезно, но без да я погледне, и се обърна към Майкъл. — Очаквах да те видя по-рано.

Фиона моментално се промени. На лицето ѝ се изписа чувство на вина. Макар че между нея и Майкъл не се бе случило нищо, ситуацията беше доста компрометираща. Тя оправи роклята си и се усмихна на Пенелопе, която ѝ отвърна хладно.

— Какво значи „очаквах да те видя по-рано“? — попита Майкъл.

— Съпругът ми знае, че си в Сидни. Хората, които работят за него, му докладват всичко. Когато му казаха, че ги е посетил един як ирландец с превръзка на око и отличен немски, беше лесно да се досети, че си ти. Трябвало е да бъдеш по-внимателен, любов моя.

— Исусе, дева Марийо и Йосифе! — извика той. — Какво друго знае?

Пенелопе придърпа един стол и седна.

Въпреки плашещите разкрития Майкъл не можеше да не се възхити на красотата ѝ. Годините не бяха отнели привлекателната сила на чувственото ѝ тяло. Пищните ѝ форми породиха у него желание и той си спомни с носталгия за уханието на копринените чаршафи в спалнята ѝ.

— Манфред мисли, че онзи ужасен господин Хорас те е изпратил, за да осуетиш мисията му — призна тя. — Съжалявам да ти го кажа, но той се зарече, че ще те убие, ако се намесиш в работите му.

— Имаш предвид присъединяването на Нова Гвинея към земите на кайзера?

— Никога не говоря за това, което съм чула в леглото си, Майкъл — усмихна му се тя. — Мисля, че го знаеш, и се надявам да го оцениш.

Фиона се размърда неловко, премести погледа си от Майкъл към братовчедка си и обратно.

— Можеш да увериш Манфред, че нямам намерение да се меся в работите му. Нито аз, нито Хорас.

— Аз може и да ти повярвам, Майкъл — каза Пенелопе и в гласа ѝ се долови симпатия, — но нямам влияние над Манфред. Той намира, че си много опасен човек. За съжаление не те познава в тази светлина, в която те познаваме ние с Фиона.

— Баронесо, заявявам ви, че вече не работя за Хорас Браун — заяви официално Майкъл, нетърпелив да увери Пенелопе в думите си и същевременно да отклони разговора от неудобната тема, която тя се опита да подхване.

— Казах, че ти вярвам, но за да запазиш живота си, трябва да напуснеш Сидни веднага.

— Моят живот ли, Пенелопе — ехидно се усмихна той, — или твоя?

Тя стрелна с поглед Фиона. Беше дошла, за да я утеши с тялото си, а я завари в прегръдките на Майкъл. Никога до този момент не бе изпитвала такава несигурност в чувствата на братовчедка си. Но това, което видя в зелените очи на любимата си, ѝ върна самочувствието.

— Твоят, Майкъл — каза уверено тя.

Нямаше какво повече да се прибави към разговора. Двете жени си размениха погледи, изпълнени с любов. Майкъл беше излишен и той го разбра. Стана, пожела им приятна вечер и излезе навън. Последният спомен от единствените две жени, които бе обичал, щеше да остане този влюбен поглед между тях и преплетените им ръце.

Докато вървеше по обратния път, осъзна с кристална яснота, че между него и Фиона не бе останало нищо освен любовта им към Патрик. Тя принадлежеше изцяло на Пенелопе и той не чувстваше никаква ревност. Това, на което бе свидетел във вилата на брега, беше истинска любов, въпреки че не можеше напълно да я разбере. Въздъхна и се загледа в огромните прииждащи към брега вълни. Нямаше мъж, който можеше да разбере напълно жените. По-лесно щеше да му бъде да намери Патрик.

33.

Бен слезе от седлото и поведе кобилата към обора. Щом наближи гроба на Джени, спря за миг, за да види как върви малката фиданка. „Ще ѝ трябва повече вода“ — помисли той.

Животът му в имението не беше лесен. Трябваше му човек, който познава добре околността и разбира от добитък. Докато Уили беше с него, двамата се справяха с работата, но той бе заминал и се оказа трудно да намери смелчага, който би се съгласил да поведе стадата из земята, в която дебнеха свирепите воители от племето калкадун.

Бен свали юздата от кобилата и я вкара в конюшната. Животното разтърси нервно главата си и той поклати съчувствено глава. Хълбоците ѝ бяха почернели от стотици мухи. Но неговото положение не беше много по-добро. Беше уморен, потен и самотен. Самотата го потискаше най-много, с всеки изминал ден ставаше все по-осезаема.

— Ха-а! Ха-а! — нежно подвикна и прокара ръце по кожата ѝ, за да прогони мухите. После вдигна задния ѝ крак, беше му се сторило, че на връщане леко накуцва. Изведнъж някой закри светлината и той вдигна тревожно глава.

Теритуба наблюдаваше предпазливо мъжа, когото познаваше като Азбен. Как щеше да реагира? Щеше ли и той да стреля, както бяха направили белите фермери, на които се натъкна, докато бягаше с двете си жени и сина си. Конниците стреляха в тях и отнеха живота на едната му съпруга. Това се случи на другия ден след жестокия сблъсък между неговите воители и черните гарвани и планините все още гъмжаха от стрелци.

Младият воин разбра, че свещените хълмове вече не са сигурно убежище за него и за хората му, и реши да бяга на изток, към необятната, покрита с тръни равнина. Но по пътя се случи нещастieto и единствената му надежда остана този мъж, който някога ги бе посрещнал в земята си с добро. Дали и сега щеше да даде подслон на

семейството му? Теритуба видя, че белият мъж вдигна поглед към него, но не помръдна. Остави го той да направи първата стъпка.

Бен се изправи и ръката му инстинктивно потърси дръжката на револвера. Присви очи срещу следобедното слънце и видя застаналия неподвижно абориген в края на двора, откъдето започваха гъстите храсти. Изведнъж го позна. Това беше същият воин, който бе срещнал преди няколко седмици в сухото речно корито на края на землището си. Видя, че не е въоръжен и като че ли имаше рана.

— Ела насам — викна той и му направи жест да се приближи. — Имам малко храна в колибата.

Теритуба разпозна жеста и бавно се приближи към него.

— Азбен? — произнесе с колеблива усмивка.

Бен се засмя на поздрава му и аборигенът въздъхна облекчено. Духът на този мъж наистина беше добър. Пристъпи една крачка към него и заговори на собствения си език. Помоли го за храна и подслон. Бен не разбра нищо, но от тъжните очи на госта си усети, че става въпрос за нещо важно.

Теритуба се обърна и вдигна ръка. От шубраците се подадоха срамежливо едно момче и млада жена. „Сигурно са гладни“ — досети се Бен, като видя хлътналите им коремни.

— Ха! — плесна с ръце той и ги огледа весело. — Ето че си намерих градинар, готвачка, а може би и говедар.

Две седмици по-късно в имението се завърна мръсният и изморен до смърт Сол. Той застана с наведена глава пред баща си и зачака присъдата му. Бен не каза нищо. Само поклати глава, изумен от смелостта на сина си, който се бе решил да предприеме сам дългото и опасно пътуване от Таунсвил до Клонкъри. Сол обясни, че се е сприятелил с един от работниците на Кейт и го е убедил да го вземе със себе си, когато тръгнал на път за Клонкъри. От града дотук се бе придвижил пеша. Беше се сетил да остави неграмотно написано писмо на брат си Джонатан, че тръгва като помощник с фургоните и че ще се върне да помага на баща си в Йерусалим. Надяваше се, че чичо му Соломон ще разбере, че мястото му е тук, до баща му, и ще го защити.

Когато Джудит прочете писмото, веднага заяви, че някой трябва да тръгне след фургоните и да върне момчето обратно. Но отговорът на Соломон я смая.

— Остави го, скъпа — меко, но решително каза той. — Сол не е бебе. Нека сам да намери пътя в живота си.

Жена му го погледна изумено и му се сопна:

— Той е още дете и се нуждае от добро образование, Соломон!

— И ще го получи — кротко отвърна съпругът ѝ. — Той иска да стане фермер, а кой друг ще го научи по-добре от баща му?

Джонатан седеше свит на стола до масата и слушаше разправията между възрастните. „Щом Сол иска да става фермер, добре“ — помисли си той с известно чувство на вина. Но лично за себе си искаше нещо друго. Искаше да стане адвокат, лекар, а защо не и банков директор? Леля Джудит се обърна към него, притисна го до гърдите си и се закле, че ще му осигури най-доброто образование, което семейството може да си позволи. Той зарови глава в огромната ѝ пазва и си обеща да не ги разочарова никога.

Бен Розенбаум не знаеше как да реагира на неочакваното появяване на сина си.

— Трябва да взема камшика и да ти нашаря гърба — извика той.

— Направи го, татко! Само не ме връщай там. Погледите им се срещнаха. Очите на Бен се навлажниха и той наведе глава, за да скрие слабостта си.

— Иди да хапнеш нещо — измърмори и тръгна към обора. — Жената на Теритуба ще се погрижи за теб.

Изведнъж се спря и се обърна. Синът му продължаваше да стои на мястото си, сякаш очакваше още нещо от него — бой с камшик или добра дума.

— Добре е, че си отново тук, синко. Но сега ще трябва да си съдъреш задника от работа, докато брат ти учи в най-престижните училища в колонията.

Сол искаше да изтича и да прегърне мъжа, когото обичаше толкова много, но знаеше, че това са детски глезотии. Кимна мълчаливо и тръгна към колибата, за да се запознае със съпругата на Теритуба и неговия син.

В следващите дни малкият калкадун стана най-добрия му приятел. Двамата бързо преодоляха дистанцията, породена от езиковата бариера и различния цвят на кожата, и откриха общата си любов към дивата природа и животните. Малкият туземец и баща му бяха незаменими учители по предмета, който беше от жизнено значение за него — оцеляване в буша.

Бен наблюдаваше как двете момчета бърбят щастливо на някаква смесица между английски и калкадун, как ловуват и си помагат във всичко и усмивката ту изгряваше на лицето му, ту угасваше. Момчето щеше да остане тук, но не можеше да остане невежа. Щеше да се наложи сам да го научи да чете и да пише, както и да го запознае с елементарни правила на общуване. Щом искаше един ден да управлява Йерусалим, щеше да му е необходимо нещо повече от умението да загражда стадата и да подковава конете.

34.

Дъждът барабанеше върху тенекиения покрив на паянтовата постройка на гостилницата, която се намираше в началото на китайския квартал в Сидни. Мъже с дръпнати очи и хванати на опашки коси се трупаша около масите, където се играеше маджонг. Бамбуковите плочки се плъзгаха по излъсканото дърво и издаваха звук, подобен на цвърченето на врабчетата. Други държаха близо до устата си купички и с китайски пръчици поглъщаха традиционния ориз. От време на време някой от тях вдигаше глава и хвърляше подозрителен поглед към двамата европейци, седнали в ъгъла на заведението. За изненада на изпотения в кухнята готвач по-възрастният от тях даде поръчката си на чист китайски. Това смекчи погледа му и той се спусна да приготви най-вкусния ориз за гостите.

Скоро купичките бяха сервирани. Хорас опита деликатно от храната, но Майкъл се нахвърли лакомо върху порцията си. Отдавна не бе вкусвал китайска храна.

Когато омете и третата порция ориз, подправен с тънко нарязан бекон и зеленчуци, той избърса устата си с маншета на ризата и се облегна доволно назад.

— Още една, приятелю? — попита Хорас, но Майкъл поклати глава.

— Може би по-късно.

Хорас остави своята купичка върху масата, извади чиста носна кърпа и избърса лицето си. В гостилницата нямаше салфетки, просто защото никой освен изтънчения англичанин нямаше нужда от тях.

— Какви прекрасни готвачи са тези жълтури! — въздъхна доволно той. — Сега вече мога спокойно да умра.

— Толкова ли е лошо положението? — загрижено попита Майкъл.

— Да, мило момче — тъжно отговори Хорас.

— Затова ли прекрати мисията?

Хорас отговори уклончиво:

— И затова. Наближаването на фаталния час кара човек да се замисли за истински важните неща в живота. Когато Годфри ми съобщи за изчезването на сина ти, аз се запитах...

Готвачът се появи отново, поклони се и попита дали имат нужда от още нещо. Хорас му махна с ръка и той изчезна в кухнята.

— Не знам как да го нарека по друг начин освен прозрение. Изведнъж осъзнах нищожността на моите усилия. Цял живот се мъчех да покажа истинския враг на онези господа в кабинета, но срещам единствено равнодушие. Те не се интересуват от колонията си. Обръщат се към нея само когато имат нужда от войници за безбройните войни, които водят из цял свят. И ето го твоят син — роден тук, но запратен да се бие срещу непознати нему врагове и да жертва живота си за чужда кауза.

— Осъзнаваш ли, че думите ти могат да се изтълкуват като измяна към Короната? — подразни го Майкъл. — Говориш като австралиец, старче.

Хорас се усмихна тъжно.

— Прекалено дълго живях в Австралия, Майкъл, сред хора, които отчаяно се опитват да докажат верността си към майка Англия. Но майка Англия може да бъде голяма мръсница. Тя ще използва своите кутрета в бъдещите си войни. Ще ги остави да проливат кръвта си за нея и след това ще забрави за тях. И това ще стане, Майкъл. Помни ми думата. Може би не в нашия живот, но е неминуемо, както е неминуемо, че кайзерът ще анексира Северна Нова Гвинея. И майка Англия ще изпрати верните колониални войски да се бият за същите територии, от които така леко се отказва сега.

— И ти мислиш, че това, което сме правили с теб в продължение на десет години, е било напразно?

Хорас се пресегна през масата и го потупа по рамото.

— За времето си то имаше смисъл, момче. Ние с теб се опитахме да променим нещата. Но усилията ни останаха незабелязани.

— Признавам, че не съм се вълнувал от крайната цел на работата си, Хорас — каза тъжно Майкъл. — Просто ме примамиха парите. А и този живот беше единственият, който знаех как живея. Иначе не давам и пукната пара за Нейно величество.

— И въпреки това направи много за нас — възрази англичанинът. — Но дойде време аз да се върна при зелените полета

на Англия, а ти — да намериш сина си. Джордж Годфри ми каза за предложението на госпожа Инид Макинтош. Кога заминаваш?

— След три дни има кораб за Судан. От там ще тръгна към Суакин да се представя в щаба на армията. Годфри ме снабди с писма за началниците.

— Добрият стар Годфри! Той познава почти всички там — рече замислено Хорас и се загледа в играта на маджонг на съседната маса. — И какво ще правиш, след като го намериш? Обратно в Австралия?

— Ще се захвана с нещо, за което мечтая още от детството си.

— Ще станеш художник? — Вдигна вежди Хорас и Майкъл кимна. — Хубаво е да преследваш мечтите си. Ако ги загубиш, значи е дошло време да се преселиш във вечността. Повярвай ми, знам го.

— Отдавна искам да ти кажа нещо, Хорас — наведе се над масата ирландецът и Хорас трепна от агресивната нотка в гласа му. — Въпреки че си едно подло копеле, което ме принуди да работя за Короната, като ме притисна до стената, аз винаги съм те харесвал.

Хорас прие комплимента, най-големия, който Майкъл би си позволил. Това между тях беше истинско приятелство, което не можеше да бъде унищожено от национални или политически интереси.

— Благодаря ти, Майкъл! — отвърна той и за свой ужас усети, че се задушава от емоции. — Мисля, че е време да се разделим, докато сме още трезви. В противен случай може да кажем неща, които ще ни накарат да се почувстваме неловко след това.

Майкъл се ухили с разбиране.

— Прав си, Хори — каза закачливо. — Мисля си обаче, че присъствието ти в тази част на града не е случайна.

— Не, разбира се — отвърна дребният мъж и се надигна от стола. — Надявам се, че нашият любезен домакин ще ми подшушне откъде мога да се снабдя с онези вещества, извлечани от мака. Имам нужда от тях, за да преживея деня.

Той се сбогува с Майкъл.

— И знаеш ли какво още, момчето ми? Ако още веднъж ме наречеш Хори, ще те ударя с бастуна по главата.

Майкъл се засмя с глас.

— Щом още имаш хъс да заплашваш, значи ти е рано за гроба, старче.

— Дяволски си прав, приятелю — усмихна се Хорас. — Има още хляб в мен.

Англичанинът изпрати с поглед приятеля си. Навън валеше силен дъжд. Видя, че Майкъл вдига яката на сакото си и тръгва нагоре по улицата. Тъкмо щеше да потърси собственика на заведението, когато забеляза някакво движение под сянката на магазина отсреща. Трима мъже неочаквано се появиха под пелената от дъжд и хванаха ръцете на Майкъл, преди да успее да извади колта от джоба си.

Хорас избута идващия към него китаец и изхвърча навън, но беше късно. Похитителите набутаха Майкъл в един файтон. Англичанинът се втренчи безпомощно в кочияша, който удари с камшика и конете забързаха по тясната лошо осветена уличка. Инстинктът му подсказа кои са мъжете и къде откарват приятеля му. За съжаление знаеше също, че ще го измъчват, преди да го убият. И той не можеше да направи почти нищо, за да му помогне. Почти нищо.

35.

Трюмът вонеше на мас. Тримата моряци и Майкъл бяха мокри до кости. Ръцете на ирландеца бяха завързани за една подпора на тавана на помещението. Жълтата светлина хвърляше зловеци отблясъци по лицата на похитителите му, сенките им се уголемяваха и множаха по стените на мрачното помещение.

Майкъл знаеше, че те не са прости моряци, а войници на кайзера, закалени в много битки и предани до смърт на шефа си, унтерофицер Фон Фелман. Те от своя страна знаеха, че той говори свободно немски и затова почти не разговаряха, но не беше нужно да ги чуе, за да разбере, че вероятността да напусне кораба жив е нищожна. Пенелопе го бе предупредила.

Ръцете му отмаляха.

— Как мислиш, дали ще ти се откъсне от сърцето една цигара, Гюнтер? — каза на немски той и изпъшка от болка. — Или си на мнение, че в предсмъртния си час войниците не трябва да вонят на цигари?

Гюнтер беше най-възрастният от тримата войници. Някога беше служил в Мексико с Чуждестранния легион. Майкъл също бе работил там след Гражданската война и двамата мъже откриха обща тема, която ги сближи. Немецът запали цигара и я сложи между устните му. После отстъпи назад и го погледна със симпатия.

— Съжалявам, че стана така, приятелю — каза. — Знам за подвизите ти и съм впечатлен от военните ти умения.

— Благодаря, Гюнтер! Разбирам, че в това тук няма нищо лично — отвърна Майкъл. Цигарата подскочи между устните му.

— Ти ни направи на глупаци, Майкъл Дъфи — изрече германецът с неприкрито възхищение. — Много те бива.

— Биваше ме — каза Майкъл и дръпна от цигарата. — Не очаквам да ми повярвате, но това е самата истина. Вече не работя за ничий шпионаж.

— Прав си, Дъфи, няма да ти повярваме — отвърна някак тъжно Гюнтер, — макар че бих предпочел да е истина. Не ми харесва

мисълта, че храбър мъж като теб трябва да умре.

Изведнъж тримата моряци се изпънаха и впериха погледи някъде зад Майкъл. Той веднага се досети кой се е появил. Чуха се стъпки и барон Манфред фон Фелман застана пред него. Бяха минали дванайсет години от последната им среща. Не можеше да се каже, че баронът е остарял, по-скоро беше улегнал. Дори и в скъпия цивилен костюм изглеждаше като войник.

— Съжалявам, че трябваше да постъпя така с вас, господин Дъфи — каза той с тон на наследствен аристократ. — Още не съм ви благодарил, че очистихте земята от онзи престъпник, капитан Морт, но не вярвам, че сте дошли в Сидни заради някоя добра дума от моя страна. Виждате ли, аз случайно знам, че тук вие сте търсен за убийство.

Майкъл изплю недопушената цигара и се повдигна на пръсти, за да облекчи ръцете си.

— Признавам, че знам за вашите планове — каза тихо, — но ви заявявам най-отговорно, че ми бе наредено да спра работа по саботирането на мисията ви.

Погледите им се срещнаха и спокойните сини очи на барона се взряха внимателно в Майкъл.

— При други обстоятелства щях да ви повярвам, господин Дъфи — наруши тишината германецът. — Но в момента ние сме на война, както сам ще признаете, и ако искам да се чувствам спокоен, не мога да ви оставя жив. Вие бихте ли ми повярвали, ако бяхте на мое място?

Майкъл замълча. Каквото и да кажеше, без потвърждение от страна на Хорас, нямаше да има стойност.

— За съжаление не — поклати глава Манфред. — Не мога да си позволя да рискувам. Ще се наложи да ви подложа на разпит, за да разбера кой друг знае за моята мисия.

— И как ще сте сигурен, че казвам истината — опита се да остане спокоен Майкъл, — след като знам, че ще ме убие, какъвто и да е резултатът от разпита?

— Ще позная, ако скриете нещо от мен, господин Дъфи — прониза го с поглед германецът. — Уверявам ви.

Баронът отстъпи и кимна към Гюнтер, който с един замах свали мократа риза от тялото на Майкъл. В ръката му проблесна нож.

Лицето на Гюнтер беше непроницаемо, само нервният тик караше лявото му око да примигва. Не беше доволен, че именно той трябва да изпълни задачата, но като легионер в Мексико бе научил много техники за водене на разпит и беше логично да изберат него.

— Сержант Гюнтер ще ви причини болка — обясни Манфред. — Аз ще ви задавам въпроси и очаквам от вас честни отговори. Ако те ме удовлетворят, ще прекратя мъчението и ще ви осигуря достойна смърт. Разбирате ли какво казвам?

Майкъл кимна и се замоли бог да му даде сили за предстоящото изпитание. Нямахше много за казване, единственото, което го притесняваше, беше, че може да се пречупи и да издаде, че Хорас е в Сидни. Това означаваше сигурна смърт за приятеля му.

Манфред даде знак и Гюнтер мушна острието на ножа под кожата на ребрата му. Натисна леко и то се плъзна бавно между костите и хрущяла, без да пробива белия дроб.

Майкъл се сгърчи и едва успя да сдържи вика си. Острата болка прониза засегнатите от стоманата нерви. Кръвта оплиска дъсчения под. Гюнтер извади рязко ножа и се обърна с гръб към него.

— Кой друг в Сидни знае за нашите планове? — тихо попита баронът и се взря в очите му.

— Само аз и твоята съпруга — успя да размърда устните си той. За щастие Джон Вонг си бе заминал.

— Пенелопе? — изненада се Манфред. — Срещали сте се с нея?

Майкъл оголи зъбите си в нещо като усмивка. Надяваше се да изнерви мъчителя си и да го предизвика по-бързо да го прати на оня свят. Смъртта щеше да бъде истинско облекчение.

Но другият разгада ходовете му.

— Знам за връзката ви със съпругата ми — прошепна в ухото му, за да не бъде чуто от подчинените си. — Тя е необичайно освободена във всяко отношение жена. Обича да причинява болка. Това я възбужда. Вие знаете за тази нейна слабост, нали? Мисля, че много ще ѝ хареса разказът ми за вашата смърт. Дори си мисля, че ще съжалява, че не е била на мястото на Гюнтер. Така че не се опитвайте да ме разгневите, като я намесвате.

И той се приготви да даде нов знак на мъчителя му. Но изведнъж замръзна на мястото си и се вторачи невярващо зад Майкъл.

— Ние с вас трябва да си поговорим, барон Фон Фелман — чу Майкъл гласа на Хорас. — Насаме.

Германецът кимна и тръгна към каютата си. Щом двамата мъже излязоха от помещението, Гюнтер запали цигара и я сложи между устните на Майкъл.

— Съжалявам, че се получи така, приятелю — измънка, — но трябваше да се подчиня на заповедта.

— Знаем, нищо лично — отвърна той. — Просто си вършиш работата. Щеше ми се да не си толкова добър в нея.

Германецът се засмя тъжно. Не можеше да не се възхити на смелостта на мъжа пред себе си. Само много силен човек можеше да се шегува при такава ситуация.

— Колко време мина, господин Браун? — Манфред седна до масата и посочи на Хорас мястото срещу себе си. — Доколкото си спомням, последния път се видяхме в Куктаун, в ресторанта на Чарли, когато вашият неотразим Майкъл Дъфи се справи с убиеца на баща си Морисън Морт и по този начин отмъсти и за брат ми. Да-а-а, беше една прекрасна вечер. Една от редките, когато двама шпиони от вражески разузнавания могат да седнат и да изпият заедно бутилка вино. Но защо сте тук, приятелю? Докладваха ми, че сте в Таунсвил.

— Трябва да постегнете хората си, бароне — укори го Хорас. — Разпуснали са се. Тук съм от двайсет и четири часа, а вие не знаете.

— За да спасите Майкъл Дъфи — намръщи се Манфред. — И сигурно водите подкрепление.

— Не, дойдох абсолютно сам — отвърна той. — Дойдох да ви убедя да го пуснете. Искам да се разберам като джентълмени.

— Слушам ви — отвърна Манфред с нужното уважение към човека, рискувал живота си, за да дойде тук, — но се съмнявам, че нещо може да му помогне.

— Защо искате да го убиете, след като знаете, че вашите намерения не са тайна за мен и за правителството ми?

— Защото вие може да знаете, но единствено той е в състояние да ни спре. Много добре знаете кой изнесе на плещите си операцията по осуетяване на мисията ми преди десет години.

— Капитан Морт осуети мисията ви, не Майкъл — приятелски му напомни Хорас. — Или сте забравили кой ви спаси живота, когато се оказахте насред океана?

Манфред се размърда неловко. Наистина, ако Майкъл Дъфи не му бе подал дъска и не го бе придържал над водата, докато стигнат брега, сега нямаше да е между живите и нямаше да може да убие спасителя си. Каква ирония! Дължеше много на Майкъл, но какво значение имаше собствения му живот пред съдбата на родината и на кайзера? Той беше войник и подобни чувства нямаха място при взимане на решения.

— Благодарен съм на господин Дъфи и ми се ще да има някакъв начин да излезе жив от тази ситуация. Но аз имам конкретна задача и не бива да подлагам на съмнение изпълнението ѝ. Сигурен съм, че и вие бихте постъпили така на мое място.

Хорас кимна.

— Не знам дали ви е казал, но аз го освободих от задължения преди няколко дни. Само си губите времето с него.

— Каза ми, но не мога да рискувам. Не и когато вие сте в Сидни. Двамата сте много опасна двойка.

— Ами ако ви дам възможност да откъснете главата на ламята? — попита тихо англичанинът. — Тогава няма за какво да се тревожите, нали?

— Нямам никакво намерение да ви причиня нещо лошо, господи Хорас. Както бихте казали вие, англичаните, това би било неприлично.

— Но помислете си за миг, че съм мъртъв. Ще ми дадете ли мъжката си дума, че господин Дъфи ще бъде освободен и ще забравите за него?

— При такава невероятна ситуация наистина бих освободил господин Дъфи — погледна го озадачено Манфред. — Давам ви честната си дума.

— Много добре — отвърна Хорас и се усмихна загадъчно. — Случайно да ви се намира шах, бароне?

Баронът също се усмихна, въпреки подозрението, което започна да изпитва, и извади от шкафа си прекрасен шах от слонова кост. Нареди фигурите на масата между двамата и отвори бутилка превъзходно порто. Беше донесъл две бутилки, за да отпразнува

стъпването на кайзера на толкова желаниа от него остров, но му се стори, че този момент беше изключителен и заслужаваше да се полее.

Уточниха кой с кои фигури ще играе и преди първият да започне, баронът вдигна наздравица.

— За смелостта ви, приятелю — произнесе.

Хорас вдигна чашата си и каза:

— Пия за Майкъл Дъфи, който служи честно, макар и не по свое желание, на Нейно величество. За бащата на капитан Патрик Дъфи — племенник на един от най-уважаваните войници на кайзера. Сега сте вие, барон Фон Фелман.

Манфред кимна и каза:

— Господин Браун, обещавам, че няма да наруша обещанието си. Но нека първо да видим кой от нас е по-добър в тази интелигентна игра и да се насладим на хубавото вино.

— Знаете ли, бароне, дано не ви се стори перверзно, но от дълго време имам желание да премеря сили с вас на шахматното поле — изрече Хорас и отпи от чашата си.

Когато играта приключи, баронът остави сам английския разузнавач в каютата си. Хорас бе взел царицата му, но бе изгубил най-важната игра — тази на живота си.

Манфред фон Фелман се върна в трюма и даде знак на Гюнтер. Той развърза ръцете на Майкъл, свали ризата си и я наметна върху раменете му.

— Къде е Хорас? — попита ирландецът и разтри изтръпналите си ръце.

Манфред не отговори веднага. Първо освободи войниците, изчака да напуснат помещението и едва тогава се обърна към него.

— Господин Браун отне сам живота си.

Дъфи наведе глава. Знаеше, че баронът казва истината. Защо да лъже при създадите се обстоятелства?

— Каза, че си отива от този свят по своя воля, като част от споразумението между нас — продължи. Говореше бавно. Наистина скърбеше, че един достоен човек напуска тихия фронт. — Но в писмото, което остави, пише друго. Обяснява, че не желае повече да търпи болката, която му причинява смъртоносната болест. Уверявам

ви, че ще го изпратя на началниците му и той ще получи достойно погребение. Обещавам също, че никой няма да научи, че е посегнал сам на живота си. Вие сте свободен, господин Дъфи. Хорас ми каза, че заминавате за Африка, за да търсите сина си. Пожелавам ви успех.

Нямаше какво повече да се коментира, мислеше си Майкъл, докато слизаше по подвижното мостче, съпровождан от немските войници. Хорас беше мъртъв и толкова.

Дъждът продължаваше да се излива над града. Студени капки покриха лицето и ръцете му. Ризата под сакото също беше мокра от раната, която продължаваше да кърви, но той не усети нито болката, нито хапещия студ. Едно-единствено нещо имаше значение в този момент — все още беше жив. И това беше достатъчно засега. Скръбта за приятеля, жертвал живота си, за да го спаси, щеше да дойде по-късно.

36.

За да отпразнува победата на Гордън Джеймс над свирепите калкадун, централното управление в Клонкъри ангажира един от най-престижните ресторанти в града. Произнесоха се много речи и тостове, бирата се лееше като река и всичко това продължи, докато не остана и един трезвен офицер.

Гордън се чувстваше неловко, когато го питаха за числеността на победените воители. Искаше да обясни, че всъщност една малка част от тях се бяха жертвали, за да спасят племето от унищожение, но в края на краищата прагматизмът надделя. Колкото по-важна изглеждаше победата в очите на началниците и заселниците в пограничните райони, толкова по-големи шансове се откриваха пред него. Кой знае дали след подадения доклад нямаше да прибави още една нашивка върху пагоните си.

Но какво щеше да прави със Сара? Какъвто и успех да имаше като офицер, беше ясно, че ако остане в полицията, ще я загуби. А колко много я обичаше! Не можеше да изкаже с думи нежността, която чувстваше към нея. Докато колегите му вдигаха тост след тост в негова чест, той обмисляше бъдещето си. И изведнъж разбра какво трябва да направи. Отговорът беше прост и категоричен. Вдигна чашата си и прие с усмивка поредното поздравление.

Празненството беше към края си и хората му се събраха, за да чуят програмата за следващия ден. Гордън попита за Питър Дъфи, но всички вдигнаха рамене. Никой не го бе виждал от деня, когато патрулът се върна в града, за да попълни запасите за колегите си в Годкин Рейндж. „Сигурно е продължил за Таунсвил“ — ядоса се Гордън. Не бе получавал разрешение за това. Трябваше да остане тук и да изчака търпеливо завръщането на своята част. Щеше да се наложи да го скастри.

Няколко седмици по-късно, след като докладът с преувеличените заслуги на Гордън бе изпратен и прочетен от началниците му и

„величавата“ победа бе отразена в пресата, той бе поканен в управлението в Таунсвил. Началникът му, господин Гейлс, го посрещна възторжено. Увери го, че вече е пратил копие от доклада в Бризбейн и оттам му бяха обещали награда за участвалите в битката полицаи. Беше осигурено ново оборудване и екипировка. За целта трябваше да се направи рекапитулация на липсващото и повреденото оръжие, както и на цялото бойно снаряжение.

Гордън прие с благодарност похвалите, но едва успя да скрие раздражението си, че ще се наложи да остане още известно време в казармите. Идеше му да хукне към дома на Кейт О'Кийф, за да зърне усмивката на Сара. Времето, прекарано далеч от нея, го бе накарало да осъзнае колко държи на нея, а нападките на Питър, че би я зарязал заради кариерата си, бяха причина да си направи трезва равносметка за истински важните неща в живота си. Младежът призна без никакво колебание пред себе си, че за него Сара означава много повече, отколкото кариерата в полицията.

Отне му още един ден да приключи със задачата и в същото време да проведе тайно разследване за местонахождението на Питър. За съжаление не постигна никакъв успех. Никой не го бе виждал, нито бе чувал нещо за него. Това го вбеси, но беше толкова ангажиран около списъците, които трябваше да изготви, че остави проблема за по-късно.

Докато приключваше последния рапорт, случайно вдигна глава към прозореца, видя двама полицаи да приближават с унило изражение и изтръпна. Дали не се бе случило нещо извънредно? Нещо, което отново би забавило посещението му в дома на Сара?

— Полицай Колдър, какво ще кажете в своя защита? — попита строго Гордън. Двамата бели полицаи му бяха рапортували за кражба в спалното помещение.

Бараките бяха покрити с тънка ламарина и горещината вътре беше още по-нетърпима. Колдър се потеше обилно под пронизващия поглед на началника си и се взираше в купчината монети и банкноти на леглото си. Полицайте ги бяха открили между сламата в дюшека му.

— Не знам как са се оказали там — измънка той.

— Откраднал си ги, смрадлива гад! — извикаха двамата полицаи. — Свил си ги от другарите си!

По-дребният от тях, който приличаше на фокстериер, изпсува и го заплю.

— Не знам за какво говориш, човече! — сви се Колдър. — Някой ме е натопил.

— Не мисля, че е така, полицай Колдър — намеси се Гордън и събра парите от леглото. — Ще ги задържа като доказателство, докато трае разследването на случая.

Полицайте, които бяха заловили Колдър, бяха разочаровани. Част от банкнотите бяха техни. Гордън забеляза разменените погледи и побърза да каже:

— Не мисля, че ще отнеме много време. Ще наредя на сержант Роси да започне с разпитите веднага след закуска. Сигурен съм, че ще приключим още по обяд.

Лицата на полицайте се проясниха, макар че ако им бяха дали малко време да обработят крадеца, още днес можеха да получат самопризнанията на крадливото копеле. Кражбата от колегите се смяташе за едно от най-долните престъпления в казармите.

Гордън не харесваше Колдър и всъщност беше доволен от разкритието.

— Полицай Колдър — каза студено. — Нареждам ви да останете в спалното помещение утре до десет часа, когато ще ви изслушаме. Нямате право да напускате помещението по никакъв повод. Ясно ли се изразих?

Колдър се взря в капитана. Той също не обичаше Гордън заради приятелството му с онази чернилка Питър, който му подложи динена кора. И нямаше никакво намерение да кисне тук, защото знаеше много добре, че разследването ще открие вината му.

— Ясно, сър — мрачно отвърна. — Давам ви дума, че ще остана тук.

— Много добре. Вярвам ви.

Двамата полицаи се спогледаха сащисано. Луд ли беше капитан Джеймс да остави крадеца сам? Гордън има даде знак и те неохотно го последваха. Колдър ги изгледа злобно и прибави името Гордън Джеймс в листа с тези, на които един ден щеше да разплаче майките.

Щом тримата излязоха отвън, дребният полицаи не можа да се сдържи и каза:

— Сър, при цялото ми уважение към вас, съм длъжен да ви предупредя, че утре няма да има и следа от полицаи Колдър.

— Знам — кротко отвърна Гордън и извади от джоба си смачканите пари. — Сигурен съм, че вие казвате истината, и мога да ви върна парите, преди да е приключило разследването. Всъщност не знам дали ще има разследване. Тези дни сме затрупани с работа.

Той отброи сумата, която бяха обявили за открадната от тях, и им я подаде. Те се спогледаха изненадано.

— Но защо, сър? — попита го по-дребният. — Защо го оставяте да се измъкне?

— Имате ли достатъчно доказателства, че е взел парите от вас? — Малкият полицаи смръщи чело и Гордън разбра, че е прав. — Предпочитам да го оставя да избяга, вместо да го правя мъченик. Мисля, че е най-добре да забравим за случая. Разбрано?

Двамата мъже се ухилиха и побързаха да го уверят, че са разбрали всичко. Уважението им към него нарасна.

— За какъв случай говорите, сър? Не сме чули нищо — отвърна фокстериерът и намигна лукаво.

Гордън също намигна. Сега вече можеше да се отправи към дома на Кейт и да отвори сърцето си пред Сара.

Джеймс Колдър изчезна още преди вечерната проверка и никой не попита къде е.

Гордън дойде тъкмо за вечеря и Сара облече подарената ѝ от Майкъл рокля. Тя положи неимоверни усилия да не гледа към него, особено защото на вечерята присъстваше и майка му. Но Ема не беше вчерашна. Тя забеляза върху лицето на младото момиче всички признаци на любовта.

— Имаш чудесна рокля, Сара — обърна се към нея. — Нова ли е?

Момичето грейна от удоволствие, че има възможност да се похвали с подаръка от чичо си.

Ема беше една от малкото, които знаеха кой се крие зад загадъчния американец Майкъл О'Флин. Съпругът ѝ Хенри Джеймс бе

убит, докато изпълняваше тайна мисия заедно с него преди десет години. Въпреки че именно Майкъл бе наел Хенри и следователно бе отговорен за смъртта му, тя не изпитваше лоши чувства към него. Съпругът ѝ си беше такъв. Откритите хоризонти го привличаха през целия му живот и рано или късно щеше да намери начин да се върне там.

Тя обичаше Сара, за нея момичето беше като родна дъщеря. Когато Кейт отсъстваше от града, тя се грижеше за трите сирачета и бе силно привързана към тях, а Сара ѝ беше любимката. Напоследък тя често посещаваше дома ѝ, за да разбере дали има писмо от Гордън. Майчиното сърце ѝ подсказа, че девойката има чувства към сина ѝ, и тя се радваше заради Гордън.

Вечерята свърши и двете жени се оттеглиха в детската стая да се порадоват на Матю. И двете бяха усетили напрежението в младите, и решиха да им дадат възможност да си поговорят.

Останал за пръв път, откакто се бе прибрал от Клонкъри, насаме с любимата, Гордън сякаш изгуби желание за разговор. Не искаше да споменава за битката с туземците, нито пък за нещо, което би довело до въпроси за Питър. Приятелят му вече официално бе обявен за дезертьор и младежът не искаше той да е носителят на лошата вест.

Стана от стола си и се подпря на парапета на верандата.

— Какво се случи между теб и Питър? — сякаш прочела мислите му, го попита Сара.

— Ами... пътищата ни се разделиха. Брат ти не бе уверен в своята лоялност.

— Лоялност? Към кого?

— Към кралицата.

— Имаш предвид лоялност към белите, нали? — сопна се тя. — Знам всичко за така нареченото дезертьорство на Питър. Знам, че не е приел да убива „чернилки“, и затова е избягал.

— Откъде разбра? — изненада се той.

— Един пътуващ търговец спря в магазина на леля Кейт и ни разказа всичко, което се е случило на изток. Осведоми ни за бягството на Питър. Леля казва, че изобщо не е трябвало да постъпва в полицията. Че е прекалено умен, за да е полицай.

— Значи аз съм глупав, така ли?

— Не исках да кажа това — смути се тя. — На теб животът в полицията ти допада, но той не е подходящ за брат ми. Не и когато знае какво са причинили те на родителите ни.

— Защо виниш полицията затова? Баща ти беше известен бандит. Той знаеше какъв риск поема.

— Ами майка ми? — запита гневно тя. — Единствената й вина бе, че е обичала татко. Заслужава ли любовта куршум?

Гордън наведе глава. Разговорът ставаше все по-труден. Той искаше да говори за любов, не за смърт.

— Смъртта на майка ти е случайна — опита се да я успокои. — Тя не е убита.

— Аз бях там, Гордън — тихо изрече тя. — Никога няма да забравя как падна в огъня, как кожата й зацвърча, а ние я гледахме и не можехме да направим нищо. За мен това беше убийство. Радвам се, че брат ми избяга от тези мъже, способни да избиват беззащитни същества като хората от племето на мама.

Погледът ѝ се върна отново върху лицето му.

— Обичам те, Гордън. Винаги съм те обичала. Ако и ти ме обичаш, ще напуснеш полицията и ще си намериш друга работа. Няма да мога да живея с човек, който работи за убийците на родителите ми. Ако напуснеш, съм готова да бъда до теб, без значение дали ще сме женени или не.

Гордън ахна от откритото ѝ признание. С един скок преодоля разстоянието между тях, коленичи пред нея и взе ръката ѝ в своята.

— И аз те обичам, Сара. От времето, когато бяхме малки и ти ни следваше по петите като кученце — усмихна се нежно той. — Още тогава влезе в живота ми и знаех, че ще е завинаги.

— Това означава ли, че ще напуснеш полицията, Гордън Джеймс? — попита развълнувано тя и погали лицето му. — Леля Кейт веднага ще ти намери работа. Аз вече я питах...

— И понеже знам, че леля Кейт няма да ми позволи да живея в грях с теб, ще се наложи да си подам оставката и да поискам ръката ти — засмя се той.

— Наистина ли? — затаи дъх девойката.

Гордън кимна и двамата се усмигнаха щастливо.

— Тогава приемам.

Той я притегли към себе си и се засмя на страха ѝ, да не би да измачка роклята. После я целуна по устните.

— Наистина ли ще напуснеш полицията? — попита тя, когато устните им се разделиха.

— Утре — увери я Гордън и я грабна отново в мечешките си прегръдки.

„Грешиш, Питър — помисли си, — Сара означава за мен много повече от работата ми в полицията.“

Когато Ема и Гордън се качиха в двуколката и си тръгнаха, развълнуваната девойка сподели новината с леля си. Кейт много се зарадва. Гордън беше прекрасен младеж и тя щеше да се погрижи да му осигури добра работа в „Юрика Къмпани“. Щяха да определят дата за годежа веднага щом напуснеше полицията.

Ох, колко работа ѝ предстоеше, замисли се тя, докато се радваше на щастието на Сара. Трябваше да се посъветва със свещеника относно смесените бракове. Гордън изповядваше англиканската вяра, докато племенницата ѝ беше католичка. Трябваше да приготви всичко за церемонията, да помисли за роклята, за... наистина имаше много работа!

Докато пътуваха към дома, Гордън сподели новината с майка си и тя го поздрави за избора му. Макар че се радваше, решението му да напусне Конната полиция, за да угоди на Сара, я разтревожи. Не биваше съпругата да налага мнението си на своя съпруг. Гордън от малък мечтаеше да продължи делото на баща си, а сега трябваше да забрави детската си мечта.

На следващия ден младежът стана с мисълта да изпълни обещанието си. Не му беше лесно, но той знаеше, че това е единственият начин да докаже на Сара, че я обича. Написа заявлението за напускане и към обяд се изправи пред вратата на шефа си.

— Влез — чу се гласът му отвътре.

Той влезе и отдаде чест. Майор Гейлс беше лейтенант в полицията по времето, когато бащата на Гордън беше сержант. Дватама мъже се познаваха от Рокхамптън. Гейлс бе командирован да разследва изчезването на Морисън Морт и да освободи сержант Джеймс от поста му. Тогава се носеха странни слухове, че сержантът и лейтенант Морт били в конфликт. В главното управление подозираха, че сержантът е

замесен в изчезването на шефа си. Гейлс не бе открил никаква вина у него и по-късно бе прехвърлил симпатиите си от бащата на сина.

— Инспектор Джеймс, радвам се да ви видя — посрещна го той и надигна тежкото си тяло от стола. Времето и заседналата работа на администратор бяха обезформили някога стройното му тяло. — Предполагам, че идвате във връзка с новините около онзи ваш полицай... как му беше името... Дъфи?

Гордън се обърка.

— За какво става въпрос, сър? — попита и механично стисна подадената му ръка.

Гейлс му направи знак да изчака и извика към вратата:

— Джак, донеси ни чай.

— Слушам, сър! Ей сегичка — долетя до тях гласът на сержант Джак Фъргюсън.

— Какво ново за полицай Дъфи, сър? — попита нетърпеливо той.

— Не знаеш ли още? — изненада се Гейлс. — Аз го чух още вчера.

— Вчера бях в отпуск — обясни Гордън. — Току-що идвам.

— Ах, да. Накратко, изглежда, че този Дъфи се е присъединил към човек, когото отдавна смятахме за мъртъв — каза Гейлс и се загледа в картата на района, окачена на стената зад бюрото. — Получихме два независими доклада, че двамата с един туземец на име Уолъри са извършили няколко въоръжени грабежа. Освен това са се опитали да убият един съдържател на магазин за алкохол. — Той посочи две оградени с червено точки на картата югозападно от Таунсвил: — Тук и тук.

Значи, Уолъри беше с Питър! Защо ли не беше изненадан?

— Пеша ли се движат? — попита Гордън, загледан в червените точки на картата.

— Имат коне и са въоръжени до зъби — отвърна Гейлс. — Разтревожен съм, капитане. И двамата познават колонията като петте си пръста. Този кучи син Уолъри бродеше наоколо още когато бях млад офицер. Тогава другар му беше бащата на този Дъфи. Как му беше името...

— Том Дъфи, сър. Баща ми беше с патрула, който го откри в Бъркланд.

— Да, сега си спомням — кимна майорът и седна отново зад бюрото.

Сержант Фъргюсън донесе две чаши с горещ чай.

— Благодаря, Джак — каза Гейлс и го освободи. После разбърка чая си и въздъхна. — Кръвта вода не става. Стара истина.

Гордън се въздържа от коментар.

— Какво смятате да предприемете, сър?

Началникът му го изгледа изпитателно и тихо изрече:

— Той беше един от твоите хора, Гордън? Как смяташ, къде може да се крие?

Младият офицер се приближи към картата и със свободната си ръка посочи между двете очертани с червено точки. Оттам продължи по права линия и спря по средата на колония Куинсланд.

— Ето тук — уверено каза.

Гейлс се взря в обозначението на местността и прочете:

— Глен Вю. Глен Вю?

— Сигурен съм, че ще ги намерим там.

— Откъде си толкова сигурен? Биха могли да са навсякъде. Том Дъфи и Уолъри обикаляха из цялата колония.

— Познавам добре полицаи Дъфи и... хората на нирамбура.

— Никога не съм чувал за тях.

— Защото бяха разселени още по времето, когато баща ми работеше в полицията. На практика вече не съществуват. Уолъри е последният от тях. След него остават само децата на Том Дъфи. Съпругата му беше от това племе. Мисля, че Уолъри ще заведе Питър в земята на прадедите му, за да извърши ритуала, който ще го направи истински нирамбура.

— Звучи логично. Черните вярват в такива глупости. Оказва се, че твоят приятел е повече туземец, отколкото бял.

— Има такова нещо — отвърна той с равен тон.

Мисълта му веднага го отведе при Сара. Тя също носеше кръвта на нирамбура и ако имаха деца, и те щяха да са заразени с нея. Това беше зловеща мисъл. Изведнъж в главата му зазвучаха тихи, но настоятелни думи: „... Организирай патрул и иди в Глен Вю...“

— Извинете сър! Разсеях се и не ви чух.

— Попитах как се чувстваш. Възстанови ли се от раната на главата? — попита загрижено Гейлс, когато забеляза потта по бледото

лице на капитана. — Изглеждаш, сякаш все още имаш треска.

— Добре съм, сър.

— Тогава искам веднага да организираш патрул и да го поведеш към Глен Вю. Трябва да хванем тези бандити, Гордън!

— Слушам, сър! Ще бъде изпълнено незабавно!

По-добре той да открие Питър и Уолъри, отколкото непознати, които биха ги застреляли веднага.

Той напусна управлението и се запъти към къщи, за да си вземе довиждане с майка си. Ема изслуша обясненията му за предстоящата мисия, но не каза нищо. Едва когато той се качи на коня си и се скри от погледа ѝ, се замисли със свито сърце за странното съвпадение на събитията сега и преди десет години. Тогава съпругът ѝ бе тръгнал по следите на Том, сега синът ѝ щеше да преследва Питър. Колелото на съдбата неизменно ги връщаше на онова място, където бе започнало всичко — всичките тези трагични събития в живота ѝ и в този на нейната приятелка Кейт бяха свързани с онзи тайнствен хълм в Глен Вю. Какво ли щеше да стане този път?

Молбата за напускане остана у Гордън. Щеше да я подаде веднага щом намереше Питър и се увереше, че приятелят му е в безопасност. Сигурно Сара щеше да разбере важността на тази последна мисия.

Той замина, без да си вземе довиждане с нея. Дълбоко в себе си знаеше, че тя няма да разбере защо е изявил желание да намери Питър. Можеше ли да ѝ обясни колко е важно за него да го открие и да изясни отношенията между тях, преди да се ожени за нея? И да го предпази от по-големи беди. Струваше му се, че ако направи това, ще предотврати въздействието на древното проклятие, ще предпази и Сара, и бъдещите им деца от него.

37.

Лагерът на Питър Дъфи и Уолъри беше близо до блатата на Глен Вю, на четири дни път от полицейския патрул. С тях имаше и едно момиче, в чиито вени течеше наполовина китайска, наполовина туземска кръв. Когато нападнаха магазина за алкохол, то избяга с тях, за да се отърве от вечно пияния съдържател на магазина.

Името ѝ беше Матилда. Майка ѝ беше умряла и вторият ѝ баща, златотърсач като повечето мъже наоколо, я бе продал на онзи пияница за солидно количество джин. Матилда не беше негова кръв и той не изпитваше никакво неудобство от постъпката си. В трудния му живот нямаше място за глупости като морал и съвест.

Родният баща на Матилда беше китаец, овчар. Семейството живееше в дървена колиба и се грижеше за стадо овце. Един ден майка ѝ се бе върнала вкъщи и бе открила съпруга си убит заради малкото злато, което бе открил в землището си. Тя грабна бебето си и скоро срещна следотърсача. Той я взе със себе си, за да му готви и да топли постелята му.

Матилда живя с тях до петнайсетата си година, когато своенравният стар златотърсач в момент на пиянска лудост удари майка ѝ по главата с една цепеница и я уби. После се опита да замести майката с дъщерята, но Матилда заплаши, че ще го наръга с кухненския нож, ако се опита да я докосне. Това го изплаши и той реши, че ще е по-добре да изкара някой долар от нея, вместо да живее в страх. Девойката беше красавица, имаше големи черни дръпнати очи и високи скули, които ѝ придаваха екзотичен чар. Но когато отиде да се спазари със съдържателя на магазина, вместо пари онзи му предложи едно буре с джин. Джинът си го биваше, беше силен и след няколко чашки той се съгласи да вземе бурето и да остави девойката.

Собственикът на магазина се надяваше да спечели добри пари от момичето, но не като го остави зад бара, а на походното легло в задната стаичка. След като златотърсачът си замина, той заключи вратата, огледа с опитно око стройната фигура и току-що напъпилите гърди на момичето и реши, че трябва да я изпробва, преди да я пусне на

клиентите си. Матилда се възпротиви на пиянските му домогвания и той я смаза от бой. Когато видя, че тя няма сили да се изправи, свали панталоните си и се хвърли върху нея. Именно така го завариха Питър и Уолъри. Насилникът се изплаши дотолкова, че не беше нужно да вадят оръжие, за да ограбят магазина.

Двамата скитници попълниха запасите си с брашно, захар и чай. Благодарната девойка оправи раздърпаната си рокля и им помогна да натоварят продуктите върху седлата. Питър я съжали и когато тя ги помоли да я вземат с тях, я метна на коня си. Тя обви ръце около него и повече не го пусна.

Сега тримата имаха всичко необходимо, за да изкарат поне десетина дни. Питър все още носеше полицейски панталони и ботуши. Патрондашът беше праметнат през широките му голи гърди. Уолъри беше със стара избеляла риза и бос. Конят, който яздеше, беше откраднат от полицейските казарми в Клонкъри. Питър бе потресен от дързостта на приятеля си, който се появи облечен като работник във ферма. Влезе спокойно в полицейското управление и поиска да говори с полицай Дъфи.

— Откъде знаеш, че съм се върнал? — смаяно го бе попитал той. Уолъри се бе изкискал.

— Може да съм те последвал на крилете на гордия орел, който литна насам след голямата битка.

Питър се бе намръщил, но бе разбрал, че всякакви по-нататъшни въпроси щяха да са излишни.

— Ако те видят белите, ще те обесят на най-високото дърво в града.

— Няма бял човек, достатъчно умен, за да ме хване — презрително бе махнал с ръка Уолъри. — Време е да напуснеш града им и да дойдеш с мен до Свещената планина. Трябва да станеш член на клана нирамбура.

Питър се бе замислил. Светът на белите му бе отказал мястото, което заслужаваше. Бе доказал способностите си в най-добрите училища в Европа и въпреки това стана прост полицай, а Гордън — офицер. Защо стана така, след като беше много по-умен от приятеля си? Отговорът беше прост. За белите той винаги щеше да си остане „чернилка“.

— Ще ни трябват пушки и коне — бе казал и бе погледнал Уолъри право в очите.

— Също като в онези дни, когато яздехме с баща ти — бе се усмихнал воинът. — Нека им покажем, че още не са ни победили!

И те бяха поели по прашните пътища на колонията.

В началото всичко изглеждаше просто и ясно, но после дойде онази кражба на магазина. Собственикът се окопоти след няколко дни и подаде оплакване до полицията. В яда си той доукраси историята и добави към грабежа и опит за убийство. За нещастие при разпита успя да си спомни, че единият бе нарекъл другия с името Уолъри, и полицаите веднага го свързаха с легендарния воин, който някога кръстосваше пътищата с Том Дъфи.

Още първата вечер Матилда и Питър споделиха постелята си и не след дълго в утробата на красивата девойка се зароди живот. Детето растеше в нея вече втора седмица и Уолъри, когото Праотците бяха предупредили още от първия ден на бременността ѝ, подскачаше от радост, че кръвта на нирамбура ще продължи да живее по родната земя.

Матилда си беше същата и в същото време — по-различна, мислеше си той. Сякаш някакъв добър дух се бе вселил в нея. Храбрият воин не сподели радостта си с Питър. Скоро предстоеше Матилда да открие, че носи в себе си духа на племето, и сама щеше да му каже.

Сега Уолъри седеше до огъня с чаша силен чай и се усмихваше унесено, загледан в ясното небе над тях. Изведнъж от север долетя яростен вой на куче динго. Старият воин трепна и обърна брадатото си лице натам. Воят беше едновременно войнствен и жаловит. Гордън Джеймс идваше насам. Старото предсказание скоро щеше да се изпълни. Гордън и Питър щяха да се срещнат и един от тях щеше да умре.

Уолъри погледна със свито сърце към двамата влюбени, сгъшени под одеялото на Питър, благословени в своето неведение. Кой от двамата приятели бе запомнил повече от това, на което ги бе научил като деца? Кой щеше да излезе победител от смъртоносната схватка? Отговорът знаеха единствено духовете на Праотците. Преди много, много години той бе посетил Свещената планина и те го бяха

предупредили за тази среща. Но не му казаха кой от приятелите ще бъде убит и кой ще стане убиец.

Той зарея поглед из тъмните сенки на заобикалящите ги храсти. Свещените хълмове сияеха с някаква мистична, плашеща светлина. На сутринта Питър щеше да остави Матилда и да тръгне с него към пещерата, за да бъде посветен за член на клана. И тогава, кой знае, може би щеше да спечели битката с Гордън.

38.

Лейтенант Александър Съдърланд огледа белите скали и необятното пясъчно море пред себе си. Зад него се издигаха хълмове, покрити с дървовидни мимози. До тях се намираше оживеното военно пристанище на Суакин. Напред беше адът. Само една освежаваща баня с хладка вода, размечта се той и обърна поглед назад, към белите сгради на града. Баня и възможност да купи подаръци за семейството си на път за дома си в Колчестър.

Младият офицер прокара пръсти по лицето си. От силното слънце кожата му се белеше като на гущер и под мръсните му нокти останаха люспи от нея. Новата кожа вече беше изпечена до кафяво. След годините, прекарани в конната полиция на Нейно величество, преместването му в гвардейския полк в Африка, където язدهа камили, бе шок за него. Образът на зашеметяващ млад кавалерист отдавна беше забравен, още щом му зачислиха едно от огромните тромави животни. Но постепенно се бе примирил и се бе сблизил със страховитите създания. Започна да оценява предимствата им. Те бяха незаменими при дълги походи и предвидими в реакциите си при разузнавателните мисии в земите на дервишите.

Лейтенантът вдигна бинокъла и огледа хоризонта. Нямахше нищо необичайно. Нито бедуини, нито струпване на дервиши. Нито пък следи от вражески разузнавателни отряди. Двамата полицаи седяха на камилите си зад него и разчесваха до кръв нахапаните си от насекоми нотни тела.

— По дяволите, Хари — изръмжа единият от тях. — Изглежда, лейтенантът иска да продължи още на юг.

Хари изгледа мрачно младия офицер, който се придвижваше бавно към пясъчните дюни пред тях.

— Май че си прав — почеса се по врата той и проследи погледа на командира си. Беше забелязал промяната в поведението му и искаше да разбере на какво се дължи.

Лейтенант Съдърланд се наведе напред и оправи фокуса на бинокъла. Сега видя ясно човека, който се приближаваше.

Въпреки че разстоянието между тях беше повече от триста метра, той забеляза, че е едър, широкоплещест мъж, облечен в британска униформа или поне в парцали, които някога са били британска униформа.

— Полицай Кримбъл, полицай Хейли, елате насам — нареди той и двамата мъже сритаха камилите в коремите.

— Ето там, пред мен — посочи към неясната фигура, която сякаш плуваше сред пясъка. — Виждам мъж, облечен в наша униформа. Вие виждате ли го?

Полицай Хари Кримбъл засенчи очите си с ръка и се взря в указаната посока. Да, там определено имаше нещо. Накара камилата да застане на колене, слезе и свали карабината от раменете си. После залегна зад огромното туловище на животното. Зареди и се приготви за стрелба.

— Не стреляй — предупреди го Съдърланд. — Изчакай го да се приближи. Гледайте, май че ни видя, но не се изплаши.

— Ще го изчакаме, сър — отвърна полицай Кримбъл и провери дали зад гърба на мъжа не идваха и други. — Страхувам се, че може да си води и компания, сър.

— Съмнявам се — отвърна лейтенантът. — Виждам добре терена зад него. Чисто е. Изглежда, че е откъснал се от отряда си дервиш. Видял ни е и е решил да се хвърли срещу врага си и да умре с чест. Сигурно смята, че така ще влезе с почести в техния мюсюлмански рай. Е, нека му помогнем.

— Точно така, сър — ухили се Хейли и също приготви пушката си.

Въпреки адската жегата тримата зачакаха търпеливо мъжът да се приближи достатъчно. Той напредваше бавно, като се полюляваше странно и не изглеждаше готов за бой. След минутка Кримбъл вече го държеше на мушка и бе готов да натисне спусъка, когато офицерът извика:

— Спри, Кримбъл! Не стреляй!

Двамата полицаи зяпнаха смаяно шефа си. Съдърланд скочи от камилата и се затича към олюляващия се мъж. Кримбъл се почувства неловко. Дали лейтенантът не се бе загрижил за проклетия дервиш? Но той нямаше бинокъл и не можеше да види това, което бе видял

Съдърланд — яркозелените очи на изгорялото от слънцето лице на залитация войник.

— Аз съм капитан Патрик Дъфи! — размърда напуканите си устни мъжът и падна в ръцете на лейтенанта. — От... шотландския... полк. А после... от ада.

Смятаният от три седмици за мъртъв Патрик Дъфи се завърна в Суакин и незабавно бе изпратен на закотвения в пристанището кораб болница „Гангс“, за да се възстанови. Новината за завръщането му от света на мъртвите се разпространи светкавично из цялата империя и пресата гръмна. Репортерите обсадиха леглото му, жадни да чуят невероятната му история.

Сред тях беше и кореспондентът на вестника, който лейди Инид беше купила.

39.

Джордж Годфри поздрави любезно слугинята, която пое палтото му и му отвърна с топла усмивка. Честото му присъствие в дома на лейди Инид Макинтош бе породило приятелски отношения между двамата. Той влезе в просторната всекидневна. Тихият огън в камината прогони студа от тялото му. Тази година зимата бе дошла рано. Инид го посрещна с вълнение. Зелените ѝ очи блестяха както някога, когато я бе срещнал за пръв път. Телеграмата, с която ѝ съобщаваха, че Патрик е жив и в добро здраве, пристигна преди два дни и възвърна силите и желанието за живот на старата дама. На устните ѝ сияеше радостна усмивка. Сега вече всичко беше наред. Инид отново бе готова да се изправи срещу зет си и да се бори за своята компания.

Тя се спусна към Годфри, хвана ръцете му и ги стисна в своите. Усмивката ѝ озари цялата стая.

— Знаех си, че е жив — възкликна. — Сега се възстановява в Суакин.

Полковникът отвърна на приятелското ръкостискане, седна на дивана и ѝ направи място до себе си.

— Явно е наследил късмета на ирландските си роднини — усмихна се той.

Инид се загледа в горящите цепеници. Усмивката ѝ бавно се стопи. Споменаването на Майкъл Дъфи помрачи доброто ѝ настроение.

— Майкъл ще бъде в Суакин след около две седмици — добави внимателно той, усетил смяната на настроението ѝ. — Тъкмо възможност да се запознае със сина си.

— Точно от това се боя — каза Инид, все още загледана в пламъците.

— Все някога трябваше да се случи — опита се да я утеши Годфри и нежно стисна ръцете ѝ. — Защо се притесняваш от тази среща? Нали идеята да изпратим Майкъл в Африка беше твоя?

— Да, но тогава всичко изглеждаше безнадеждно — отвърна тя. — Сега знам, че внукът ми е жив, и разбирам, че постъпката ми беше

необмислена.

— Не бих казал такова нещо, Инид — възрази меко той. — Майкъл е изключително способен мъж. Изборът ти беше правилен.

— Точно от това се притеснявам. Страхувам се, че той е способен отново да привлече Патрик към онази нечестива църква.

Годфри стана и отиде до камината. Протегна ръце към огъня и попита:

— Толкова ли е важно Патрик да се отрече от религията си и да стане протестант?

Тя кимна.

— Родът Макинтош е олицетворение на силата на английската и шотландската протестантска църква. Не мога да направя никакъв компромис.

„Колко просто! — помисли си Годфри. — Нищо друго в живота на тази жена няма толкова ясна и завършена идея.“

— Предполагам, че ще се наложи да предприема съответните стъпки, за да предотвратя евентуална среща между бащата и сина? За това ли ме извика?

— Това е моето желание, Джордж.

Бившият британски офицер прие задачата с неохота. Той изпитваше силна симпатия към Майкъл. За последен път двамата се бяха видели на погребението на Хорас Браун. Големият разузнавач беше погребан тук, в страната, която бе приел за своя и в която бе работил години наред. Джордж бе видял искрената скръб на ирландеца и оцени лоялността му. Не бе проронил нито една сълза, но сгърченото от мъка лице говореше красноречиво за чувствата му.

Експедицията на барон Фон Фелман бе преминала успешно и сега Германия притежаваше половината от втория по големина остров на планетата. И както бе предвидил Хорас, издигането на германския флаг в Нова Гвинея не предизвика криза в англо-немските взаимоотношения. Кайзерът бе умел политик и своевременно уведоми британското адмиралтейство с телеграма. Сега немските търговци се оглеждаха за други апетитни хапки из Пасифика. Хорас се бе оказал прав.

Манфред Фон Фелман бе дошъл лично да се поклони пред останките на доскорощния си враг. Застана от едната страна на гроба и наведе почитателно глава. Майкъл и Годфри стояха от другата. Загубата

бе прогонила всяка враждебност между тях и те си размениха любезни поздрави.

Сега Инид го молеше да предотврати срещата между Майкъл и Патрик. Да, той можеше да направи това. Имаше достатъчно връзки в армията, за да спре ирландеца.

— Ще останеш ли за вечеря, Джордж? — попита Инид.

— Да, с удоволствие — отвърна, изумен от тоталната промяна в нея. Сякаш не бяха обсъждали нищо сериозно, сякаш беше светски разговор. Но такава беше Инид. Умееше да крие дълбоко личните си чувства.

Не всички бяха доволни от щастливото избавление на капитан Патрик Дъфи. Гренвил Уайт кръстосваше нервно библиотеката, докато четеше статията за завръщането на хлапето от фронтвата линия. Купеният наскоро от Инид вестник описваше подробно и драматично неочакваното му появяване. Това, което го подразни най-силно, беше поместената на първа страница снимка, под която пишеше с големи букви, че това е Патрик Дъфи, законен внук и наследник на госпожа Инид Макинтош.

Скоро Патрик щеше да се завърне у дома. Гренвил беше готов за тази среща. Наследникът на богатството на Макинтош можеше да бъде само един. Сделката, сключена с Фиона, му бе отнела възможността да оспори правата на Патрик чрез съда, но съществуваха много други начини да дискредитира хлапето. Ах, ако капитан Морт беше повнимателен в изпълнението на задачата си и бе премахнал Патрик още навремето! Сега нямаше да обикаля из стаята като ранено животно, а сънят да бяга от очите му.

Гренвил спря и се заслуша в тишината около себе си, нарушавана единствено от тиктакането на стенния часовник. Вниманието му бе привлечено от сбирката туземни оръжия. Не за пръв път закрепените за стената копия, бумеранги и нули предизвикваха у него страх. И не за пръв път си каза, че това е суеверие. Но преследващият го от години образ на местност, която никога не бе посещавал, зачестяваше. Явяваше му се почти всяка нощ. Той знаеше, че това място се нарича Глен Вю в Централен Куинсланд и принадлежи на семейство

Макинтош. Нямахте представа какво общо има то с него самия. Беше абсолютно нелогично, но сънищата караха косите му да настръхват.

Гренвил стана, откачи едно копие от стената, опря го в коляното си и го счупи. Пукотът на сухото дърво подразни слуха му. Захвърли счупеното оръжие и се пресегна за друго. Ето така щеше да унищожи и Глен Вю. Щеше да го изравни със земята и да се отърве от сковаващите съзнанието му кошмари, които го измъчваха вече двайсет години. Щеше да се отърве и от проклетото име Дъфи. Веднъж и завинаги!

40.

Кучетата яростно залаяха. Дънкан Камерън, управител на имението Глен Вю, излезе на верандата и огледа седмината полицаи от Националната конна полиция, който влязоха в двора. Кучетата продължиха да лаят настървено и обградиха конете. Дънкан извика нещо и те с неохота се прибраха под сянката на резервоара за вода.

Глен Вю бе построено от покойния Доналд Макинтош и големия му син Ангъс преди трийсет години. И двамата мъже бяха прободени от копието на Уолъри и костите им лежах в червената земя недалеч от имението. Но Глен Вю оцеля. Инид Макинтош назначи Камерън — як и жилав шотландец, точно като покойния ѝ съпруг — за управител, и не сгрещи. Бяха направени много подобрения и нови постройки, а Мери, съпругата на Дънкан, превърна къщата в уютен дом. Лаят на кучетата ѝ подсказа, че някой идва. Тя излезе на верандата и застана до мъжа си. Посетители почти нямаше в тази пустош и жената се зарадва на гостите. Групата от европейци и аборигени в униформи със сигурност щеше да придаде някакъв цвят на еднообразното им ежедневиe.

Гордън слезе от коня и се приближи към домакините.

— Инспектор Джеймс, сър — представи се той. — Идваме от Таунсвил. По следите сме на двама чернокожи, които подозирам, че се подвизават из вашите земи.

Управителят пое протегнатата ръка.

— Дънкан Камерън. А това е съпругата ми, госпожа Мери Камерън. Едно от моите момчета ми каза, че е засякло следи около хълмовете на юг от потока. Но каза, че били трима майоли.

— Значи не сме яздили напразно дотук — отдъхна си Гордън и отърси прахта от панталоните си. — Сигурно с тях е и момичето, което са отвлекли от един магазин за грог преди няколко седмици.

— Инспектор Джеймс ли казахте? — смръщи чело Камерън, сякаш искаше да си припомни нещо. — Чел съм някъде това име. Участваше в разселването на калкадуните на север. Инспектор Гордън Джеймс?

— Същият стои пред вас — усмихна се той, леко смутен от растящата му слава.

— Вчера четох за битката ви с майолите. Поздравявам ви за храбростта, вашата и на хората ви — каза Камерън и погледна към уморените полицаи, налягали по гърбовете на конете си. — Ей сега ще намерим нещо за хапване за хората и конете. Градинарят ми ще им покаже къде да се настанят за нощувка. Предполагам, че ще останете през нощта?

— Да, благодаря ви, господине — отвърна любезно Гордън. — Яздим вече цяла седмица. Момчетата се нуждаят от почивка. Но ще тръгнем преди изгрев-слънце. Бих искал да се възползвам от вашето гостоприемство и да помоля да ни осигурите човек, за да ни заведе до тези хълмове. Добре ще е да е онова момче, което е открило следите.

— Било е съвсем близо до хълма. Хората ми се страхуват да минават оттам по тъмно, капитане. Казват, че това място се обитава от духовете на избитите по нареждане на сър Доналд майоли през шейсет и втора. Дори и белите работници вярват в това. Като имам предвид суеверието на туземците, се съмнявам, че ще ги откриете там.

— Чували ли сте за Уолъри, мъж от племето дарамбал, което някога е живяло по тези места?

— Разбира се — поклати глава управителят. — Говори се, че именно той е убил младия Ангъс по време на разселването, а по-късно и самия сър Доналд. Този човек се е превърнал в легенда по нашите земи.

— Всичко, което се говори за него, е истина — мрачно каза Гордън — и сега отново е започнал да напада нашите хора по пътищата. Има си и нов партньор — бивш полицай на име Питър Дъфи.

— Дъфи? Като името на онзи търговец, когото черните убиха след разселването? — припомни си Камерън. — Имат ли някаква роднинска връзка?

— Дядо и внук — отвърна уморено капитанът. — Само че не нирамбура са го убили, а лейтенант Морт, който е оглавявал разселването.

Мери Камерън слушаше мълчаливо разговора между съпруга си и младия капитан. При един от ремонтите на къщата тя бе открила дневниците на сър Доналд и с отвращение бе прочела подробностите

за онзи ужасен ден през шейсет и втора. Сега си припомни и още нещо.

— Знаете ли, капитан Джеймс — тихо каза тя и Гордън се обърна към нея, — че помощник-командир на полицейския отряд е бил човек на име Хенри Джеймс?

— Да, това е баща ми, госпожо.

— Като се замисли човек — изгледа го странно жената, — историята сякаш се повтаря. Не намирате ли, че е зловещо?

— Не мисля, че нещо се повтаря, госпожо — тихо отвърна той. — С цялото си сърце се надявам да не се повтори.

— Заповядайте вътре, инспектор Джеймс — любезно го покани Дънкан Камерън. — Да не стоим повече на слънцето.

После се обърна към един стар китаец с дълга до кръста конска опашка и извика:

— А Чи!

— Да, маса Камервон?

— Заведи хората да си оставят багажа в колибите за стригачите и кажи на готвачката да им приготви нещо за ядене.

Градинарят А Чи се поклони вежливо и тръгна към полицаите.

Гордън го последва и след като се увери, че хората му са настанени добре, се запъти към къщата, където го бяха поканили на следобеден чай. Щом стъпи на верандата, избърса ботушите си, почука и влезе. Една чернокожа слугиня пое кепето му. Той развърза колана с револвера си и го остави на закачалката в коридора. По градските стандарти къщата не можеше да се нарече луксозна, но беше просторна и чиста. Колибата от дървесни кори, построена някога от Доналд Макинтош, сега беше пригодена за сайвант. Поканиха го в задния двор под асмата, която хвърляше благословена сянка върху отрупаната със сладкиши и чай маса. Тримата заговориха за цените на вълната, говеждото и за последните новини от войната в Судан. Сега можеше да огледа по-отблизо семейство Камерън и забележа първи признаци на бременност у симпатичната госпожа. За миг си представи Сара с тяхното бебе в утробата и усети, че сърцето му прелива от нежност към девойката.

На юг от имението Глен Вю, в подножието на голяма вулканична скала седеше Уолъри и съзерцаваше линията на сивия храсталак, който бавно поглъщаше оранжевата топка на слънцето. Наоколо беше зловещо тихо. Не се чуваха детски смях, закачки, монотонното бърбене на старите дарамбал. Само нежното шумолене на бодливите вейки, които се приготвяха за сън.

Воинът зарови пръсти в сивата си брада. Мислите му се върнаха назад във времето, когато двамата с Том Дъфи често сядаха тук и съзерцаваха същата картина, съществувала още много преди тук да стъпи човешки крак.

Тогава с Том все още не бяха сами. С тях имаше и шепа оцелели от разселването хора от клана дарамбал. Но овчарите бяха убили стария мъж и момчето. После бяха измъчвали и убили старата Биди и бяха отвлекли жената на Том, Мондо. Но двамата с коравия ирландец бяха проследили убийците и бяха отмъстили за кръвта с кръв. Тогава Уолъри научи как воюват белите. Сега можеше да язди, да стреля и да говори езика им.

Слънцето беше вече зад хоризонта. Настъпи онова призрачно време между деня и нощта, когато земята се превръщаше в царство на сенките. Старият воин стана, събра с едната ръка копията и нулите, а с другата хвана пушката си. Гордън Джеймс беше съвсем наблизо. Уолъри можеше да го подуши. Трябваше да отиде при Питър и да му разкаже историята на нирамбура. Да му разкрие значението на свещените рисунки в пещерата и да го научи как да се слива с духовете на Праотците. На сутринта щеше да посвети Питър. Нямахше да бъде истинско посвещение, но все пак бе по-добре от нищо.

Когато влезе в пещерата, намери Питър да седи с кръстосани крака пред огъня. Младият мъж бе оставил Матилда долу в лагера и бе тръгнал сам към светилището на нирамбура. Тя щеше да чака, а той щеше да се върне при нея като истински нирамбура.

41.

Капитан Патрик Дъфи предаде доклада си за прекараното от него време извън лагера. Триседмичното мъчително лутане из суданската пустиня бе отнело силите му и той имаше вид на преследвано животно. Говореше малко за изпитанията си и ако отвореше уста, то беше само за да спомене, че е имал голям късмет.

Но не беше само въпрос на късмет. Изключителният дух и нечовешката издръжливост бяха запазили живота му. Беше успял да оцелее при условия, които биха отчаяли много силни мъже. Колосаните от кръвта останки от униформата говореха красноречиво за това. Никой не смееше да го разпитва, всички виждаха, че капитанът се опитва да изтрие спомена за тези мъчителни дни. Може би след време сам щеше да разкаже, но засега нищо не споменаваше.

В онази страшна нощ бе изстрелял всичките си патрони срещу движещите се пред него сенки и после бе побягнал в нощта. Но вместо да се върне в лагера, реши да навлезе по-дълбоко във вражеската територия. Правилно бе предвидил, че дервишите ще го търсят точно там, по обратния път към своите.

На следващия ден, щом слънцето огря камъните, пясъка и сухата трева, той се прикри зад скалите на малък хълм в самото сърце на охраняваната от дервишите земя. Цяла сутрин наблюдава безпомощно въръжените до зъби вражески патрули, които охраняваха пространството между него и британските войници, и разбра, че е безсмислено да прави опити да се придвижи към своите. По някое време забеляза дребни фигури, облечени в английски униформи, които най-вероятно го търсеха. Но как да се свърже с тях? Всеки опит да привлече вниманието им щеше да коства неговата, а може би и тяхната смърт. Привечер жаждата го накара да излезе от скривалището си. Той изпъзля и погледна към лагера. Жълтеникавият облак зад отстъпващите британски сили го хвърли в отчаяние.

Сега единствената му грижа беше да остане жив. Трябваше да открие вода. Сети се за малък извор в сърцето на скалистата планина, ползван едновременно от дервиши и британци. Знаеше, че враговете го

бяха оставили чист, не го бяха отровили, както повечето източници на вода наоколо. Намери го и пи с такава наслада, сякаш беше най-скъпото шампанско на света.

През следващите три седмици заживя като хищник. Нощем крадеше от провизиите на кротките бедуини, разпръснати на кланове из необятната суданска пустиня. Набавяше си фурми и хляб, колкото да доживее до следващия ден. Денем спеше.

Набезите му хвърлиха в ужас пустинните хора. Войниците на империята не ги плашеха толкова, все пак можеха да ги видят и да се скрият, докато войската отmine, но нощният натрапник беше истински демон. Зъл дух, който излизаше от ада, щом слънцето се скриеше и пясъците изстигнаха. Понеже никога не го бяха виждали, бяха убедени, че не може да е човек.

Патрик местеше скривалищата си всяка нощ и постепенно се придвижваше на североизток, но винаги далече от отъпканите пътища, където дебнеха разузнавателните патрули на дервишите. Беше търпелив, винаги нащрек, и това се оказа решаващо за оцеляването му. Вече не се тревожеше за смяната на религията си, нито мечтаеше за лов на лисици и бляскави балове в английската столица. Единственото, което го вълнуваше, беше да намери скривалище за следващата нощ и да има с какво да засити глада си.

На края на третата седмица беше останал без сили. Разкъсаната униформа беше втвърдена от кръвта на десетки изпречили се на пътя му бедуини, чийто гърла бе прерязал, за да си осигури хляб. Времето вече нямаше никакво значение, както и нормалните човешки чувства.

През дългите горещи дни лежеше скрит сред бодливите храсти или под сянката на някой камък и чакаше търпеливо настъпването на нощта. Много рядко си мислеше за Катрин, но това беше по-скоро болезнено усещане, отколкото ясна мисъл. Тя го бе подмамила с обещания, че ще го чака, а после го бе наказала жестоко с мълчанието си.

От време на време пред очите му се явяваше келтската могила, обвита в гъста мъгла — тайнственият дом на Мориган. И тогава болката отстъпваше място на омразата. Тя му даваше сили да продължи да живее. Да живее, за да може някога да се изправи пред червенокосата красавица и да ѝ зададе един-единствен въпрос: защо?

И после, един ден случайно погледна към хоризонта и видя трептящите във въздуха фигури на трима униформени мъже върху камили. Първата му реакция беше да се зарови по-надълбоко в пясъка под мимозата, която бе избрал за сянка. Но изведнъж се замисли. Беше ли възможно да са британски войници? Онова, дето заслепи очите му, не беше ли бинокъл или телескоп? Доколкото знаеше, дервишите не използваха такива уреди. Но какво значение имаше? Вече му беше все едно дали ще живее, или ще умре. Ако бяха врагове, поне щеше да загине достойно. Изправи се и със сетни сили тръгна към патрула.

Генерал-майор Хъджис посрещна с радост Патрик. Решението да изпрати приятеля си на тази опасна мисия го измъчваше и когато получи рапорта за изчезването на капитана, се почувства зле. Нямаше военна цел, по-важна от живота на войника, особено ако беше един от най-добрите му офицери. Затова, когато разбра за спасението му, той си позволи малко празненство. Отвори бутилка прекрасно отлежало порто и пи за чудодейното му избавление.

Когато Патрик се яви по негово нареждане, той го покани да седне на плетения стол, покрит с тигрова кожа, трофей от Бирма. Където и да отидеше, винаги вземаше и кожата със себе си, както правеха и всички офицери, които имаха възможност да се доберат до нещо интересно при военните си походи.

Сега младият Дъфи изглеждаше много по-добре от деня, когато го бяха докарали в Суакин. Тогава той приличаше на обрасъл с косми великан с очи на див звяр. Но дори и сега ирландецът имаше вид на подгонено животно.

Генералът имаше приятната задача да връчи на приятеля си солиден чек. Патрик се водеше изчезнал, а не убит, и затова заплатата му продължаваше да се начислява, както и всички надбавки за пустинната операция. Но имаше и нещо друго, и именно то бе причина да го извика при себе си. Хъджис извади писмото, което бе достигнало до него чрез личен състав.

— Наистина ли си решил да напуснеш армията? — попита.

— Да — отвърна младежът. — Мисля, че е време да се върна вкъщи.

— Ти си много добър офицер, Патрик, и един от най-кадърните войници, с които съм имал удоволствието да работя.

Похвалните думи накараха Патрик да се почувства виновен. Той винаги бе възприемал военната служба като нещо временно, като необходим етап в живота си, не като съдба.

— Може би няма да напусна завинаги армията. Ще остана запасен офицер в Австралия — опита се да се измъкне.

— Сигурно си чул, че се готвим да напуснем Судан — каза генералът. — Мога да наредя да заминеш с австралийския полк, ако това е желанието ти.

— Искях да получа уволнението си в Лондон — отвърна Патрик. — Имам малко работа в Ирландия, преди да се върна в Сидни.

— Някоя млада дама? — вдигна вежди Хъджис.

— Да, сър — наведе глава той.

— Добре. Тогава ще дам препоръка молбата ти за напускане да бъде приета в Англия. Но винаги можеш да размислиш. Лондон е далече.

— Знам, сър. Уверявам ви, че не беше лесно да взема това решение. Тук оставям много приятели и много добри спомени. — Трепна и вдигна поглед към командира си. — И много, за които бих искал да забравя.

— Ако няма друго, искам да те поканя да изпием довечера по чашка в офицерския стол. Щом разберат, че ни напускаш, всички ще дойдат да се чукнат с теб.

— При положение, че ще пътувам с вас до Лондон, ще е по-добре там да организираме прощалната вечер — засмя се младежът.

— Може би си прав. Нека да не повдигаме предварително въпроса.

Патрик стана, отдаде чест и напусна кабинета на генерала. Сега трябваше да мисли за бъдещето си. Първо щеше да намери Катрин и да сложи край на мъчителните съмнения. Искаше да разбере *защо* не бе отговорила на нито едно от купищата писма, с които я бе засипал. Беше почти сигурен, че си е намерила друг и е забравила за него. Можеше да го разбере. Поне му се искаше да вярва, че може. Но един вътрешен глас му казваше, че това ще е ужасна трагедия за него. Времето и разстоянието не бяха намалили любовта му към нея.

Той се спря и за миг се загледа в пустинята отвъд военния лагер. Докато беше сред пясъците ѝ, живеейки ден за ден, бе открил за себе си истината за живота. Всичко беше изключително просто. Нямаше нищо по-важно от инстинкта за самосъхранение. Какво значение имаха парите и властта, когато човек разчиташе единствено на физическата и духовната си сила, за да оцелее?

Зад него се чуваха тракане на оръжия, удари на чук върху желязо — явно преглеждаха подковите на конете — смях и гласове на войници. Той въздъхна и продължи към палатката си. Седна пред входа ѝ на покритата с дебел слой прах маса. Сълзите потекоха сами по лицето му. Животът му беше празен. Беше самотен, без истинско семейство. Дори не бе виждал баща си. О, ако бе имал възможност да го опознае! Да се срещне поне веднъж с него. Но това беше невъзможно. Майкъл Дъфи беше мъртъв.

Той избърса сълзите си и огледа разсеяно вътрешността на палатката си. Тежките мисли се разбягаха като птици, щом зърна до леглото си нещо, грижливо увито в чист парцал. Нямаше нужда да го разгъва, за да разбере какво е.

— Редник Макдоналд! Ах, ти, шотландско куче! — щастливо възкликна. — Не си изпълнил заповедта ми!

Той се пресегна и внимателно разви плата. Малката каменна статуя му се смееше право в очите, гола и безсрамна в своето желание. Мориган все още беше с него.

Редник Франсис Фарел лежеше между мокрите от потта му чаршафи в отделението за тежко болни на кораба „Гангс“ и слушаше стенанията на изгарящите от треска мъже около него. Знаеше, че само сънят можеше да го избави от мъчителните звуци, както и от вонята на повръщано, която го задушаваше. Но бог явно му отказваше тази благодат. Той наруга немощното си тяло, неспособно да се пребори с болестта. Смъртоносната бактерия разяждаше вътрешностите му. Как се бе случило точно сега, когато се прибираха у дома! Войниците вече товареха корабите с провизии.

Фарел знаеше, че заради състоянието му може да го изключат от състава на полка и да не го качат на кораба за Сидни. Беше чул, че ще оставят тежко болните тук, докато настъпи подобрение в състоянието

им. Жестоката диария бе обезводнила тялото му и той изгаряше от жажда. Оризовата диета, на която го бяха подложили, май не вършеше никаква работа. Един от най-силните полицаи в Сидни сега беше безпомощен като малко дете.

Сълзите намокриха възглавницата му. Ако умреше сега, нямаше кой да каже на младия Патрик Дъфи, че баща му е жив.

— Вода — промълви тихо и една сянка се надвеси над него.

Безплатна ръка докосна челото му и до слуха му достигна успокояващ глас с английски акцент:

— Ето, пийни си, войниче.

Дежурният лекар допря канче с вода до устните му. Франсис жадно пое спасителната течност, но повечето се разля по брадата му. Не можеше да види лекаря, но усети нежните му ръце.

— Опитай се да поспиш, човече — продължи загриженият глас.

Сънят дойде неочаквано. Дълбок, трескав сън със странни, необясними образи на назъбени скали, обвити в пламъци. Нещо му подсказа, че скалите се намират на място, белязано със знака на смъртта. Изведнъж един огромен орел долетя, понесе го на крилете си и Франсис полетя над огнените езици. Адът ли беше това, зачуди се той, или скалистите зъбери, покрай които бяха минали, докато прекосяваха пустинята на Судан?

Военният лекар се взираше тревожно в мятация се между живота и смъртта австралийски войник. Температурата му отново се повишаваше. От друга страна, преди малко, докато държеше ръката му, усети, че силите на австралиеца като че ли се възвръщат. Той седна до леглото на Франсис Фарел и попи потта от челото му. Не знаеше какво друго да направи. Изведнъж, неочаквано и за самия себе си, той запя. Беше детска мелодия. Майка му го приспиваше с нея в бедната им стаичка в предградията на Ливърпул. Дали войникът можеше да я чуе? И какво означаваха думите, които бълнуваше?

„Патрик, баща ти е жив и аз знам къде можеш да го намериш.“

42.

Природата се събуди от милувката на слънчевите лъчи и из долината се разнесоха първите утринни звуци. Сенките на конниците се очертаха на хоризонта и започнаха да нарастват с приближаването им към свещените хълмове на Глен Вю. Недоспалите мъже напредваха бавно след командира си, който следваше по петите аборигена, посочен от Камерън за техен водач.

— Имало следи чак там — спря за миг той и посочи нагоре.

Гордън проследи пръста му и видя скалистия връх, израснал сякаш направо от сивия храсталак и покрит с корона от последните залязващи звезди. Как бе възможно толкова спокойно и красиво място да крие в себе си зло, зачуди се той. Спомни си за зловещите истории, които бе чувал от баща си. Въпреки че се присмиваше на суеверието на туземците, Хенри Джеймс се смущаваше винаги, когато станеше дума за Глен Вю.

— Внимание! — предупреди той. — Полицай Джордж, при мен!

Един от туземните полицаи бързо приближи коня си.

— Огледай плитчините край реката. Съобщи веднага, ако видиш нещо подозрително — нареди той.

Полицаят кимна и се отдалечи. Другите приеха команда „свободно“.

Тайно в себе си Гордън се надяваше Уолъри и Питър да не са на свещения хълм. Полицаяте щяха да подушат наоколо, да установят, че ги няма, Гордън щеше да се върне в Таунсвил и да си подаде оставката. Но необяснимо защо страхът започна бавно да пълзи из вените му и да сковава съзнанието му. Беше от онези странни усещания, които Кейт Трейси наричаше предчувствие.

Полицаят, изпратен на разузнаване, се върна и разпръсна тягостните му мисли. Беше възбуден и Гордън усети, че стомахът му се свива.

— Открил нещо, бос — задъхано рапортува той и инспекторът даде знак да тръгнат към реката.

Не извади пистолета от кобура си, но хората му веднага заредиха карабините. След минути достигнаха до една поляна сред малка горичка до реката. Матилда спеше, свита на кълбо до угасналия през нощта огън. Капитанът се разпореди един от хората му да слезе от коня и да я арестува. Девојката отвори очи и първото нещо, което видя, бе насоченото към главата ѝ дуло на карабина. Държеше я един туземец полицај. Зад него имаше цяла редица униформени мъже, които изглеждаха черни на фона на изгряващото слънце. Гледаха я със смесица от любопитство и похот. Тя се опита да скрие страха си, не искаше да изглежда жалка пред тях.

— Какво име, момиче? — грубо попита полицајт. — Матилда?

Матилда разбра, че няма смисъл да отрича, и кимна с глава. Този факт явно зарадва конниците. Те се оживиха и зашушукаха помежду си. Един от тях се обърна към капитана.

— Това момиче на полицај Питър Дъфи.

— Няма вече полицај Дъфи! — поправи ги Гордън и се вгледа с любопитство в красивата девојка. Изключително красива. Питър беше късметлия.

— Къде твой мъж? — заплашително се наведе над нея полицајт. — Близо?

Матилда знаеше отлично английски, но се направи, че не разбира въпроса. Туземецът разбра, че тя хитрува, и вдигна приклада на пушката си над главата ѝ.

— Няма смисъл да я нараняваме — намеси се Гордън. — Ще го намерим и без нейните обяснения.

После се обърна към местния водач:

— Знаеш ли къде се намира онази пещера, за която нирамбура казват, че е свещена?

Водачът се сви като ударен на седлото си и избягна погледа на капитана.

— Ей там, право нагоре — измънка и посочи с глава. — Но недобре черни отиват там.

Ръката му сочеше най-големия хълм от веригата.

— Къде точно? — попита, без да обръща внимание на притеснението му Гордън.

— Нагоре. Нагоре, при черни скали.

Гордън огледа склона, по който слънчевите лъчи вече пълзяха и подсилваха сенките на островърхите камъни. Видя малка издадена скала, прилична на гранит, а под нея — дълбока сянка. Това би могло да е вход на пещера.

— Оковете момичето — каза, все още загледан в скалата. — И го пазете добре. Не бива да бъде наранявано при никакви обстоятелства. Ясен ли съм?

Мъжете неохотно закимаха и завързаха Матилда за едно близко дърво. Инспекторът нареди да организират лагер до мястото, където бяха намерили момичето, слезе от коня и се отдалечи. Щеше да отиде сам до пещерата и лично да намери Питър.

— Уолъри ме предупреди, че ще ни намериш — каза Питър.

Той седеше с кръстосани крака пред тлеещия огън. Беше съблякъл всичките си европейски дрехи. Тялото му бе изрисувано с неразгадаеми за непосветения рисунки с охра.

Гордън стисна пистолета си и внимателно огледа вътрешността на пещерата.

— Къде е той?

— Тук някъде — измърмори Питър и разрови замиращия огън.

— Залових жена ти — побърза да каже Гордън. Тук се усещаше като хванат в капан. — Наредих да не я докосват и с пръст.

Питър остана загледан в огъня.

— Трябва да дойдеш с мен — продължи приятелят му. — Ще бъдеш съден за грабеж, а може би и за опит за убийство.

— Не отивам никъде, Гордън — отвърна бавно той. — Ако искаш да ме изкараш отгук, трябва първо да ме убиеш.

— Не ставай глупав, Питър. Много добре знаеш, че долу е пълно с полицаи. Реших да вляза в пещерата сам, защото другите ще ви застрелят.

— Можеш да слезеш и да кажеш, че не си ни открил — отбеляза Питър. — Но ти няма да го направиш. Лоялността ти към Нейно величество е по-силна от старото ни приятелство.

— След тази задача ще си подам оставката — заяви Гордън и върна пистолета в кобура. — Сара ме помоли. Каза, че само тогава ще се омъжи за мен.

— Ти... ще се ожениш за Сара?

Гордън приклекна до огъня срещу приятеля си.

— Да. В момента изпълнявам последната си задача за полицията.

— Значи наистина обичаш сестра ми. Това е новина. Но аз няма да дойда с теб. С Уолъри имаме други планове.

— Не забравяй, че арестувах жена ти — напомни му Гордън. — Ако не дойдеш, много вероятно е нейният работодател да си я вземе обратно.

— Оня пиян боклук? Сигурно ви е казал, че сме се опитали да го убием, нали?

— Да, но доколкото знам, няма доказателства.

— Защото не сме се опитвали. Ако искахме, нямаше да е жив сега.

— Знам и затова не му вярвам.

Питър се усмихна. Неговият стар приятел все още му вярваше.

— Може и да дойда с теб. Но искам първо да ми обещаеш две неща. — Гордън кимна и той продължи: — Искам да направиш всичко възможно, за да намериш работа на Матилда тук, в Глен Вю. Тя е умна, говори перфектно английски. Предполагам, че може да помага на госпожата в имението.

— Ще го уредя — увери го Гордън.

— Второто нещо... Искам да прекратиш издирването на Уолъри. Взимаш мен и забравяш за него. Това е неговата земя. Той няма нищо друго на този свят освен тези скали. Вече е стар и не е заплаха за белите.

— Искаш прекалено много от мен. — Молбата на приятеля му беше в разрез със задълженията му на полицай. — Старият бандит трябва да отговаря пред закона.

— Така стоят нещата, Гордън — упорито тръсна глава Питър. — Уреди тези две неща и идвам с теб.

В пещерата настъпи тишина. Гордън се изправи. Изражението на лицето му показваше ясно борбата, която се водеше в него. Питър го погледна със съчувствие. Решението му да се предаде беше взето много преди приятелят му да дойде. Той знаеше, че Матилда е бременна. Уолъри му бе казал, че духът на нирамбура вече расте в нея. Отговорността за нея и за детето, което тя носеше, налагаше той да поеме вината си пред закона. Знаеше, че някога ще се изправи пред

Гордън и единственият начин да предотврати последиците от старото проклятие беше да се предаде. Да не позволи някой от тях да умре.

В първия момент, когато видя Гордън да влиза в пещерата, сърцето му се сви. Сякаш предстоеше да се случи нещо ужасно, сякаш виждаше раздиращи небето светкавици, които предвещаваха страховита лятна буря. Каквото и да беше, той разбра, че е въвлечен в някакъв зловещ цикъл и трябва непременно да разкъса кръга.

— Вярваш ли във всичко това? — попита Гордън, загледан в мистичните рисунки по стените на пещерата.

— Не знам, мисля, че да, макар монахините в училище да го наричаха суеверие и невежество. Може би всичко зависи от това, кой пръв ти е дал познание за света. Като слушам Уолъри, приемам всички християнски легенди за суеверие, а това тук за истина.

— Мисля, че те разбирам — отвърна приятелят му, загледан във фигурата на белия воин с издигнато над главата си копие. По него личаха следи от нещо остро, може би нож, сякаш някой се бе опитвал да оскверни древната рисунка. — Имам чувството, че ние с теб сме обречени да повторим събития, случили се преди много години.

Питър го погледна изненадано. Сега слънцето осветяваше входа на пещерата под такъв ъгъл, че хвърляше златни отблясъци по стените и фигурите сякаш се събуждаха за нов живот. Ловът продължаваше, мъжете тичаха след вечно преследваното кенгуру, белият воин се целеше в своята невидима жертва.

— И ти ли го усещаш? — тихо попита. — Сякаш някаква сила ни води по пътища, избрани не от нас.

— Страхувам се, че може да те убия, Питър — прошепна Гордън. — Или ти мен. Ето защо дойдох сам. Помислих, че двамата можем да се изправим срещу тази сила.

— Започнал си да мислиш като „чернилка“ — изкикоти се Питър. — Сякаш вярваш в магията на майолите.

— Не забравяй, че Уолъри беше и мой учител. Но аз не съм туземно копеле като теб — ухили се той. — Идваш с мен, а аз ще направя, както искаш. Уолъри ще остане свободен.

Питър стана и се приближи до купчината дрехи, върху която лежеше пушката му. Облече се бързо и подаде оръжието си на Гордън.

— Защо имам чувството, че прецаканият съм аз? — попита го приятелят му.

— Винаги съм бил по-умен от теб в училище — подсмихна се Питър.

— Така си беше — въздъхна Гордън.

Двамата мъже излязоха от пещерата и тръгнаха надолу по стръмния склон. Бъбреха си като истински приятели, спомняха си случки от детството. Гордън предположи, че Кейт може да наеме добри адвокати от Сидни, за да го защитят в съда. Другият мъж пък се вълнуваше от предстоящата сватба на Сара.

Когато стигнаха в лагера, отново бяха две неразделни в игрите хлапета, които една нощ край огъня на племето киевара се бяха заклели във вечно приятелство.

Но щом влязоха в лагера, смехът им замря. Уолъри лежеше на земята с окървавено лице. Наобиколилите го полицаи посрещнаха командира си с развълнувани възгласи. Бяха успели да хванат стария воин, докато се опитал да освободи Матилда.

После всичко стана много бързо.

Тези няколко секунди щяха да тревожат сънищата на Гордън чак до смъртта му. Питър грабна оставената от един немарлив полицай пушка до дървото и извика на Уолъри да бяга. Старият воин скочи на крака и изтръгна пистолета от ръката на загледалия се в Питър мъж, който бе оставен да го пази. Времето сякаш беше спряло.

Един полицай вдигна карабината си. Питър се извъртя и моментално насочи пушката към него. Гордън инстинктивно извади пистолета от кобура и го насочи към приятеля си.

— Не — изкрещя, когато видя, че Питър натиска спусъка. — Не, Питър! — извика отново и стреля.

Дойде на себе си едва когато усети отката на оръжието в ръката си. Куршумът уцели Питър странично в главата и кръвта му оплиска протегнатата му за стрелба ръка. Пушката падна на земята и той се строполи след нея.

Уолъри беше изчезнал.

Питър лежеше в краката на Гордън, който беше като вкаменен. Матилда се хвърли към любимия си с бързината на тигрица и обви главата му с окованите си ръце. Полицайте хукнаха към конете, за да настигнат беглеца, но хитрият дарамбал бе срязал въжетата и бе подгонил животните към равнината. Бе запазил един от тях за себе си и успя да се скрие от погледа им.

Оръжието на Гордън падна от ръката му. Той се залюля като пиян и падна на земята с очи, втренчени в жената, която галеше лицето на Питър.

Какво се бе случило? Някакво необяснимо зло бе протегнало дългата си ръка и ги бе сграбчило за гърлата, както бе направило преди години с бащите им. Проклятието! То беше по-силно от тяхната воля. Осъзнал неизбежния край, той се опита да стане. Усети, че ръката му лежи върху нещо гладко и кръгло. Погледна надолу и светът под него отново се залюля. От прашната земя се подаваше череп на дете. *Те стояха върху земята, където хората на нирамбура бяха намерили смъртта си.*

Лаят на кучетата предупреди Дънкан Камерън, че полицейският патрул се завръща. Той излезе да ги посрещне и веднага видя мъртвия, праметнат през седлото на инспектора. Явно бяха успели да открият поне един от тези, които търсеха. Но настроението на хората беше мрачно и това го учуди. Зад един от полицаите седеше момиче и чертите на лицето му издаваха, че е мелез.

Гордън спря пред верандата, но не слезе от коня си.

— Виждам, че сте хванали единия — посрещна го Дънкан и се вгледа в поклащащото се върху седлото тяло. — Ще го вземете ли със себе си?

— Не, ще го погребем тук, в Глен Вю — отвърна капитанът. — Тук са погребани баща му и дядо му.

— Мисля, че това е правилно решение, инспекторе — кимна управителят. — Хубаво е човек да бъде сред близките си. А какво ще стане с момичето.

То изглеждаше умно и хубаво и на Камерън му дожаля за него.

— Надявах се да й намерите някаква работа в имението. Знам, че готви добре и говори английски. Живяла е с един златотърсач и се е грижила за него. Мисля, че очаква дете от Питър Дъфи. Това проблем ли е за вас?

— Никакъв — увери го мъжът. — Госпожа Камерън също е бременна. Може да ни се наложи да търсим дойка. Нека да остане и да помага на жена ми в домакинството.

— Чудесно — заяви Гордън и се разпореди да освободят момичето.

Поне детето на Питър щеше да се роди в земята на нирамбура. А и Камерън изглеждаше свестен мъж, щеше да се грижи за тях.

Гордън пожела да погребее Питър до дядо му, старият Патрик Дъфи, и до неговия предан помощник, туземеца Били. Едва успяха да намерят гробовете, земята се бе слегнала и единствено малките купчини камъни свидетелстваха, че тук почиват костите на двамата приятели. Изкопаха яма до гробовете и Питър Дъфи намери вечния си дом на няколко крачки от дядото, когото не бе познавал. Съвпадение или игра на съдбата?

Гордън не издаде заповед за издирването на Уолъри, а и полицаите не повдигнаха въпроса. Те бяха чували за древното проклятие и тайно си шепнеха, че не е добре да гневят допълнително злите духове, които владееха това място. Нека някой друг патрул да се погрижи за това.

Щом заровиха Питър, Гордън поведе хората си назад към Таунсвил. Предстоеше му да се изправи пред Сара и да ѝ каже, че е убил брат ѝ. През целия път мълча, не взе участие в разговорите на хората си. Скръбта по изгубения приятел и страхът от предстоящия разговор с любимата го погълнаха изцяло.

Уолъри отиде на гроба на Питър през нощта, въпреки че Праотците му бяха забранили да посещава царството на мъртвите. Той седна на определено разстояние и започна да припява песента на мъртвите, за да преведе духа на Питър към Съновидението. Само това можеше да направи за него. Добре беше, че бе извършил ритуалите на посвещението и Питър нямаше да е сам във вечния си път.

Скоро слънцето щеше да изгрее. Старият воин знаеше, че отново трябва да напусне земята на дарамбал. Безопасните места в колонията намаляваха заедно с прииждането на все повече европейци. Накъде да тръгне? Праотците вече не говореха с него. Трябваше да намери сигурно място, за да изживее определените за него дни. Никога досега не се бе чувствал толкова самотен.

Скоро се развидели и храбрият воин стана от мястото си. Какво беше това? Вятърът или някой друг шепнеше в ухото му? „Белите няма да хванат храбрия воин! Никога!“ — закле се той пред лицето на своята родна земя. Щеше да отиде там, където преди много години един бял мъж, отдаден на религията си, го бе приютил и на когото бе обещал един ден да се върне.

Той огледа бавно познатата равнина, като се обърна последователно към четирите посоки. Може би за последен път вкусваше от свободата на волния живот. А може би не. После се наведе, събра копията си и тръгна на път.

43.

Щом влезе в библиотеката на Инид Макинтош, Фиона усети как ужасните спомени от младостта отново оживяват в съзнанието ѝ. Тук преди близо четвърт век младата, влюбена в Майкъл Дъфи девойка бе изпитала за пръв път смазващата сила на волята на бездушната си майка.

Сега отново се изправяше пред нея. Но този път беше по-силна и по-решителна отпреди. Двете жени продължаваха да изпитват дълбока враждебност една към друга и вместо поздрав размениха помежду си отровни погледи.

— Можеш да седнеш, ако искаш — хладно я посрещна Инид и придърпа високия стол към дървения плот на бюрото си. — Ще поръчам на Бетси да ни донесе чай.

— Благодаря — отвърна равнодушно Фиона и седна.

Домакинята позвъни и Бетси веднага влезе в стаята. Получи нарежданията, кимна и побърза да сложи чайника на печката. Майката първа наруши ледената тишина.

— Желанието ти да ме видиш е малко необичайно. Да не би да е умрял някой? — попита саркастично тя.

— Аз също нямам желание да те видя. — Дъщеря ѝ съзнателно не я нарече „мамо“. — Поисках срещата заради скорошните събития, които със сигурност те вълнуват.

— Имаш предвид завръщането на внука ми от Африка?

— Твоят внук е мой син — подчерта Фиона.

— Ти го изостави още при раждането му. Или вече не си спомняш?

Фиона си наложи да потисне надигация се в гърдите ѝ вик.

— Знам, че си му наговорила какви ли не лъжи. Убедила си го, че не съм го искала, както ти не ме искаш в живота си. Знам, че си казала, че съм пожелала да го изпратя в приют, за да мога да се омъжа спокойно за Гренвил.

— И нима не беше точно така? Нима не поиска да се освободиш от него? — победоносно я изгледа Инид.

— Изобщо не беше така — задавено отвърна дъщеря й. — Бях много млада и объркана и ти се възползва от това. Убеди ме колко важно за сина ми е да бъде даден за отглеждане на някое добро семейство, за мое и негово добро. Знаеш, че никога не бих го оставила, ако имах и най-малка представа къде се каниш да го изпратиш. Признай си, майко, бог ми е свидетел.

— Не знам такова нещо — отвърна Инид, но Фиона долови съвсем леко, почти незабележимо трепване на гласа й.

Инид бе озадачена от решителния вид на дъщеря си. Беше ли успяла да се освободи от чувството си за вина, което я измъчваше вече толкова години? Винаги я бе смятала за слаба, колеблива личност, а виж какъв характер проявяваше!

— Дойдох, за да ти помогна да се отървеш от вината и срама, които, сигурна съм, дълбоко в себе си изпитваш — глухо произнесе Фиона.

„Ах, значи вината била моя!“ — вдигна вежди Инид. Пред очите й се появиха огромните зелени очи на Патрик, същите като на дъщеря й, и нещо я прободеше в сърцето.

— Не се чувствам виновна за нищо — отвърна твърдо тя. — Няма от какво да се срамувам.

— Тогава се обръщам към твоята алчност. Готова съм да ти връча контролния пакет акции на „Макинтош къмпани“ и да ти помогна да застанеш отново на кормилото. В замяна искам да разкажеш на сина ми истината за раждането му.

— Как смееш! — прониза я с поглед Инид. — Как не те е срам да ми предлагаш такова нещо, след като продаде своя дял на проклетия си съпруг?

— Забрави ли, че дъщерите ми притежават две трети от третия дял на акциите?

— Не, но подозирам, че Гренвил също го знае — изфуча майка й. — И доколкото познавам хищната му душа, съм убедена, че при първа възможност ще изкупи дяловете им.

Фиона се усмихна тъжно и тя разбра, че дъщеря й вече бе мислила за това.

— В момента той няма нужните средства, за да им предложи сделка. Но аз имам капитал от трансфера на моя дял и мога да им предложа сума, която ще ги удовлетвори.

Инид погледна към дъщеря си и за пръв път усети нещо като уважение към нея. Но какво се опитваше да направи тя?

— Винаги съм се чудила защо даде на съпруга си толкова голяма власт, като му продаде твоя дял. За да ме нараниш още веднъж или за да унищожис веднъж завинаги името Макинтош?

Фиона уморено поклати глава.

— Направих го, за да защитя сина си и наследството му. Много мислих, преди да се реша на тази стъпка, но това беше единственият начин да спра Гренвил да подаде молба за решаването на спора в съда. Тогава щеше да се наложи да даваш обяснения за раждането на Патрик, и то под клетва. Ние с него сключихме споразумение. Ето защо продадох дела си.

Разкритията на Фиона лишиха старата дама от отговор. Простото обяснение хвърляше мост между майката и дъщерята. Но Инид не умееше да прощава и да изразява любов.

— Завърне ли се Патрик, ние няма да имаме нужда от твоята помощ — отвърна тя и мостът между тях се срути.

Фиона наведе глава, за да скрие сълзите си. Какво друго можеше да направи? Стана от стола си точно когато Бетси влезе с подноса за чай.

— Не познавам друг по-безсърдечен човек от теб — изрече. — Искях от теб само едно — да кажеш на Патрик истината. Да му кажеш, че го обичам. За тази малка услуга бях готова да ти подаря управлението на безценната ти компания. Жал ми е за теб, майко. Жал ми е, че не знаеш какво е любов и прошка, че не можеш да изпиташ никакво човешко чувство.

Бетси погледна двете жени и мъдро заключи, че не е добре да застава между двата огъня на бойното поле. Остави подноса на бюрото на Инид, промърмори някакво извинение и тактично се оттегли. Не бе направила и две крачки, когато Фиона я настигна, изблъска я от пътя си и изхвърча от библиотеката.

Инид остана зад бюрото си. Нито един мускул не трепна по лицето ѝ. Една част от нея бе готова да извика след Фиона, че приема предложението, но другата отчаяно се съпротивляваше на мисълта, че нейният внук може да я обвини в лъжа.

Тя се надигна от стола си и неочаквано и за себе си извика. Звукът, който излезе от устата ѝ, приличаше на звук от чупене на сухи

съчки.

— *Фиона! Дъще! Прости ми!*

Но дъщеря ѝ вече се качваше в каретата. Риданията ѝ заглушиха всички други звуци. Моментът за прошка бе пропуснат. Пропастта оставаше.

44.

Патрик стоеше на пристанището в Суакин и гледаше отплаването на сънародниците си. Песента на австралийците „О, мой роден дом“ огласяше крайбрежните води на Червено море. Мъката по дома го завладя. Неговият дом беше там, накъдето се отправяха те — в онази далечна, древна, изсушена от слънцето и вятъра Австралия. Скоро и той щеше да се завърне в Сидни, веднага след като намери Катрин и ѝ зададе въпроса си. Корабът се скри зад кълбото от сивкав дим. Патрик се обърна и тръгна бавно към приготвящите се да напуснат Судан британски войски.

Въпреки че дервишите не бяха победени, британското общество беше удовлетворено от усилията на командващия армията генерал лорд Уолсли да отмъсти за смъртта на генерал Гордън паша. Мюсюлманите бяха понесли огромни загуби и се смяташе, че империята е дала добър урок на неверниците.

Оставката на Патрик бе приета и отложена във времето, когато се приберат в Лондон. Но преди да напуснат бреговете на Африка, му оставаше да свърши още една важна задача. Скоро щеше да се проведе шампионатът по бокс в частта и редник Ангъс Макдоналд бе изявил желание да отнеме титлата от Патрик. Приятелството си беше приятелство, но тук ставаше въпрос за пари и за нашивки на пагоните, а и за чест. Така че след два дни капитанът и редникът щяха да се изправят един срещу друг на ринга. Щеше да бъде тежка, равностойна битка. Времето беше малко, а той знаеше, че още не се е възстановил напълно. Трябваше веднага да възобнови тренировките.

Редник Франсис Фарел стоеше на палубата на заминаващия кораб и се взираше в самотния офицер на сушата. Не можеше да види добре лицето му, но знаеше, че това е капитан Патрик Дъфи. Той поклати отчаяно глава и измърмори: „Защо стана така, Патрик? Какво ме спря да ти разкрия, че баща ти е жив?“

— Съжалявам, че сте изминали целия този път напразно, господин Дъфи — извини се капитанът и огледа високия широкоплещест мъж с бял костюм по последна дума на модата. — Писмата, които ви представяха, бяха изтеглени обратно от подателя им.

Майкъл изгледа офицера, който се сви зад огромното си, украсено с дърворезба бюро. Главната квартира се намираше до пазара и от прозореца долитаха гласовете на търговците — гърци, араби, суданци — и на клиентите, които се опитваха да смъкнат цената на интересуващата ги стока. Вечният пазарлък, независимо за какво ставаше дума.

Кой знае защо Майкъл не се учуди от новината. Още с пристигането си в Суакин започнаха да го прехвърлят от една служба в друга, отправяха го с неясни извинения, докато не попадна на този капитан, който му обясни ситуацията. Той беше мъж на възрастта на Майкъл и многото ордени и медали по униформата му показваха, че е опитен и смел боец.

— Капитан Френч, идвам от много далеч. Знам, че познавате подписа върху препоръчителните писма, които нося със себе си — заплашително се надигна той. — За мен е необяснима съпротивата ви да се срещна с капитан Дъфи, като се имат предвид препоръките.

Капитанът, явно притеснен от думите му, заби поглед в бюрото си. Беше му наредено да задържи ирландеца и да го качи на първия кораб обратно за Австралия.

— Вашите писма бяха анулирани с телеграма, изпратена от казармите във вашата Виктория, ден преди да пристигнете, при това лично от подписалия препоръките ви човек.

Защо, по дяволите, Годфри бе отменил собствените си писма? Какво беше наложило тази неочаквана промяна? Лейди Инид! Това беше единственият възможен отговор. Беше научила, че Патрик е жив, и се отказваше от услугите му.

— Значи няма да мога да се видя с капитан Дъфи? — изсумтя той.

— Така излиза, господине. Имаме заповед да ви качим на първия кораб, който напуска Суакин, и да се уверим, че няма да го търсите.

Майкъл стана от стола, приближи се до прозореца и се загледа в оживената улица.

— Значи ли това, че съм под арест?

— Не бих го нарекъл така — отвърна смутено капитанът. — По скоро сте нежелан гост в армията на Нейно величество, но все пак гост, и с вас ще се отнасят с нужното уважение. Уверявам ви, че ще удовлетвори желанието ви, ако имате предпочитано място, към което искате да се отправите.

Капитанът стана и му протегна ръка, но Майкъл не я прие.

— За ваше сведение един пощенски параход тръгва довечера през Канала за Лондон — каза и прибра ръката си. — Това устройва ли ви?

— Защо не? Не е по-зле от всякъде другаде — отвърна Майкъл и капитанът си отдъхна.

— Ще наредя да ви придружат до хотела, за да съберете багажа си. Не мисля, че ще се наложи да ви проведе пълен инструктаж за престоя ви тук, тъй като времето е много кратко. Но трябва отново да ви обърна внимание, че са ви забранени всякакви опити за контакт с капитан Дъфи. Нито ви е разрешено да се отделяте от ескорта си до момента, в който се качите на парахода. Но сте свободен да се радвате на забележителностите в града и на изкушенията, които предлага.

— Като се имат предвид обстоятелствата и това не е лошо предложение — изръмжа Майкъл и отвори вратата, където го чакаха двама униформени сержанти — Желая ви приятен ден, капитан Френч.

Той слезе по стълбите и прекоси фойето, следван от двамата си придружители.

Щом излязоха на шумната улица и тръгнаха между сергиите на пазара, той се обърна към тях:

— Приятели, може ли да ви почерпя по едно, докато чакам заминаването си?

Сержантите се спогледаха и след кратко колебание по-едрият от двамата отговори:

— Ще нарушим правилника, ако прием по време на служба, сър. — Майкъл безпогрешно разпозна ирландския му акцент. — Но капитан Френч нареди да се отнасяме с вас като със скъп гост. Не виждам защо да не изпием една-две чашки заедно.

— Знаете ли някое дискретно заведение, където можем да свършим тази работа, сержант?

— Сега като ме питате, се сецям за едно такова местенце в гръцкия квартал — широко се ухили войникът и облиза устните си. —

Но не си правете илюзии, че ще се разнежим дотолкова, че да ви позволим да се измъкнете.

— Приличам ли ви на човек, който има намерение да корумпира славните войници на Нейно величество? — невинно попита Майкъл. — Особено пък такива изрядни служители като вас.

Якият сержант се захили, погледна го лукаво и го поведе през пазара.

— Приличате ми на точно такъв, господин Майкъл Дъфи — заяви откровено.

Той разбра, че ирландецът знае точно докъде може да отпусне въжетото, и се отказа от по-нататъшни опити да им се изплъзне. Не че се налагаше. Неговата мисия тук очевидно бе приключила. Синът му беше жив, сумата, приведена от лейди Инид, беше щедра и той можеше спокойно да замине за Европа, и да се захване с това, за което бе мечтал цял живот — с рисуване. Освен това бе преживял достатъчно, за да разбере, че нещата следваха своя предначертан път. Не беше писано да се срещне с Патрик тук. Щеше да продължи живота си, докато съдбата не завърти събитията така, че да ги изправи един срещу друг.

— Та къде беше онова място, сержант? — попита той и войниците го поведоха към гръцкия квартал, в любимата си таверна с чудесно вино, жени и тъжни, разтърсващи душата песни.

Когато късно през нощта се качи на парахода за Лондон, Майкъл не носеше никакви сувенири освен жестокия махмурлук от евтиното вино. Пред него беше Европа. „Край на войната — зарече се той, — здравей моя детска мечта!“

45.

Гордън стоеше с наведена глава в подножието на стълбата към верандата на Кейт Трейси. Беше толкова посърнал, че сърцето ѝ се сви от жал. Той бе тръгнал за Таунсвил веднага щом получи съобщението за внезапната смърт на майка си. Ема неочаквано бе получила масивен инфаркт и бе починала на място.

Кейт страдаше еднакво за загубата на най-добрата си приятелка и за смъртта на племенника си Питър Дъфи, затова съжалението към младежа бе примесено с гняв. Той сам бе изявил желание да тръгне по следите на Питър и последствията бяха фатални за всички. Трудно можеше да му прости това.

Сара седеше на един стол в стаята си и с каменно изражение се взираше в тапетите на стената. Чу думите на леля си, когато каза на Гордън, че не е добре дошъл в дома ѝ, и мълчаливо кимна в знак на съгласие.

Раменете на младежа се отпуснаха. Нямаше сили да се защитава. Беше убеден, че ужасното проклятие, застигнало баща му, сега преследваше и него. Нямаше как иначе да си обясни внезапната смърт на майка си, която бе издъхнала в момента, когато той бе стрелял в Питър. Очевидци му бяха разказали, че отивала до магазина на Кейт и неочаквано се строполила на улицата. Когато лекарят дошъл, вече била мъртва.

Кейт чу плача на Матю и забърза към детската стая, като остави нежелания гост сам. Гордън тръгна тежко към коня си. Нямаше какво повече да си кажат.

Кейт влезе в стаята и завари Сара, която вече успокояваше бебето. Двете жени си размениха тъжни погледи. Посещението на Гордън бе разлютило отново раната в сърцата им от загубата на Питър.

— Ако искаш да чуеш какво има да ти каже, ще те разбере — каза тихо Кейт.

Сара поклати глава и залюля Матю в прегръдките си.

— Не. Той уби брат ми и аз никога няма да му го простя.

— Но ти все още го обичаш — нежно я погледна леля ѝ.

— Да — изплака девойката и сълзите ѝ потекоха.

Кейт чу отдалечаващия се тропот на конски копита. Гордън си отиваше от живота им. Но за колко дълго? Времето лекуваше скръбта. Тя се взря в очите на племенницата си и разбра, че част от сълзите ѝ не бяха за Питър. Те се лееха заради изгубената любов към красивия черноок капитан.

Гордън се бе върнал два дни по-рано. Посети гроба на майка си и се върна в празната къща, която сега му се струваше много голяма. Навсякъде имаше вещи на майка му. Неочакваната ѝ смърт не ѝ бе дала възможност да ги сложи в ред, преди душата ѝ да отлети към рая.

На масата в кухнята, до купата за разбиване на яйца, лежеше малко томче с поезия. „Сигурно е четяла, докато е готвела — помисли Гордън и затвори книгата. — Видяла е, че брашното е свършило, и е изтичала до магазина. Но не е стигнала дотам.“

Младежът изведнъж осъзна, че не познава добре Ема Джеймс. Бе я познавал като нежна и любяща майка, винаги загрижена за него. Но някога тя е била енергична млада девойка, достатъчно смела, за да прекоси океана и да се засели в тази чужда и негостолюбива земя. Влюбила се е и се е омъжила за баща му, без да му поставя никакви условия. Дали и тя е изпитвала чувствата, които той изпитваше към Сара Дъфи?

— Съжалявам за майка ти, Гордън.

Гласът го накара да подскочи. Замислен за майка си, той не беше чул кога е влязла Сара. Тя стоеше на прага на кухнята.

— Не исках да те безпокоя. Спрях да те погледам. Изглеждаше унесен в мисли...

— Дойдох да поразчистя, преди да обявя къщата за продан — отвърна той. — Искам да я оставя в идеален ред. Ще постоиш ли малко с мен?

Тя поклати глава.

— Не. Дойдох само да ти кажа, че майка ти означаваше много и за мен. Мъчно ми е за нея.

— Остани, Сара! Дай ми възможност да ти обясня какво стана — погледна я умолително той.

— Няма нищо за обясняване, Гордън. Ти уби брат ми.

— По дяволите, Сара! Аз обичах Питър като собствен брат — повиши тон Гордън. В сърцето му се надигна гняв. — Това, което стана, е ужасна случайност.

— Никой не те е карал да тръгнеш след него — тихо отвърна девойката. — Трябваше да предвидиш, че може да се случи нещо ужасно, когато се срещнете на онова място.

— Допуснах грешка, признавам. Ако мога да върна времето назад, не бих тръгнал по следите му, кълна се!

— Късно е за обяснения, Гордън. Брат ми вече е мъртъв и ти си неговият убиец. Мисля, че трябва да си тръгна, преди да кажеш нещо, което ще ме накара да те намразя.

Гордън направи три крачки и я сграбчи за раменете, преди тя да може да се обърне към изхода. Хватката му беше силна и болезнена.

— Знам, че ме обичаш още, независимо от това, което стана — с яростна решителност изрече. — Така ли е, Сара Дъфи?

Тя се опита да се измъкне от хватката му и от отговора.

— Няма значение какво чувствам, Гордън. Някои неща не могат да се простят. Никога не се бях замисляла за произхода си, но сега знам, че ако брат ми не беше наполовина туземец, щеше още да е жив. Черната половина в мен крещи за отмъщение. По-силно е отколкото можеш да си представиш. Остави ме да си тръгна, Гордън. Ние никога няма да бъдем заедно.

Той видя мрачния огън в очите ѝ и се стресна. Никога не я беше виждал такава. Дори и когато с Питър дразнеха малкото момиченце толкова, че то започваше да плаче. Сара Дъфи му отмъщаваше. Отхвърляше го завинаги и така му отказваше единственото нещо, за което бе мечтал в живота си — любовта ѝ. Никога не я бе желал повече.

— Щом искаш да те третирам като чернилка, сега ще ти покажа как се отнасяме с тях! — извика младият мъж и затегна хватката си.

Тя се разтрепери от болка, но продължи да го гледа с ледена ярост. Плю в лицето му и усети жилеца болка в бузата си. Гордън я бе ударил.

— Щом ти доставя удоволствие, покажи ми, инспектор Джеймс — прошепна с треперещ от омраза глас. — Не мога да те спра.

Гордън дойде на себе си и осъзна какво беше на път да направи. Пусна я, ужасено отстъпи назад и закри лице с треперещи ръце.

Зарида с глас.

Сара остана на място. В погледа ѝ се появи колебание. Една част от нея отчаяно искаше да го прегърне и да го успокои. Но омразата взе връх. Ръката, която бе отнела живота на брат ѝ, я бе ударила през лицето. Обърна се и бързо напусна къщата.

Гордън не забеляза кога си е отишла. Беше загубил всичко — най-верния си приятел, любовта си, майка си. Оставаше му единствено работата. И все пак една слаба искрица надежда го възпря да извади пистолета и да го насочи към слепоочието си.

Скоро къщата беше продадена. Гордън оттегли молбата си за напускане и замина от града, без да се обади втори път на Кейт Трейси. Скоро щеше да е в Рокхамптън и да приеме новата си длъжност. Дали Сара си беше вкъщи? Конят потръпна нервно и той го потупа по врата.

— Знам, знам. Време е да тръгваме.

Конят пое напред, а Гордън избърса сълзите си.

— Ако трябва, ще дам и живота си, но ще докажа любовта си към теб, Сара! — прошепна той. — Ще видиш!

46.

Адската жега отстъпи едва със залеза. Хората се блъскаха за по-добра гледка към импровизирания ринг, където двамата претенденти за титлата вече стояха един срещу друг. И двамата бяха голи до кръста и с прилепнали по бедрата панталони. Боксовата среща се съпровождаше с празнична, приповдигната атмосфера поради факта, че на войниците бе съобщено, че корабите най-сетне са готови да поемат за родната зелена Англия, далеч от пясъчните дюни на Судан.

Боксовият мач щеше да разсее мъжете от мислите им за дома и от нервното напрежение, породено от очакването.

Симпатиите на зрителите бяха разпределени горе-долу по равно между двамата състезатели. Едните бяха за редник Ангъс Макдоналд, защото беше един от тях — прост войник. Другата част поддържаха Патрик Дъфи. Въпреки че беше офицер, той не парадираше с повисокото си социално положение и общуваше с всички като с равни.

Съдията повтори набързо основните правила и двамата участници потвърдиха, че ги разбират. Кръгът около тях се затвори. Зрителите притихнаха. Много от тях съчувстваха на младия капитан, който все още не се бе възстановил напълно от злополучната си мисия, но повечето заложиха на шотландеца, който беше в отлично здраве. Все пак ставаше дума не само за забавление, но и за пари.

Съдията свири начало на мача и Патрик погледна противника си. В очите му нямаше и капчица враждебност. Ангъс му се усмихна приятелски и двамата допряха кокалчетата на ръцете си, за да отбележат старта.

— Внимавай с лявото ми кроше, Мак. То ще реши мача — намигна му Патрик.

Ангъс плю в прахта и се захили насреща му.

— Крошето ти може и да го бива, сър, но ирландската ти глупост ще те издъни.

После нанесе серия от удари, два от които засегнаха ухото на Патрик и донесоха радост на шотландските фенове. Младежът обаче

не му остана дължен. Съотношението на силите непрекъснато се менеше, никой нямаше явно предимство.

В деветия рунд двамата боксьори бяха замаяни, с кървящи вежди и устни и разконцентрирани движения. Ревът на тълпата се усилваше с всеки разменен удар. Ръцете им бяха в рани, кокалчетата — подути. Потта капеше на розови капки от челата им, всеки удар беше придружен със стон. Ушите на Патрик звъняха като камбаната на Биг Бен. Бързината и силата на ударите му намаляваше. Не се чувстваше по-добре и Макдоналд. И двамата пазеха силите си за решителен удар и дебнеха другият да направи грешен ход и да се разкрие. Тук ударите не се брояха. Щеше да спечели този, който успееше да повали другия.

Към края на рунда Патрик забеляза изцъкления поглед на приятеля си и се уплаши. С Ангъс ставаше нещо лошо. Ударите в главата му бяха дошли в повечко и всеки следващ можеше да бъде фатален. Тълпата усети, че мачът е към края си, и зарева, сякаш присъстваше на гладиаторски борби в Рим.

Ангъс се олюля и Патрик го пое в мечешката си прегръдка.

— Сега, Ангъс — прошепна в ухото му. — Удряй сега! Цели се в главата!

Шотландецът го погледна смутено.

— Не мога — чу Патрик и го отблъсна от себе си.

— Направи го, шотландски задник, такъв — изсъска той и свали гарда си.

С херкулесовски усилия Макдоналд нападна. Размаха яростно юмруци и извика от усилието. Един от ударите намери целта си. Патрик се олюля и падна почти в безсъзнание.

Тълпата полудя. С викове „Ура!“ и дюдюкания хората разкъсаха кръга, добраха се до големия шотландец и го вдигнаха на ръце. Ликуваха дори и тези, които загубиха пари. Зрелището си заслужаваше няколкото заложени долара. Борбата между двамата беше честна и равностойна. Но войниците, които разбираха от този спорт, бяха доста учудени, че капитан Дъфи бе повален толкова лесно от немошните удари на останалия без сили ординарец.

Ангъс потопи ръката си в легена с топла вода и изохка. С другата пое подаденото му от Патрик плоско шише с бренди.

— Никога повече — отрони се от разранените устни на шефа му.
— Не искам да се бия повече с теб, Ангъс!

— Не спечелих честно шибаната титла! — изстена шотландецът и отпи от шишето. — Ти ме остави да спечеля.

Той надигна отново бутилката. Очите му блеснаха под подутите вежди. Примигна от удоволствие и върна шишето на приятеля си.

— Спечели, който трябваше, Маки — отвърна Патрик. — Победата ще ти помогне да сложиш нашивките, за които толкова мечтаеш. Ти ги заслужаваш, приятелю!

Ангъс кимна и за момент двамата останаха мълчаливи под звездното небе. Оставаха насаме за пръв път след завръщането на Патрик от пустинята и имаше много да си говорят.

— Откъде взе сили да стигнеш до деветия рунд? — попита Ангъс и поклати смаяно глава. — Мислех, че до осмия ще си на земята.

Младият мъж се усмихна уморено.

— Представях си, че на твое място стои друг човек. Един глупак на име Брет Норис. За миг видях неговото лице.

— Ако наистина беше той, сега нямаше да има лице.

Патрик погледна приятеля си. От подутините скулите му изглеждаха още по-големи. Не че той изглеждаше по-добре.

— Ах, защо наистина не беше той на твое място! — въздъхна и допи брентито. После потупа приятеля си по рамото. — Ти си заслужи честно титлата, Мак. Дори и само заради това, че за момент беше Брет Норис.

Двамата се разсмяха и смехът им огласи нощта.

— Защо не направи каквото ти наредих, преди да тръгна за онази мисия, Мак? — попита го кротко Патрик.

— Хвърлих торбата в морето, но като видях онова нещо, реших, че когато се прибереш, ще си го поискаш.

— Благодаря ти! — Младият офицер погледна към блестящия звезден килим над тях. — Задължен съм ти.

— Няма за какво, сър — отвърна шотландецът и погледна смутено в краката си.

— Май че е време да се оттегля в палатката си — с мъка се надигна младежът. Цялото тяло го болеше неистово. — Трябва да си стегна багажа.

— Дали ще отплаваме скоро, сър?

— Надявам се, Мак. Дойде ми до гуша от този пясък.

— Лека нощ, сър. И... господ да ви благослови.

Патрик силно се надяваше господ да го благослови. Или поне Шийла-на-гиг да бъде с него, когато отново се изправи пред Катрин.

Почти нищо не се бе променило в селцето за изминалата година, но същото можеше да се каже и за последните пет века. Патрик забърза през сивата мъгла към покритата с лишеи църква, където се надяваше да открие отец Еймън О'Брайън. Хората в селото реагираха някак странно на повторното му появяване. Оглеждаха го с необичаен интерес и шушукаха зад гърба му. Докато се регистрираше в хана на О'Райли, забеляза, че селяните странят от него. Никой не го попита как е минала военната операция. Дори и Райли остана сдържан към клиента си.

Той стигна дома на енорийския свещеник и почука на вратата. Еймън отвори и щом го видя, лицето му светна от удоволствие. Усмивката му прогони студа от душата на Патрик.

— Господ чу молитвите ми, капитан Дъфи. Влизайте! Радвам се да ви видя след толкова дълго отсъствие.

Гостът се засмя, разтърси ръката на свещеника и влезе в топлата стая.

— Събличайте се. Аз ще потърся нещо за сгряване — подкани го Еймън и забърза към кухнята, за да намери бутилката уиски, която пазеше за специални случаи.

Патрик свали палтото си и седна на старата дървена маса. След минутка Еймън се появи с бутилка и две чаши.

— Радвам се да ви видя отново, отче — каза той и вдигна пълната си чаша. — Защо ми се струва, че пристигането ми предизвика смут сред местните хора? Можете ли да ми помогнете?

— Да... ще говорим и за това. Но първо искам да попитам дали ще останете за вечеря?

— С удоволствие.

— Радвам се. Нищо специално, впрочем. Госпожа Кейси излезе и ще се прибере късно, така че ще се наложи да притоплим вчерашното ястие.

— Като познавам госпожа Кейси, сигурен съм, че ще си оближа пръстите — отвърна любезно младежът и отпи от силното питие.

Топлината отпусна напрегнатите му мускули.

Отец О'Брайън също отпи и отново напълни чашите.

— Изглеждате променен, Патрик — вгледа се в госта си той. — Сякаш сте преживели много лоши неща. Толкова зле ли беше?

— И много повече — тихо отвърна Патрик и се вгледа в белезите по дървената маса, някои от тях оставени преди повече от двеста години. — Лошо е, когато живееш ден за ден и единственото, което те крепи, е надеждата, че ще получиш поне една-единствена дума от любимия човек. Но всичките ти надежди са напразни. Тогава се отчайваш.

Еймън свали очилата си и старателно ги избърса с края на расото. Много добре разбираше какво има предвид гостът му. Знаеше, че трябва да намери сили и да му каже това, което рано или късно щеше сам да научи.

— Джордж Фицджералд почина — изрече той. — Господ прибра душата му преди два месеца. Умря спокойно, в съня си.

— А Катрин? — попита със свито сърце Патрик.

— Тя не е вече в селото. Сега имението се управлява от етърва й, която се прибра от Индия миналата седмица. Някъде по това време Катрин изчезна. Никой не знае къде е, дори и етърва й. Катрин е наследница на дядо си и притежава част от имението.

— Имате ли някакви предположения къде може да е заминала? Дъблин? Лондон?

— В началото и аз мислех така, но сега съм сигурен, че е отишла по-далеч, като се имат предвид обстоятелствата.

— Какви обстоятелства?

— Тя... не е сама — поясни Еймън. Колко много му се искаше не той да е вестителят, особено като видя колко болезнено възприема новината младежът.

Патрик пое дълбоко въздух. Свещеникът стана и отиде до кабинета си, за да му даде време да се съвземе. Върна се с купчина неразпечатани писма. *Неговите писма до Катрин.*

— В завещанието си Джордж се е разпоредил — обясни тихо О'Брайън — аз да взема съдържанието на бюрото му и да не казвам на никого какво има вътре. Като ви показвам писмата, нарушавам последната му воля. След заминаването ви Катрин очакваше с трепет появяването на пощальона. Дядо й я уверяваше, че няма писма от вас.

С времето тя се промени. Сърцето ѝ беше разбито, беше убедена, че сте забравили за нея.

Патрик се загледа в неотворените писма пред себе си. Те обясняваха мълчанието на Катрин.

— Сега, когато Джордж го няма, мисля, че мога да ви ги върна — продължи Еймън. — Те ви принадлежат.

Младият мъж вдигна едно от писмата и моментално разпозна малките тъмни петна по ръба на плика. Бяха от собствената му кръв. Писмото беше писано малко след битката при Макнийл Зареба. Беше се опитал да предпази плика, но раната на рамото му все още кървеше много силно.

Еймън седна отново до масата и оброни глава. Знаеше, че най-лошото тепърва предстои да бъде казано.

— С кого замина тя, отче О'Брайън? — едва успя да сдържи мъката и гнева си Патрик. — С онзи... господин Норис ли?

Еймън не посмя да вдигне глава, сякаш се надяваше по този начин да отклони и въпроса. Наля остатъка от уискито в чашата на госта си и така си спечели още малко време.

— Изпийте това, Патрик. Ще имате нужда от него, за да чуете отговора.

Патрик се подчини и изпи на един дъх съдържанието на чашата.

— Един мъж дойде в селото. Не онзи Брет Норис, от когото се страхувате, а друг. Дойде да търси покой за измъчената си душа. Аз не можах да говоря с него насаме, но селяните ми казаха, че животът му е бил низ от опасности и нещастия. Решил да намери себе си в живописиста. Бил нает да нарисува портрета на Катрин. Тя... не се надяваше, че ще ви види отново.

— Кой беше този човек? — заплашително се наклони към него младежът, но свещеникът го спря с ръка и го накара да изслуша търпеливо обясненията му.

— Приличаше много на вас, Патрик. Истински мъж, който, това всички го признават, не поощри с нищо решението на Катрин. Всъщност е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Но тя се е почувствала силно привлечена от него. Когато той разбра за чувствата ѝ, напусна селото. Тя го последва.

Еймън замълча за миг, за да събере сили да произнесе името на човека.

— Този мъж... е вашият баща.

Патрик се олюля. Стаята се завъртя пред очите му. Ушите му забучаха, сякаш пред него избухна граната. Неговият баща! Та той отдавна беше мъртъв! Потресен от току-що чулото, той прошепна задавено:

— Баща ми е убит още преди да се родя.

— Не, Патрик — каза тихо отец О'Брайън, пресегна се през масата и хвана ръката му. — Баща ви е жив и хората от селото винаги са го знаели. През целия си живот е бил преследван от полицията и затова се крие от семейството си.

— Значи Катрин... е бог знае къде с... баща ми — промълви той и отчаяно се взря в свещеника. — За бога, Еймън, ако знаете къде са, трябва да ми кажете!

— Щях да ви кажа, ако знаех, кълна се в светата църква. Но никой в селото не знае.

Патрик задиша учестено, сякаш бе пробягал дълго разстояние. *Баща му... жив... и с жената, която обичаше повече от собствения си живот!* Бог си правеше жестока шега с него. Сякаш някаква злонамерена сила се присмиваше над нещастieto му.

— Ще ги намеря — задъха се той, — без значение какво ще ми коства това! Ще ги намеря!

ОКОТО НА БУРЯТА
1886

48.

Катрин усети целувката на утринното слънце върху лицето си и пое дълбоко въздух, за да долови уханието на цветя. Протегна се като котка и бавно отвори очи.

— Майкъл? — промълви тя и докосна чаршафа до себе си.

Но ръката ѝ усети празното място и тя се надигна, за да огледа стаята. Видя го пред отворения прозорец, вираше се във фантастичната гледка на егейската крайбрежна ивица. Беше с гръб към нея и изглеждаше потънал в собствените си мисли. Не съзнаваше, че е наблюдаван.

— Майкъл! — повика го отново тя и този път той я чу. Обърна се и ѝ се усмихна.

— Добре ли спа? — приближи се и седна на леглото до нея.

— Прекрасно — измърка тя и помилва лицето му. — Защо си станал толкова рано?

Стори ѝ се, че Майкъл се замисли, преди да отговори.

— Трябваше да обмисля някои неща. Но те не засягат теб — отвърна и притисна бузата си до дланта ѝ.

— Защо не се върнеш в леглото? — Тя отметна чаршафа от себе си и му показа голото си тяло.

Майкъл не прие поканата. Стана и се върна до прозореца. Катрин се засегна, но наред с чувството на накърнена женска гордост изпита и още нещо — нарастващ страх. Дали не се бе отегчил от нея? Не го ли привличаше вече тялото ѝ? И защо не бе забелязала признаците по-рано? Въпросите ѝ не намериха отговор. След като го бе последвала, двамата с Майкъл се отдадоха на страстта си и на приключения. Тя все още си спомняше изненадата му, когато стовари багажа си в хотелската му стая и заяви, че ще му стане любовница. Той бе протестираше, но очите му говореха друго. Бе забелязала този изпълнен с желание поглед още докато рисуваше портрета ѝ в имението на Фицджералд.

От онзи ден тя сподели леглото и живота му. Двамата се скитаха из Европа, местеха се от град на град, сякаш Майкъл търсеше някого или нещо. Спираха за малко, колкото да нарисова няколко пейзажа на

местността, макар че никога не беше доволен от картините си. Тя виждаше неудовлетворението в очите му, когато отстъпеше назад, за да огледа творбата си. Не запазваше нито едно от платната за себе си. Продаваше ги на всеки, който потърсеше евтин сувенир от съответния град.

Катрин го обожаваше. Докато лежеше до него в нощта, често с удивление си мислеше каква бе причината този мъж да я привлича като магнит, въпреки че беше два пъти по-възрастен от нея. Приличаше ѝ на стар, уморен от битки мечок — силен, но уязвим. Никой не подозираше, че под страховитата му външност се криеше едно нежно сърце. В такива мигове, докато галеше мускулестите гърди на Майкъл, тя често се сещаше за Патрик. Мълчанието му ѝ бе показало, че синът няма вътрешната сила на бащата. Беше го дострашало да приеме това, което тя му бе предложила. Понякога ѝ се искаше да разкаже на Майкъл за сина му, но усещаше, че това ще прибави още мъка в изстрадалата му душа, която не бе преживяла много щастливи мигове. Доколкото знаеше, местните не му бяха споменали за появата на капитан Патрик Дъфи в селото. Не беше в природата им да нараняват човек, който за тях е жива легенда.

В прегръдките на Майкъл Катрин намери страст и закрила. И засега това ѝ беше достатъчно. Знаеше, че на свой ред носи умиротворение в душата му. И нямаше значение, че двамата живееха единствено за мига. Това беше в природата им.

Сега съдбата ги бе довела в малък хотел на брега на Егейско море. Майкъл изглеждаше щастлив от топлината на гръцката пролет, а тя се радваше заради своя любим. Той познаваше много и различни култури. Разказваше ѝ за далечните източни страни, където бе живял дълго време. Беше нейният Марко Поло. Запозна я с пикантната средиземноморска кухня и тя скоро свикна с простата селска храна, която той обожаваше, дори обикна маслините, козето сирене и безквасния хляб.

Но най-въълнуващото приключение беше в леглото, докато правеха любов. Още от първата им нощ той я бе повел на чувствено пътешествие, смесица от безкрайна нежност и животинска страст, което сякаш нямаше да има край. Дотогава Катрин можеше единствено да предполага колко важно за човешката цялост е правенето на любов. Той ѝ бе първият мъж, но още от самото начало тя откри страстта в

себе си. Майкъл съумя да превърне секса в духовно и физическо преживяване — калейдоскоп от чувства и усещания, предизвикващи неизживяна до този момент наслада. И тя не можеше да понесе мисълта, че може да го загуби.

— Моя малка ирландска роза — каза накрая Майкъл и отново се бърна към нея. — Днес имам малко работа. Ако искаш, можеш да се поразходиш из пазара и да купиш нещо интересно за вечеря.

Катрин се намръщи. Обикновено той я взимаше със себе си и това поведение още повече засили подозренията ѝ. „Държиш се като глупаво момиченце — каза си тя. — Не му позволявай да види, че си разстроена.“

— Не може ли да дойда с теб? — попита, надявайки се въпросът ѝ да не прозвучи като молба.

Майкъл взе от кутията турска цигара и я запали. Стаята се изпълни с характерния тежък аромат. „Изглежда непоносимо красив“ — каза си тя и пулсът ѝ се учести.

— Ще се видим довечера — отвърна той. Димът се понесе на белезникави кълбета из топлия въздух. — Работата ми е свързана с пари.

— Аз имам пари — възкликна Катрин. — Отреденото ми от дядо ще ни стигне за цял живот.

Той изпусна дима и ѝ се усмихна нежно.

— Това са си твои пари, Катрин, и ще си останат твои. Аз съм мъж, а правило за всеки истински мъж е да не живее на гърба на жена си. Той трябва да изкарва пари и за двамата.

Лицето на Катрин веднага се проясни. Той я бе нарекъл негова жена и това не ѝ убягна.

— Ще ми липсваш — каза тя и Майкъл я целуна по челото.

Катрин не успя да види болката в очите му, докато излизаше от стаята.

Майкъл седна до една плетена тръстикова масичка в местното кафене и се загледа в преминаващите покрай него жители на малкото гръцко селце. Всички бързаха за някъде, но от време на време някой от тях хвърляше любопитен поглед към високия чужденец с черна превръзка на окото. Майкъл подръпваше от цигарата си и държеше

чашата с гъсто черно кафе, без да отвърща на погледите им. Мислеше за писмото, което бе получил тайно от Катрин.

То беше от отец Еймън О'Брайън и бе достигнало до него въпреки сложния маршрут на получателя си. Еймън не знаеше до къде да адресира плика, но подозираше, че Майкъл има връзки с британските тайни служби. Затова го предаде във външно министерство, а те го бяха препратили до Гърция.

Разбира се, писмото не беше единствената причина, поради която шпионите бяха тръгнали по петите му.

Сега мъжът, който му бе предал писмото, пресичаше павирания площад и бързаше към кафенето, за да се срещне с него. „Копие на Хорас — помисли си Майкъл, — само че по-млад.“

— Господин Дъфи — мъжът седна до него, без да изчака покана. — Надявам се, че сте добре.

Майкъл огледа внимателно младежа. Имаше пясъчноруса коса, светлосини очи и фино нервно лице. Прецени, че е около двайсет и пет годишен и ако съдеше по потните петна върху белия му костюм, бе извървял дълъг път, за да се срещне с него. Ако беше някаква важна клечка, несъмнено щеше да му бъде осигурен транспорт.

— Господин Кларк — усмихна се той, — надявам се, че вашите началници са приели условията ми.

Кларк извади носна кърпа и попи потта от челото си.

— Очаквам единствено вашия подпис. Парите за билета ще бъдат приспаднати от разплащателната сметка, която открихме за вас. Документите са в мен, а също и билетът.

Той извади от вътрешния си джоб куп листа и ги постави на масата пред Майкъл.

— Сигурно вашите хора ме чувстват много близък, щом могат да си позволят да прочетат писмото ми, преди да ми го връчат. Щом е така, убеден съм, че ще се доверят на честната ми дума. Няма да подпиша документите.

Лицето на Кларк се изопна.

— Господин, Дъфи, човек с вашия опит трябва да е наясно, че едно писмо до вас от онзи бунтовен район ще представлява интерес за нас. Знаем, че сте роден в Ирландия.

— Писмото беше от личен характер и няма нищо общо с работата ми в миналото — ядоса се Майкъл. — Не вярвам, че

семеиният ми живот представлява някакъв интерес за империята. Вашият Хорас Браун уважаваше личния ми живот.

Разкаяното изражение на Кларк смекчи гнева му. Младежът беше просто куриер, зад когото се криеха онези безименни мъже в Лондон, които въртяха безмилостно кормилото на живота му през последните десетина години.

— Съжалявам, господин Дъфи. Мога да ви уверя, че уважавам вашата смелост, както и интелекта на покойния господин Хорас Браун. Той ви ценеше много и дори настояваше пред британските власти да ви наградят за заслуги към Короната.

Майкъл се изненада от изявлението на англичанина. Беше невероятно един ирландец, син на бунтовник, да получи британска награда.

— Аз работя за пари, не за медали — отвърна грубо той.

Изявлението му стъписа държавния служител. Той мечтаеше за награда, колкото и малка да е тя.

— Е, бъдете сигурен, че заплащането ще бъде повече от щедро. Мисията ви е от първостепенна важност за Нейно величество.

— За Нейно величество или за господин Родс? — язвително попита Майкъл. — Четох, че сега в Африка се води истинска битка за заграбване на повече земя.

— По-добре ние да сложим ръка на Африка, отколкото Германия, нали, господин Дъфи? — тихо отвърна Кларк с крива усмивка. — Поне ще научим африканците да играят крикет.

Майкъл се усмихна.

— Ние, ирландците, не играем крикет и никога няма да го играем.

— Да оставим настрана крикета, господин Дъфи. — Кларк стана от стола си. — Няма повече да настоявам да подпишете документите. Щом Хорас Браун имаше толкова високо мнение за вас, предполагам, че мога да ви имам доверие.

Майкъл кимна, но не стана от мястото си.

— Ще се заема със задачата. Можете да предадете на вашите шефове, че заминавам още довечера.

— Ще кажете ли на госпожица Фицджералд за новата си задача? Той го стрелна с поглед.

— Този въпрос не ви засяга, но ще ви отговоря. Госпожица Фицджералд няма да дойде с мен.

— Извинете ме, приятелю — измърмори Кларк, — но трябваше да попитам. Заради секретността на мисията, нали разбирате? Е, пожелавам ви лек ден и успех в новата ви работа.

Майкъл остана да допие кафето си. Беше толкова гъсто, че с него можеше да се запуши пукнатина в корабна дъска. В писмото си Еймън пишеше, че Патрик се е върнал в селцето, за да потърси Катрин. Новината го свари неподготвен. Никой от селяните не бе споменавал за предишното посещение на сина му в Ирландия. Катрин също го бе държала в неведение. От писмото се разбираше ясно, че Патрик е влюбен в момичето и би направил всичко, за да го има.

Животът на Майкъл отново се завърташе на сто и осемдесет градуса. Не, той не беше влюбен в Катрин. Беше прекалено прагматичен, за да позволи чувствата да ръководят живота му. Знаеше също, че колкото по-дълго остане с нея, толкова по-трудна щеше да е раздялата им. Тя беше всичко, за което един мъж можеше да мечтае. Но какво можеше да предложи той? Живот, изпълнен с жестокости, несигурност, непрекъснато местене. С течение на времето бе осъзнал, че никога няма да стане велик художник. Единственото, което умееше, бе да бъде наемен войник. Задачата, която му предлагаша, беше приемлива за него. На онзи континент ирландците бяха приемани много по-радушно от англичаните.

Майкъл беше мъж на честта. Ако знаеше, че Патрик е влюбен в Катрин, никога не би се поддад на чара на момичето. Беше твърде късно да съжалява за постъпката си, но все още имаше възможност да поправи стореното.

Катрин се върна в хотелската стая късно следобед. Бе планирала романтична вечеря на свещи, сервирана на балкона, с прекрасна гледка към морето. Щяха да вечерят, да пият вино, а после да се любят на огромното двойно легло.

„Стаята изглежда някак празна“ — замисли се тя. Огледа се и с нарастващ ужас установи, че старата войнишка торба на Майкъл липсва. На леглото лежеше писмо. Катрин се разтрепери от страх.

— Не! — чу собствения си вик и продуктите от кошницата се разпиляха по пода.

Спусна се към леглото и с треперещи пръсти отвори плика. Вътре имаше някакъв билет за кораб и писмо. Поднесе го към прозореца и зачете. Не пишеше много, само я уверяваше, че най-добрият начин да продължи пътуването си е по море.

Катрин се свлече на земята и изгуби съзнание. Събуди се едва призори. За пръв път се чувстваше така плашещо сама. Вече обмисляше дали не беше по-добре да сложи край на живота си, когато в съзнанието ѝ изникнаха думите на Майкъл от писмото.

Този билет е повече от едно пътуване по море. Той ще те отведе при онзи, чиято любов ще ти осигури живот какъвто наистина заслужаваш. Дните, които прекарахме заедно, ще топят сърцата ни през зимата на нашия живот. Моля се един ден да разбереш защо трябваше да те напусна, без да се сбогувам. Но ще ти кажа сам — не исках да видиш болката в очите ми, когато си тръгвам.

Катрин извади билета и прочете направлението му на слабата светлина на мъждукащата свещ. Сълзите рукнаха от очите ѝ.

— О, Майкъл! Колко много те обичам! — изхлипа тя.

На хиляди километри от гръцкия бряг една друга жена проливаше сълзи за любимия си мъж. Там нощта не беше толкова топла и в небето властваше Южният кръст.

Кейт Трейси седеше сама в офиса си в Таунсвил и ридаеше. Единствената ѝ компания бяха жълтеникавата светлина на керосиновата лампа и жаловитото бухане на бухала. Тази вечер бе работила до късно и докато подреждаше бюрото, откри старата лула на Люк. Острата миризма на тютюн бе отворила вратата на спомените и старателно потисканата мъка по изчезналия любим най-сетне я победи.

Тя притисна лулата до гърдите си и конвулсии разтърсиха тялото ѝ.

— О, Люк, колко много ми липсваш! — прошепна и сълзите закапаха по стария дървен плот на бюрото. — Всяка частица от тялото и душата ми тъгува за теб.

— Лельо Кейт? — чу се от вратата нежен гласец. — Добре ли си? Вгледа се през мъждивата светлина пред себе си и видя Сара, която стоеше колебливо на прага на вратата.

— Дойдох да питам дали ще си лягаме скоро. Днес работи твърде много.

— Влез, Сара — извика я Кейт и направи опит да избърше сълзите си. — Вече привършвах.

— Сетила си се за Люк — приближи се момичето и сложи ръка на рамото ѝ.

Кейт кимна и хвана ръката на племенницата си. Прост жест, но означаваше толкова много!

— Аз съм една от най-богатите жени в колонията, но бих дала всичките си пари, за да видя още веднъж усмивката му — въздъхна тя.

— Но ти я виждаш всеки път, щом погледнеш към Матю, лельо.

„Колко е мъдра моята племенница! Колко е красива и грациозна — замисли се тя. — Взела е най-хубавото от ирландците и от нирамбура.“ Но как да ѝ обясни, че Матю не може да ѝ върне силните ръце на Люк, нито неговото мускулесто тяло, което я караше да тръпне от удоволствие всеки път, щом се докоснеше до него.

— Какво те задържа в офиса? — попита Сара с надеждата да откъсне Кейт от тягостните мисли. — Виждам, че нещо те тревожи през последните няколко дни.

— Сега вече мога да ти кажа. — Погледът ѝ се проясни. — Съществува възможност да купя Глен Вю от „Макинтош къмпани“. Имам информация, че моят племенник Патрик заема ръководен пост в компанията, и се надявам, че ще се отнесе с разбиране към предложението ми.

Сара притаи дъх. Всички знаеха, че Глен Вю е една от заветните цели на леля ѝ, макар Макинтош да бранеха земята си със зъби и нокти от всеки Дъфи.

— Мислиш ли, че ще ти го продаде?

— Все пак в него тече кръвта на дедите ми — отвърна уверено Кейт.

— Но също и на дедите на Макинтош — напомни Сара. — Времето променя хората.

— Прекалено много знаеш за годините си — сви устни лелята. — Само не знам кой ти втълпи в главата да ме напуснеш.

Момичето отмести поглед.

— Знаеш много добре защо искам да напусна Таунсвил. Не напускам нито теб, нито Матю. Просто искам да се откъсна от това място. То ми навява толкова тъжни спомени.

Кейт се укори заради поведението си. Момичето беше за нея като родна дъщеря. Бе я отгледала от тригодишна и споделяше всяка нейна радост и тъга. Но в последно време тъгата в живота и на двете беше много повече. Тя съзнаваше, че Сара е направила правилния избор, просто се страхуваше да загуби още един любим човек.

— Извинявай, скъпа, постъпвам като егоистка — каза нежно. — С Матю ще тъгуваме много за теб.

Сара прегърна леля си и я целуна по челото.

— И на мен ще ми бъде мъчно, но Матю си има добра нани, а ти — своята работа, която поглъща цялото ти време. Компанията ти просперира единствено благодарение на твоето усърдие и мъдро ръководство.

— Ласкателка — засмя се Кейт и я погледна с любов. — Не забравяй и себе си, скъпа. Две мъдри жени могат да натрият носа на надутите мъже в колонията.

— Ще се прибираме ли вече? — попита Сара и тя се надигна от стола си.

— Време е за вечеря — каза тя. — Обещавам ти, че един ден двете ще отидем до гроба на дядо ти и неговия приятел Били и ще сложим цветя върху костите на Питър.

Момичето не отговори. Беше сигурно, че рано или късно Кейт ще постигне своето. Щеше да бъде прекрасно отново да стъпи на земята, която някога е била дом за хората на майка ѝ и където двамата с баща ѝ са се обичали. Тази земя бе свещена и за нея, и за леля ѝ.

49.

Пристигането на полицейския патрул в имението Йерусалим бе съпроводено с гъст облак от прах. Бен примижа срещу червеното огнено кълбо, което вече поемаше по своя път от изток и различи шестима конници, водени от мъж, който яздеше с лекотата на израсъл на седло. Щом приближиха, разпозна Гордън Джеймс, когото не бе виждал от три години.

Конниците влязоха в двора и Гордън даде сигнал да спрат.

— Здравей, Бен — усмихна се той.

Бен кимна. Покритите с дебел слой прах мъже огледаха равнодушно собственика на имота, който стоеше до голяма купчина с нацепени дърва.

— Сигурно издирвате ония бандити, които нападнаха семейство Хелпин миналата седмица — извика Бен.

— Така е — отвърна капитанът. — По всичко личи, че са поели на юг. Тръгнахме след тях, но моят следотърсач се разболя. Трябваше да го върнем в Къри. Затова дойдох да те попитам дали можеш да ни помогнеш.

— Не виждам как.

— Не можеш ли да ни заемеш оня калкадун, за когото чух, че работи при теб? — попита Гордън и огледа пращия двор.

— Теритуба ли? — смръщи чело Бен. — Имам нужда от него. Той се оказа много добър говедар.

— Не знам дали си чул какво са направили тия копелета на госпожа Хелпин, преди да убият нея и съпруга ѝ — наведе се към него Гордън. — Изнасилили са я пред очите му. Чух, че си приятел със семейство Хелпин, и мислех, че тази дума означава нещо за теб.

Бен трепна. Да, семейство Хелпин наистина бяха много добри с него. Често го посещаваха след смъртта на Джени и той им беше много благодарен.

— Кажете на хората си да слязат от конете и да си починат — отвърна тихо той. — Аз ще говоря с Теритуба.

— Благодаря ти, Бен — погледна го в очите Гордън. — Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Той издаде заповедите си и полицаите побързаха да стъпят на земята. Повечето от тях бяха аборигени и не обичаха да яздят. Но щом Теритуба се появи иззад колибата, веднага станаха подозрителни — един калкадун никога не бе добре дошъл сред тях. Вождът на калкадун не се смути и гордо застана пред тях. Племената от Нов Южен Уелс таяха дълбока неприязън към местните аборигени и тя бе взаимна.

Гордън едва погледна към Теритуба. Ако си бе направил труда да го огледа по-добре, щеше да забележи изненадата, изписана на лицето му. Воинът бе видял пресния белег върху челото на белия офицер и веднага разбра, че раната е от собствената му брадва.

Полицаите заведоха конете на водопой, а Гордън последва Бен до грубо скованата пейка пред колибата. Домакинът влезе вътре и се върна с кана силен джин. Беше най-добрият, който можеше да си позволи, докато телетата не наедрееха достатъчно, за да ги продаде.

Избърса две ламаринени чаши и сложи каната между тях. Гордън си наля, отпи внимателно от силната напитка и се загледа разсеяно в суетнята на полицаите.

— За колко време ще ти трябва моят човек? — попита Бен.

— Не повече от месец. Ако дотогава издирването не даде резултат, ще го изпратя обратно тук. Ще получи заплата като на следотърсач за времето, през което е работил за нас.

— Това е добре. Гарантирам ти, че ще имате най-добрия следотърсач на север от Козирога — отвърна Бен и погледна към Теритуба, който продължаваше да стои настрана от полицаите. Помнеше, че тези туземци са участвали в унищожаването на неговото племе преди година.

— Предполагам, че знаеш за обтягането на отношенията между мен и семейство Дъфи — тихо заговори Гордън. Бен и Кейт поддържаха връзка и нямаше начин новината за убийството на Питър да не бе стигнала до ушите му.

— Да, чух затова.

— Нямах друг избор, Бен. Всичко стана много бързо. Сякаш някой друг натисна спусъка вместо мен...

— Случват се такива неща — наведе поглед евреинът. — Не можеш да промениш миналото.

Гордън разбра. С лаконичния си отговор той му показваше, че не изпитва омраза към него.

— Знаеш ли кои са копелетата, убили семейство Хелпин? — тактично смени темата Бен.

— Познавам единия — отвърна той и отпи от чашата си. — Според събраните сведения е бивш полицай, когото освободих миналото лято. Истински негодник на име Джеймс Колдър. Не познаваме другите. Знаем само, че са се занимавали с кражба на добитък, преди да се заемат с грабежи и убийства.

— Значи, този Колдър е опитен бушмен?

— Така е — въздъхна Гордън.

— И въпреки това се съмнявам, че ще може да избяга от Теритуба.

— Дано си прав. Тия бандити са затънали до гуша и вече нямат какво да губят. Знаят, че ако бъдат заловени, моментално ще увиснат на въжето. Това ги прави изключително опасни.

— Кога мислиш да тръгнеш?

— Веднага, щом твоят човек се приготви за път.

— Отивам да говоря с него. Мисля, че до половин час ще е готов — каза Бен, стана и взе празната кана от пейката. — Но не съм убеден, че гори от желание да работи за теб.

— Предполагам, че е така, като се има предвид какво стана миналата година.

— Така е, бъди сигурен — ухили се Бен. — Разказа ми как едва не обезглавил един бял офицер с каменната си брадва.

Гордън стана и автоматично опипа белега на челото си. Огледа прашния двор и видя приклеknалия в единия ъгъл калкадун.

— Исусе! — промълви.

— Все още ли го искаш за следотърсач? — изсмя се другият мъж.

Гордън изтри потта от челото си. Припомни си случилото се през онзи ден и едва сега осъзна колко близо до фаталния край е бил.

— Да, въпреки всичко ще го взема — засмя се. — Може пък пръв да се изпречи пред пушките на ония мръсници. Ако го отнесе, повярвай ми, с удоволствие ще ти изплатя обезщетение.

Теритуба изслуша внимателно Бен. Въпреки че не искаше да тръгва с полицаите, щеше да се подчини на желанието на стопанина си. Вярваше безрезервно на Азбен. Той беше добър господар, уважаваше семейството му и не посягаше на жена му, както правеха другите бели господари. И със сина му се отнасяше като със собствен. Той кимна и отиде при жена си, за да ѝ каже, че ще отсъства за малко. Тя и синът му започнаха да го умоляват да не отива никъде с тези страшни хора, но той ги скастри и им напомни, че под покрива на Азбен няма да им липсва нищо. Те трябваше да се подчинят на волята му и Теритуба се зае с багажа си.

Когато се появи отново, Гордън ахна от удивление. Гол до кръста, с увит около талията колан от човешки коси и въоръжен с копия, Теритуба отново се бе превърнал в един от воините, които се биха храбро на онзи хълм преди година. И младият капитан отново усети страх от гордия туземен дух, който отказваше да се предаде.

50.

Прозорците на кабинета предлагаха фантастична гледка към залива. Някога това беше кабинетът на Дейвид Макинтош, после бе зает от Гренвил Уайт. Сега принадлежеше на Патрик Дъфи, който се бе върнал от Европа преди около месец.

Неотдавна лейди Макинтош бе оповестила пред борда на директорите, че внукът ѝ ще се заеме с корабния бизнес, след като премине кратък период на обучение, и Гренвил трябваше да премести кабинета си малко по-нататък по същата улица. Отношенията между двамата мъже бяха чисто служебни. Нито един от тях не си позволяваше да изрази някаква неприязън или тревога относно намеренията на другия.

Гренвил все още играеше ръководна роля при срещите им, тъй като отговаряше за търговската част, но Инид знаеше, че след време Патрик ще впечатли беловласите мъже с ерудицията си и управленските си качества и земята под краката на зет ѝ ще се разлюлее. Някое недалновидно решение, голяма финансова загуба или обществен скандал щяха да го принудят да сдаде властта. Каквото и да се случеше, тя щеше да е там и да удари на подходящото място в подходящото време. Патрик намираше войната за жестока? Ха! Скоро щеше да разбере, че светът на големите пари беше също толкова брутален.

Джордж Хобс все още посрещаше клиентите на фирмата, пазеше офиса, както зло куче брани двора на своя господар от натрапници. През годините много служители идваха и си отиваха от компанията, но Хобс беше все още тук, предан до гроб на „Макинтош къмпани“ и на лейди Инид. Гренвил се страхуваше от дребничкия секретар, който знаеше много негови тайни, и се бе опитал да го премахне. Но Инид не бе позволила да докоснат и с пръст верния ѝ служител.

Сега Джордж Хобс служеше вярно на Патрик. Неговите познания за финансовата структура на компанията бяха неоценими. Благодарение на тях той навлезе бързо в досадната материя и веднага

възнагради секретаря си с повишение на заплатата — факт, който породил топли чувства у Хобс към новия му шеф.

Патрик остави Хобс да свърши рутинната обработка на документите и се загледа през прозореца. Елегантни мачти и високи греди се издигаха величествено към небето над пристанището и се поклащаха грациозно върху дървените си платформи. Вече три месеца той изучаваше усърдно изкуството на бизнеса. Инид имаше грижата да бъде обучаван от най-добрите в бранша. За негова чест се представяше успешно и обикновено строгата лейди Макинтош сега се изпълваше с гордост, докато четеше докладите за неговия напредък.

Патрик умееше да общува с хората, да ги накара да изслушат мнението му, въпреки че някои от тях бяха едни от най-високопоставените хора в колонията. Постепенно бе спечелил доверието дори и на най-резервираните от тях — шотландците. Харесваха го не само директорите, но и подчинените. Той се отнасяше с уважение към тях и успяваше да ги подчини на волята си, без да засяга гордостта им. Патрик си припомни предложението на Гренвил да се откажат от остарелите ветроходи в полза на параходите, заредени с въглища. Струваше му се, че е предателство към старите, изпитани машини, сякаш захвърляш върното си куче, за да го замениш с по-младо и по-силно. Но нямаше какво да се прави, времето на клиперите изтичаше. Модерните технологии имаха големи предимства. Величествените ветроходи бяха пленници на ветровете, които сменяха непредвидимо посоката си, както красивите жени желанията си.

Разговорът с Гренвил за подмяната на корабите го бе разтревожил. Влиянието на господин Уайт беше все още много силно върху съвета на директорите. Баба му го бе предупредила, че той ще търси всеки повод, за да го дискредитира. Единствено заслугите му към Короната в суданската война успяваха да възпират неприязнени публикации из вестниците за неговата наполовина католическа кръв.

Инид му бе обяснила, че вестниците обичат скандалите. Те щяха да изчакат хората да забравят за проявения от него героизъм и да започнат да се ровят във всяка клюка по негов адрес. Молеше се горещо, когато това време дойде, вече да е извоювал такова място в йерархията на компанията, че журналистите да не смеят да го нападат.

Младежът извърна очи от пристанището и погледна нетърпеливо към вратата. Вчера бе получил визитка, която го бе накарала да отмени

всички други срещи за деня. Леля му Кейт щеше да се появи всеки момент.

Дали и тя щеше да се държи с него така отчуждено, както чичо му Даниъл? Бе отказал среща с него, щом бе научил, че Патрик се е отказал от католическата църква и е приел протестантската. Или щеше да си спомни за майчината си религия и да прояви снизхождение?

В този миг Хобс отвори тихо вратата и каза:

— Госпожа Трейси е тук, сър.

— Покани я да влезе, Хобс.

Щом я видя, Патрик веднага забеляза, че Кейт не прилича по нищо на образа на типичната бизнес дама. Преди всичко тя беше много красива. В големите ѝ сиви очи нямаше и хладна пресметливост. В тях се четеше нежност и любов. Дългата ѝ черна коса бе прошарена, но изглеждаше мека като коприна. Тъмнозелената копринена рокля шумолеше приятно, докато вървеше към него.

Патрик пое протегнатата ръка и усети твърдата ѝ длан.

— Лельо Кейт, за мен е чест и удоволствие да се запозная с теб след всичките тези години! — посрещна я с радост той. — Ти си най-красивата Дъфи в цяла Австралия, уверявам те.

Веселият ѝ смях му напомни за звънтящи камбанки.

— Патрик Дъфи, ти си същият лъжец като баща си. Бог знае откъде в тази дива колония сте се научили да ласкаете така жените. Но аз харесвам вашите лъжи. Те ме карат да се чувствам млада.

— Та ти си млада, лельо Кейт! — разпери ръце Патрик. — Красотата ти е достойна за кралските дворове в Европа. Сигурен съм, че там мъжете биха се дуелирали до смърт заради една твоя усмивка.

— Де да беше истина! — отвърна с усмивка тя и седна на подадения ѝ стол. — Но мнението ти за мен може да се промени, когато ти кажа за какво съм дошла.

— Подозирам, че искаш да говорим за покупката на Глен Вю — каза той и наведе глава. — Каквото и да излезе от нашия разговор, винаги ще мисля, че ти си най-красивата жена в света.

Кейт сложи ръце в скута си и му се усмихна мило.

— Колко много исках да те видя, Патрик! Но нека да изясним въпроса с Глен Вю, преди да минем на семейни въпроси. Ще ми

продадеш ли имението? Вече притежавам Балаклава, съседния имот, и ще е изгодно за бизнеса ми да присъединя към земята си и Глен Вю.

Патрик се стъписа от директния ѝ подход.

— Ако беше в моите правомощия, с удоволствие бих обсъдил офертата ти — отвърна той. — Но имотът е в ръцете на Гренвил Уайт. Когато дядо ми е починал, оставил имението в ръцете на майка ми. Тя прехвърлила цялото наследство на съпруга си, което автоматично включва и Глен Вю.

— И ти нямаш думата по въпроса?

— За съжаление не. Между впрочем, лейди Инид е бясна от решението на господин Уайт да продаде имота. Знаеш, че дядо и по-големият ми вуйчо са погребани там. Това е важно за нея.

— И двамата ти дядовци са заровени там — кротко му напомни Кейт. — А по-късно и чичо ти Питър.

— Права си — поправи се Патрик. — Четох за смъртта на чичо Питър. Съжалявам, че не успях да го опозная. Чичо Даниъл дори не благоволи да ме информира за подробностите.

— Не го вини, Патрик — наведе се към него тя. — Не всеки ден някой Дъфи се отрича от вярата си.

— А ти защо разговаряш с мен? — попита тъжно той. — Глен Вю ли е единствената причина?

— В никакъв случай! — отвърна тя. — Просто не държа толкова на религията, както чичо ти. Аз винаги съм била черната овца в семейството. Омъжих се против волята на чичо Франк и леля Бриджит. Оказа се, че са били прави, но дори и да знаех какво представлява в действителност Кевин О'Кийф, сигурно пак бих се омъжила за него. Не, Патрик, дойдох преди всичко заради теб, да се запозная със сина на брат си и с моя племенник.

Патрик се засрами.

— Извини ме за избухването — каза. — Просто ми е мъчно, че вече нямам роднини от страна на баща ми.

— Винаги ще имаш мен и баща си, без значение къде се намира в момента. Знам със сигурност, че те обича много.

— Ще ми се да го вярвам, но защо великият Майкъл Дъфи не направи нито един опит да се свърже с мен през всичките тези години?

— Това не е вярно, Патрик — отвърна развълнувано тя. — Той дори замина за Судан, за да те търси, когато съобщиха за изчезването

ти.

Патрик остана с отворена уста.

— З-за к-какво говориш?

— Мислех, че знаеш — намръщи се Кейт. — Миналата година баща ти ми писа от Италия и ми каза, че лейди Макинтош го е наела да те открие в Судан. Но докато стигне дотам, вече те бяха намерили. Акредитивните писма бяха изтеглени. Военните не му позволиха да се срещне с теб.

— Сигурна ли си в това? — скочи от стола той и протегна ръце към нея, сякаш просеше милостиня. — Сигурна ли се, че баба ми го е наела да ме издири?

— Разбира се! Баща ти не би ми писал такива неща, ако не са истина. Изглежда, полковник Годфри е прекратил правомощията му, не знам защо.

— Годфри?

— Ти познаваш ли го? — на свой ред попита Кейт.

— Да, познавам го много добре — изръмжа Патрик. — Сигурен съм, че ще ми отговори на въпросите.

Той закрачи из кабинета. Главата му се завъртя от въпроси и предположения. Разкритието, че баща му е тръгнал след него в Судан, със сигурност щеше да има отзвук в библиотеката на лейди Инид.

— Съжалявам, че новината те разстрои — загрижено каза леля му. — Мислех, че знаеш.

— Върнах се в Сидни, защото мислех, че мога да използвам връзките на компанията, за да намеря баща си и... още един човек. Трябва да се срещна с него поне веднъж в живота си. Не съм убеден, че ще го харесам, но според мен никога няма да разбере напълно кой съм, ако не погледна поне веднъж в очите му. Имаш ли някаква представа къде може да е в момента?

— Последният му адрес беше Рим, но това беше преди десет месеца. Доколкото познавам баща ти, не бих разчитала, че ще го намеря все още там.

— Какво е правил в Рим? — попита с раздражение Патрик и Кейт го погледна изумено. — Сам ли е бил?

— Не ми е споменавал за друг. Каза ми, че ще се върне към живописиста и че посещава някакъв курс по рисуване.

Патрик се замисли. Дали Катрин беше все още с баща му? И ако беше така, дали беше негова любовница? Как щеше да постъпи, ако ги открие и разбере, че са мъж и жена?

— Лельо, благодаря ти за информацията — каза накрая. — Ще ми е много приятно, ако приемеш да вечеряш с мен и баба утре вечер в имението Макинтош.

— Благодаря ти за поканата, Патрик, но ще трябва да откажа — отвърна Кейт и стана от стола. — Не изпитвам никаква омраза към теб, но съм дала дума, че кракът ми никога няма да стъпи на земя, принадлежаща на семейство Макинтош. Освен това вдругиден трябва да пътувам до Рокхамптън по работа. Бизнесът преди всичко, момко.

— Отказът ти ме натъжава — отвърна галантно Питър, — но съм сигурен, че ние с теб ще продължим да се виждаме и занапред, каквото и да стане в живота ни.

Кейт се наведе към него и го целуна импулсивно по челото.

— Ах, ако баща ти можеше да те види отнякъде! Колко би се гордял с теб!

— Надявам се да е така — отвърна той и изпрати леля си чак до улицата. Спря едно такси и ѝ помогна да се настани в него.

Остана пред сградата и проследи отдалечаващата се кола. Беше топъл зимен ден, големи черни облаци се къдреха в опушеното небе. Над града се спускаше мрак като в душата му. Щеше да отиде първо при баба си и да ѝ поиска обяснение за случилото се. Тя трябваше да му каже защо е скрила за срещата си с баща му и защо Годфри е изтеглил акредитивните си писма. Знаеше много добре, че полковникът не би предприел такава стъпка без нейно знание. Изглежда, старият семеен приятел знаеше много повече за баща му, отколкото показваше.

Гренвил не харесваше новия си офис, а фактът, че трябваше да отстъпи корабния бизнес на Патрик Дъфи, направо го вбесяваше. Износът на стоки беше ключът към бъдещото развитие на колонията, а корабоплаването — основният начин да достигнат до пазарите на далечна Англия. Но той трябваше да предаде управлението на едно хлапе, което не беше нищо повече от досадна грешка в живота на безотговорната му съпруга.

Колко много му липсваше капитан Морисън Морт! Ако беше жив, той със сигурност би измислил как да премахнат този натрапник. Но капитанът на „Морски орел“ не беше вече между живите. От северната граница Куинсланд дойдоха зловещи слухове за неговата жестока смърт преди години. Говореше се, че свършил живота си в казана на майолите по време на едно дивашко пиршество.

Гренвил потръпна от погнуса. Спомни си, че в цялата история беше намесено и името на Майкъл Дъфи, бащата на омразния му враг.

Той се отпусна на стола, забарабани с пръсти по бюрото и потъна в мисли. Постепенно дойде до извода, че убийството не е единственият начин да унищожиш един мъж. Би могъл да унищожи репутацията му, без да вади пистолет. Щеше да вземе урок от Инид, която не пропускаше случай да го унизи пред останалите. Подозираше, че именно заради това го бе накарала да се премести в този забутан офис.

Счетоводната книга на компанията лежеше отворена пред него. Беше донесена от главния офис за рутинна проверка. В името на добрия бизнес той често разгръщаше голямата книга с кожена подвързия и проследяваше всички печалби и плащания на „Макинтош къмпани“.

Да, не му трябваше Морисън Морт. В ръцете си държеше много по-надеждно оръжие, което щеше да унищожи безупречната репутация на героя от Судан. И най-пикантното — щеше да го постигне с помощта на вестника, който Инид бе закупила наскоро.

Планът му вече бе готов. Беше време да пристъпи към действие.

Гренвил се усмихна за пръв път през този ден. Старателно изписаните колони от цифри щяха да бъдат неговите патрони. Щеше да фалшифицира почерка на Хобс и да препише числата с малки добавки — малки плащания към различни банки, които нямаше начин да не предизвикат финансова ревизия.

Писалката наистина беше по-силна от сабята. Той се изсмя и се наведе над книгата.

51.

Градът се наричаше Бъркалдин. Имаше две-три кръчми с големи сенчести веранди и два магазина, в които можеше да си купиш стоки от първа необходимост. Останалото бяха няколко къщи и полицейският участък, където заключваха пияните стригачи на овце, след като пропиеха заплатата си.

Гордън Джеймс въздъхна облекчено при вида на ламаринените покриви. Щяха да им осигурят неколкочасова сянка, докато конете си починат. Бяха пропътували близо двеста километра и това беше първото цивилизовано място, на което се натъкнаха.

През няколкото дни, докато пътуваше с отряда си, Гордън се бе променил коренно. След раздялата му със Сара не му бе останало нищо, което да обича на този свят. Имаше само коня си, изстрадалото си сърце и тази необятна суха равнина. Мисълта за Сара не го напускаше. Колкото и да се опитваше да потъне в работа и да забрави всичко, тя неизменно напомняше за себе си. Спомените изгаряха душата му дори повече от сърдитото обедно слънце. Единствено мисълта, че отговаря за хората, които го следваха, го държеше във форма.

Мъжете бяха капнали от умора. Теритуба беше неуморим. Ден след ден той следваше дирите на четиримата престъпници, видими единствено за него. На петдесет километра северно от Бъркалдин след серия от малки, прилични на торнадо вихрушки следите изчезнаха. Вятърът ги бе заличил. Теритуба спря и поклати озадачено глава.

Гордън изгуби цял ден в очакване туземецът отново да надуши следите. Щом се убеди, че това е невъзможно, той извади картата и компаса и разсъди логично. Веднъж Колдър бе споменал, че преди да стане полицай, е работил като стригач в Бъркалдин. Явно бе решил да поведе бандата си към позната територия. Той прибра картата и заповяда на полицаите си да се насочат на юг, към малкото градче. Хората бяха спали само няколко часа през двете денонощия, откакто бяха тръгнали от имението на Бен. Но сега приближаваха непознат град и капитанът им нареди да бъдат нащрек.

Сержант Джонсън поправи синята си униформа и излезе да посрещне неочакваните посетители. Той беше навъсен млад мъж, с надупчено от шарка лице, по което се стичаха тънки вадички пот. Застана на прага на полицейския участък и огледа приближаващия инспектор със смесица от любопитство и презрение. Националната конна полиция позволяваше на чернилките да носят униформа и да държат оръжие? Възмутително! Щеше да покаже, че не намира инспектора за нещо повече от себе си, но не биваше да се държи невъзпитано, затова пропусна отдаването на чест, но заговори любезно:

— Искате ли да влезете при мен, инспекторе? Момчетата могат да напият конете в задния двор.

— Благодаря, сержант — отвърна Гордън и слезе от седлото със завидна грация.

Сержантът забеляза огромния туземец, който водеше колоната, и кимна към него.

— Като го гледам, май не е от местните.

— От северните е. Калкадун — отвърна Гордън и завърза юздата на коня за рампата пред участъка.

— Чух, че сте ги прогонили чак отвъд Къри.

— Не напълно.

— Изглежда, че не е взел нищо от цивилизацията — поклати глава Джонсън, все още загледан в голия до кръста туземец.

Подмятането на сержанта подразни Гордън. Теритуба се бе оказал безценен по време на преследването, въпреки че нямаше никаква причина да им помага и не му беше приятно да слуша обидните приказки на сержанта.

— Той разбира добре английски, сержант — процеди през зъби. — Дали бихте си позволили да го обиждате, ако имахте късмет да опитате острието на брадвата, затъкната в колана му? Аз имах тази възможност.

И посочи белега на челото си.

Сержантът примига и в погледа му се прокрадна уважение и страх към туземеца.

— Той ли ви направи това? — попита и щом получи утвърдителен отговор, поведението му се промени. — Тогава вие

трябва да сте инспектор Гордън Джеймс... сър. Чел съм за битката ви с калкадуните. Извинявам се, ако съм се отнесъл малко нетактично, сър.

— Няма нищо, сержант — отвърна той.

Теритуба оглеждаше малкия площад с интерес. Това беше първият град на бели, който виждаше, и всичко му се стори много объркващо. Защо европейците си правеха труда да строят толкова много стабилни сгради, когато суровата природа им диктуваше да обикалят земята, за да търсят нови извори на вода и храна?

— Хей, калкадун, тръгвай с нас — извика към него един от полицаите и той ги последва послушно до изкуственото езерце за водопой. Виж, това съоръжение беше наистина полезно, поклати глава вождът.

Гордън влезе в полицейския участък и се отпусна на един стол.

— Какво ви води в Бъркалдин, капитане? — попита сержантът, след като зае мястото си зад бюрото.

— По следите сме на четирима разбойници. Единият се казва Джеймс Колдър. Чували ли сте за него, сержант? Да сте видели наоколо да се мотаят непознати?

— Знам за четири приятелчета, които са си устроили лагер до реката, на юг оттук. Такава информация получих от двама местни стригачи.

— Преди колко време?

— Доколкото знам, още са там. На около час път оттук. Не съм чувал да са създавали неприятности.

— Може и да са те — замисли се Гордън. — Мога ли да разчитам, че ще ни заведете дотам?

— Разбира се. За какво ги търсите?

— За убийство, изнасилване и въоръжен грабеж. Убиха един фермер и изнасилиха жена му в Клонкъри преди две седмици. Тя остана жива и успя да ги опише, поне двамата, които са се гаврили с нея.

— Кой е стрелял по мъжа?

— Колдър.

Сержантът стана от стола си и затегна колана.

— Ще дам няколко нареждания и след минутка съм на коня. Дано да не са напуснали района.

— Да разбирам ли, че ще се присъедините към нас?

— Без съмнение. Аз познавам района и ако тези престъпници са толкова опасни, колкото казвате, определено ще ви трябва помощ.

— Ще отида да кажа на полицаите, че тръгваме — кимна Гордън.

Двамата мъже излязоха от участъка и всеки се зае с подготовката си. Гордън предупреди полицаите и се загледа разсеяно в хората по улицата, които спираха и ги оглеждаха със страх и любопитство. После свиваха към сянката на местния хотел и магазина до него.

— Проклет да съм, ако това не е Уили! — тупна се по бедрата той. — Хей, Уили!

Забърза към хотела, откъдето тъкмо излизаше младеж с бутилка в ръка. Като чу името си, Уили се вцепени.

— Уили! — извика отново Гордън.

Уили му махна с ръка.

— Господин Джеймс? Откога сте тук?

— Пристигнахме преди няколко минути. Какво правиш в този забутан град?

Уили хвърли поглед към туземните полицаи, които пристягаха седлата си и се готвеха за новия преход.

— Търся злато — отвърна. — Дойдох да попълня запасите си.

— За себе си ли работиш, или си наемник?

— За себе си. А вие какво правите тук?

— Търсим четирима убийци — отвърна Гордън. — Сигурно познаваш убития. Джак Хелпин.

— Познавам го — промърмори младежът и отново погледна към полицаите. — Как е станало?

— Жестока гледка. Онези копелета изнасилили жена му пред него. Разбрахме, че са се установили наблизко, някъде по реката. Не си ли ги засичал?

— Сега, като се замисля, да, видях ги. Лагерът им е на час път южно оттук. Мисля, че още са там. Срецнах ги тази сутрин, докато идвах насам.

— Това е добра новина. Ако имаме късмет, скоро ще ги пипнем.

Уили запристъпва от крак на крак и Гордън усети, че младежът е разтревожен от нещо, но нямаше време да го попита.

— А, изглежда, сержант Джонсън вече е готов — каза инспекторът. — Трябва да тръгвам. Е, радвам се, че се видяхме, Уили.

— Аз също, господин Джеймс — отвърна той и протегна ръката си. — Вероятно ще се засечем пак, щом сте из тази част на колонията.

Гордън се върна при хората си и се качи на коня. Обърна се още веднъж към Уили и видя, че вече пришпорва коня си — хубав чистокръвен жребец.

— Готови ли сме, сержанте?

— Напълно готови, сър — отвърна Джонсън.

Гордън се обърна към Теритуба, но туземецът беше приклеknал и щателно изучаваше прахта под краката си. После се изправи, смръщи чело и погледна надолу по пътя, по който бе изчезнал Уили.

— Този бял там на път — посочи към храсталака. — Язди един кон дето Теритуба следил.

— Сигурен ли си? — прониза го с поглед Гордън.

Но още докато питаше, разбра, че туземецът е прав. Уили Харис беше един от четиримата издирвани престъпници. Просто не искаше да повярва, че момчето, което познаваше още от времето, когато Кейт го бе довела в Куктаун заедно с майка му, е изпечен главорез.

— След него! — извика и пришпори коня си.

Сержант Джонсън не схвана какво точно става и тръгна след групата с половин километър закъснение. Полицаяте се спуснаха след Уили в отчаян опит да го настигнат. Но той беше изчезнал. Храсталаците го бяха погълнали и беше очевидно, че гонитбата е безполезна.

— Сто-о-оп! — извика Гордън и сам отпусна юздата.

— Какво става? — задъхано попита Джонсън, най-сетне успя да ги настигне. — Все още имаме шанс.

— Той се опитва да ни отведе далеч от Колдър и останалите — обясни Гордън, осъзнал, че Уили е поел на север. — Трябва да стигнем до реката, преди да успее да ги предупреди.

Сержантът кимна. Най-вероятно капитан Джеймс беше прав. Обърнаха конете си на юг.

Уили продължи в галоп, докато разбра, че конят му е на края на силите си. Отпусна юздите и погледна след себе си. Разбра, че

преследвачите са го изоставили, и поведе коня към една сенчеста поляна.

— Добро животно — наведе се и го потупа приятелски по врата.

Слезе от седлото, остави юздата да падне на земята и седна, опрян на едно близко дърво. Знаеше, че ще ги подгонят за убийството на клетия Хелпин, въпреки че самият той не бе участвал в злодеянието. Бе останал на пост зад къщата. Но беше свързан с убийците. Надяваше се да се добере до Сидни, преди полицията да разкрие, че и той е един от бандата, за да изпълни клетвата си. След срещата му с Гордън това изглеждаше невъзможно. До няколко дни името и портретът му щяха да обиколят всички полицейски участъци в колонията.

Уили извади бутилката с ром от джоба си и я отвори. Отметна глава и отпи. Тъмната течност не утоли жаждата му, но помогна да потисне вълната на отчаяние, която заплашваше да го удави. Как се обърка животът му!

Всичко започна в деня, когато срещна бившия полицаи и двамата му приятели. Дотогава си бе позволявал да открадне по някое теле, за да преживее. Но кражбата на добитък е едно, а изнасилването и убийството — съвсем друго.

Той носеше цялата вина за трагедията на семейство Хелпин. Той бе посочил съседната на Йерусалим ферма на убийците. Колдър му бе обещал, че само ще сплашат стопанина и ще оберат магазина му. Но Джак Хелпин се бе съпротивлявал упорито и Уили, който го познаваше добре, трябваше да очаква това. Колдър се бе ядосал на изпречилиия се пред него мъж, решен да защитава имота си с древния мускет, който държеше у дома за всеки случай. Той и психясалият му приятел, бившият лейтенант от полицията Джо Хеслоп, го завързаха и го принудиха да гледа как се изреждат на жена му. Уили благодари на бога, че поне тя бе останала жива. Четиримата натовариха на конете си, каквото успяха, и побързаха да се отдалечат от района на Клонкърри.

След този случай Уили реши да се освободи от компанията си при пръв удобен случай. Те бяха безумци. Вече планираха втори подобен набег. Щом приближиха Бъркалдин, разбра, че това е неговият шанс. Предложи да отиде до града за алкохол и тютюн и те му се довериха.

Но за лош късмет попадна на Гордън. Успя да овладее страха си, качи се на коня и се понесе в галоп. Не насочваше полицаите по грешна следа, както бе предположил Гордън, просто спасяваше собствената си кожа. Колдър и останалите да вървят по дяволите, той не искаше повече да ги види.

Скоро бутилката бе наполовина празна. Започна да му се вие свят. Наведе се и повърна. После заплака с глас. Малко го интересуваше, че някой може да го чуе. Той бе пропуснал възможността да отмъсти за майка си.

52.

Патрик пристигна в имението на баба си и я завари да пие чай с полковник Годфри под широката асма в градината. Въпреки признаците за приближаваща буря над града Инид бе настояла да се наслади на прекрасната гледка към пристанището, докато бърби с приятеля си. На масата имаше сребърни подноси, отрупани с малки сандвичи със сьомга и петифури със сметанов крем. Старата дама тъкмо отпиваше от изящната чаша от китайски порцелан, когато видя внука си и изрази учудване, че се прибира толкова рано.

— Добър ден, лейди Инид — сковано поздрави младежът. — Полковник!

Инид веднага забеляза свъсените му вежди и пропускането на обичайната целувка по бузата.

— Каква приятна изненада, приятелю — стана от стола си Годфри.

— И аз се радвам, че ви намирам двамата.

— Да не се е случило нещо, Патрик — попита загрижено баба му. — Изглеждаш умислен. Ще кажа на Бетси да донесе още чай.

— Не мисля, че ми е до чай в момента — погледна я студено той. — Искам да поговорим за нещо важно.

— Веднага ще ви оставя сами — каза Годфри и постави чашата в чинийката си.

Патрик поклати глава.

— Не, полковник. Темата засяга до голяма степен и вас. Предпочитам да останете.

Годфри хвърли озадачен поглед към Инид, но остана на мястото си.

— Защо не си ми казала, че миналата година си наела баща ми да ме издери в Судан?

Въпросът му остави Инид без дъх. Защо въобще си бе въобразявала, че може да запази в тайна всичко това? Какво ли бе преживял нейният внук, когато бе разбрал, че баща му е жив?

— Как разбра?

— Тази сутрин се срещнах с леля Кейт.

— Ах, разбирам — сви устни тя, но сега не беше време да повдига въпроса за роднините Дъфи. — Не ти казах, защото баща ти е издирван от полицията за убийство.

— Това причина ли е или извинение, бабо? — разгневи се той. — Просто си се надявала, че никога няма да разбере за съществуването му.

— Няма да е добре за твоята кариера, ако свържат името ти с това на един престъпник — отвърна бързо тя. — Баща ти се крие дори от собственото си семейство, доколкото знам от Даниъл Дъфи. Искане да остане анонимен за всички, включително и за теб.

— Надали, щом е решил да ме търси в Судан.

— Ако се съмняваш в моите думи, помисли защо толкова години не те е потърсил?

— Може да не е имал възможност. Дълго време бях извън Австралия.

— Съмнявам се, че това би му попречило — поклати глава Инид. — Не и ако те обича като син.

Патрик замълча. Наистина, защо баща му никога не го бе потърсил? Подозрението набъбна в съзнанието му като злокачествен тумор. Той се обърна към Годфри, който бе застанал до Инид. Ръката му лежеше на рамото ѝ, сякаш се опитваше да я защити от гнева на младежа.

— И към вас имам въпрос, полковник Годфри — втренчено го изгледа той. — Защо сте изтеглили акредитивните писма, свързани с Майкъл Дъфи?

Годфри отвърна на погледа с хладното презрение на висш офицер към подчинения си.

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ви, капитан Дъфи. Мисля, че трябва да преосмислите поведението си.

— Аз не съм под ваша команда, полковник Годфри — повиши тон Патрик. — Държа да отговорите на въпроса ми.

Годфри не беше от мъжете, които се плашеха лесно. Той щеше да направи това, което желаше неговата лейди.

Инид видя как приятелството между любимия ѝ внук и приятеля ѝ, което тъкмо бе започнало да се заражда, умира пред очите ѝ.

Знаеше, че Годфри никога няма да я предаде, затова трябваше да поеме нещата в свои ръце.

— Джордж — намеси се бързо, — нека аз отговоря на въпроса.

После се обърна към внука си:

— Аз помолих полковника да оттегли писмата. Той не беше съгласен, но аз настоях. Мислех, че постъпвам правилно, но сега осъзнавам грешката си.

Патрик бе потресен от очевидното разкаяние на лейди Инид. Досега никой не бе виждал госпожа Макинтош да признава грешката си.

— Баща ти е прекрасен и смел мъж, момчето ми — продължи тя. — Мисля, че имам вина за много от нещастията, които го сполетяха. За жалост никой не може да промени миналото. Може би сега щях да постъпя по различен начин. Но заявявам, че никога не бих позволила да се ожени за майка ти.

— Защото е ирландец?

— Не, защото е папист. Един папист никога няма да наследи богатството на Макинтош! Дори и ти!

Настъпи мълчание. Едва сега Патрик осъзна какво място в живота на баба му заема религията. Той бе сменил своята вяра с лекота само за да ѝ достави удоволствие. Всъщност беше атеист.

Разнесе се продължителен гръм и по масата закапаха едри дъждовни капки.

— Мисля, че трябва да влезем вътре — наруши тишината Годфри. — Рисуваме да се намокрим до кости.

Той помогна на Инид да стане от стола и я поведе към къщата.

— Полковник, знаете ли къде мога да открия баща си? — достигна до него гласът на Патрик.

Годфри потърси с очи разрешение от лейди Инид и тя кимна. С годините двамата бяха станали толкова близки, че се разбираха прекрасно и без думи.

— В момента е в Южна Африка. Изпълнява задача от жизненоважно значение за Короната. Не знам точното му местонахождение, но трябва да е някъде из колония Кейп.

— Какво прави там? — попита Патрик и усети студени тръпки по тялото си. Ако Катрин беше с него, може би беше в опасност.

— Като имам предвид квалификацията му, предполагам, че шпионира бурите в полза на империята. Както може би знаеш, той говори свободно немски и сигурно се подвизава като търговец на оръжие. Във външното министерство смятат, че холандците подготвят нов бунт. Баща ти има за задача да събере доказателства за това.

— Боже! — възкликна младежът. — Бурите не са за подценяване. Лесно могат да го разкрият.

— За съжаление трябва да се съглася с теб — поклати глава Годфри и го погледна със симпатия. — Баща ти е много смел мъж, но дали неговият прословут късмет ще го съпътства вечно?

— Трябва да отида в Кейп и да се опитам да му помогна — каза решително Патрик.

— Не мисля, че е разумно — възрази Годфри.

— Патрик е прав, Джордж — прекъсна го Инид. — Мисля, че трябва да опита. Ако си спомням добре, довчера за Англия заминава наш клипер, натоварен с вълна. Ще мине през Кейп. Можеш да пътуваш с него, ако успееш да се приготвиш. Казва се „Лейди Джейн“, най-бързият ни параход.

Патрик я погледна и изпита нежност към тази крехка, но решителна жена.

— Благодаря ти, бабо! — прошепна и се наведе да я целуне.

В очите на старата жена се появиха сълзи, но тя беше прекалено горда, за да му позволи да ги види. Извини се и забърза към къщата.

Годфри видя сълзите на приятелката си и с мъка преглътна своите. Ах, ако можеше да отпусне сърцето си и да се сдобри с дъщеря си, замисли се тъжно той. Може би най-накрая щеше да изпита любовта, която толкова дълго си бе забранявала.

Инид влезе в библиотеката. Имаше нужда да остане сама и да осмисли последствията от неочакваното развитие на нещата. Сви молитвено ръце и се замоли Патрик да ѝ прости. Дано намереше в себе си сили да разбере страховете на една слаба жена, готова на всичко, за да защити собствената си кръв и плът. И да го запази за себе си.

Джордж Хобс не обърна внимание на бурята, която вилнееше навън. Бе отдаден на мистерията на цифрите в голямата счетоводна книга. Една проста грешка го бе накарала да върне страниците назад.

Сега местеше бавно пръст по колоните от числа и проследяваше големите суми, които се бяха появили в книгата. Почеркът приличаше много на неговия, но не беше.

Той смръщи чело и огледа внимателно корицата на книгата. Изглеждаше досущ същата, само новите колони с плащания се бяха появили като с вълшебна пръчица. Някой бе фалшифицирал почерка му така, че измамата да не бъде разкрита преди щателна финансова ревизия, но все пак лесно можеше да се установи.

Джордж стана от стола и се опита да раздвижи скованите си крайници. Едва сега забеляза, че вятърът блъска прозорците и дъждът барабани по ламаринения покрив. Кой можеше да направи такова нещо? Капитан Дъфи? Отговорът беше категорично „не“. От къде на къде ще тика в ръцете на ирландските терористи такива огромни суми? Те бяха долна сган, призоваваха към размирици и бунтове срещу Короната, а Патрик Дъфи бе служил вярно на Нейно величество.

Но червеят на съмнението загриза душата му. Внукът на лейди Инид бе прекарал известно време в Ирландия. Като се имаше предвид и ирландската кръв, наследена от бащата, може да се допусне, че Патрик използва силата и мощта на Макинтош, за да поддържа бунтовниците.

Това беше истински скандал.

И все пак, Хобс можеше да се закълне, че шефът му е чист. Трябваше да му покаже счетоводната книга. Някой се опитваше да го злепостави и трябваше да бъде спрял. Но кой би могъл да бъде?

Господин Уайт!

Джордж седна на стола си и погледна отчаяно книгата. Ако зад тази конспирация стоеше Гренвил Уайт, нещата ставаха опасни. Счетоводителят се боеше от бившия си шеф. Из града се разправяха страшни работи за него, хората открито говореха, че той не е мъжът, за когото се представя. Какво трябваше да направи? Ръцете му се разтрепериха неудържимо, кръвта запулсира в слепоочията му.

Той стана бавно, излезе и заключи кабинета. Въобще не се учуди, когато двама мъже със съмнителен вид се приближиха към него.

Гренвил бе предвидил, че Хобс може да прегледа книгите след връщането им и най-вероятно да открие фалшификацията. Не беше в стила му да подценява хората и лоялността им към госпожа

Макинтош. И той реши да си подсигури мълчанието на служителя с по-убедителни средства.

53.

Полицайте препускаха с всички сили. Взеха за половин час разстояние, което обикновено отнемаше един. Щом приближиха последния известен лагер на бандитите, сержант Джонсън даде сигнал да намалят. По муцуните на конете имаше пяна, а телата им блестяха от пот.

— Точно до реката, зад онази горичка — посочи той на спрелия до него Гордън.

— Ако е така, трябва да нападнем, преди да ни усетят и да скочат по конете.

Сержантът кимна и полицаите отново пришпориха конете. Пригответяха карабините за стрелба. Револверът на Гордън вече беше в ръката му.

Колдър пръв чу тропота на конските копита. Надигна се от дрямката си под едно дърво и впери поглед в посоката, от която идваше звукът. Скоро видя облак прах над пътуващото на запад огнено кълбо. Моментално скочи на крака, грабна пушката и извика към другарите си, които бяха малко по-надолу по реката и ловяха риба. Те захвърлиха въдиците и хванаха оръжията. Колдър хукна към коня си и трескаво освободи краката му от въжето. Скочи върху него, дръпна гривата и конят препусна в галоп. Но усилията му бяха напразни, полицаите вече бяха в лагера.

— Ето ги! — извика Гордън, щом разпозна бившия полицай. — Стой, в името на кралицата.

Чу се изстрел и един от полицаите падна от седлото.

Конят на Колдър се уплаши от ответния огън, спъна се и запрати ездача си в едно дърво. Той се удари, просна се на земята и известно време остана да лежи така. Когато възстанови дишането си, се надигна и погледна назад. Пръстта около него подскачаше от летящите срещу него куршуми. Конете пристъпваха нервно от крак на крак и цвилеха оглушително. Гордън скочи от коня и се прикри зад едно дърво.

Колдър се добра до оръжието си и се огледа за лесна мишена. Бе твърдо решен да не се предава. Знаеше, че за престъпленията му го очаква бесилка, така че нямаше какво да губи.

За част от секундата видя Гордън Джеймс и стреля. Куршумът прелетя над главата на капитана.

— Джеймс, копеле гадно! Няма да ме хванеш жив! — извика Колдър, светкавично презареди и стреля отново.

После се шмугна във високата трева и се отдалечи от реката към храсталациите, които предлагаха повече възможности за прикритие.

Гордън се надигна и огледа внимателно позициите на хората си. Те бяха слезли от конете и бяха залегнали зад стволите на дърветата. Един от търсените мъже стреля и малкото облаче дим показва точното му местонахождение. Явно се бе прикрил сред огромните коренища на крайречните дървета. Полицайте отвърнаха с мощен залп и бандитът се сниши. Въпреки че корените му осигуряваха защита, той нямаше накъде да избяга, тъй като нямаше растителност. Сержант Джонсън нареди на трима полицаи да обградят хванатия в собствения му капан мъж и Гордън остана доволен от навременната му намеса.

Скоро видя и третия член на бандата, който повали коня на един от полицаите и после хукна нагоре по реката. Но Колдър не се виждаше никъде. Капитанът пое дълбоко дъх и се спусна към следващото набеязано прикритие по посока на високата трева. Щом го достигна, залегна на земята и притихна. Не чу нищо подозрително. Протегна внимателно врат и зърна червената риза на Колдър между тревата. Стреля и бандитът се скри. Гордън се опита да го открие и да разбере дали куршумът му го е улучил. В същия момент се чу нов изстрел и той с ужас осъзна, че е станал лесна мишена за третия беглец, който не се виждаше.

— Закова ли го, Джо? — дочу той гласа на Колдър, но хората му също го бяха чули и долината се затресе от стрелбата.

Като използваше високата трева за прикритие, Гордън запълзя напред към следващите дървета. Ръцете му плуваха в пот, сякаш имаше температура. Добра се до едно паднало дърво и се огледа. Може би беше грешка, дето тръгна сам след Колдър. Хората му бяха останали доста по-назад и продължаваха да обстрелват беглеца от другата страна на реката. Глупаво!

Колдър не видя последното прикритие на Гордън. Той запълзя по корем към брега на реката и се натъкна случайно на Джо Хеслоп.

Очите на бившия лейтенант се изцъклиха от страх. Треперещите му устни откриха два реда пожълтели от тютюна зъби. Разпозна Колдър секунда преди да стреля в промъкващия се към него човек.

— Исусе! — възкликна и наведе пушката. — Мислех, че са те хванали. Познаваш ли онзи, дето стреля по нас?

— Казва се инспектор Гордън Джеймс, мътните го взели! — изруга Колдър и залегна зад високия бряг, който все пак им осигуряваше някаква защита. — Колко патрона имаш?

— Съвсем малко. Всичко остана в лагера. В пушката са три, плюс това, което е останало в пистолета. А ти?

— Пушката е празна. Останаха ми само шест патрона в пистолета.

— За никъде сме — поклати глава Хеслоп. — Може би е по-добре да се предадем.

— Щом си решил, давай — изръмжа Колдър. — Аз ще остана до края.

Хеслоп замълча и се загледа в тревата пред себе си. Той бе чувал за страховития инспектор Джеймс. Дори и половината от слуховете да се окажеха верни, двамата с Колдър нямаха никакви шансове да се измъкнат. Ако се предадеше, щеше да удължи живота си, поне докато траеше процесът.

— Ще се предам — каза тихо. — Няма смисъл да умирам тук, в тая пустош.

— Твоя работа — изсъска Колдър. — Но остави патроните и пистолета си.

— Няма да оцелееш — поклати глава Хеслоп.

— Имам си план — зловещо се ухили другарят му. — Само чакам господин Джеймс да се покаже за малко.

— Какво мислиш да правиш? — погледна го бившият лейтенант.

— Не е твоя работа!

Хеслоп сви рамене и извика:

— Инспектор Джеймс, предавам се. Не стреляйте!

Гордън чу гласа, но не посмя да се покаже. В същото време осъзна, че ще трябва да напусне прикритието си зад падналото дърво,

за да поеме предалия се. Мисълта, че Колдър го дебне отнякъде, го тревожеше силно.

— Покажи се и тръгни в посоката, откъдето идва гласът ми. Вдигни ръцете си така, че да мога да ги виждам — извика той и Хеслоп се подчини. — Къде е Колдър?

Мъжът бе готов да отговори, когато чу предупредителен шепот зад себе си.

— Дръж си езика зад зъбите, лейтенанте, или ще те пратя в ада! Хеслоп стисна устни и пристъпи бавно към Гордън Джеймс.

Колдър се скри между храстите, прецени разстоянието между себе си и капитана и остана доволен. Прикритието му беше в обсега на мерника му. Оставаше само Джеймс да се покаже.

Гордън проследи приближаването на Хеслоп. Мъжът изглеждаше невъоръжен, но това не го успокои. Къде беше Колдър?

Стрелбата зад него бе спряла. Изглежда, хората му най-накрая бяха уцелили третия бандит. Сега вече можеше да ги извика да продължат с преследването на Колдър. Той самият щеше да остане с Хеслоп и да чака, докато хванат и последния от главорезите.

— Спри и остани, където си! Не сваляй ръцете! — извика той и Хеслоп се подчини.

Колдър изпсува. Изглежда, копелето бе предвидило ходовете му и нямаше никакво намерение да излезе от прикритието си. Какво да прави? Драстичните ситуации изискваха драстични решения.

— Стреляй сега, Джо! — извика той към другаря си и Хеслоп се обърна назад. Какви глупости говореше Колдър?

Тежкият куршум от снайдера го удари в гръб. Хеслоп политна напред и се строполи на земята.

Гордън застина от изненада. Убийството на Хеслоп беше напълно безсмислено. Без да се замисли, той стана от прикритието, за да се увери, че мъжът е мъртъв, и остана открит пред Колдър.

Бандитът бързо презареди. Капитанът му се предлагаше сам. В радостното си нетърпение той не видя черната сянка, изскочила от мътната вода зад него. Нито видя каменната брадва, която вече описваше смъртоносна дъга над темето му. Изведнъж нещо в главата му избухна. Образът на капитана пред него се покри с кървавочервен воал. Пушката падна от ръката му и издрънча върху твърдата земя.

Гордън видя, че огромният калкадун вдига наново брадвата си, и изрева:

— Не!

Теритуба се подчини на минутата, макар да не разбра защо не му разрешават да довърши престъпника.

— Сержант Джонсън, насам! — обърна се назад капитанът, когато чу гласовете на полицаите.

Те се появиха тичешком с насочени напред карабини, но щом огледаха ситуацията, сведоха дулата. Сержант Джонсън прибра револвера в кобура си и се приближи към проснатия на земята Хеслоп.

— И нашият е в същото състояние — каза той.

— Мъртъв ли е?

— Направихме го на решето. Вие ли застреляхте този?

— Не, Колдър стреля по него.

Сержантът се намръщи, но нищо не каза.

Докато двамата полицаи оглеждаха трупа, аборигенът изхвърли тялото на Колдър от водата, без да се интересува от раната на главата му. Раненият заохка, но получи здрав ритник в ребрата и реши, че е по-разумно да мълчи. Виковете на Гордън предотвратиха по-нататъшна саморазправа. Пленникът му трябваше жив и в съзнание.

Капитанът и сержант Джонсън огледаха загрижено състоянието на ранения. Кръвта от раната му шуртеше. Той отвори очи и мъжете видяха, че погледът му блуждае.

— Ти... си убиец! — промълви Колдър едва. — Ти уби бедния Джо.

— Лъжец! — извика Гордън. — Ти го застреля в гърба!

Той се обърна към сержанта. Мъжът кимна в знак на съгласие, но Гордън ясно видя съмнението в очите му.

— Има ли лекар в града? — попита той.

— Не. Най-близкото място, където можем да получим медицинска помощ, е Балаклава. Преди да се омъжи за Хъмфри, госпожа Ранкин е била медицинска сестра.

— Познавам господин Ранкин — кимна Гордън. — Познавам и собственичката на Балаклава.

— Госпожа О'Кийф?

— Сега тя не е О'Кийф. Преди няколко години се омъжи се за един янки на име Люк Трейси.

— Да отидем дотам и да видим дали госпожа Ранкин ще ни помогне да го заведем жив до Рокхамптън — забърза към коня си сержантът. — Макар че, ако питате мен, си е чисто губене на време. Кучият му син заслужава да умре. Няма нужда от съдебен процес.

— Ако го запазим жив, ще му дадем възможност да се поизпоти още веднъж, докато примката около врата му се затяга.

— Може и да сте прав. Ами какво ще правим с четвъртия? Онзи, дето избяга на юг?

Гордън въздъхна. Горкият Уили! Новината за престъплението му щеше разбие сърцето на Бен.

— Щом се върна в Рокхамптън, ще изпратя друг патрул да се заеме с издирването му.

Полицаите се върнаха в лагера на бандитите и се натъкнаха на доказателства, че именно те са извършили жестокото нападение над семейство Хелпин. После се насочиха към Балаклава.

Теритуба беше освободен от задължения. Платиха му честно и Гордън инструктира сержанта да го снабди с кон и провизии, за да може спокойно да стигне до Йерусалим. Написа собственоръчно писмо, с което известяваше, че туземецът пътува по негова заповед и не бива да бъде спиран, и го даде на воина, който стоеше и наблюдаваше с недоумение усилията на полицаите да поддържат живота на ранения бандит. За него в това нямаше никакъв смисъл.

— Благодаря ти, Теритуба — стисна му ръката капитанът. — Ти спаси живота ми.

Туземецът пое ръката на белия мъж и наведе глава, засрамен от похвалата.

— Не знам защо го направи. Бог знае, че нямаш основание да рискуваш собствения си живот, за да спасиш моя.

Теритуба не отговори. Нямаше обяснение за случилото се. Някакъв глас от отвъдното му бе нашепнал да спаси белия вожд и той не посмя да не се подчини.

Двамата мъже се разделиха. Теритуба пое към Бъркалдин със сержант Джонсън, а Гордън и хората му поведоха ранения Колдър към Балаклава. Капитанът се замисли за неведомите пътища на съдбата. Преди година храбрият калкадун едва не бе отнел живота му. Сега го бе спасил от сигурна смърт със същата каменна брадва, белег от която

щеше да носи на челото си цял живот. Дали беше съвпадение или някакъв висш план на непознати нему сили?

Уили се събуди от пиянския си сън и неочаквано се сети за свещената планина на майолите в Глен Вю, за която Кейт му бе разказвала някога. Много малко бели хора бяха стъпвали там заради древното туземно проклятие, което застигаше всеки, осмелил се да наруши светостта на пещерата. Но Кейт бе преспала една нощ в подножието на хълма и ѝ се бе явил дух. Уили също искаше да опита. Може би духовете на мъртвите майоли щяха да му покажат начин да достигне до Сидни. Нямахше какво да губи. Знаеше, че така или иначе го чака бесилка.

54.

Гренвил Уайт подсмръкна доволно, докато чакаше мастилото от подписа на Хобс да засъхне върху документа.

— Взехте правилно решение, Хобс — погледна той към треперещия от страх счетоводител от другата страна на бюрото му. — Знам, че уважавате господин Дъфи, но в момента има по-важни неща от вашата лоялност.

Хобс не отговори. По-добре да отговаря за предателството си в следващия живот, отколкото да се изправи отново пред дявола. Какво го интересуваше войната между богатите? Той беше само пионка в ръцете им. А и господин Уайт се погрижи да прехвърли в сметката му солидна сума, за да смекчи удара от принудително взетите му показания. Знаеше, че неговият доклад за забелязаната измама беше от решаващо значение за хода на събитията. Можеше да си представи заглавните страници на вестниците: „ГЕРОЯТ ОТ СУДАН — ПРЕДАТЕЛ НА ИМПЕРИЯТА“.

Господин Уайт щеше да нападне Патрик Дъфи със скалъпените доказателства за неговата измяна. Скандалът щеше да засегне и лейди Инид. Но Хобс се надяваше случаят да бъде поредната буря в чаша вода. Господин Уайт му бе обещал тържествено да не отнася въпроса в съда. Просто искаше да си възвърне контрола върху корабния бизнес. В замяна щеше да обезщети господин Дъфи с добра сума и да му осигури чин в местния полк. Армията си оставаше първата любов на господин Дъфи и подписвайки документа, Хобс бе убеден, че всичко е за доброто на капитана.

— Свободен сте, господин Хобс — каза Гренвил, без да го погледне. — Искам да помните, че успехът на тази операция означава и персонален успех за вас. Тя може да ви донесе голямо повишение.

— Благодаря ви, господин Уайт — измънка счетоводителят, стана и се запъти към вратата.

Отвори я и едва не се сблъска с един слаб и нервен човек, който държеше шапката си в ръка.

— Господин Хобс, ако не се лъжа? — каза вместо поздрав той.

Счетоводителят го позна и се почувства още по-зле. Наведе глава и побърза да излезе от офиса. Наистина ли господин Уайт притежаваше такава власт, че можеше да си позволи да въввлече в пъкления си план дори и вестника, купен лично от Инид Макинтош?

— Господин Ларсън, моля, седнете — надигна се Гренвил и посочи стола, който Хобс бе освободил преди минута. — Бих искал да кажа, че тази среща е удоволствие за мен, но предвид обстоятелствата не намирам нищо приятно в нея.

Ларсън седна и за своя изненада Гренвил усети лек страх. Знаеше, че лесно ще принуди Хобс да му сътрудничи, беше убеден, че счетоводителят е слаб и страхлив човек. Но главният редактор на вестника на Инид беше друго нещо. Той имаше репутация на честен и безкомпромисен мъж — нещо необичайно за един журналист. Но Гренвил се бе потрудил да разбере за страстта на Ларсън да изравя историйки, които дискредитират силните на деня, и бе решил да заложи на това.

— Получих съобщението ви, че имате нещо, свързано с господин Дъфи — започна директно Ларсън. — Надявам се, че оценявате моята лоялност към лейди Макинтош. Аз работя за нея.

Гренвил се насили да остане спокоен.

— Точно по тази причина се обърнах към вас, а не към друг журналист — отвърна любезно.

— За какво става дума, господин Уайт?

Гренвил долови професионалния интерес на журналиста и си отдъхна.

— Страхувам се, че тази история, колкото и да се опитваме да скрием фактите, които уличават господин Дъфи, рано или късно ще излезе наяве. Затова предпочетох вие да сте човекът, който пръв ще я съобщи на обществеността, за да могат да се предотвратят всякакви спекулации по темата и компанията да понесе възможно най-малко щети. И, разбира се, да се опитаме с общи усилия да спасим репутацията на Патрик Дъфи.

— Всеки удар върху репутацията на господин Дъфи неминуемо ще засегне и лейди Инид — свъси вежди редакторът. — Това ще подкопае и моята позиция като главен редактор на нейния вестник.

— Така си помислих и аз — кимна Гренвил. — След излизането на компрометиращия материал за господин Дъфи съм сигурен, че бордът на директорите ще настоява всички предприятия да минат под мое разпореждане, а това включва и вестника. Надявам се, разбирате какво огромно значение има това за вашето бъдеще.

Той видя, че думите му направиха впечатление на Ларсън, но усети, че не е успял да го убеди напълно. Беше време да разкаже всичко.

— Наскоро нашият счетоводител ми обърна внимание на нещо изключително важно за фирмата. Явно вече не можеше да понесе да е част от измяната на господин Дъфи.

— При цялото ми уважение, господин Уайт — намръщи се журналистът, — ще отбележа, че Джордж Хобс винаги е бил лоялен към госпожа Макинтош. Не ми се вярва ей така, изведнъж, да реши да ви каже нещо, което би я поставило в неловко положение.

— Това ще ви убеди ли? — попита Гренвил и бутна към журналиста току-що подписания от Хобс документ.

Ларсън го прочете и по изражението му Уайт разбра, че е успял да го убеди.

— Той споменава, че един от получателите на съответните суми е Джон О'Грейди. Откъде ще знае Хобс за подривната дейност на О'Грейди срещу Короната? — попита бавно Ларсън, сякаш все още се опитваше да приеме току-що прочетеното.

— Предполагам, от статиите във вашия вестник, господин Ларсън — отвърна с демонична усмивка Гренвил. — Всички сме чели за раздвижването на бунтовническите сили, за усилията им да намерят средства дори и тук, в Сидни, и за подготовката на ново въстание.

— И Хобс е прехвърлял надлежно всяка сума, така както се предполага, че му е наредил Патрик Дъфи?

— Капитан Дъфи е подценил верността на Хобс към Короната — отвърна Гренвил и със свито сърце видя как Ларсън започва отново да се съмнява. — Предположил е, че привързаността му към семейството е по-силна от тази към кралицата.

— Всичко това ми се струва много странно — замислено каза журналистът и заопипва ръба на шапката си. — Но моят дълг е да разследвам историята и да публикувам истината.

— Това е всичко, за което ви моля, господин Ларсън — усмихна се Гренвил. — Една държавна измяна не бива да се толерира, независимо кой е въввлечен.

— Ще говоря с О'Грейди — каза Ларсън и стана от стола. — Ако потвърди, че е получавал суми от въпросния дарител и те съвпаднат с тези във вашата счетоводна книга, тогава, предполагам, че няма да имам избор.

Гренвил знаеше резултата от проверката. Съответните суми бяха надлежно изплатени за негова собствена сметка и подписани от мистериозен благодетел с прякор „Капитана“.

— Но искам да ви предупредя — продължи журналистът, — дори и да открия, че обвиненията ви са основателни, няма да публикувам нищо, преди капитан Дъфи да се завърне от Африка. Мисля, че е редно да чуя и неговата гледна точка.

— Разбира се, господине, не очаквам нищо повече — отвърна Уайт и с мъка прикри разочарованието си, — макар да съм убеден, че капитан Дъфи ще отрече ролята си в тази афера.

Ларсън излезе от кабинета, без да каже „довиждане“. Колкото и да не харесваше Гренвил Уайт заради съмнителната му репутация, не можеше да отрече, че фактите са срещу внука на лейди Макинтош. Дори съдът да го намереше за невинен, съмненията щяха да останат. Консервативните членове на борда на директорите щяха да настояят да му се отнеме управлението и ресорите да се прехвърлят на Гренвил Уайт. Лейди Инид беше възрастна, беше само въпрос на време зет ѝ да поеме цялата компания в ръцете си.

Беше забелязал разочарованието на Гренвил, когато му каза, че ще изчака със статията. Това му донесе поне малко удовлетворение, защото той обичаше лейди Инид и вярваше, че капитан Дъфи е достоен човек.

Гренвил изчака журналистът да затвори вратата зад себе си. На лицето му се появи злорада усмивка. Колко лесно се оказа да очерни врага си! Без Дъфи Инид оставаше един стар и самотен рицар, който лесно можеше да бъде отстранен. Трябваша му само малко пари и безкомпромисна решителност.

Усмивката му бавно се стопи, когато каретата му наближи дома на Пенелопе. Въпреки успеха си през деня настроението му падна, щом в края на работния ден получи писмо от адвокатите си. Някой пречеше упорито на усилията му да обедини своя дял с този на дъщерите му и той знаеше кой. Тази, която бе отказала да му роди син и наследник.

Каретата спря пред тъмния вход. Той слезе по стълбичката и се загледа несигурно в голямата сграда. Изпитият в клуба алкохол му бе вдъхнал кураж за срещата с Фиона, но дали щеше да я завари сама? Сестра му можеше да е в спалнята ѝ, а той отдавна бе разбрал, че тя бе опасен противник. Беше наследила способността да заговорничи и да нанася удари в гръб, също като него.

Почука на вратата и бе посрещнат от сънената и сърдита слугиня, която бе готова да го нахока за късното посещение.

— Аз съм господин Гренвил Уайт — каза надменно той — и идвам при съпругата си. Така че ми освободи пътя и ме остави да мина!

Жената се опита да му попречи, но той мина покрай нея, като ѝ връчи палтото и шапката си. Тя не успя да реагира, смути се, но в крайна сметка вдигна рамене. Господинът не изглеждаше някой нехранимайко. Щом е съпруг на гостенката на госпожата, нея какво я интересуваше? Тя имаше задължения единствено към господарите си — барона и баронесата.

Гренвил намери жена си сама. Щом отвори вратата и бледата лунна светлина очерта фигурата му, Фиона инстинктивно придърпа чаршафите до брадичката си. Той влезе, без да пита, и седна на стола до големия скрин.

— Какво правиш тук? — попита изплашено тя.

— Мислех, че ще се сетиш сама — отвърна студено той.

Фиона веднага разбра, че е пил. Пиян беше още по-опасен.

— Напусни веднага стаята ми! — изсъска тя.

Но това само го разсмя. Той бръкна в джоба си, извади тънка пурета и запали. Жълтеникавата светлина освети лъсналото му от пот лице.

— Може да си под покрива на сестра ми, скъпа моя, но все още си моя законна съпруга и мога да използвам правата си винаги когато пожелаея. Не забравяй това.

Фиона се сви между чаршафите и усети, че стомахът ѝ се бунтува. Мили боже! Дали не беше дошъл да се гаври с нея?

— Дойдох да те попитам защо дъщерите ми се обърнаха срещу мен — попита той и в гласа му се появи заплашителна нотка.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна тя. — Как да се обърнат срещу теб? Та ти не си ги виждал от години.

— И двете отхвърлиха предложението ми да изкупя дяловете им от „Макинтош къмпани“. Днес получих писмо от Германия.

Сега Фиона разбра причината за посещението му.

— Те са достатъчно големи, за да преценят сами кое е добро за тях — отвърна спокойно. — Ако са решили да запазят дяловете си, това си е тяхно право.

— Знаеш много добре, че биха ги продали на баща си. Освен ако някой не ги е посъветвал обратното.

— Нямам представа за какво говориш.

— Лъжкия! Проклетата лъжлива кучка! — разтрепери се Гренвил. — Дороти и Хелън ми писаха, че ти си ги посъветвала да не подписват документите.

Фиона не отговори. Подозираше, че той блъфира. Наистина ги бе посъветвала да не продават, но те бяха обещали, че няма да споменават за намесата ѝ.

— Или майка ти им е писала? — замисли се той и дръпна силно от пуретата. — Не бих се учудил.

Значи, блъфираше, отдъхна си Фиона. Децата ѝ не я бяха издали.

— Няма значение — продължи той. — Щом продам Глен Вю и се сдобия с малко пари, ще замина за Германия и лично ще поговоря с тях.

— Не можеш да продадеш Глен Вю — възкликна Фиона. — Мястото е специално за семейството ми.

— Твоето семейство! Ха! — избухна Гренвил. — Ти ненавиждаш майка си и винаги си ми казвала, че си готова на всичко, за да я уязвиш.

Изведнъж осъзна, че тя няма предвид само лейди Инид.

— О, ти говориш за онова копеле, Патрик Дъфи, нали? Заради него ли ми подливаш вода? Сигурно планираш ти да изкупиш дяловете на Дороти и Хелън и да ги поднесеш на тепсия на безценния си син?

Фиона усети, че злобата я задушаваше.

— Казвам, че съм против да продаваш земята, на която са погребани баща ми и брат ми Гренвил. Нищо повече. Но ти си далеч от подобни сантиментални глупости, нали?

— Е, сестра ми не е. Тя би те разбрала — жлъчно отвърна той. — Споделяш ли сантименталните си чувства с нея, когато сте в леглото, скъпа? Или нямаш време, защото крециш от удоволствие?

Лицето на Фиона пламна. Гренвил си позволяваше да се подиграва с най-скъпото за нея същество след децата ѝ.

— Разкажи ми какво правите една на друга, Фиона! Дали...

— Млъкни, мерзавцо! — надигна се тя. — Затвори си мръсната уста, за да не отворя моята! Знам всичко за извратените ти връзки. Знам, че онова момиченце, Джени Харис, е родило дете от теб на тринайсет години.

Той се сви като ударен. Не предполагаше, че тя е наясно с неговите похождения. Но в момента мисълта за съпругата му в ръцете на Пенелопе просто го влудяваше.

— Знае ли безценният ти син, че майка му е долна уличница, която спи с други жени? — задъхан от злоба извика.

— Не ме изнудвай, Гренвил! — Фиона веднага разкри хода му. — И да разбере, надали ще ме намрази повече от сега. Искам да знаеш, че вече съм уредила нещата си и се местя завинаги в Германия. Ще живея с Пенелопе и децата. И преди да ме запиташ дали Манфред знае за връзката ни, аз ще ти отговоря. Да, знае и няма нищо против.

Гренвил стана от стола и тръгна към жена си като насън. Тя се сви от ужас. Дълго прикриваната омраза и у двамата изпълзя от душите им и изпълни въздуха между тях. Той вдигна юмрук да я удари, но изведнъж се поколеба. На устните му заигра зловна усмивка, очите му проблеснаха.

— Не заслужаваш да си цапам ръцете с теб — изрече спокойно. — Има друг, много по-ефикасен начин да те накарам да виеш от мъка.

Обърна се и излезе от стаята, като затръшна вратата зад себе си. Фиона остана като вкаменена. Тя познаваше прекрасно този човек и знаеше, че заплахите му не са празни приказки. И някак си разбра, че са свързани с Патрик.

„Лейди Джейн“ се бореше с огромните черни вълни, ледени от течението, което идваше от океана. Патрик Дъфи стоеше на палубата и се взираше в морето, както бе правил като дете, когато корабът го отвеждаше в Англия по същия път, покрай нос Добра Надежда. Дъските по корпуса на кораба скърцаха и пукаха заплашително. Носът на парахода се издигаше над вълните, после политаше надолу с ужасяваща скорост. Вятърът виеше зловещо и напомняше на Патрик за Ирландия. Той бръкна в джоба и стисна между пръстите си каменната статуетка на Шийла-на-гиг. Не бе предполагал, че някога ще се върне в Африка. Как ли щеше да постъпи, когато най-накрая се изправи пред баща си? Сега той беше негов съперник за сърцето на Катрин.

Яростните южни ветрове не му дадоха отговор. Патрик се отдалечи от солените пръски, които заливаха палубата. Може би една игра на рум и бутилка уиски, споделена с капитана на кораба, щеше да успокои душата му.

55.

Гордън се изненада, когато забеляза Сара на верандата пред къщата на Кейт в Балаклава. Не се бе надявал, че ще я види отново. Тя стоеше на най-горното стъпало и го пронизваше с поглед, а очите ѝ светеха като черни слънца.

Повел полицаите и вързания арестант зад себе си, той усети срам. Погледът ѝ премина през него като електрически ток. Очите им се срещнаха и той разбра, че и двамата са нещастни. В нейните очи нямаше укор, само дълбока скръб.

— Слезте от конете! — заповяда той и полицаите с облекчение стъпиха на твърдата земя.

Сара не каза нищо и продължи да наблюдава навъсено неканените гости. После забеляза ранения бандит и в очите ѝ трепна жал. Ръцете му бяха във вериги и беше блед. Под шапката се виждаше кървава превръзка.

— Пристигнаха полицаи, госпожо Ранкин — обърна се към къщата тя.

Адел Ранкин изтича на верандата да посрещне гостите. Подобно на Сара тя носеше дълга, пристегната в кръста рокля, украсена отзад с плохи. Адел беше около трийсетте, но жестокото австралийско слънце бе състарило преждевременно лицето ѝ. Въпреки това жената имаше приятна усмивка и симпатично лице.

— Виждам, че водите ранен, инспекторе — обърна се към Гордън тя. — Отведете го отзад, пред кухнята.

Ранените и болните мъже, без значение какъв беше цветът на кожата им, бяха често срещана гледка в двора на имението Балаклава. В този район госпожа Ранкин имаше славата на лекар.

Гордън се разпореди да отнесат ранения отзад и се приближи до двете жени.

— Мъжът очевидно е ваш арестант — заключи Адел, докато наливаше в един леген вода от резервоара. — Какво е направил?

— Убил е няколко души — отвърна той, но им спести информацията, че Колдър е и изнасилвач. Не искаше да ги разстройва.

Тримата отидоха при ранения мъж. Колдър отвори очи и впи зъл, изпълнен с похот поглед в Сара.

— Не смей да я поглеждаш, копеле! — изсъска Гордън.

— Защо, за себе си ли я пазиш, инспекторе? — озъби се Колдър.

Гордън сви ръката си в юмрук. Искаше му се да размаже наглото му лице, но се въздържа. Не биваше да усложнява положението на и без това отпадналия арестант.

— Извинявайте, дами — обърна се към Адел и Сара. — Съжалявам, че трябваше да чуете това.

— Сара, донеси чисти чаршафи от кухнята. И медицинската ми чанта — извика Адел и размота кървавата превръзка от главата на Колдър.

Пръстите ѝ внимателно отстраниха слепналите от кръвта кичури.

— Черепът изглежда цял. Няма фрактура.

Колдър потръпна и изохка, когато пръстите ѝ достигнаха до раната и предизвикаха ново кървене.

— Ще зашия раната. Това ще ви помогне да го отведете жив в участъка.

— Това ще ни свърши работа — отвърна Гордън, леко изненадан от уменията на жената.

Госпожа Ранкин пое чантата си от Сара и погледна накриво Гордън.

— Между другото, не се представихте, инспекторе — отбеляза.

— Извинете ме, госпожо. Аз съм Гордън Джеймс.

— Гордън Джеймс? — Вдигна глава тя и в погледа ѝ се появи неочаквана враждебност. — От Таунсвил?

— Бях там. Сега съм командирован в Рокхамптън.

— Значи, вие сте виновникът за смъртта на онези нещастни туземци на север отгук миналата година. Познавате моята помощница, госпожица Сара Дъфи, нали? — понижи глас жената и се огледа за момичето, което стоеше като статуя малко по-настрана.

— Да — смутено отвърна Гордън.

— В такъв случай не сте добре дошли тук, инспекторе. Не повече от този тип — каза и посочи към Колдър.

— Не мислим да се застояваме, госпожо Ранкин — отвърна смутено младежът. — Просто имахме нужда от вашата помощ за ранения. Ще тръгнем веднага, щом приключите с него.

Сара стискаше ръцете си една в друга и упорито отказваше да погледне към него. Бившата медицинска сестра се зае да почисти раната и изряза с ножица косата около нея. Колдър започна да хленчи, но тя бързо му заяви, че трябва да се държи като мъж. Щом свърши, вдяна памучен конец в една голяма игла и се огледа за помощ.

— Дръж го — нареди на един от туземните полицаи, който наблюдаваше отстрани с любопитство и страх. — Сигурна съм, че това, което се готвя да направя, няма да му хареса.

Полицаят сграбчи ранения за раменете и изсъска заплашително нещо в ухото му. Арестантът се сви и жената започна да шиє зейналата рана. По лицето му се затъркаляха сълзи, но той не помръдна.

— Готово! — най-после въздъхна доволно тя. — Ще сложа чиста превръзка и можете да тръгвате.

— Благодаря ви от сърце, госпожо Ранкин.

— Няма защо, инспекторе. Бих направила това за всеки, дори и за вас.

Гордън се убеди, че Кейт е разказала всичко на икономката. Само така можеше да си обясни враждебното ѝ отношение.

Госпожа Ранкин превърза раната, затвори чантата си и се оттегли в къщата без излишни любезности.

— Сара — повика я Гордън, когато видя, че тя се колебае дали да последва Адел. — Може ли да поговорим?

— Гордън, аз... не мисля, че има за какво да си говорим. Трябва да вървя.

— Моля те! — хвана ръката ѝ той, сигурен, че хората му го гледат. — Искам да ми дадеш само няколко минути... насаме.

Посочи с глава полицаите, притаили дъх, за да могат да доловят нещо от разговора на шефа си с тъмнооката красавица. Гордън разбра, че Сара няма да тръгне с него, извъртя се и изгледа зверски подчинените си. Те веднага хванаха юздите на конете и ги поведоха на водопой. Дори и не помислиха да погледнат отново към тях.

Сляпа за тревогите на Гордън, момичето заговори развълнувано:

— Дойдох тук като помощница на госпожа Ранкин, за да забравя горчивите спомени, за които си виновен ти, Гордън. Леля Кейт ми предложи работата с надеждата, че ще преодолее скръбта по мъртвия си брат. Не трябваше да идваш.

— Нямах намерение да убивам Питър. Трябва да ми повярваш! — отчаяно я погледна той. — Обичах го като брат, но онзи ден нещата излязоха от контрол. Кълна ти се, ако можем да върна времето, бих направил така, че аз да умра, не той!

Сара го погледна в очите и видя, че скръбта му е искрена.

— Какво искаш да кажеш? Защо един от двамата е трябвало да умре? Всичко това можеше да се избегне, ако си бе подал оставката.

— Не можеше да се избегне — поклати отчаяно глава Гордън. — Още преди много години Питър ми каза какво са прошепнали вашите праотци на Уолъри. Казали са, че ние с Питър няма да останем приятели заради това, което баща ми е сторил на вашите хора още преди да се родим. И когато пораснем, единият ще убие другия.

За момент Сара се ядоса на нелепото му обяснение, но нещо я задържа на място и я накара да го изслуша. Не беше ли казала леля ѝ Кейт, че има неща, които не могат да се обяснят с физическите закони? Добрата монахиня, която ѝ бе преподавала катехизис, също обясняваше много от мистериите със сили, неразбираеми за човека.

— Вярваш ли, че духът на моето племе все още е жив?

— Вярвам, Сара — отвърна тъжно той. — Не знам как стана, но започнах да вярвам, че тази земя е различна от останалата част на света. Има някаква особена сила, подвластна единствено на местните аборигени.

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Колко ми се иска да мога да ти простя, Гордън Джеймс — промълви. — Особено сега, когато знам, че ще приемеш моя свят, съчетан от две същности.

— Сара, обичам те и винаги ще те обичам — отвърна той, задавен от сълзи. — Бях глупак, оставих амбициите да заглушат чувствата ми. Всичко, което ти казах, преди да тръгна след Питър... кълна ти се, че наистина го исках. Това, което стана после, не беше мое решение. Сякаш някаква сила действаше от мое име.

— Това вече е без значение — изхлипа девойката. — Ние с теб никога няма да бъдем заедно.

— Но защо? Защо, Сара? Обичам те повече от всичко на света!

— Защото съм сгодена за друг и до един месец ще се омъжа — закри тя лицето си с ръце и изтича към къщата.

Гордън беше поразен. Безпомощно я изпрати с поглед, докато тя се скриваше зад вратата. Убийството на Питър съсипа живота му, но да загуби Сара, означаваше да живее като мъртвец.

Сара не пожела на Гордън приятен път. Докато патрулт се изтегляше от имението, тя седеше на един стол в стаята си и се взираше в стената, неподвижна като статуя. Защо животът постъпваше така жестоко с нея? Защо трябваше да срещне Гордън само месец преди сватбата си с началника на гарата в Пени Даун — млад, добре образован англичанин на име Чарлс Харпър, който се бе влюбил в нея от пръв поглед и бе приел без колебание екзотичния ѝ произход?

Двамата се запознаха преди шест месеца, докато чакаше на гарата госпожа Ранкин да я посрещне и да я отведе в Балаклава с каруцата си. Оказа се, че е далечен роднина на Адел, и посети дома им още на следващата вечер. Чарлс беше изключително възпитан, красив и внимателен и тя усети как малко по малко горчивината в сърцето започна да отстъпва място на радостта от живота. Но Гордън се появи и тя видя любовта и болката в очите му. И душата ѝ се обърка отново.

Гордън се върна в Рокхамптън с арестанта си. Веднага написа ново заявление за напускане, макар да съзнаваше, че волният, изпълнен с приключения живот ще му липсва. Но усмивката на Сара заслужаваше всякакви жертви.

Подсуши мастилото, сгъна листа и се отправи към щаба на гарнизона. Пое дълбоко въздух и почука.

— Влез — изгърмя един глас отвътре и той влезе.

— Инспектор Джеймс? — вдигна вежди началник Стъбс. — Тъкмо щях да пратя човек да ви извика.

Гордън усети, че се изпотява под твърдата куртка. Стъбс не приличаше по нищо на неговия началник в Таунсвил, Гейлс. Беше едър мъж около трийсет и пет годишен, с лице, което не познаваше усмивка. Винаги беше в лошо настроение и Гордън не знаеше какво да очаква от него.

— Искали сте да ме видите, сър?

— Онзи мъж, Колдър, дето го доведе оня ден — стана от стола си Стъбс. — Иска да подаде официално обвинение срещу теб заради убийството на партньора му. Казва, че си го застрелял, когато онзи хвърлил оръжието, за да се предаде.

— Н-но, сър, той сам го застреля — заекна Гордън.

— Има ли свидетели на случилото се?

— Сержант Джонсън от Бъркалдин беше с мен.

— Видя ли какво стана?

— Беше близо до мен, но не видя, когато Колдър стреля в Хеслоп — отвърна отчаяно младежът. Надигналата се в гърлото му буца заплашваше да го задуши. Беше полицай достатъчно дълго, за да разбере докъде можеше да доведе всичко това. — Не съм го убил, сър. Колдър го застреля случайно или умишлено.

Стъбс го погледна право в очите.

— Вие разбирате, капитан Джеймс, че след като има официално обвинение, съм длъжен да проведа разследване.

— Разбирам, сър.

— Сигурен съм, че бандитът лъже. Не ви познавам от дълго, но мога да разпозная добрия полицай. Сигурен съм, че сте съвестен служител на Кралицата. Но ще ви помоля да останете на поста си и да не напускате Рокхамптън, докато не завърши официалното разследване на случая и не изпратя доклада си.

— Тъкмо идвах да ви дам молбата си за напускане — каза Гордън и подаде сгънатия на четири лист на Стъбс, но той не я пое. — Надявах се да я разпишете, за да се върна в Таунсвил.

Началникът погледна заявлението и отново смръщи вежди.

— Ако на този етап приема оставката ви, капитане — отбеляза, — ще изглежда, сякаш искате да избягате и аз ви помагам.

Гордън отпусна ръка. Знаеше, че Стъбс е прав.

— Причината да моля за подписа ви няма нищо общо със случая Колдър. Имам лични причини за избора си.

— Това си е ваша работа. Важното е да сте тук, докато отпаднат обвиненията срещу вас. Дотогава оставате на работа. Не напускате града.

— Разбрано, сър! — козирува Гордън.

— И, капитане, не се набивайте в очи, просто си вършете кротко работата — настигна го гласът на началника.

Гордън козирува отново и напусна канцеларията. Защо Колдър бе застрелял собствения си партньор, а сега обвиняваше него? Отговорът беше прост. Искаше да го повлече със себе си в ада. Някои мъже бяха устроени така, че бяха готови да продадат душата си на дявола, за да си отмъстят. Колдър искаше да увисне на въжето заедно с този, който го бе хванал.

56.

Беше изминал почти четвърт век от последната среща между Кейт Трейси и чаровния адвокат, който някога беше неин любовник. Той я бе предал заради финансовата изгода, която имаше от богатия земевладелец Доналд Макинтош, и нещата между тях приключиха с гръм и трясък. Кантората на Хю Дарлингтън изглеждаше непроменена, но самият той беше неузнаваем. Красивият възпитан адвокат бе изчезнал и на негово място седеше дебел, плешив мъж на средна възраст и колкото и да се напругаше, Кейт не успя да открие нищо от онова, заради което някога се бе озовала в леглото му. Кариерата му на депутат в колониалния парламент наред с богатството, натрупано като адвокат на богатите собственици на земя в Куинсланд, явно бе увеличило десетократно количеството храна на трапезата му.

Кейт знаеше, че се е оженил и има пет деца. Нямахме как да не го сравни с Люк и да не се поздрави за правилния избор.

Възхищението в очите на Хю към Кейт беше повече от очевидно. Стройната ѝ фигура и красивото лице бяха непокътнати от времето. Сивите очи все още го привличаха както едно време. Ах, да можеше да върне годините назад!

— Въобще не си се променила, Кейт — въздъхна той.

— И твоят прословут чар все още действа — отвърна дипломатично тя.

— Доволен съм, че няма чаша с шампанско — усмихна се Хю. — Още ли имаш навика да заливаш хората със скъпо шампанско? Кога беше това? Седемдесет и четвърта? Или и пета?

— Мисля, че беше седемдесет и пета. — Тя си припомни инцидента.

Беше в най-изискания ресторант в Куктаун по време на златната треска и току-що бе разбрала, че човекът, когото мислеше, че защитава нейните правни интереси, работи за сър Доналд Макинтош. Откритието бе предизвикало буйния ѝ темперамент и тя изля чаша с френско шампанско върху скъпия му костюм.

— Съжалявам за всичко, Кейт — каза тъжно той. — Заради алчността си и амбициите си за власт загубих нещо много по-ценно.

— Времето и пропуснатите възможности вървят ръка за ръка, Хю — изрече меко тя. — Но времето лекува старите рани.

— Интелектът и красотата ти могат да бъдат много опасни, Кейт — пошегува се той. Старият Хю Дарлингтън все още живееше някъде из гънките на тлъстата му гуша, помисли си тя. — Кажй, с какво мога да ти помогна, скъпа. Сигурно не си дошла само за да се порадваш на компанията ми.

Тя се усмихна.

— Наистина, дойдох да те видя не само от любопитство. Все още си адвокат на Макинтош за Куинсланд, нали?

— Да — отвърна Хю.

Интересите на Макинтош се разпростираха из цялата колония, от Глен Вю до бреговата ивица Макай, където притежаваха захарни плантации и кланици. Освен това включваха и крайбрежния морски транспорт, както и този с близките острови.

— Чакай, чакай! — погледна я лукаво той. — Сигурен съм, че си чула за излизането на Глен Вю на пазара.

— Да. И реших да предложа офертата си на теб като тяхно доверено лице.

— Преди да продължиш, съм длъжен да те предупредя, че преди да умре, сър Доналд декларира, че държи кракът на Дъфи никога да не стъпва на негова земя. Има го черно на бяло.

— Но сър Доналд е мъртъв, а бизнесът си е бизнес.

— Дали за теб тази покупка е просто бизнес — присви очи той. — Или имаш лични мотиви?

— Мотивите ми са без значение — прекъсна го Кейт. — Важното е, че съм готова да изплатя на собствениците сума, за която не са и сънували.

Адвокатът прехапа устни и подпря брадичката си с ръце. Тя беше права — бизнесът си беше бизнес. Дано новият собственик Гренвил Уайт не страдаше от същите предразсъдъци, които мъчеха членовете на семейството.

— Не обещавам нищо, Кейт. Ще спомена за предложението на господин Уайт, но не като твой адвокат. Трябва да си наясно с това.

— Напълно те разбирам — кимна тя. — Бъди спокоен, имам свои адвокати тук. Те ще придвижат въпроса, ако предложението заинтересува собственика.

— Тогава можем да приключим с въпроса и да се върнем на по-приятни теми — каза Хю и се усмихна чаровно.

Присъствието на тази жена, дори и след толкова години, караше сърцето му да бие и мускулите му да се напрягат от желание. Въпреки доброто положение в обществото, щастливия семеен живот и увеличаващите се банкови сметки той тъгуваше за романтиката, която Кейт бе внесла в живота му и която бе загубил безвъзвратно.

— Сега се сецам — сепна се Дарлингтън. — Може би още не си чула какво се случи при нас. Синът на Ема Джеймс, инспектор Гордън Джеймс, е разследван за предумишлено убийство.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Гордън, заподозрян в предумишлено убийство?

— Какви ги говориш, Хю? Какво убийство?

— Ръководил е залавянето на трима опасни престъпници. При акцията двама от тях са застреляни. Третият обвинява инспектора, че е убил един от съучастниците му, когато онзи отивал да се предаде. Обвинителят не е много надежден свидетел, но Националната конна полиция превърна много хора в свои врагове, особено тук, в Куинсланд. Много важни личности биха искали да видят поне един офицер от полицията, изправен пред съда. Усеца се някакво напрежение, подозирам, че ще подемат мощна кампания против него.

— Гордън Джеймс не е цвете за мирисане, но не мога да си представя, че може да убие беззащитен човек — твърдо заяви Кейт.

— Аз също мисля така, особено като знам за храбростта, която прояви в битката с калкадуните миналата година. Сигурен съм, че следствието ще установи невинността му. Предполагам, че обвинителят иска да си отмъсти на Гордън. Случаят сигурно ще бъде приключен бързо.

— Ще ми се и аз да съм сигурна като теб — разтри слепоочията си тя. — Имам чувството, че над това момче тегне проклятието, което застигна и баща му.

— Не мисля, че става дума за проклятие — свъси вежди Хю. — По-скоро либералите си търсят изкупителна жертва.

Но Кейт не беше сигурна. Пътят на Гордън сякаш беше направляван от тайнствена сила, която съществуваше извън реалния свят и наказваше всеки, който тревожи земята, принадлежаща от векове на местните жители. Бащата на Гордън бе от първите, които с конете и пушките си събудиха духовете, пазителите на свещената пещера на хората на дарамбал, а синът бе поел по неговите стъпки. Проклятието на туземците застигна и двамата по един или друг начин. Както бе застигнало Макинтош и рода Дъфи. Кейт не знаеше защо проклятието продължава да действа и върху невинно родените, но беше убедена в това. Един вътрешен глас ѝ нашепна, че тепърва ще се случват трагични събития.

— Има неща, с които не бива да се шегуваме, Хю — тихо каза тя. — Неща, които не могат да бъдат обяснени по пътя на логиката.

— Както е с женския мозък — усмихна се той. — Вие наистина сте извънземни същества, Кейт — суеверни, вярващи в неща, които не могат да се видят, нито да се пипнат.

— Приемаме необяснимото такова каквото е — необяснимо — отвърна напълно сериозно тя. — Но понеже знаем, че вие, мъжете, не можете да го проумеете, го допускаме само в нашето съзнание.

— Добре казано. Уважавам вярата ти в свръхестественото, въпреки че за един образован мъж тя звучи абсурдно.

— Аз пък ще приема, че Гордън има нужда от твоята компетентност по време на следствието, и ако се наложи, в съда — върна се Кейт в света на правните закони. — Ако няма добър адвокат, твърде възможно е да се окаже в затвора. Или още по-лошо — на бесилката.

— Значи, решаваш да се бориш срещу мистичното проклятие с оръжията на прозаичната логика? — засмя се Хю.

Тя пламна от язвителната му забележка, но реши да не обръща внимание.

— Не съм казала, че не вярвам в силата на реалния свят, Хю. И мисля, че само ти можеш да помогнеш на Гордън в сложната плетеница от следователи, съдебни заседатели и съдебно жури.

— Благодаря ти, Кейт! Думите ти ме радват.

— Ние с теб може да разбираме света по различен начин — изрече тихо Кейт, — но аз знам, че ти си един от най-добрите адвокати

в колонията, иначе сър Доналд нямаше да избере теб за свой представител. А той беше умен мъж.

— Надявам се, съзнаваш, че не мога сам да предложа услугите си на господин Джеймс...

— Разбирам напълно — отвърна тя. — Ще посетя Гордън и ще го убедя да те ангажира. Стига да не е наел някой друг през това време.

— Остава въпросът с таксите и адвокатския хонорар — намекна Хю. Добрият адвокат струваше скъпо и Кейт трябваше да е наясно с това. — Като се има предвид обществената значимост на случая, не очаквай да са ниски.

— Ще ги поема, без значение колко ще ми струва. И очаквам от теб да направиш всичко възможно, случаят да не влиза в съда.

— Нищо не мога да обещаая, освен че ще направя най-доброто.

Когато се раздели с Хю, тя се запита защо бе взела толкова бързо решение да помогне на младежа, който уби племенника ѝ. Да, постъпваше абсолютно правилно. Гордън беше син на най-добрата ѝ приятелка и трябваше да му помогне заради паметта на Ема. Но истинската причина беше, че се опитваше да спести допълнителни страдания на Сара, която продължаваше да обича този мъж въпреки раната, която бе отворил в душата ѝ.

Кейт разтвори чадъра си, за да се предпази от палещите лъчи на слънцето, и тръгна по широката улица към хотела. Мъжете, застанали на сянка под терасите на сградите, я проследиха с възхитени погледи. Някои от тях познаха във величествената красавица някогашната Кейт О'Кийф, която работеше като сервитьорка в града. Оттогава тя бе изминала дълъг път, въоръжена единствено със своите мечти и куража да влезе в традиционно шовинистичния свят на бизнеса. И бе победила.

57.

Гордън Джеймс погледна през наскоро остъкления прозорец на новия си кабинет и видя същия пращен плац, където някога неговият баща бе провеждал строевата подготовка на туземните полицаи.

Стъбс не се съмняваше в невинността му, но знаеше, че правосъдието е нещо, което има свои собствени закони и те трябва да се спазват. Реши да го премести от Клонкъри в Рокхамптън, за да го държи под око, докато приключи следствието. Случаят бе привлякъл обществеността. Не беше тайна, че през годините имаше много случаи на насилие и разюздано поведение от страна на полицаите, както и много неоправдани убийства над майоли. Така че цяла сюррия влиятелни личности мечтаеха да разформироваат Националната конна полиция.

Глупаци! Не знаеха колко коварни могат да бъдат майолиите. Виждаха само грешките на полицията. Но някои от местните фермери разбираха проблема и гледаха на Стъбс като на истински герой, който бдеше над домовете и стадата им и ако някой дръзнеше да подаде оплакване, заставаха на негова страна.

Но скоро предстояха избори и хората предпочитаха да не показват симпатиите си към съмнителните методи на работа на Конната полиция. Някои от фермерите живееха в добросъседски отношения с племената в околността и не допускаха служителите на реда в имотите си, като ги наричаха насилници. И ето ти сега удобен случай! Гордън Джеймс като нищо можеше да стане изкупителната жертва заради политическите маневри на така наречените хуманисти. Вестниците тръбяха за случая, господата по клубовете се възмуцаваха гласно. Стъбс бе уверил подчинения си, че всичко ще свърши в негова полза, но при създадите се обстоятелства вече не беше толкова сигурен. Гордън също се съмняваше в изхода на следствието. Напоследък нищо в живота му не беше наред.

Докато съзерцаваше пейзажа от прозореца си, чу тракането на двуколка, която спря точно зад канцеларията. Някаква жена попита за

него и ако не бе убеден, че е невъзможно, щеше да се закълне, че гласът принадлежи на Кейт Трейси.

Отвори предварително вратата и с изумление видя, че наистина е Кейт.

— Гордън — каза някак официално Кейт, — идвам при теб.

— Заповядайте, госпожо Трейси — отвърна той и пропусна дамата да мине покрай него.

Изтича напред и ѝ предложи стол. Кейт кимна любезно и седна. Погледна към младежа и забеляза, че посещениято ѝ го е смутило. Изглеждаше объркан и притеснен.

— Защо не помолиш да ни донесат чай? — опита се да го предразположи тя. — Умирам от жажда.

— Разбира се! — скочи той и отвори вратата. — Полицай Алма!

— Махми? — появи се на секундата полицаят, който тъкмо метеше верандата пред кабинета на новия си началник.

— Донеси на госпожа Трейси и на мен по чаша чай. Бързо!

— Ей сегичка, махми! — изпъна се полицаят и забърза към кухнята да изпълни разпореждането.

Гордън се върна при гостенката си.

— Малко съм изненадан от посещениято ви, госпожо Трейси — каза притеснено.

— Бях в Рокхамптън по работа — отвърна студено Кейт. — Случайно научих, че си обвинен в убийство от някакъв мъж, арестуван от теб.

— Не съм убивал никого! — разпали се младежът. — Застреля го онзи бандит, Колдър. Същият, който сега ме обвинява.

— Не съм казала, че си го убивал — отвърна тя.

— Извинявайте за избухването ми — сепна се той и наведе виновно глава. — Просто напоследък всичко се обърна с главата надолу... впрочем, вие знаете.

Кейт го огледа и забеляза, че униформата му е измачкана. Обикновено се носеше спретнато, а сега изглеждаше недоспал и немит. Сърцето ѝ се изпълни с жал към нещастника.

— Предполагам, че се чудиш защо съм тук, при положение, че не изпитвам особена симпатия към теб. Но не можеш да очакваш друго отношение след всичко, което причини на Сара.

— Така е — измърмори Гордън.

— Дойдох да те попитам дали имаш адвокат, който да те представлява при съдебното разследване.

— Не, не съм мислил, че ще ми трябва. Надявах се показанията ми да са достатъчни.

— Смятам, че ще се наложи да помислиш за това. Искам да ти предложи господин Хю Дарлингтън, който има кантора в Рокхамптън.

— Познавам го. Той е член на парламента от квотата на Куинсланд. Но не мога да си го позволя.

— Аз ще поема разноските.

Гордън я погледна стъписано. Не очакваше подкрепа от нея.

— Вие ще ми помогнете? След всичко, което ви причиних?

— Не заради себе си — тихо отвърна тя, — а заради родителите ти. И... заради Сара.

— Сара?

— Да, Сара. Ако увиснеш на въжето, това ще я съсипе. — Погледна го и в сивите ѝ очи затанцуваха весели искри. — Като виждам как ме зяпаш, разбирам, че думите ми те изненадват.

— Аз... аз... да — едва успя да изрече той. — Учуден съм, че моят живот има някакво значение за Сара. Та тя е сгодена за друг!

— Сара никога не е преставала да те обича, Гордън — призна Кейт. — И доколкото я познавам, не е способна да обикне друг. Ти дълбоко я нарани, но чувствата ѝ продължават да живеят в нея, въпреки че тя избягва да говори за това.

— Тогава откъде знаете?

— Знам. Познавам Сара като себе си. Знам, че сърцето ѝ винаги ще принадлежи на теб, въпреки че ти не го заслужаваш. Това е нашата слабост — да се влюбваме в недостойни мъже.

Младежът наведе глава. Знаеше, че Кейт говори за своята любов към първия си съпруг Кевин О'Кийф. Но не знаеше, че има предвид и връзката си с Хю Дарлингтън, когото му предлагаше за адвокат. Ръцете му затрепериха и тя усети, че чувствата му към племенницата ѝ са истински.

— Аз... не заслужавам Сара — прошепна той и страните му се навлажниха от потеклите сълзи. — Нямам право да моля за прошка нито нея, нито вас. Ах, да можех да дам своя живот на Питър...

— Вярвам ти, Гордън — погледна го нежно Кейт и хвана ръцете му в своите. — Не помня някога да си лъгал.

Гордън вдигна поглед към нея и тя се загледа в търкалящите се по бузите му сълзи. Спомни си за баща му, който преди много години бе застанал пред нея и също я бе молил за прошка.

Полицай Алма подаде глава през вратата с двете чаши горещ чай в ръце и се изненада, като видя шефът си да плаче като жена. Засрамен заради него, той се измъкна незабелязано от стаята, без да остави чашите.

На следващия ден Гордън отиде в кантората на Хю Дарлингтън. Адвокатът прочете събраните факти и цъкна с език.

— Кажете ми, инспекторе — вдигна поглед към младежа, който седеше мирно на стола пред него, — откъде влезе куршумът в тялото на този Хеслоп?

— Откъм гърба.

— И какво оръжие носехте по времето, когато господин Хеслоп бе убит?

— Колт, четирийсет и пети калибър, военен образец.

— А господин Колдър?

— Снайдер, калибър петстотин петдесет и седем. Това вече го казах на следователя.

— Куршумът остана ли в тялото на господин Хеслоп? — продължи невъзмутимо Хю.

— Мисля, че да — поколеба се за миг Гордън.

— Къде е сега трупът на убития Хеслоп?

— Погребахме го в Бъркалдин.

Дарлингтън се наведе към клиента си с триумфална усмивка.

— И какъв калибър куршум трябва да открием в тялото на господин Хеслоп, ако го ексхумираме?

— Петстотин петдесет и седем — тихо като за молитва отговори младежът. — За снайдер.

— Мисля, че госпожа Трейси ще покрие разноските по едно пътуване до Бъркалдин като начало. А после и до Бризбейн, до мой добър познат, който е и бивш военен хирург с голям опит в областта на огнестрелните рани и куршумите — разпери ръце адвокатът.

Гордън се усмихна за пръв път от седмици.

58.

Голяма част от пейзажа, който Патрик видя от прозореца на каретата, му напомни за родината му. Дори навъсените фермери приличаха на австралийските си братя — консервативни мъже, живеещи по строги закони, подвластни на непредвидимите капризи на природата. Под брадите си лицата им криеха презрение към градските хора.

Пътят му минаваше покрай скалистите върхове на планинската верига близо до Кейптаун, през Трансваал до безкрайните африкански равнини на колония Кейп. Дори сезоните бяха подобни на тези в Австралия. Нямаше снежна Коледа, както в Англия и Холандия, а сух и горещ въздух, който изгаряше дробовете и на неговите сънародници.

Дори и барът в град Де Аар, където бе влязъл да изпие една студена бира, му напомни на „Бурк“ или „Уолгет“. Само дето клиентите говореха някакъв гърлен език, който не приличаше много на познатия му немски. Патрик беше единственият, който говореше английски в заведението, и бе благодарен, че барманът се оказа англичанин. Огромен мъж с биволско лице, той изглеждаше способен да се справи с всеки бур, който имаше нещо против неговия произход.

Де Аар беше отправната точка, препоръчана му от полковник Годфри за издирването на баща му. Това беше градът, където предаваше сведенията си за британското разузнаване и съответно имаше човек, който осигуряваше връзката. Младежът нае карета от гарата и реши, че барът на града е добро начало за издирването на Майкъл Дъфи и Катрин.

Петима от клиентите на бара — яки брадати мъже — го изгледаха навъсено и измърмориха нещо на своя език.

— Имаш ли нещо против да си допиеш питието в другия салон, приятелю? — попита го барманът. — Тези юнаци пият още от сутринта и появяването ти кара кръвта им да закипи. Те смятат бара за своя собственост и приемат за лична обида присъствието на англичани в него.

— Аз не съм англичанин — отвърна високо Патрик, за да го чуят бурите. — Австралиец съм.

— За тая пасмина всеки, който говори английски, е англичанин.

Младежът прие съвета на бармана и тактично се оттегли в съседния салон. Още с влизането си вниманието му бе привлечено от голяма картина на стената. Беше портрет на красива жена, излегнала се гола върху диван. Той погледна лицето ѝ и се вкамени. Катрин Фицджералд гледаше право в него и му се усмихваше съблазнително.

Успя да се окопити и извика бармана:

— Тази картина... откъде я имаш?

Мъжът го изгледа подозрително.

— Защо питаш?

— Искам да се срещна с художника.

— Ако искаш да я купиш — присви очи той. — Може да покриеш сметката, която тоя тип ми дължи.

— Колко?

— Двайсет фунта — отвърна бързо барманът. — Но си струва всяко пени. Тя е истинска красавица.

— Двайсет фунта, и ще ми кажеш къде да го намеря.

Внезапно англичанинът стана уклончив. Но австралиеца бе обещал да изплати дълга на художника, а и лицето му много приличаше на...

— Познаваш ли Майкъл Дъфи? — попита тихо, за да не могат да го чуят в другия салон.

— Името ми е Патрик Дъфи. Аз съм негов син — отвърна младежът. Едва успяваше да сдържи вълнението си.

— Имаш ли някакво доказателство? — попита барманът и Патрик си помисли, че именно той може да е свързката на баща му.

Защо не? Беше безопасно да си поръча една бира и да размени няколко думи със съдържателя.

— Погледни ме добре — отвърна и приближи лицето си към неговото. — Казват, че съм копие на баща си. Това не ти ли е достатъчно?

Мъжът кимна и се ухили.

— Така си е. Липсва ти само черната превръзка. Ако търсиш баща си, тръгни по пътя за Приеска. Лагерът му е на двайсетина километра оттук, до реката. С него има и каруца с провизии.

— А има ли и една млада жена?

— Това е всичко, което мога да ти кажа.

— И това е добре. Сега ми кажи къде мога да намеря кон — попита той, извади от джоба си дебела пачка пари и отброи двайсет фунта.

Барманът му каза. Патрик допи бирата си и забърза към вратата.

— Какво да правя с картината? — настигна го гласът на бармана.

— Пази я. Ще я взема, когато се върна.

Патрик бе допуснал само една грешка в разсъжденията си — че барманът работи за баща му. Всъщност англичанинът не обичаше Майкъл Дъфи, защото подозираше, че продава оръжие на бурите.

— Хей, англичанино — подвикна му най-възрастният от петимата, които изпратиха с враждебни погледи Патрик. — Австралийчето ти купи „Катерината“, а?

— Да, Лукас. Изплати дълговете на баща си.

— Какво? Това синът на хер Дъфи ли беше? — учуди се мъжът.

Той се обърна към компанията си и каза на африкаанс^[1]:

— Тоя, дето беше тук, мирише отдалече на войнишки ботуш.

Лукас Бронкхорст знаеше много за английските войници. Беше се бил срещу тях при Маджуба и денят, в който бурите победиха „мръсните англичани“, бе един от най-щастливите в живота му.

Приятелите му поклатиха глави в знак на съгласие. Оставиха няколко монети на масата и станаха. Предстоеше им още едно забавление. Щяха да проследят австралиеца и да сгащят бащата. Съвсем наскоро хер Дъфи им бе продал германски маузери, дефектни до един. Време беше да си плати за измамата.

Патрик нямаше представа, че някой го следи. Успя да намери приличен кон срещу огромна сума пари и сега яздеше през африканската савана, покрита с огромни пасища и ниви, на които се трудеха местни африканци. Високите, добре сложени мъже и жени с лъскава черна кожа и деца с широко ококорени очи спираха работата си, за да огледат конника. Но любопитството им премина в страх, когато на километър зад него се зададе групата от петнайсетина добре

въоръжени мъже. Селяните побързаха да се приведат над нивите си и се замолиха този път конниците да ги подминат, без се заяждат с тях или с жените им. Бурите отминаха, следвайки неотклонно австралиеца. Движеха се на достатъчно разстояние от него, но не толкова, че да изгубят следите му.

По залез Патрик най-сетне съзря мътните води на малката рекичка. Погледна към долината и видя двата вола, които пасяха спокойно сочната трева, каруца и един мъж, който миеше канчето си в реката. Беше виждал този човек. В спомените му изплува сребърният долар, който един сивоок мъж с превръзка на окото му бе дал отдавна, още когато живееше при чичо си Даниъл.

Той срита леко коня си и се спусна по склона към коритото на реката. Мъжът се изправи на крака и инстинктивно сложи ръка върху колана си, откъдето се подаваше дръжка на пистолет. Всички гости в живота му бяха потенциални врагове.

[1] Африкаанс — език, на който говорят европейските заселници, бурите, в Южна Африка. — Бел.прев. ↑

59.

Слънцето обещавахе още един горещ ден. С чадър в ръка Кейт следеше товаренето на багажа ѝ на заминаващия от Рокхамптън параход. Щом се увери, че всичко е наред, тя се обърна към Гордън, чиято униформа сега беше изгладена и пристегната с нов кожен колан.

— Сигурно ви е мъчно за Матю, затова бързате да се приберете — усмихна се той.

— Така е — въздъхна тя и се загледа с копнеж в малките голи туземчета, които си играеха с калта по брега на реката. — Чудя се дали ще ме познае.

— Сигурен съм в това. Родителите не се забравят.

— Нито пък децата.

Гордън разбра, че Кейт няма предвид не само живото си дете, и наведе глава.

— След ексхумацията в Бъркалдин ще отида в Балаклава — тихо заговори. — Моля се това, което ми казахте за чувствата на Сара, да е истина.

— Сигурна съм в това, както съм сигурна, че тя ще намери сили да ти прости — каза мило Кейт. — Любовта е по-силна от омразата. Не го казвам напразно. Лично съм изпитала нейната сила.

И тя се замисли за годините, в които се бе борила с любовта си към силния и едновременно с това нежен американец с големи сини очи. Дълги, пропилены на вятъра години, когато тя не признаваше любовта си към Люк дори и пред себе си.

— Животът е твърде кратък, за да губим време да се тревожим какво би могло да стане, Гордън — погледна го в очите тя.

Той смутено наведе глава.

— Ако не ми прости и потърси друга любов в живота си, ще я разбере — прошепна.

— О, Гордън, повярвай ми, тя те обича с цялото си сърце — хвана ръцете му Кейт. — И няма никакво значение, че е сгодена за друг, ако ти си готов да се бориш за любовта си. Тя има нужда от теб.

Преди да те срещна тази седмица, аз не одобрявах избора ѝ. Но видях в очите ти мъката и любовта към нея и разбрах, че си се променил.

— Напускам полицията веднага, щом свърши следствието — побърза да я увери той. После се сети, че невинността му тепърва ще трябва да се установява, и добави: — По един или друг начин.

— Не мисля, че има от какво да се страхуваш, момчето ми — окуражи го тя. — Господин Дарлингтън ме информира за фактите по случая. Той гледа оптимистично на процеса.

— Толкова съм ви благодарен, госпожо Трейси, за всичко, което правите за мен! — възкликна развълнувано Гордън. — Надали ще мога някога да ви се отплатя.

— И аз се съмнявам, като имам предвид хонорара на адвоката ти — широко се усмихна Кейт. — Очаквам да ви видя със Сара в Таунсвил веднага, щом бъде възможно. Ще ти осигуря работа в компанията и ще изплатиш дълга си с лоялност.

— Значи, ще ви дължа дори и бъдещето си — засмя се Гордън. — Бъдете сигурна, че няма да съжалявате.

От кораба призоваха за последно качване на пътниците. Кейт стисна ръцете на младежа.

— Не се предавай, Гордън! — майчински каза тя. — Помни, че любовта е най-голямата сила в света. Империи идват и си отиват, избухват войни и взимат хиляди човешки жертви, но любовта остава дори и след смъртта.

После пусна ръцете му и се качи по мостика. Скоро от кабината на капитана дадоха сигнал за отплаване и малкият параход се отдели от брега.

Гордън остана на пристанището, докато фигурата на Кейт, вдигнала високо над главата си чадъра за слънце, се превърна в размазано петно без ясни очертания. Докато ѝ махаше за сбогом, думите ѝ отекваха в главата му: „Любовта е по-силна от смъртта. Любовта остава...“

На следващия ден в кантората на Хю Дарлингтън дойде клиент и седна на същия стол, на който преди седмица бе седяла Кейт Трейси. Той беше Гренвил Уайт.

Досега Хю не бе виждал човека, кореспонденцията с когото заемаше голяма част от работното му време. Като официален представител на интересите на семейство Макинтош за областта той се надяваше да направи добро впечатление на новия собственик на Глен Вю и да продължи работата си с мощната финансова империя.

— Надявам се, че сте пътували добре, господин Уайт — каза любезно и погледна към дневния ред, нахвърлян от Гренвил и оставен на бюрото му.

— Не беше зле, но тук е ужасно горещо и неприятно — отвърна Гренвил. — Не знам как успявате да работите в тази жега.

— Свиква се — сви рамене Хю. — Преди да обсъдим въпросите, които засягат в последното си писмо, бих искал да повдигна въпроса за продажбата на имението ви.

Уайт изглежда остро адвоката.

— Ще ми говорите за онази жена, госпожа Трейси, която иска да го купи, нали?

— Вие сте знаели? — учуди се Дарлингтън.

— Предположих. Беше неизбежно. Тя е обсебена от мисълта да притежава Глен Вю.

— Готова е да плати, каквато и сума да поискате.

— Може да върви по дяволите! Няма да разреши на един Дъфи да купи имението — извика ядосано Гренвил.

Адвокатът се изненада от реакцията на господин Уайт. Той бе преценил господина пред себе си като човек, който поставя бизнеса преди чувствата си. Знаеше за непримиримата вражда между двата рода, но не бе очаквал, че тя е засегнала и зетя на госпожа Макинтош.

Но Гренвил не мислеше, че реакцията му е емоционална. Поне не беше свързана с факта, че гробовете на сър Доналд и големия му син се намират в имението. Просто Кейт беше сестра на най-омразния му човек — Майкъл Дъфи.

— Вече имам добро предложение от друг източник — заяви той и адвокатът разбра, че този въпрос вече е решен.

Когато приключиха работата си, Гренвил сам повдигна въпроса за Глен Вю. Обяви, че е длъжен да го посети, преди да го предаде в ръцете на новия собственик — английска компания, която искаше да стъпи на пазара на търговията с говеждо от колонията за империята.

Хю отново се изненада от клиента си. Напомни му, че това не е задължително.

— Знам, господин Дарлингтън, но си имам лични причини да го посетя. Утре ще отидем дотам с моя агент на недвижими имоти — отвърна Гренвил и даде да се разбере, че няма нужда от съветите му, нито ще обясни истинската причина за решението си.

И как би могъл да обясни преследващия го в сънищата му страх от това място? Страх, идващ от едно старо туземно проклятие, изречено тук, в Глен Вю, но пуснало пипалата си чак до Сидни.

— Тогава ще имам грижата да подготвя всички документи, за да можете да ги подпишете, когато се върнете в града.

— Отлично — отвърна Гренвил. — Има само още една точка в договора, която ми се ще да добавим, преди купувачите да подпишат документите.

— Слушам ви? — погледна го Дарлингтън.

— Нека се запише, че имението не може да се продава на никого с фамилия Дъфи, поне за деветдесет и девет години напред.

Хю вдигна вежди, но не пожела да коментира.

— Ще бъде вписано, господине.

Гренвил кимна доволно.

60.

Първата работа на Патрик беше да огледа за следи от присъствието на Катрин, но не откри нищо.

Мисълта, че след минута щеше да се срещне очи в очи с баща си, го уплаши. Кой знае защо му се искаше да обърне коня и да избяга оттук. Какво трябваше да му каже? Как трябваше да се обърне към него? Но се оказа, че няма защо да се безпокои за това.

— Тези юнаци с теб ли са? — извика баща му и посочи към възвишението зад него.

Патрик примигна недоумяващо и се обърна назад. Дъхът му спря, когато видя приближаващата банда от брадати мъже. Пушките им бяха подпрени на хълбоците. Беше ясно, че се готвеха за атака.

— Не — провикна се той. — Не ги познавам.

— Англичанин ли си? — запита Майкъл.

— Австралиец — отвърна Патрик и слезе от коня.

Едва сега Майкъл премести очи от конниците и се вгледа в лицето му. За момент погледите им се срещнаха. Най-накрая Майкъл наруши тишината:

— Много лош момент избра за среща, Патрик. Надявам се репутацията ти на отличен войник да се окаже оправдана, защото точно сега ще ми е нужна помощта ти.

Приближаващата банда беше на не повече от триста-четиристотин метра от тях. Патрик различи брадатите бури от бара, видя патрондашите, кръстосани на гърдите им.

— Какво, по дяволите, става — изруга той, осъзнал, че сигурно са го проследили още от бара. Залисан в мисли за срещата с баща си, бе забравил да погледне назад.

— Изглежда, Бронкхорст е разбрал, че маузерите, които му доставих са дефектни — отвърна Майкъл и остави своя уинчестър на удобно разстояние, подпрян на колелото на каруцата. — И както виждам, идва да си търси парите. Вземи една от тези хубавици под одеялото в каруцата. Надявам се, че знаеш как се стреля с тях.

Патрик не бе виждал досега този модел с лостче, но знаеше, че ще се справи. Повдигна одеялото и взе една. Беше тежка.

— Заредена ли е?

— Да — потвърди баща му. — Подарък от моите приятели в „Уинчестър“.

Патрик зае позиция зад каруцата и подпря пушката на страничната дъска. Петнайсетте тежковъоръжени мъже вече приближаваха линията, която ги правеше уязвими за куршумите им, и той усети буца в стомаха си.

— Цели се в конете — обади се Майкъл. — Опитай се да не засягаш ездачите.

Натисна спусъка и заедно с това извика:

— Сега!

Патрик го последва моментално и два коня се намериха на земята. Единият изцвили, вдигна предните си крака и събори конника от гърба си. Другият падна напред, ездачът се преметна и тупна тежко до животното.

Майкъл натисна лостчето, презареди и стреля отново. Един по един конете от напредващата към тях редица започнаха да хвърлят ездачите си. Мъжете дърпаха юздите с всички сили, за да вдигнат животните на крака и да избягат извън обсега на оръжията им, но неспирната стрелба откъм каруцата не им даваше покой. В крайна сметка успяха да обуздаят животните и хукнаха назад.

Патрик стреляше, удивен от механизма, който позволяваше бързо презареждане. Въпреки че внимаваше с мерника, един куршум излетя нависоко и уцели един от конниците в гърба. Той падна на земята, но другарите му успяха да го извлекат със себе си.

Майкъл изстреля още няколко куршума високо над главите им, за да ги накара да побързат. Скоро стрелбата замря.

— Какво ще направят сега? — попита задъхан Патрик. — Ще атакуват наново?

— Надали — поклати глава баща му. — По-вероятно е да изчакат да се стъмни и да се върнат без конете. Или да ни обградят и да ни притиснат с конете си. И в двата случая ще чакат до залез-слънце. Тези момчета са доста добри бойци. Няма да се уплашат така лесно.

Патрик седна и облегна гърба си на колелото на каруцата. Взе няколко патрона от кутията и презареди пушката. Краката му

трепереха, сърцето му щеше да изскочи. А само преди минути се бе тревожил как ще се обърне към баща си.

Майкъл метна пушката върху каруцата и запали пура. Пое дълбоко от дима, затвори очи и го изпусна с наслада. Младежът завидя на спокойствието му. Дали някога и той щеше да придобие неговото хладнокръвие? Въпреки напрегнатата ситуация му беше някак уютно и успокояващо да седи до баща си. Неговият баща.

— Как трябва да те наричам? — погледна го изпод вежди.

Майкъл не отговори веднага. Сега, след като опасността бе отминала, той се почувства неловко в присъствието на сина си.

— Пробвай с „безотговорно копеле“ — отвърна тихо. — Може да те поотпусне.

— Може би. Винаги съм се питал защо не ме потърси нито веднъж през всичките тези години.

— Имах си причини, Патрик. Причини, които не мога да ти обясня сега.

— Защо, какво му е на времето? Предвид обстоятелствата може да нямаме втора възможност. Защото май ударих един от тях.

— Да. Май че така стана.

— Къде е Катрин? — попита Патрик, неспособен да крие огорчението си.

— Да я виждаш наоколо? — подразни се Майкъл. — И ако следващия ти въпрос е дали сме любовници, само си губиш времето. Няма да ти отговоря.

— Имах такива подозрения. Знаех си, че ще скриеш истината от мен.

Майкъл отвори единственото си око и го втренчи в сина си. Все едно гледаше в себе си преди двайсет години. Знаеше, че момчето няма да се успокои, докато не научи истината.

— Може би наистина сега не е времето да си играем игрички — отвърна меко. — Ще се опитам да отговоря на въпросите ти... синко.

Патрик наведе глава. Гневът не му позволи да отговори с „татко“.

— Колкото до Катрин — продължи Майкъл, — за последен път я видях в Гърция. Тя проявява интерес към археологията. Когато тръгнах, заминаваше за Константинопол, за да разгледа стария град. Не знам къде е сега.

— Видях неин портрет в Де Аар.

— Ах, да... Нарекох я Катерина. Рисувал съм я по памет.

— Тя е... гола.

— Много художници рисуват моделите си голи. Това не значи, че спят с всички — отвърна грубо баща му.

— Но тя ти е позволила да я видиш гола. Човек започва да си мисли разни работи.

— Говориш като гимназист, Патрик. Тепърва ти предстои да научиш, че жените са любовници единствено на себе си. И ако е имало нещо между нас, то си е само наша работа.

— Значи, признаваш, че сте били любовници — наежи се младежът.

Майкъл усети, че гласът на сина му започна да трепери.

— Разбирам какво те мъчи, синко. Големият проблем е, че не можеш да си избираш кой да ти бъде баща. Е, имам новина за теб — аз съм твоят баща и мразя да се разправам с хлапета в тела на мъже. Така че стига си хленчил като жена. Катрин вече не е с мен, това е. И си мисля, че имаме много други теми за разговор, стига сме се въртели около госпожица Фицджералд.

Патрик погледна с омраза баща си.

— Ти си истински мерзавец. Да подмамиш една невинна млада дама...

— Исусе, Марийо и Свети Йосифе! — избухна баща му. — Откъде са ти влезли в главата тези безумни идеи за невинността на жените? Итън, разбира се. Там учите за живота от дебели прашни книги, вместо просто да го живеете. За твое сведение Катрин не е толкова невинна. Достатъчно е млада, за да ми бъде дъщеря, но дойде при мен, за да задоволи собствените си нужди, не моите. Повярвай ми!

— Ах, ти, копеле гадно! — скочи Патрик.

Майкъл стана и се приготви за отбрана.

— Знаех си, че рано или късно ще откриеш как да ме наричаш — усмихна се студено. За миг двамата мъже застанаха войнствено един срещу друг като бойни петли. — Можеш да пробваш да ме удариш. Обещавам ти, че ще отвърна.

Младежът се стресна. Осъзна, че върви към баща си със стиснати юмруци.

— Чух, че си бил много добър на ринга. Няма начин, щом си бил ученик на Макс Браун — усмихна се Майкъл. — Само че и аз съм

негов ученик, затова внимавай!

Патрик се съвзе, отпусна юмруците си и седна на старото си място до колелото на каруцата.

— Не мислех, че ще се получи така — изрече отчаяно. — Не допусках, че двамата с теб ще стигнем до бой. Седим един до друг, а аз не знам какво да ти кажа. Закъсали сме го яко с тези момчета, дето ни дебнат зад дърветата, а аз не спирам да те разпитвам за госпожица Фицджералд. Предполагам, че това има нещо общо с мъжката гордост.

— Разбирам те, синко — тихо отвърна Майкъл. — Разбрах за теб и Катрин едва в Гърция. Съжалявам.

— Затова ли я остави? — погледна го Патрик.

— Може би — усмихна се баща му.

И младежът видя мъжа пред себе си в нова светлина. Може би не беше чак такъв кучи син, какъвто се представяше.

В същия момент един куршум профуча и се удари в страничната дъска на каруцата. Майкъл грабна пушката и се хвърли на земята. Патрик залегна под каруцата.

— Откъде дойде? — попита с разтуптяно сърце.

— От височината — отвърна Майкъл и погледна нагоре. В далечината се издигаше малко бяло облаче дим. — Около петстотин метра от тук. Добър изстрел.

— Дали ще нападнат?

— Не, ще изчакат, казах ти вече. Просто ни държат в напрежение.

— Какво мислиш, че трябва да направим?

— Ще чакаме, докато се мръкне — отвърна Майкъл и се претърколи, за да вземе пурата, която бе хвърлил. — Един от нас ще се измъкне, а другият ще задържи групата.

— Аз ще остана — изпъчи се Патрик. — Ти познаваш по-добре района и ще се справиш по-лесно.

— Да, но мисля, че ти имаш още да търсиш — каза нежно баща му. — Аз ще ги задържа. Няма да ми е за пръв път, имам много повече опит от теб.

— Ако имаш предвид Катрин, бъркаш. Не мисля да я търся повече.

Майкъл дръпна от пурата си и примижа.

— Не, имам предвид, че още не си намерил себе си. Имаш още да търсиш. Ще отнеме много време, повярвай ми.

Патрик усети странна топлина в сърцето си.

— Татко? — обърна се към него и Майкъл застина с пурата в ръка. — Разкажи ми за майка ми. Наистина ли е искала да ме захвърли в приют?

— Майка ти те обича повече от всичко на този свят, синко — отвърна тихо той. — Не вярвай на приказките на баба ти. Щом се справим с онази банда на хълма, ще ти разкажа всичко — отначало докрай.

61.

Ексхумацията на труп беше отвратителна работа. Платнището, което Гордън бе завързал за четири кола, за да осигури сянка, задържаше под себе си ужасната воня на гнило и положението бе направо нетърпимо.

Извадиха тялото на Джо Хеслоп от гроба в малкото гробище на Бъркалдин и майор доктор Хари Блейни започна аутопсията. Сержант Джонсън присъстваше като независим свидетел.

Гордън и двамата туземни полицаи, които бяха довели лекаря, стояха малко по-встрани и наблюдаваха отвратителната сцена. Със завързана през носа и устата носна кърпа, напоена с евтин парфюм, лекарят работеше с форцепса, за да локализира куршума. Най-сетне го откри, извади парчето желязо със съсирена по него кръв и го постави в празна кутия от тютюн.

Сержант Джонсън се подписа под установените факти. Беше очевидно, че куршумът е калибър 557, но доктор Блейни продължи аутопсията, за да изключи всякакви съмнения.

Находката струваше много повече от злато за младия инспектор. Тя доказваше версията му за случилото се. Най-сетне кошмарът щеше да свърши. Той щеше да напусне полицията и да заживее в мир със себе си.

Щом се убеди, че в тялото няма втори куршум, лекарят се изправи, даде разрешение да заровят отново трупа и с широка усмивка предложи на Гордън и на сержанта да полеят добрата новина в градчето. Никой не отказа една приятна вечер сред приятели.

На другия ден сержантът тръгна към Рокхамптън, за да предаде кутията на следствените органи, а Гордън замина с лекаря за Балаклава. Щяха да пренощуват заедно и после всеки да поеме по пътя си. Щом разпънаха платнището на едно закътано място до реката, младежът го остави на грижите на двамата полицаи, увери го, че няма да се бави, и пое към имението, за да поиска прошка от жената, която обичаше повече от всичко на света.

Макар сега пътищата от Рокхамптън до централната част на Куинсланд да бяха много по-добри от времето, когато първите заселници стъпиха по тези земи, за градския човек пътуването продължаваше да е истинско изтезание. Гренвил Уайт проклинаше решението си да посети мястото от своите сънища. И въпреки компанията на веселия кочияш и агента по недвижими имоти, на няколко пъти беше готов да се откаже.

Най-сетне мъчението свърши. Те се добраха до имението и след горещата баня, обилната храна и освежителната дрямка той беше готов да се отправи към свещената планина.

— Съветвам ви да отложите пътуването си дотам, господин Уайт — каза му управителят на имението. — Виждам, че се задава буря. Доста необичайно по това време на годината.

— Няма за кога, господин Камерън — отвърна Гренвил, вече седнал в двуколката. До него беше един от туземците, които работеха в имението. — Утре трябва да тръгна обратно за Рокхамптън. А и както сам казахте, дотам не е повече от два часа.

Камерън сви рамене. В края на краищата не беше негова работа къде ходи и къде не собственикът на Глен Вю.

Мери Камерън наблюдаваше тръгването на господина от верандата, уверена, че Матилда също гледа, застанала до вратата. Обърна се към нея и видя свъсените ѝ вежди.

— Какво има, Матилда? — попита я нервно.

— Нищо, госпожо — измърмори момичето.

Мери се ядоса на себе си, че изкарва раздражението си от появата на собственика на имението върху невинното момиче. Господин Уайт ги бе информирал, че продава имота и ги освобождава, тъй като новите собственици си имали управител. Това беше тежък удар за семейство Камерън.

— Този мъж те разтревожи, нали, Матилда? — попита меко тя.

— Господин Уайт е лош човек — отвърна помощницата и влезе в къщата след господарката си. — Той ще изгони господин Камерън и вас от Глен Вю.

— Така е, Матилда. До един месец трябва да напуснем.

Тя вдигна бебето си от люлката и го сложи на гърдата на Матилда. Седна до нея и се загледа в момичето, благодарение на което

синът ѝ наддаваше с невиждана бързина. Капитан Гордън не ги бе излъгал. Матилда беше мила, интелигентна и от голяма помощ за Мери.

— Защо господин Уайт иска да отиде на онова лошо място? — попита Матилда.

— Не знам — отвърна господарката и повя с ръка пред лицето си. Времето беше горещо и задушно и тя завидя на момичето за простата свободна рокля, която позволяваше на тялото да диша. За разлика от нейната твърда и затворена догоре рокля то носеше тънка рокля от платно. Облеклото му винаги беше скромно, дори безлично, вероятно за да не предизвиква погледите на работниците в имението.

— Онова място принадлежи на духовете на нирамбура — навъси се младата жена. — Не е хубаво място.

— Синът ти е наполовина нирамбура — напомни ѝ Мери.

— Господин Уайт ще разгневи духовете — продължи Матилда, сякаш не я бе чула. — Духовете ще донесат страшна буря.

— Бурята си е буря, Матилда! — повиши глас господарката ѝ. — Забранявам ти да дрънкаш врели-некипели за духове и призраци, особено когато синът ми порасне и започне да разбира!

— Не са врели-некипели, госпожо — упорито тръсна глава тя. — Всичко е истина.

Над сухите храсталаци се виеха черни буреносни облаци и рисуваха мрачни картини по ясносиньото небе. Всички живи същества в равнината притихнаха в очакване на урагана.

Туземецът, който караше двуколката с господин Уайт, се страхуваше да приближава до скалите. Всички в околността знаеха, че това място е свърталище на зли сили, и избягваха да идват тук. Дори добитъкът не пасеше близо до могилата и ако случайно някоя крава се отдалечеше, често я намираха мъртва. Но не можеше да откаже на господаря си.

— Има ли пещера на хълма? — попита Гренвил, загледан в най-високия от веригата възвишения.

— Да, бос.

— И къде точно е станало разселването?

— Не знам, бос — излъга аборигенът от страх да не би смахнатият господин да го накара да отидат при реката.

Гордън продължи да се взира в хълма с победоносна усмивка, непонятна за придружителя му. Най-сетне се бе изправил срещу страховете си и не бе открил нищо повече от остри скали и покрити с буренак камъни. Сега вече щеше да прогони призраците от сънищата си.

— Можем да се връщаме — каза доволно.

Кочияшът побърза да обърне конете и да загърби страховитото място.

Той взе обратния път много по-бързо отколкото на идване, въпреки че господинът на няколко пъти му се скара, че с тази бързина ще обърне двуколката.

Уолъри не знаеше къде точно се намира, но бе убеден, че ако върви към залязващото слънце, рано или късно ще стигне до мисията на преподобния господин Вернер. Зад него беше Свещената планина, където почиваше духът на Питър Дъфи. Пред него пълзяха страховити облаци, които предвещаваха буря. Уолъри оголи зъби в усмивка и затрака с копията си. Духовете на нирамбура се надигаха от Съновидението и отиваха в Глен Вю, за да накажат тези, които заслужават смърт.

Вятърът се завъртя и обви тялото му с червен облак, сякаш от засъхнала и стрита на прах кръв. Засилващият се вятър изпълваше въздуха с тайнствени гласове и шепот. И изведнъж му се прииска да затанцува онзи танц, който неговият бял брат Том наричаше жига. Вдигна ръце и заподскача в ритъм. И за миг му се стори, че чува смеха на Том Дъфи.

62.

През целия следобед се чуваха единични изстрели, които държаха Майкъл и Патрик скрити под каруцата. Буреносните облаци над главите им скъсиха деня, но в последния момент бурята се размина и заваля тих напоителен дъждец. Водата потече между дъските на каруцата и ги измокри до кости.

Спорадичните изстрели ги увериха, че бурите няма да се откажат, но прикритието им беше добро и двамата почти не обръщаха внимание на куршумите.

Майкъл говореше от часове. Разказа му целия си живот, сподели дори и за работата си под ръководството на английския разузнавач Хорас Браун. Описа му екзотичните места, където е бил, и битките, които е водил. В отговор Патрик му разказа собствения си живот още от времето, когато живееше в хотел „Ерин“ в Сидни, до годините, прекарани под покровителството на лейди Инид. Двата мъже откриха много общи неща. Патрик не се различаваше от безкомпромисния си, но в същото време романтичен баща, просто имаше повече късмет.

— Стъмва се — въздъхна Майкъл и забеляза, че очертанията на възвишението започнаха да се сливат с небето. — Скоро ще нападнат.

— Кога да тръгна? — неохотно попита Патрик.

Не искаше да оставя баща си, но разбираше, че здравият разум го налага. Емоционалните доводи не бяха от полза, само ядосваха Майкъл.

— Съвсем скоро — отвърна баща му и провери дали колът е зареден. Придърпа и пушките по-близо до себе си. — Бронкхорст няма да чака дълго в това време. Имаш ли всичко необходимо?

Въпросът му прозвуча, сякаш приготвяше сина си за училище.

— Помниш ли кого трябва да потърсиш? — продължи с въпросите той.

— Да. Трябва да отида до близкото село и да потърся Мбулази.

Майкъл кимна.

— Мбулази е стар зулус и мрази бурите. Той ще повика на помощ британския пост в Де Аар. Само не пий от оная помия, дето хората му варят в селото и наричат бира. Опитвал съм я, повярвай ми, страшно е.

— Защо не тръгнеш с мен? Докато се усетят, вече ще сме далеч.

— Не става, синко — тъжно отвърна Майкъл. — Бурите са отлични бойци, знаят, че ще се опитаме да се измъкнем, и са готови да ни преследват. Ако остана тук, ти ще можеш безпрепятствено да стигнеш до селото. Защото аз съм човекът, който им трябва, ти си само бонус.

— Опитай се да издържиш по-дълго — каза решително младежът. — Обещавам, че ще се върна с подкрепление. Господи, помогни ми! Или името ми не е Дъфи?

Майкъл се засмя и го потупа ласкаво по гърба.

— Не можахме да си кажем всичко... татко — задавено каза младежът. — Но ще продължим разговора си веднага щом се измъкнем от тази бъркотия.

— Ще го продължим, момчето ми — едва чуто отвърна той.

Патрик се извърна, за да скрие сълзите си. Не беше хлапе в тялото на мъж. Стана, прегърна набързо баща си и беше готов да тръгне, но Майкъл го задържа.

— Патрик, когато видиш майка си, кажи й, че я обичаш — прошепна. — Това е много важно за жените, особено за майките.

— Непременно. А теб ще почерпя с най-доброто уиски в първия бар, след като се измъкнем от тая каша.

— Добро момче — изръмжа доволно Майкъл.

Без повече приказки Патрик приклепна и се затича към реката. Баща му гледа след него, докато младежът се сля с мрака, и едва тогава изтри сълзата от единственото си око. После вдигна уинчестъра и стреля два пъти, колкото да покаже на обсадилите го мъже, че още е тук. Не получи отговор. Това можеше да означава само едно — бандата на Бронкхорст вече настъпваше.

— Елате ми, холандски кучета! — изрева в тъмнината и изстреля нов куршум. — Елате да видите как умира един ирландец!

63.

Гордън не се учуди на студеното посрещане от страна на управителя на Балаклава.

— Искам само да поговоря със Сара, господин Ранкин — горещо се замоли той. — Обещавам, че след това веднага ще си тръгна.

— Знам всичко за вас, капитане — изръмжа Ранкин. — Знам какво сте причинили на семейството и повярвайте, не ми е приятно да ви видя отново.

— Разбирам ви и не отричам нищо от чутото. Искам само да поговоря пет минути с госпожица Дъфи.

Управителят изгледа продължително младежа. Лицето му изразяваше такава скръб и отчаяние, че сърцето му омекна. Погледна към жена си и тя кимна.

— Ще съобщя за вас, инспекторе — отвърна вместо съпруга си тя и влезе в къщата.

След миг Сара се показва на вратата, а семейство Ранкин се оттегли тактично в дома си.

Гордън свали кепето си и погледна тъжно момичето.

— Сара, дойдох да ти кажа, че те обичам и винаги ще те обичам. Длъжен бях да ти го кажа.

— Знам, Гордън — едва чуто отвърна тя. — Аз също те обичам. Искам да те прогоня от сърцето си, но не мога.

Той я погледна с натезжали от сълзи очи и затърси думи, за да изрази противоречивите си чувства.

— Дошъл съм да ти поискам прошка.

— Ще ти простя, но не мога да убедя Питър да ти прости. Трябва да го попиташ лично.

— Питър е мъртъв — отвърна Гордън. — Иска ми се да го помоля за прошка, но е невъзможно.

— Трябва да намериш начин да поговориш с него — каза тя и на него му се стори, че разговарят като хора от два различни свята. — Това е много важно за бъдещето ни.

Те замълчаха. Между тях имаше пропаст от кръв, която нямаше да се затвори, докато духът на убития не намери покой. Дали любовта им бе в състояние да се пребори с това изпитание?

„Любовта е по-силна от всичко“ — спомни си думите на Кейт и те му дадоха сили да продължи.

— Трябва да се върна в Рокхамптън, за да приключа някои неща. После ще напусна полицията и ще се върна за теб. Ще ме чакаш ли, Сара?

— Да, Гордън — отвърна тихо тя. — Както винаги съм те чакала. И той разбра, че му е простила.

— Леля Кейт ми предложи работа. Ще започна при нея и ще можем да бъдем близо един до друг.

Тя кимна и сълзите потекоха по бронзовата ѝ кожа на малки блестящи вадички. Гордън бързо се намери до нея.

— Толкова те обичам, скъпа, че по-скоро бих умрял, отколкото да те нараня отново! — прошепна в ухото ѝ и я целуна. — За мен няма нищо по-важно от любовта ми към теб.

Тя се притисна до него и на Гордън му се прииска тази прегръдка да трае вечно. Ледът в сърцето му се разтопи и той усети сладката болка на споделената любов.

Застанал до жена си, Хъмфри Ранкин наблюдаваше сцената и от време на време поглеждаше озадачено към нея. Но съпругата му не пожела да коментира промяната в чувствата на своята гувернантка. Всъщност винаги бе подозирала, че девойката продължава да обича инспектора въпреки жестоката му постъпка. И не можеше да я вини. Знаеше отлично, че животът следва единствено пътя на сърцето.

Гордън си тръгна скоро и тримата му помахаха за сбогом. Сара влезе и малко засрамено им съобщи, че всичко между нея и капитана е изяснено, че ще се извини пред годеника си и ще се омъжи за Гордън веднага, щом той се върне от Рокхамптън.

За Гордън животът отново придоби смисъл. Сара беше най-красивата, умна и благородна девойка на този свят и най-важното, все още го обичаше. Кейт Трейси излезе права. Любовта побеждава всичко.

На следващия ден Гордън, двамата полицаи и лекарят се приготвиха да тръгнат обратно за Рокхамптън. Тъкмо поставяха седлата си, когато Хъмфри Ранкин се появи като вихър на своя кон. Лицето му бе посивяло от тревога.

— Инспектор Джеймс, върнете се в имението — задъхано извика, без да се сети за поздрав. — Сара е много болна. Има висока температура. Страхувам се за живота ѝ.

Гордън го изгледа слисано.

— Но вчера беше в отлично здраве! Как е възможно това?

— Някаква туземна треска — вдигна безпомощно ръце мъжът. — Виждал съм същите симптоми у работниците ни. Казват, че става така, когато те обладаят зли духове.

— Аз съм лекар — намеси се Блейни. — Ще дойда с вас. Учудвам се, че можете да вярвате в подобни измишльотини.

Ранкин го погледна с леко презрение, характерно за местните към новопристигналите в колонията.

— Очевидно сте отскоро по тези места, докторе?

— Какво значение има това? — подразни се Блейни. — Ако момичето има треска, това няма нищо общо подобни суеверия.

Но Гордън не беше съгласен с него. Дълбоко в сърцето си знаеше какво трябва да направи, за да свали проклятието от Сара. И щеше да го стори, дори и да му костваше живота.

Доктор Блейни прегледа Сара и поклати недоумяващо глава. Момичето се мяташе и бълнуваше несвързано, силите му отслабваха. Чаршафите бяха мокри от пот. Температурата ту се покачваше, ту спадаше рязко. Той беше сигурен, че болестта ѝ има научно обяснение, но без апаратура нямаше как да определи диагнозата. Във всеки случай категорично отхвърли брътвежите на госпожа Ранкин за някакво си туземно проклятие. А уж е била някога медицинска сестра, възмути се той.

— Няма как да ѝ помогнем в момента, освен да я поддържаме с течности, за да не се обезводни, госпожо Ранкин — въздъхна той. — Признавам, че не мога да открия причината за високата температура.

— Уважавам професията и знанията ви, доктор Блейни — отвърна Адел и сложи нова влажна кърпа на челото на Сара, — но,

повярвайте ми, тук съм видяла много неща, които не могат да бъдат обяснени от науката.

Лекарят изми ръцете си в легена до леглото на момичето и се обърна към домакинята:

— Защо държите да припишете болестта на някакви свръхестествени сили, госпожо?

— Видях я вечерта, преди да си легне — обясни Адел. — Беше много добре. Но малко по-късно я чух да вика от стаята си, сякаш спореше с някого. Уплаших се да не би някой от работниците да се е вмъкнал в къщата с лоши намерения. Но щом влязох в стаята...

Тя се поколеба, погледна уплашено към Сара, но събра сили и продължи:

— Знам как ще прозвучи това, което ще ви кажа, господине, но все пак ще го споделя. Влязох в стаята и видях... кълна се, че вътре имаше призрак. Момичето бе изпаднало в транс и спореше с призрака на брат си. Той... беше напълно реален. Като вас.

— За какво се караха? — чу се да пита лекарят и се изуми от себе си. Трябваше да си признае, че докато слушаше разказа ѝ, сърцето му потрепна от някакъв примитивен страх.

— Те... не точно се караха. Тя го молеше за прошка, но той не се съгласяваше. Предполагам, че е свързано с решението ѝ да се омъжи за инспектор Джеймс.

— Но какво общо има брат ѝ? — Лекарят се опитваше да намери зрънце логика във всичко това.

— Инспекторът уби брат ѝ тук, в Глен Вю, преди година.

— Има такава научна теория, че съзнанието може да боледува така, като и тялото — замисли се Блейни. — Може да се породи от някакво въображаемо чувство за вина. Това би обяснило защо не мога да открия никакви други симптоми освен тази треска. Но трябва да призная, че не съм много наясно с тази теория, просто търся рационално обяснение.

— Може и да сте прав — с дълбоко съмнение в гласа каза Адел, — но местните имат друго обяснение за света. Кой може да каже дали вие сте прав или те?

Лекарят замълча и започна да събира медицинските си принадлежности. Те очевидно нямаше да са му от полза. Момичето продължаваше да се люшка между живота и смъртта.

Той излезе от стаята и се присъедини към господин Ранкин и Гордън, които чакаха в съседната стая. Двамата го посрещнаха с ням въпрос в очите. Той повдигна безпомощно ръце.

— Единственото, което можем да направим сега, е да чакаме. Не съм съгласен с теорията за местното проклятие, но ако туземците предлагат някакъв техен лек, ви препоръчвам да го използвате, тъй като, признавам, аз съм безсилен.

Гордън се извини и отиде да види болната.

Влезе тихо, коленичи до леглото ѝ и нежно прокара пръсти по мокрото от пот лице. Но тя не усети ласката му, лежеше неподвижно с отсъстващ поглед. Той взе ръката ѝ в своята и се вгледа безмълвно в тъмните очи. После стана и тихо напусна къщата.

64.

Синьо-черният хоризонт отдавна бе погълнал слънцето. Гневни светкавици раздираха небето. Гордън беше само на крачка пред бурята. Спря в подножието на свещения хълм, слезе от коня и го завърза за един сух храст. После погледна към входа на пещерата, където преди година бе открил Питър. Чувстваше се самотен и слаб.

Не знаеше какво точно да направи, но беше сигурен, че трябва да се изправи пред невидимите духове на племето, към което принадлежеше и неговата любима, за да я спаси.

Внезапно усети лек повей на вятъра и храстите около него зашепнаха. Шепотът премина в стон, сякаш вятърът го предупреждаваше за предстоящата буря. След миг от небето закапаха едри тежки капки, жадната за вода земя ги погълна веднага. До обонянието му достигна приятен мирис на влажна пръст. И изведнъж бурята се развилня. Удари хълма и го засипа с големи колкото яйце ледени парчета. Гордън вдигна ръце, за да предпази лицето си. Изплашеният кон зацвили, дръпна се силно назад и отскубна храста, на който бе завързан. Усети свободата си и полетя в лудешки галоп, за да избегне ударите на тежките ледени късове.

Гордън остана съвсем сам. Единственият начин да се спаси от жестокия град беше да се скрие в светилището под черната скала. Сви глава между раменете си и затърси тясната пътека за нагоре.

Уили Харис седеше до огъня в пещерата и се вслушваше в страховития вой на бурята отвън. Всеки гръм се придружаваше от ослепителна бяло-синя мълния и призрачната ѝ светлина нахлуваше дълбоко в дупката. Древните рисунки по стените оживяваха и сърцето на младежа подскачаше.

Уили затвори очи, за да не вижда зловеците изображения. Никога досега не бе ставал свидетел на такава яростна природна стихия. Добре, че имаше къде да се скрие. Въпреки че патроните му свършваха и напоследък не му вървеше с лова, все пак беше здрав и

свободен. Но перспективите не бяха добри. Трябваше или да открадне някой вол от съседните фермери, за да се нахрани, или да се предаде на полицията. Не, Уили нямаше да направи нито едното, нито другото. Щеше да тръгне на юг и да потърси по-подходящи за лов места. Разрови догарящия огън и изведнъж замръзна. За миг му се чу човешки вик.

Напрегна се. Пресегна се за снайдера си и притаи дъх, за да може да чуе по-добре. Дали беше човек, или бе плод на страха от бучащата вихрушка навън? Но ето, викът отново се чу, този път придружен с човешка реч.

Уили взе един от горящите клони, хвана го като факла и стана. Приблужи се бавно до входа на пещерата и подаде глава навън. Ураганният вятър загаси горящия клон, но електрическата светлина от светкавиците очерта фигурата на мъж, проснат на пътеката към пещерата.

Гордън обаче бе успял да зърне горящото дърво, преди то да угасне.

— Помощ! — опита се да надвика рева на бурята. — Помогнете!

Една фигура се стрелна към него и някой попита в ухото му:

— Господин Джеймс, вие ли сте?

— Уили? — вгледа се невярващо в младежа той. — Помогни ми! Мисля, че ме удари гръм. Не мога да стана. Крака.

Уили остави пушката в калта, хвана Гордън под мишниците и го помъкна към пещерата. Вкара го вътре и го остави близо до огъня.

Гордън легна по гръб и зави от болка. Ужасът в очите на Уили му подсказа, че с крака му е станало нещо непоправимо. Младежът се хвана за главата.

— Кракът ви, господин Джеймс. Няма го чак до прасеца.

Гордън чу думите му, но вече беше много далеч, на място, населявано от неспокойни духове и зловеци сенки.

Уили реши, че за капитана е по-добре да е в безсъзнание. Така поне не чувстваше болка. Вгледа се в обгорените краища на разръфаното месо, където трябваше да бъде долната част на крака му и разбра, че няма да го бъде, ако не получи медицинска помощ. Внезапно осъзна, че няма избор, и изстена. Трябваше да отиде до Глен Вю и да извика помощ. Това означаваше не само да се изложи на безмилостната буря, но и на възможността да бъде разпознат и

предаден на полицията. Мамка му, защо трябваше шибаният инспектор да се окаже приятел? И какво, по дяволите, правеше тук?

Той събра разпиляния от вятъра огън и добави още дърва. После метна седлото през рамо и тръгна да търси коня си. Нито за миг не спря да псува Гордън Джеймс, оказал се на грешното място в грешното време.

Останал сам в пещерата, Гордън отново се срещна с Питър. Те се изправиха един срещу друг в онзи странен свят, където мъртвите се срещаха с живите. Борбата за душата на Сара Дъфи продължаваше. И Гордън разбра защо е дошъл тук.

65.

Бурята фучеше, светкавиците раздираха черното небе, тежките ледени късове барабаняха по покрива.

— Имали сте късмет, че се върнахте преди началото на бурята, господин Уайт — каза госпожа Камерън и си взе парче от говеждото.

Печеното на Матилда беше великолепно, но мисълта, че забавлява човека, който с продажбата на имението хладнокръвно ги изхвърляше на улицата, не ѝ позволи да се наслади на храната. Господин Уайт бе обещал да даде отлична препоръка на съпруга ѝ, но това не беше достатъчно. С годините Глен Вю бе станал техен дом. Сега трябваше да го зарежат и да търсят подслон кой знае къде. И гневът към блажено дъвчещия срещу нея господин започна да нараства.

Гренвил ядеше умерено, въпреки че печеното бе приготвено наистина майсторски. Беше глух и сляп за тревогите на домакините.

— Поздравявам ви за вечерята, госпожо Камерън — каза и отпи от червеното вино. — Готвачката ви е негърка, но готви превъзходно.

— Сигурна съм, че Матилда ще остане много доволна от похвалата ви — отвърна домакинята и си представи свъсените вежди на момичето, което мразеше от душа господин Уайт. — Учудена съм от вашето посещение на хълма на нирамбура, господине.

— Защо ви учудва това, госпожо Камерън?

— Чувала съм за проклятието, което тегне над вашия род. Четох дневника на сър Доналд. Беше в къщата, когато пристигнахме в имението. Не исках да ровя в съкровенията му мисли, но се надявах, че ще науча нещо повече за Глен Вю. Изненадана съм, че се осмелявате да предизвикате духовете на аборигените, които обитават хълма.

Гренвил долови враждебната нотка в гласа ѝ. Не че това го вълнуваше.

— Може би ще ви разочаровам, госпожо, но според мен такива неща като проклетия не съществуват. Наистина ли сър Доналд е писал за него?

— Не директно — неохотно призна Мери, — но споменава, че някакво зло поражавя всички, които влязат в контакт с рода Макинтош. А вие сте съпруг на неговата дъщеря, нали?

— Стига сме говорили за духове и призраци, Мери — намеси се Дънкан. — Нека говорим за по-приятни неща, докато сме на масата.

— Защо? Аз пък мисля, че разговорът е съвсем подходящ. Сега това е на мода, не мислите ли? Как го наричаха в Европа? Мисля, че спиритизъм.

— Да, но при спиритизма не става дума за духовете на туземците, мила. Мисля, че господин Уайт не вярва в тях.

— Значи, единствено белите европейци имат право да вярват в духове, така ли? — изсумтя жената и отпи от виното си. — Ние живеем върху земята, принадлежала с векове на аборигените, и мисля, че трябва да се отнасяме с уважение към вярванията им. Логично е те да знаят повече за този континент от нас.

Мери беше интелигентна жена и бе завладяна от манията, идваща от викторианска Англия, да се викат духове на умрели. Бе чела за това в едно списание и идеята много ѝ допадна, може би заради келтските корени на прадедите ѝ.

Гренвил се усмихна покровителствено.

— Признавам, че аз също споделях страховете, които ви измъчват, госпожо Камерън, но повярвайте ми, те са само плод на суеверие. Днес се изправих срещу източника на страховете си и не открих нищо освен един обикновен, не особено впечатляващ хълм. И разбрах, че суеверието ни се дължи единствено на нашето невежество. Застанах пред хълма и се изложих на страшните демони, които се предполага, че живеят там. Но нищо не изскочи срещу мен. Както виждате, съм жив и здрав, и се наслаждавам на вашето говеждо.

— Проклятията невинаги поражават на минутата, господин Уайт — измърмори Мери. — Понякога действат скрито, но неизбежно.

— Ако изведнъж някоя светкавица пробие покрива и падне върху мен, обещавам, че ще ви повярвам — засмя се Гренвил.

— Ваша работа, господине — сви рамене тя и реши да смени темата, когато Матилда се появи на прага на вратата и направи знак към Дънкан.

— Какво има, момиче — подразни се той.

— Пристигна един мъж. Каза, че иска да говори с вас.

— Какъв мъж.

— Млад. Каза, че инспектор Джеймс е ранен.

Дънкан стана от масата и излезе от къщи. Намери Уили Харис на верандата.

— Вие ли сте домакинът? — попита мокрият до кости младеж.

— Да — отвърна Камерън и го изгледа подозрително. — Казвам се Дънкан Камерън.

— Инспектор Джеймс се намира в една пещера на разстояние един час път с кон. Никак не е добре. Мълния отнесе долната част на крака му. Има нужда от лекар.

— Ти откъде знаеш? — попита Дънкан. — Да не би да си ходил на хълма?

Уили наведе глава.

— Сега това няма значение — измърмори. — По-важното е да помогнем на инспектора възможно най-бързо. Няма да издържи много.

— Матилда! — реши да рискува Дънкан. Момчето изглеждаше искрено. — Иди при работниците и им кажи да отидат до хълма на нирамбура. Да вземат и двуколката. После сложи нещо на това момче да хапне.

След десетина минути хората бяха по конете, готови да тръгнат към хълма въпреки жестоката буря. Добре поне, че градушката беше престанала. Един от работниците бе чул, че в момента в Балаклава имало лекар. Дънкан веднага изпрати един от най-добрите си ездачи да го доведе.

Матилда отведе Уили в кухнята и му сипа голяма порция от печеното. Момчето беше нащрек, сякаш всеки момент очакваше вратата да се отвори и някой да го нападне. Младата жена веднага разбра, че той бяга от властите, и му наля пълна чаша със силно подсладен чай.

Младежът омете за нула време храната и изпи горещия чай.

Дънкан се убеди, че хората му са готови за път, и надникна в кухнята.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита.

Уили спря да дъвчи и погледна смутено към него.

— Мисля, че знаете къде е пещерата, господин Камерън — отвърна тихо. — Нямамте нужда от мен.

— Ти си Уили Харис, нали? — погледна го право в очите управителят. — Чух, че се криеш наоколо. Един от моите туземци те е видял в подножието на хълма.

— И какво, ако съм Уили Харис? — попита тихо младежът и пъхна светкавично ръката си в джоба на самото. То беше толкова мокро, че скритият вътре пистолет се очертаваше ясно. — Ще извикате ли полицаите?

Дънкан замълча за миг, после каза:

— Зависи от това, дали ще успея да те задържа — погледна красноречиво към него той. — Може пък да се окажеш по-бърз от мен и да офейкаш, преди да успея да те спра.

Уили разбра много добре какво искаше да му каже управителят и си отдъхна. Извади от джоба малък пистолет и му го подаде.

— Съжалявам за това, господине — каза и посочи пистолета. — Помогнах на инспектор Джеймс, сега е време да се погрижа за себе си.

— Настоявам да вземеш някаква храна за из път. Матилда, сложи му още чай и захар — нареди Дънкан и се усмихна на младежа.

Уили го погледна слисано, но постепенно се успокои.

— Не знам защо го правите, господине, но ви благодаря.

— Да кажем, че идването ти тук, за да съобщиш за инспектора, говори много за теб. Мисля, че не си такъв изпечен бандит като онези, които полицията залови в Бъркалдин.

— Аз бях с тях и съм виновен, че се забърках с тези убийци. Но не съм участвал в гаврата със семейство Хелпин, кълна се в гроба на майка си. Ако знаех какво се канят да направят, щях лично да ги застрелям.

Дънкан кимна с разбиране. Действията и погледът на младежа потвърждаваха думите му. Беше едно добро момче, случайно попаднало в лоша компания.

Матилда се върна скоро с торба, пълна с продукти. Уили я пое и благодари. Беше готов да продължи пътя си. Тъкмо я мяташе на гръб, когато се чу изстрел. Той изстена и се свлече на пода. Стаята се напълни с лютив барутен дим. Писькът на Матилда заглуши ругатните на Дънкан.

На прага на вратата стоеше Гренвил, насочил срещу смъртоносно ранения младеж пистолет. От дулото му се извиваше тънка струйка дим. Куршумът бе улучил Уили в гърба и върху дрехата

му се появиха малки кървави петна, които бързо започнаха да се разширяват.

— Уцелих копелето! — победоносно извика Гренвил. — Това ще го научи да не посяга на чуждото.

Той погледна победоносно към Дънкан и се озадачи от гневното му изражение. Защо глупакът не се радваше, че бе свалил натрапника, който явно бе дошъл да краде? Майната му на тоя селянин. По-важното беше, че ще има с какво да изненада приятелите си в клуба. Какво удоволствие беше да притежаваш върховната власт да отнемеш човешки живот. Отдавна имаше желание да го направи, особено докато яздеше малките момиченца в своя публичен дом.

Той се вгледа в простреляния, който лежеше в краката му в локва кръв. Както и да се казваше този хлапак, последното запомнено име в живота му щеше да бъде Гренвил Уайт.

Докараха Гордън в имението малко преди вечеря. Състоянието му беше тежко и доктор Блейни, който вече бе пристигнал от Балаклава, реши, че единственият изход е да ампутира крака до коляното. Мълнията бе обгорила сериозна част от крака и костта и операцията беше наложителна. Мери Камерън щеше да асистира.

Положиха инспектора върху добре почистената кухненска маса. Той беше изтощен. Червени вълни заливаха съзнанието му и всяка от тях засилваше болката. Доктор Блейни бе удивен от самоконтрола на младия мъж. На фронта той бе виждал много по-калени от него бойци, които крещяха дори и при по-безобидни рани.

Уили Харис лежеше в стаята за гости и очакваше смъртта си. Лекарят го бе прегледал, докато чакаше да доведат инспектора, но установи, че не може да се направи нищо, освен да седи до леглото и да му държи ръката. Оловото бе пробило белия му дроб и той се давеше бавно в собствената си кръв.

Матилда бе предложила да стои до умиращия. Седна до него и започна да гали челото му с нежните си ръце. Уили се замята и се опита да каже нещо, но от устата му излязоха нечленоразделни звуци. От очите му потекоха сълзи, но не от самосъжаление, а заради неизпълнената клетва. Историята на майка му не биваше да умре с него. Думите най-сетне започнаха да излизат от устата му бавно и мъчително и колкото повече говореше, толкова повече се разширяваха очите на Матилда. Думите му затвърдиха вярата ѝ, че проклятието продължава да действа. Как иначе би могла да си обясни случайната среща между младежа и Гренвил Уайт и фаталните последици от нея?

Лекарят извика двамата полицаи, които го придружаваха, и ги помоли да държат инспектора прикован за масата, докато реже крака. Те се съгласиха с готовност. Мери се увери, че има достатъчно топла вода и чисти кърпи.

— Трябва ни нещо, което да захапее по време на операцията, госпожо Камерън — обърна се Блейни към стопанката.

— Става ли дървена лъжица?

— Надявам се да свърши работа.

Мери донесе лъжицата и лекарят се обърна към унеслия се Гордън.

— Сложете я между зъбите си. Мисля, че се досещате защо.

Гордън кимна.

— Сара? — промълви, преди да сложи дървото в устата си.

— Няма промяна в състоянието ѝ — отвърна доктор Блейни.

После сложи лъжицата между зъбите му и погледна към Мери.

— Готова съм, докторе — увери го тя.

— Започваме — каза той и избра от набора с инструментите остър хирургически нож.

При първия разрез Гордън сдъвка дръжката на лъжицата, сякаш беше тънка вейка. Агонизиращият му вик достигна чак до бараките на работниците.

Мери потръпна за миг, но остана твърдо до ранения. Доктор Блейни срязва артерията и стените на малката кухничка се окъпаха в кръв. На опитния военен хирург му отне не повече от десетина минути да отстрани обгорения край на крака, да зашие артерията и да превърже здраво раната. Слава на бога, че младежът търпеше болките, без да създава главоболия. Колкото повече го опознаваше, толкова уважението му към него растеше. Скоро той приключи работата си. Оттук нататък всичко беше в божиите ръце.

Гренвил Уайт пушеше пура на верандата, когато чу нечовешкия вик на инспектора. Бурята бе утихнала и ранното утро беше спокойно и свежо. От близките храсти се чуваше чуруликането на птиците. Викът от кухнята наруши идилията. Птиците млъкнаха, а Гренвил подскочи. По дяволите, това място! Агентът по недвижимите имоти трябваше да го вземе до час и той започна да се моли да дойде по-скоро. Нищо тук не му харесваше. Проклетият управител, вместо да му благодари, че го спаси от онзи бандит, му се бе разсърдил. Що за невъзпитание! И този грубиян се надяваше да вземе добри препоръки? В никакъв случай нямаше да ги получи! Да върви по дяволите и той, и досадната му съпруга!

Ампутираният крак се изтърколи от масата и тупна на пода. Гордън дишаше тежко, останал без сили. През цялото време бе в съзнание. Страхуваше се, че ако припадне, ще срещне още веднъж призрака на Питър.

— Свърши се — прошепна в ухото му госпожа Камерън и изтри горещото му чело с влажна кърпа.

— Моля ви — вкопчи се в ръката ѝ Гордън, — погребете крака ми до гроба на Питър.

Тя кимна. За нея тази молба беше съвсем естествена.

— Веднага ще кажа на моите хора и молбата ви ще бъде изпълнена, господин Гордън.

— Защо не глътнете малко чист въздух, госпожо Камерън — обърна се към нея доктор Блейни, който вече миеше ръцете си. — Починете си, сега болният няма нужда от вас.

— Ще отида да видя Матилда и онова момче — стана Мери и хвърли последен поглед към ранения. — Ще поръчам чай и ще оправя стаята, която господин Уайт освобождава. Там ще е по-удобно за капитана.

— Много добре — усмихна се лекарят. — Следващите два дни ще са критични за него. Ако раната остане чиста, ще живее. Ще дойда да видя другия ранен, преди да тръгна за Балаклава. Ако остана още малко в района, може да не успея да се пенсионирам. Броят на пациентите ми расте с всяка минута.

Мери намери Матилда до леглото на Уили. Завесите бяха спуснати и стаята тънеше в мрак. Работата на момичето беше към своя край. На Уили не му трябваше вече нищо.

— Духът му няма да почива в мир — тихо промълви Матилда. — Ще остане на земята да търси един мъж. Лош мъж.

После разказа на господарката си всичко, което бе чула от мъртвия.

Скоро двуколката се зададе по пътя и агентът махна с ръка на Гренвил. „Най-сетне“ — отдъхна си той. Най-сетне щеше да се махне от това мрачно място!

Стана от плетения стол на верандата и нетърпеливо изчака двуколката да влезе в двора. Беше щастлив, че никога повече няма да види това място. Вратата на къщата се отвори и Мери Камерън се появи с каменно изражение на лицето.

— Няма нужда да ме изпращате, госпожо Камерън — каза студено Гренвил, усетил враждебното ѝ отношение. — Това ще бъде неприятно и за двама ни.

— Не съм дошла да ви пожелаая лек път, господине. Дойдох да ви попитам дали искате да засвидетелствате уважението си към младежа, когото убихте.

— Не мисля, че един престъпник заслужава уважение.

— Матилда смята, че духът му ще остане сред живите, докато не срещне един конкретен човек. — Тя го прониза с поглед. — Мога ли да ви задам един въпрос, преди да си заминете?

— Питайте — троснато отвърна той.

— Познавате ли момиче на име Джени Харис?

Гренвил трепна и пребледня.

— Може би. Откъде сте чули това име?

— Преди да умре, момчето е казало на Матилда, че това е името на неговата майка и единственото, за което съжалява, е, че не е успял да открие баща си в Сидни. Неговото име било Гренвил Уайт и макар че се случват странни съвпадения, аз си мисля, че става въпрос за вас. Така че искам да ви съобщя, че току-що убихте собствения си син. Затова ви предложих да почетете паметта на момчето.

Думите на жената изпълниха пространството между тях с призраци. Призраци от миналото, които протегнаха дългите си ръце към сърцето му, за да го изтръгнат от треперещото му тяло. Изведнъж усети режеща болка в гърдите.

— Господин Уайт!

Той чу тревожния вик на Мери Камерън, но вече не бе господар на тялото си. Останал без сили, се свлече на колене. Болката се разнесе из цялото му тяло.

— Доктор Блейни! — извика жената. — Елате бързо!

Гренвил се опита да се надигне, но вместо това се просна върху дървения под на верандата, облян в студена пот.

Пръв от призраците го достигна този, чието място бе заел преди много години. Видя Дейвид Макинтош, тялото му бе покрито с рани от

туземни стрели и каменни брадви. Високият младеж надвеси окървавеното си тяло над него и му се ухили злобно. После... не беше ли това Майкъл Дъфи? Или синът му? Накрая на пътешествието стоеше Уили Харис. Той държеше за ръка малко момиченце и Гренвил разпозна Джени. После всичко потъна в дълбок вечен мрак.

— Съжалявам, господин Уайт е мъртъв — заяви доктор Блейни и се надигна. — Получил е масивен инфаркт.

— Все пак мълнията го застигна — каза тъжно Мери.

— Извинете, госпожо, не ви разбрах — погледна я объркано лекарят.

— Нищо, господи Блейни, просто си припомних разговора с господин Уайт миналата вечер.

— Трябва да пренесем тялото му оттук. Вие, господине! — посочи той към стъписания кочияш на двуколката. — Ще ми помогнете ли да го пренесем?

Мъжът пристъпи, все още шокиран от неочакваната смърт на клиента си. Как бе възможно, чудеше се той. В един момент господинът им махаше весело, а в следващия — лежеше мъртъв на земята. Двамата мъже повдигнаха тялото, внесоха го в стаята, където лежеше мъртвият Уили, и го положиха на пода до него.

Агентът по недвижими имоти ги последва и когато видя другия мъртвец, ахна:

— Боже мой! Какво е ставало тук?

— Не знам, но ако не бях лекар, щях да си помисля, че някакъв местен призрак е раздавал правосъдие.

Агентът изгледа смаяно лекаря. Той бе чувал слуховете за някакво местно проклетие, но не им вярваше. Но Мери Камерън вярваше напълно. Тя потръпна и погледна крадешком към Матилда. Момичето ѝ кимна с разбиране.

Адел Ранкин седеше във всекидневната на къщата си в Балаклава и кърпеше чорапите на съпруга си. Беше сама, но изведнъж усети полъх, сякаш някой отвори външната врата и се насочи към стаята на Сара. Тя се надигна да разбере кой може да е, но не видя никого. Стана и излезе на верандата. Денят беше хубав, слънчев и свеж, като след буря. Природата се възраждаше, птиците огласяха околността. Тя се

заслуша в звуците на новия живот, но ѝ се стори, че чува и още нещо. Някакъв шепот, сякаш въздухът бе населен с призраци, които си шепнеха нещо.

Обърна се, готова да влезе вкъщи, и въобще не се изненада, когато видя Сара Дъфи на прага на входната врата. Нощницата ѝ все още беше мокра от потта, но тя беше здрава и весела.

— Питър беше тук, госпожо Ранкин — каза тя. Гласът ѝ все още бе дрезгав от преживяната треска. — Но си тръгна.

— Знам — отвърна Адел и протегна ръце към момичето да го прегърне. — Знам.

На бюрото между двете жени лежеше цял куп писма, привързани с червена панделка.

— Това са писмата от внука ми, които не сте успели да получите — обърна се Инид към младата жена. — Не знам дали заслужавате да ги прочетете сега.

Катрин Фицджералд не се изплаши от властния тон на възрастната дама и отвърна на хладния ѝ поглед с тъжна усмивка.

— Ако бях получила тези писма, нямаше да чакам толкова дълго, за да дойда при него, госпожо Макинтош. Но въпреки всички пречки явно е било писано ние с Патрик да сме заедно и вашата намеса е част от плана на Всевишния.

Инид вдигна вежди и още веднъж огледа внимателно младата жена. Пред нея стоеше зашеметяваща красавица с дълга къдрава огненочервена коса и бяла като мляко кожа. Но това, което я привлече най-силно, бяха изумруденозелените очи, които толкова приличаха на очите на Макинтош. По тях можеше да разбере, че Катрин е умна и загадъчна жена. И силна. Не беше чудно, че внукът ѝ си беше загубил ума по нея.

— Намесата ми се дължи на бащата на Патрик — отвърна тя. — Причината да ви поканя е писмото, което получих от него миналата година от Гърция.

Катрин трепна при споменаването на името на Майкъл Дъфи. „Значи красавицата си има слабо място“ — забеляза Инид.

— Смея да твърдя, че ако Патрик прочете писмото на баща си, би могъл да преосмисли отношението си към вас.

Катрин успя да възвърне увереността си. Не вярваше, че Майкъл би споменал пред тази сурова жена за кратката им, но страстна любовна история. Не беше такъв човек. Лейди Макинтош блъфираше, внезапно осъзна тя.

— Може ли да прочета писмото на господин Дъфи? — попита мило, макар вече да знаеше отговора.

— Съдържанието на писмото е поверително — отвърна Инид. — По-скоро бих го унищожила, отколкото да го покажа на някого, особено на Патрик.

— Тогава нямам друг избор, освен да призная на Патрик отношенията си с неговия баща и да се моля да намери сили да ми прости.

За миг възрастната жена се обърка от хитро направеното признание и показната демонстрация на доверие. Момичето беше много по-умно, отколкото бе очаквала, а това беше добър знак.

— Не мисля, че е необходимо, госпожице Фицджералд — усмихна се само с устни тя. — Нямам намерение да информирам внука си за вашата изневяра.

— Не бих желала да прозвучи грубо, госпожо Макинтош — с едва забележимо превъзходство отвърна Катрин, — но за изневяра може да се говори само между съпруг и съпруга. За щастие ние с Патрик още не сме женени, макар че се надявам това да стане след завръщането му от Южна Африка.

Момичето беше дяволски умно. Напомняше ѝ самата нея на младини. Да, тя можеше да бъде водеща светлина за Патрик. Само че преди това двете трябваше да седнат и да се разберат за приоритетите и областите за действие на всяка. Вече не съжаляваше, че бе приела съвета на Майкъл да се запознае с жената, избрана от внука ѝ за бъдеща съпруга. Разбира се, той дори не бе намекнал, че между него и Катрин е имало нещо, но добре, че се изясниха. Тя бе изпратила поканата си с телеграма до хотела, където Майкъл ѝ бе писал, че се намира младата жена, и администрацията на хотела я беше препратила на адреса, който беше оставила.

Катрин се досети, че има връзка между изчезването на Майкъл и неочакваната покана на лейди Инид. Вече ѝ бе ясно защо я бе напуснал той. Беше разбрал за Патрик. Но сега това нямаше значение. Важното беше, че през цялото това време Патрик не я бе забравил и не бе спрял да ѝ пише писма. Той щеше скоро да се върне и тя щеше да му доразкаже легендата за Кукулан и Мориган. Тя завършваше щастливо. Двамата се оженваха. А сега беше време да покори сърцето на жената пред себе си.

— Лейди Макинтош — промълви и наведе покорно глава. — Знам, че не ме одобрявате за съпруга на внука ви, но искам да знаете,

че нашата раздяла не бе продиктувана от желанието на някого от нас, а от намесата на съдбата и на дядо ми. Ако присъствието ми е причина за някакви разногласия между вас, само ми кажете. Веднага ще си тръгна. Но аз обичам Патрик с цялото си сърце и знам, че двамата с вашата неocenима помощ можем да направим името Макинтош още по-велико. Оставям съдбата ни във ваши ръце.

— Протестантка ли сте? — неочаквано попита Инид.

— Принадлежа към ирландската църква — объркано отговори тя.

— Е, поне не сте папистка — позволи си една усмивка старата дама. — Не се страхувайте, Катрин, не искам да си тръгвате. Виждам, че сте объркана от факта, че се предадох толкова бързо. Може би съм си взела поука от някои мои грешки в миналото. Мисля, че двете с вас ще се разбираме добре. И двете обичаме един и същ мъж и се надявам, че и двете ще работим за неговия успех. Смело мога да заявя, че се гордея с избора на внука си.

Тя посочи писмата и продължи:

— Тези писма са ваши. Можете да ги прочетете в хотела си или тук, ако решите да се преместите при мен, докато чакате завръщането на Патрик. Вие ще сте най-хубавия подарък, който бих могла да му предложа, когато се завърне.

Катрин застана нащрек при думата „подарък“. Прозвуча ѝ сякаш тази жена притежаваше Патрик, а сега искаше да притежава и нея. Не, сега нямаше да мисли за това.

Докато взимаше писмата, си помисли, че с времето жената срещу нея щеше да се превърне в най-доверената ѝ приятелка и същевременно в най-непримиримия ѝ враг.

Каруцата беше изгорена до основи. Бяха останали единствено железните части. Патрик стоеше на мястото, където преди няколко часа се бе разделил с баща си. Навсякъде се виждаха патрони, сякаш някой бе разпилял сребърни монети върху зеления килим на тревата. Ясното утринното небе и веселата усмивка на слънцето правеха мястото на битката някак нереално.

Зад него стояха десет британски войници на коне и любопитно оглеждаха свидетелствата за кървавата схватка. Или по-скоро, липсата на свидетелства.

— Май сме закъснели, капитан Дъфи — каза със съжаление младият лейтенант. — Познавах лично баща ви. Беше истински джентълмен.

Загледан в обгорелите останки от каруцата, Патрик не отговори. Нямаше нито едно тяло, нито на ранен, нито на мъртъв. Нямаше дори и кръв. Единственото свидетелство за жестоката битка бяха разпилените патрони. Всъщност не биваше да очаква нещо повече, като се имаше предвид, че му бе отнело цял ден, докато стигне до селото на Мбулази. И още два, докато зулусът го свърже с британските военни части в града.

— Разбира се, ще направим разследване — продължи лейтенантът, — но тези проклетни холандци ще отрекат всичко. Няма да признаят дори, че са напускали фермите си. Наистина са опасни.

— Би могло да разпитате дали някой е виждал баща ми тези дни, лейтенант Крофт — отвърна Патрик, докато оглеждаше наоколо. Нещо ми говори, че баща ми не е мъртъв.

Крофт кимна, макар че според него убеждението на Патрик не почиваше на никакви реални доводи, а единствено на желанието му.

— Ще се погрижа — каза той, — но мисля, че засега нямаме повече работа тук.

Патрик се върна при коня, който му бяха осигурили от поделението. Качи се на седлото и лейтенантът даде заповед за завръщане в Де Аар. Това, което можеше да направи за ирландеца,

беше да пусне рапорт до местната полиция и да предизвика разследване на случая. Можеше да помогне поне да намерят тялото на господин Дъфи. Защото за него беше напълно ясно, че няма човек, който би могъл да избяга от петнайсет решени на всичко бури.

„Кажете на майка си, че я обичаш“ — повтаряше си Патрик по обратния път. Защо не бе попитал баща си, дали той бе обичал майка му навремето? Защо го преследваха за убийство в Сидни? Имаше да пита за толкова много неща! Защо бе оставил всичко за по-късно? Защо бе повярвал, че баща му ще успее да се справи с петнайсет въоръжени мъже? Може би не бе повярвал. И двамата знаеха, че предстоящата битка е безнадеждна, но не искаха да го изрекат открито. Защо? Защото това бе единственият начин Майкъл да каже на сина си „тръгни“ и той да тръгне.

Баща му сигурно беше мъртъв, трезво прецени младежът, но краткият спомен за силния мъж с едно око щеше да остане завинаги в сърцето му.

Патрик въздъхна дълбоко и пришпори коня. Щеше да се върне в Сидни през Гърция. Катрин беше някъде там и той щеше да я намери.

69.

На погребението на Гренвил Уайт присъстваха шепа хора. По настояване на Фиона тялото бе върнато в Сидни. Ходът ѝ бе продиктуван не от някакви сантиментални подбуди, а защото не можеше да допусне съпругът ѝ да бъде погребан до баща ѝ и брат ѝ. Приемаше го като кошунство към паметта на баща си.

Свещеникът произнесе няколко думи. Нямаше как да каже нещо добро, без да излъже и да си навлече грях.

Фиона изпълняваше блестящо ролята си на опечалена вдовица. Бе облечена в черно с черен воал, който милостиво предпазваше лицето ѝ от рояците мухи. Малцината присъстващи колеги на Гренвил не успяха да прикрият възхищението си от все още стройната ѝ фигура. Фиона Уайт и сега беше желана жена.

Но да сподели отново живота си с мъж, не беше нещо, за което красивата наследница на Макинтош мечтаеше. Още преди внезапната смърт на съпруга си тя си бе купила билет за Германия, за да бъде поблизо до Пенелопе и дъщерите си, които с годините се бяха превърнали в красиви млади дами. И двете се радваха на вниманието на младежите във висшето германско общество, а Фиона най-сетне щеше да заживее със своята любима.

Смъртта на Гренвил беше удобен претекст да скъса всички връзки със Сидни. Не страдаше за него, напротив, изпитваше истинско облекчение. Съпругът ѝ беше порочен и зъл човек, който най-вероятно бе виновен за смъртта на брат ѝ Дейвид. Съгласно завещанието му, непроменено през годините, тя ставаше наследница на цялото негово движимо и недвижимо имущество и си връщаше дела от „Макинтош къмпани“. Една малка компенсация за злото, което ѝ бе причинил.

Фиона си отдъхна, когато свещеникът завърши словото си и хората се запътиха към каретите. Без да се бави повече, тя също тръгна към своята.

— Фиона!

Гласът, достигнал до нея от една от каретите, я свари неподготвена.

— Майко?

Думата се изплъзна несъзнателно от устните ѝ. Тя тръгна към старата жена, която бе отворила вратата на колата си и с помощта на кочияша слизаше по стълбата. За какво бе дошла? В погледа ѝ нямаше и следа от студенината, която бе демонстрирала при последната им среща.

— Не очаквах да те видя тук — заговори дъщерята. — Като имам предвид отношението ти към Гренвил...

— Не съм дошла заради него — каза мило Инид. — Дойдох да видя теб.

— Мен?! — възкликна изумено Фиона. — Защо искаш да ме видиш?

— Имаш ли нещо против да повървим пеша, за да избегнем любопитните погледи на колегите му? Предполагам, че нашата среща ще възбуди духовете им.

— Защо не? — повдигна рамене дъщеря ѝ.

Двете жени тръгнаха бавно между паметните плочи. Сега единствено мъртвите можеха да чуят разговора им.

— Фиона, дъще! — започна Инид. — Знам, че постъпих лошо с теб. Направих го от горделивост и съсипах живота ти. Причиних и на теб, и на себе си толкова много мъка! Дойдох, за да ти поискам прошка.

Фиона замръзна на мястото си. Взря се в очите на майка си и видя, че е напълно искрена. Имаше измъчен вид и безпомощно чакаше дъщеря ѝ да произнесе присъдата си над нея. И сърцето ѝ трепна от отдавна забравена любов.

— Купила съм билет до Германия. Сигурно знаеш защо — промълви.

— Знам. Искаш да бъдеш с Пенелопе — каза тихо майка ѝ. — Не мога да си кривя душата, че разбирам това, което става между вас, но разбирам какво става в моето сърце. Знам, че бях егоистка, че постъпих ужасно, като не казах на Патрик колко много го обичаш.

Тя се поколеба. Погледът ѝ се зарея между гробовете. После отново се върна на лицето на Фиона.

— Той ми телеграфира от Южна Африка. Тръгва за Сидни. Предполагам, че ще пристигне, след като ти вече си заминала. Искам

да знаеш, че когато си дойде, ще му разкажа всичко, независимо какво ще ми коства това.

— Ще рискуваш да загубиш любовта му? — погледна я право в очите Фиона.

— Аз... имах възможност да се срещна с баща му — каза протичко Инид и дъщеря ѝ се изненада от липсата на надменност в гласа ѝ. — Видях какво благородство и твърдост на характера притежава. Никой от нашите мъже не може да се похвали с такава воля освен Патрик. Надявам се момчето да намери сили в себе си да ми прости за всичкото зло, което причиних и на двамата ви. Знаеш ли... мисля, че ако Майкъл Дъфи не беше папист, щеше да бъде идеален съпруг за теб.

Фиона хвана ръцете ѝ и я погледна с любов. Сега тя не беше страшната Инид Макинтош, главата на рода Макинтош, а слаба жена, която молеше за прошка.

— Да знаеш само колко много означават тези думи за мен, мамо! — изхлипа и сълзите потекоха от очите ѝ. — Те са истинско съкровище.

Изведнъж се случи нещо невероятно. Никога дори не си бе представяла, че може да види майка си да плаче.

— Знам, че когато разбере истината, Патрик ще пресече океана, за да те види. — Инид се опита да избърше сълзите си, но те не преставаха да мокрят лицето ѝ. — Защото има нужда от майка си, както има нужда и от баща.

Двете жени се прегърнаха. Сълзите им се смесиха, както става често, когато майка и дъщеря плачат заедно.

Инид освободи Фиона от прегръдките си и попита:

— Ще вечеряш ли с мен?

— С удоволствие, мамо.

— Имам да ти разказвам толкова много за Патрик, а ти заминаваш съвсем скоро!

— Имаме много време, мамо — усмихна ѝ се Фиона. — Пред нас е цял един живот.

— Така е, дъще, но се страхувам, че моят е към края си. И когато си отида, Патрик ще има нужда от твоята любов повече от всякога. Само така името на нашия род ще пребъде и в следващото столетие.

„Нашето име“ — повтори наум Фиона и стисна ръката ѝ.

— Татко щеше да се гордее с Патрик, ако можеше да го опознае, нали?

— Разбира се, скъпа — отвърна възрастната жена и на лицето ѝ изгря усмивка.

Работникът, който копаяше гроб наблизко, спря и избърса потта от челото си. Загледа се с любопитство в двете добре облечени дами, които разговаряха на близката алея. Видя, че плачат и се смеят едновременно. „Сигурно са ирландки“ — помисли си той. Защото единствено ирландците биха намерили нещо смешно в смъртта. „Щастливци!“ — въздъхна той и отново хвана лопатата.

70.

Патрик стоеше пред потъналия в мъгла свещен хълм на нирамбура и се взираше в тайнствените му сенки.

— Точно така си го представях — каза тихо Катрин. — Тъжен и пълен със спомени за онези нещастни хора, които са живели тук. Всички те са преминали в един друг свят.

— Не всички — отвърна Патрик и все ръката на съпругата си. — Чух, че имало един стар нирамбура на име Уолъри. Той е жив и все още помни историята на своя народ.

— Къде е той?

— Никой не знае с точност. Днес е тук, утре се явява на друго място.

— Сигурно му е трудно да се скита сам из тази земя.

— Мисля, че не е сам. Говори се, че духовете на неговите хора пътуват с него.

— Охо! — изгледа го палаво Катрин. — Да не би наследникът на фамилия Макинтош да вярва в духове като съпругата си?

Той я погледна с любов. Колко красива беше! Не само физически, но с една особена, вътрешна красота, която щеше винаги да го привлича.

Когато преди година се върна от Южна Африка, той завари Катрин в дома на баба си. И за негова изненада двете бяха станали добри приятелки въпреки ирландския произход на девойката. Сватбата стана малко след това.

Инид спази обещанието си и му разказа цялата истина за неговото раждане и за майка му. Той изслуша разказа ѝ без ненавист. Бе преживял достатъчно, за да си позволи да я съди. Един ден щеше да отиде в Германия и да помоли майка си да му прости за глупавото му държание.

— Мисля, че знам как се чувства старият воин — каза той. — Изпитах същото, когато обикалях сам из суданската пустиня. Трудно е да се обясни.

— И не е необходимо — погали ръката му тя. — Някои неща не се нуждаят от обяснение. Нека да не безпокоим повече духовете, които живеят тук, любов моя. По-добре да се върнем в имението и да се насладим на кулинарните изкушения на госпожа Камерън.

— Права си — отвърна съпругът ѝ. — Но първо искам да свърша още нещо.

Катрин кимна. Патрик се наведе и постави каменната статуя на Шийла-на-гиг в пукнатината на една скала.

— Тя принадлежи на това място — каза Катрин. — То има много общо с онази келтска могила в родината ми. Въпреки че са далече едно от друго, и двете места са вълшебни и крият в себе си спомени за отдавна изчезнали хора, които са се обичали като нас, раждали са се и са умирали, и пак са се обичали.

Патрик прегърна съпругата си и я целуна. Тя отвърна на ласката му. Желанието запали огън в сърцата им. С един замах Катрин свали дрехите си и застана гола в подножието на хълма. Той я последва и пристъпи към нея. Двамата легнаха върху червената земя и се любиха.

Отначало ласките им бяха бурни, необуздани, сякаш бяха разгонени животни, но после телата им се отпуснаха и те продължиха любовната си игра чак докато земята потъна в сянка и слънцето остави само няколко златни лъча да огряват върха му.

Докато се унасяше в ръцете на любимия си, Катрин си спомни един друг хълм на другия край на света и един друг мъж с насечено от бойни белези лице. В неговите ръце тя бе изпитала неописуема радост и остра болка и всичко беше толкова прекрасно, колкото и сега.

Колко странно, замисли се тя, загледана в древния хълм. Усещаше се като свързващо звено между бащата и сина. Беше любила бащата в подножието на свещения келтски връх, където той бе роден. Сега любеше сина върху неговата родна земя. И двамата бяха свидни на сърцето ѝ, обичаше и двамата по различен начин. Единия в спомените си, а другия — в реалния живот. Беше ли възможно жена да обича едновременно двама мъже? Нямаше кой да ѝ отговори, не можеше да сподели и с Патрик.

Те се облякоха и тръгнаха ръка за ръка по посока на залязващото слънце, по пътя, отъпкан от босите крака на хиляди туземци, а по-

късно и от ботушите на новите заселници. Лекият ветреца си играеше със сухите храсти и хълмът зад тях сякаш въздишаше. Сърцето на древната вулканична земя изричаше предупреждение към Патрик Дъфи.

Но Патрик не чу думите на Праотците. Само Уолъри можеше да ги чуе и да ги разбере.

ЕПИЛОГ

— Всичко това стана много отдавна, когато бях още млад. Оттогава съм убил още много бели дяволи. (Уолъри се смее.)

— Дали полицията още ме преследва? Вече няма Конна полиция. Правителството се отърва от тези гадове по времето, когато се сдобихме с нещо, което нарекоха Федерация... или беше, когато влязохме във вашия двайсети век? Не помня точно.

— Искате да знаете какво стана с Кейт Трейси? Преди няколко години бели мъже намериха костите на Люк и занесоха на госпожа Трейси една книга с написани от него думи. Тя ги чете всяка вечер и ги гали с нежните си пръсти.

— Питате ме за онзи добър пастор, който основа мисия с жена си? Добре, когато убиха Питър, аз тръгнах на север. Пастор Вернер ме бе поканил да живея при тях. Не си спомням точно кога, но знам, че беше отдавна, още преди вие, белите, да започнете голямата племенна война в онова място, наречено Европа. (Настъпва мълчание. Старият сляп воин се замисля за нещо тъжно.)

— Пасторът и неговата госпожа сега са в тяхното Съновидение. Разболяха се от треската, дето дойде след голямата война. Бяха добри хора и лично аз не вярвам, че господин Вернер би харесал онзи Хитлер, за когото всички говореха, въпреки че и той е немец.

— Как се добрах до Глен Вю? Това е дълга история, а кожата ми усеща, че слънцето вече се готви да спи. Това значи, че е време старият Уолъри да легне до огъня и също да подремне. Но ако утре сутрин се върнете с малко тютюнец за лулата ми, може да ви разкажа какво стана по-нататък с Дъфи и Макинтош. (Уолъри се засмива отново и се взира с невиждащите си очи в залязващото слънце.)

— Дълго време те вярвах, че туземното проклятие си е отишло. Но грешаха.

Издание:

Питър Уот. Горда птица

Австралийска, първо издание

Peter Watt

Flight of the Eagle, 2001

Bird/Duffy №3

Редактор: Лилия Анастасова

Дизайн на корица: Димитър Стоянов — Димо, 2007 г.

ИК „Плеяда“, 2007 г.

ISBN: 978-954-409-251-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.